PETER F. HAMILTON

steaua pandorei

VOLUMUL II

„Hamilton este un povestitor captivant."
The Guardian

Steaua Pandorei

PETER F. HAMILTON

STEAUA PANDOREI

volumul 2

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

TRITONIC
fiction ro

16

Pe țărmul estic al Americii era miezul zilei. Soarele ajunsese la zenit, astfel că putea să lumineze direct străzile de pe fundul canioanelor de beton ale Manhattanului. Privind în lungul lui Fifth Avenue de la etajul 225 al Biroului Commonwealthului pentru Explorări și Dezvoltare, Nigel Sheldon putea zări permanenta încleștare din traficul metropolei. Taxiuri galbene și limuzine negru-mat goneau unele lîngă altele, de-a lungul masivei artere istorice, ca două specii complet distincte și antagonice care-și disputau dominația asupra benzilor disponibile. Legendele susțineau că taxiurile aveau instalate software-uri agresoare clandestine în matricele de pilotare, ceea ce nu l-ar fi surprins pe Nigel, ținînd seama de numeroasele ocazii în care limuzina lui trebuise să frîneze pentru a face loc unui taxi care cotise brusc prin fața lui. Iar ele beneficiau cel mai mult de scurta vizită a soarelui: sute de taxiuri străluceau splendid printre oponenții mai sumbri, părînd că aveau un aer victorios.

Mai aproape de baza blocului turn, bărbatul zărea un semicerc lat de reporteri adunați în jurul intrării principale. Se întrebă într-o doară ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi scuipat pe fereastră — cît ar fi durat pînă ce unul dintre ei ar fi fost atins și ar fi privit în sus, scîrbit și iritat. Nigel Sheldon aprecia că era bine că mai putea avea asemenea gînduri copilărești: ele ofereau și altă perspectivă asupra vieții. În mod cert, colegii lui din Consiliu aveau nevoie de puțină destindere.

În spatele lui sala începuse deja să se umple. Thompson Burnelli și Crispin Goldreich stăteau unul lîngă celălalt la masă, cu capetele apropiate, negociind și manevrînd, jucînd jocul la care participau toate Marile Familii. Elaine Doy arăta mai rezervată ca de obicei; nu avea nevoie de complicații în anul în care urma să candideze la alegerile prezidențiale. Schimba saluturi cu Rafael Columbia și Gabrielle Else. De data aceasta erau mai puțini asistenți, ceea ce reflecta securitatea și importanța sporită din jurul Consiliului ExoProtectorat. Wilson Kime stătea în picioare și vorbea cu Daniel Alster; părea remarcabil de calm, ținînd seama de gradul evident de animozitate îndreptat împotriva lui de membrii Consiliului conduși de senatorul Burnelli.

Nigel putea trece cu ușurință peste campaniile politice. Spre deosebire de Wilson, el nu-și îngăduise niciodată luxul unei vieți detașate de centrul guvernării Commonwealthului; trăia pentru a se gîndi exclusiv la viitor și era sigur că nici unul dintre asistenții și grupurile de analiză la care recurseseră ceilalți membri ai Consiliului pentru informarea lor nu pregătise atît de multe scenarii pe cît o făcuseră strategii din TSC. Unele dintre scenariile cele mai nefavorabile aveau să necesite contraacțiuni pe care el trebuia să le întreprindă personal, în mod privat și discret... incluzînd soluția finală a evacuării întregii sale familii din spațiul Commonwealthului. Implementarea unor asemenea scheme nu-l deranja prea mult — de fapt, ele erau adevratele provocări. Unicul motiv de îngrijorare de azi îl tulbura, de altfel, de mai multe luni: lipsa oricărei comunicări din partea lui Ozzie. Nigel era obișnuit ca prietenul lui să lipsească luni, ba chiar ani la rînd, cînd hălăduia pe alte planete, ori cînd se stabilea într-un loc pentru a întemeia o familie nouă. În cele din urmă îi răspundea totuși la mesaje.

— Dacă ești gata.... rosti Elaine Doy oarecum nerăbdător.

Nigel se întoarse de la fereastră, încuviințînd fără tragere de inimă. Amînase începerea, cu speranța slabă că Ozzie va apărea în ultima clipă, ca de obicei fără să-și ceară scuze și încîntat că-i nemulțumise pe alții. Nu era însă cazul. Ușile erau închise și sala securizată.

Toți se așezară în jurul mesei. Vicepreședinta ceru apelarea IC-ului și liniile portocalii și turcoaz ale acestuia începură să unduiască peste ecranul din capătul încăperii.

— Cred că ar trebui să începem prin a-i felicita pe căpitanul Wilson și echipajul lui pentru încheierea cu profesionism a unei misiuni excepțional de dificile, spuse Elaine Doy. Căpitane, știu că te-ai confruntat cu luarea unor decizii grele și nu te invidiez, totuși cred că au fost cele corecte. Principala ta prioritate a fost să te întorci cu informații.

— Și care, exact, au fost informațiile acelea? întrebă Thompson Burnelli. Eu mă consider mai puțin știutor după expediția voastră. Mai ales ținînd seama de costurile ei.

— Cunoașterea faptului la șapte sute cincizeci de ani-lumină de Commonwealth există o specie de extratereștri foarte numeroși, avansată tehnologic și aparent agresivă, răspunse impasibil Wilson. Au fost închiși în interiorul barierei, dar cineva i-a eliberat pentru ca să ne poată vedea. O civilizație terță. În sine, este o acțiune pe care ar trebui s-o considerăm cel puțin neprietenoasă, dacă nu de-a dreptul ostilă.

— Crezi asta în mod sincer? făcu Thompson. Că ne confruntăm cu două civilizații extraterestre și că ambele ne sînt ostile?

— Înlăturarea barierei nu a fost o coincidență, interveni Nigel. Nu am făcut-o noi și nu au făcut-o Dysonii. Prin urmare, a acționat un al treilea factor.

— Au înlăturat-o probabil chiar extratereștrii care au ridicat-o, zise Brewster Kumar. Așa ceva putea fi făcut numai de cineva care îi cunoștea modul de construcție.

— Mi se pare cu totul ilogic, observă Elaine Doy. Dacă dorești să desființezi bariera la prima navă care vine s-o investigheze, de ce ai mai ridicat-o din capul locului?

— Dacă se poate, aș dori să răspund eu la întrebarea asta, spuse Wilson. Există două posibilități — fie că bariera a fost înlăturată de aceiași extratereștri care au construit-o, caz în care motivația ne este necunoscută la actualul nostru nivel de cunoaștere despre ei, fie că a fost înlăturată de altcineva, din nou dintr-un motiv necunoscut... atît doar că aceasta este concluzia cea mai îngrijorătoare.

— De ce? întrebă Crispin Goldreich.

— A fost ridicată pentru a restricționa o specie care pare agresivă. Cineva a fost destul de neliniștit în privința ei pentru a ridica bariera. Am fost acolo și am văzut bariera; nu construiești așa ceva fără să ai un motiv foarte întemeiat. Nu-mi pasă cît de avansați erau constructorii — resursele și eforturile pe care au trebuit să le dedice sarcinii au fost fantastice. Dysonii îi îngrijorau pînă aproape de paranoia. Gîndiți-vă la asta: o civilizație care poate ridica o barieră în jurul unei stele a fost îngrijorată. Orice o poate îngrijora pe ea mă sperie îngrozitor pe mine. Iar acum Dysonii sînt liberi.

— Ești de acord cu estimarea aceasta? se adresă Elaine Doy către IC.

— Este logică. Noi nu credem că înlăturarea barierei în momentul sosirii navei a fost o coincidență. Pare improbabil ca acțiunea să fi aparținut Dysonilor. Prin simplă eliminare, trebuie să fi fost vorba fie de creatorii barierei, fie de alți extratereștri.

— Dintre care nici unul nu avea un motiv valid, adăugă Brewster Kumar.

— Nici un motiv aparent, precizează IC. Dar întrucît deocamdată nu știm motivul real al construirii barierei, emiterea de ipoteze asupra cauzei eliminării ei este un exercițiu irelevant.

— Nu crezi că a fost ridicată pentru că Dysonii sînt agresivi? întrebă Wilson.

— Este o ipoteză plauzibilă, spuse IC. De ce a fost însă necesară închiderea lui Dyson Beta într-un înveliș similar?

— O observație corectă, încuviință Rafael Columbia.

— Nu știu, zise Wilson obosit. Am stabilit totuși că extratereștrii Dyson Alfa sînt periculoși.

— Aparent periculoși, interveni Thompson Burnelli. Să recunoaștem: dacă o civilizație extraterestră ar fi observat Pămîntul în secolul al XX-lea, mai ales în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ar fi concluzionat că sîntem violenți în mod iremediabil. Mă surprinde că n-au pus o barieră în jurul nostru cînd au avut ocazia, dacă acesta este motivul construirii barierelor.

— Am depășit faza respectivă, spuse Elaine Doy. Reîntinerirea și expansiunea interstelară ne-au modificat complet psihologia și cultura.

— Să nu mai începem cu argumentația asta, făcu Brewster Kumar. Am avut noroc — asta a fost tot.

— După cum se spune, norocul ți-l faci cu mîna ta, reaminti Elaine Doy. Ca rasă, omenirea deține un potențial deosebit. Trebuie să avem credința aceasta.

— Nu discutăm despre noi, interveni Nigel. Ne-am întrunit pentru a decide ce este de făcut cu niște extratereștri care dețin enorm de multe arme nucleare și care au predilecția de a le folosi.

— Bun, rosti Rafael Columbia, au bombe nucleare și multe alte arme sofisticate, dar nu au nici o formă de propulsie superluminică, ceea ce oferă o marjă de siguranță de șapte sute cincizeci de ani-lumină. Mie mi se pare remarcabil de mare.

— Nu au propulsie superluminică fiindcă n-au avut nevoie de așa ceva în interiorul barierei, iar bariera bloca genul acesta de propulsie, rosti Wilson. Ținînd însă seama de capacitatea tehnologică pe care ne-au demonstrat-o, eu nu m-aș bizui că distanțele îi vor ține departe de noi.

— De cît timp ar avea nevoie să construiască nave cu propulsie superluminică?

Toți priviră spre Nigel, care strînse din umeri.

— Așa cum a spus și Wilson, au o bază industrială de înaltă tehnologie. După ce ai dedus teoria fundamentală, poți să ai un prototip de hiperpropulsie funcțional în cîteva luni, dacă dedici suficiente resurse proiectului. Întrebarea cheie este dacă poți crea teoria necesară?

— Va trebui să plecăm de la ipoteza că ei o pot crea, vorbi Elaine Doy. Au văzut *A doua șansă* dispărînd. (Făcu o grimasă.) În plus, este posibil să-i fi capturat pe Bose și Verbeke.

— Sînt sigur că ei se vor sinucide înainte să se întîmple asta, spuse Rafael Columbia. Știu și ei care este miza.

Wilson își drese glasul stînjenit și toți cei din jurul mesei se întoarseră către el. Aveau prea multă experiență ca să nu recunoască de departe veștile proaste.

— Toți membrii echipajului, inclusiv eu, am fost dotați cu o inserție care să execute funcția respectivă, zise căpitanul. Cu toate acestea, putem presupune în mod rezonabil că Bose și Verbeke vor evalua mai întîi situația. Dacă vor avea un prim contact neviolent cu Dysonii, mă aștept ca ei să încerce o tentativă de comunicare. Numai dacă situația pare lipsită de orice speranțe vor recurge la o ștergere completă a inserțiilor de memorie și la sinucidere.

— Dar atunci o vor face? întrebă Elaine Doy, pe un ton care părea să-l îndemne să răspundă afirmativ. Vreau să spun că ei știu că vor fi re-viați în Commonwealth. În cel mai rău caz, vor pierde doar o zi, nu? Iar ziua aceea ar putea să fie una foarte neplăcută.

— Sînt aproape convins că Emmanuelle Verbeke va face lucrul corect, răspunse Wilson. Însă — și sper din toată inima să mă înșel — s-ar putea să avem o problemă cu Bose.

— Ce vrei să spui prin *o problemă*? se încruntă Thompson Burnelli.

Wilson îl fixă cu privirea pe senator.

— Evaluarea și antrenamentul lui n-au fost la fel de amănunțite ca ale celorlalți membri de echipaj. După selectare, a petrecut o vreme într-o cuvă de reîntinerire.

reducîndu-și vîrsta corpului. Nu a mai beneficiat de același timp de pregătire înainte de lansare.

— Atunci de ce pizda mă-sii l-ați lăsat la bord?

— Oportunitate politică, interveni prompt Nigel. Din același motiv din care a fost îmbarcat omul vostru — Tunde Sutton.

Thompson aținti un deget rigid către Nigel.

— Tunde a trecut toate testele cu care l-ați bombardat.

— Așa este, iar dacă ar fi fost respins la procesul final de selecție, alături de toți cei care aveau legături cu Marile Familii ale Pămîntului, tu ai fost primul care să facă scandal.

— Poate că da. Cel puțin, Tunde a fost antrenat corespunzător, nu ca Bose ăsta. Ce dracu' de operație schiloadă conduci aici?

— Singura existentă.

— Iisuse Hristoase!

Thompson se lăsă pe spate, aruncînd o privire dezgustată spre Nigel și Wilson.

— Bun, făcu Elaine Doy. În cel mai rău caz, Dysonii știu foarte multe despre noi, pot construi o navă superluminică și știu unde sîntem. Ce putem face în privința asta?

— La fel ca înainte, răspunse Wilson. Să trimitem o misiune pentru a afla ce se întîmplă.

— Sper din toată inima să aibă un succes mai mare decît prima, rosti Crispin Goldreich.

— Așa va fi, spuse Nigel. *A doua șansă* a fost pur și simplu un salt în necunoscut. Va trebui să construim ceva care să poată aborda absolut toate urgențele, o navă care să fie realmente de explorare. De data aceasta, misiunea va fi foarte precis definită. Navele acestea vor fi mai mici și posibil chiar ceva mai ieftine.

— De ce sînt necesare mai multe? întrebă Elaine Doy.

— Pentru ca una să poată monitoriza ce se întîmplă cu cea care încearcă contactul și să se întoarcă să raporteze dacă este pierdută, explică Wilson. Dysonii știu deja cine

sîntem, poate, că nu noi am ridicat bariera. În tot cazul, ei știu că nu reprezentăm o amenințare la adresa lor. Va fi crucial cum vor reacționa de data aceasta față de noi.

— Nu mi-ar plăcea să fiu acolo, mormăi Rafael Columbia.

— Nici mie, încuviință Wilson, dar chestia asta trebuie făcută și făcută așa cum se cuvine.

— Vrei să dovedești ceva, căpitane? întrebă Thompson Burnelli.

Wilson nu înhață momeala.

— Să înțeleg că navele acestea se află în curs de proiectare? întrebă Elaine Doy.

— Oh, da, răspunse Nigel. Imediat ce am terminat proiectarea pentru *A doua șansă*, am autorizat evaluarea preliminară a unei posibile nave de explorare mai mici. Adaptarea ei la un vehicul rapid pentru cercetare este relativ simplă. Din ce am aflat despre producerea hiperpropulsiei pentru *A doua șansă*, putem modifica versiunile viitoare ca să obținem viteze mult mai mari. Întreaga structură de tip roată a sistemului de susținere biotică a fost abandonată și echipajul va trebui să accepte imponderabilitatea. De asemenea, am minimizat propulsia reactivă și toate auxiliarele ei — era inutilă, cu excepția manevrelor pe distanțe mici. În același timp, am dotat-o cu mai mult armament. Vor fi în stare să se și lupte, nu numai să fugă.

— Și care va fi misiunea lor — exact? întrebă Brewster Kumar.

— Trebuie să afle mai multe despre natura Dysonilor. Dacă sînt cu adevărat războinici. Dacă construiesc nave superluminice sau deschid găuri-de-vierme lîngă sisteme stelare apropiate. Mai ales propulsia superluminică ar fi greu de ascuns. fiindcă semnăturile găurilor-de-vierme sînt imediat detectabile. Evident, dacă ei dețin cunoștințe în domeniul acesta. probabil că ne vor putea detecta apropierea.

— Perfect. încuviință Elaine Doy. Nu cred că vreunul dintre noi nu este de acord că trebuie întreprinsă această

nouă misiune și cît mai repede. Doresc din partea acestui Consiliu o propunere formală adresată Biroului Executiv al Commonwealthului pentru formarea unei noi agenții care să răspundă de întreaga operațiune de explorare și contact Dyson, de la planificare pînă la execuție, care să fie trecută sub jurisdicția guvernului.

— Și finanțarea? mormăi Thompson Burnelli.

— Vrei așadar ca guvernul să înființeze o agenție spațială civilă? se încruntă Rafael Columbia.

— Exact. Aceasta este o posibilă amenințare la adresa întregului Commonwealth. Nu se poate baza pe un răspuns ad-hoc, cu finanțare nesigură din mai multe surse. Problemele trebuie abordate cu stabilitate și politică managerială clară.

— Aha! Rafael privi spre Sheldon. Tu ce părere ai despre asta, Nigel? În majoritate, aici este vorba despre oamenii tăi.

— Cred că nici măcar nu-i suficientă. (Aproape că zîmbi cînd văzu cît de tăcută devenise sala; pînă și Wilson îl privea surprins.) Dacă vreți o politică pentru așa ceva, trebuie să fie pe termen lung și coerentă. Ce vom face dacă cercetașii se vor întoarce cu vești proaste? Vom mai ține încă o întrunire ca asta? Nu, Elaine are perfectă dreptate — ne trebuie o politică limpede și o agenție capabilă de implementare. Trebuie să ne pregătim pentru scenariul cel mai nefavorabil chiar înainte de plecarea navelor-cercetașe. Există și alte agenții și consilii ale Commonwealthului similare cu acesta, care se ocupă de securitate. Și ele vor trebui să fie încorporate în noua agenție.

— Tu vorbești despre formarea unei Marine militare, rosti Crispin Goldreich părînd luat prin surprindere de idee. O forță militară dedicată.

— Dacă știi pe altcineva care ne poate apăra, aș dori să aflu și eu.

— Nu pot să cred că propui așa ceva. Tocmai tu! Domnul Isaacs ce spune în privința asta?

— Mă aștept că va fi tulburat de noțiunea în sine, replică Nigel. Dar tot așa cum el nu poate fi nici măcar deranjat ca să apară la întrunirea aceasta, nu mai are cum să-și facă știută opinia, nu?

Surprinderea din jurul mesei era chiar mai mare ca înainte.

— Care-i problema?! se răsti Nigel iritat. Cînd eram tineri, am avut un vis glorios. Am oferit omenirii stelele. Iar acum, după cum a spus Elaine, am evoluat dincolo de punctul respectiv. Dacă tot ce am dobîndit ca rasă, această civilizație glorioasă pe care am construit-o, se găsește sub spectrul amenințării, atunci să dea dracii dacă nu vreau s-o apăr! Marina va face așa ceva!

— Este adevărat, încuviință prudent Thompson Burnelli, dar dacă vom anunța public constituirea unei forțe militare, se va crea un val uriaș de panică. Dumnezeu știe cum va reacționa bursa și nu-mi place deloc să speculez asupra impactului pe care-l va avea asupra economiei. Este chiar posibil să ne confruntăm cu migrație spre centru de pe cele mai îndepărtate planete din faza II — adică exact ultimul lucru de care avem nevoie. Blestemăția va fi ciclică, alimentîndu-se din sine. Dacă datoria noastră este de a proteja Commonwealthul de orice impact extraterestru, atunci va trebui să ținem seama și de asta. Nu-i doar ceva extern, Nigel.

— Știu, încuviință Nigel. Ar trebui să copiem felul în care Hitler a pregătit terenul pentru Luftwaffe. După tratatul de la Versailles, Germaniei i s-a interzis să dețină orice formă de aviație militară, așa că Hitler i-a antrenat pe piloți în cluburi private și a sponsorizat construirea de avioane comerciale care puteau fi ușor modificate. După aceea, cînd a dorit o forță aeriană, a alăturat pur și simplu cele două elemente. Toate piesele erau disponibile, însă nimeni nu și-a dat seama ce erau. Iar în prezent, cu baza noastră industrială risipită pe mai bine de șase sute de planete, putem rula o operațiune secretă de producție, mai sofisticată decît au putut-o face vreodată naziștii. Restul

nu-i decît altă amestecare birocratică a pachetului de cărți de joc, aducînd laolaltă departamentele necesare.

— Știu cîteva nume din Senat care nu vor privi cu indiferență comparația cu Hitler, comentă Thompson Burnelli cu amuzament sec.

— Atunci nu folosiți analogia asta, zise Nigel. Ideea este că putem începe pregătirile pentru apărarea fizică a Commonwealthului fără a fi alarmiști. Întocmirea documentației este întotdeauna jumătate din bătălie.

— Mă interesează opinia voastră în această privință, i se adresă Rafael Columbia IC. Credeți că ar trebui să avem o Marină militară?

— Deși nu am susținut niciodată dezvoltarea armelor, considerăm că formarea unei organizații defensive este o precauție de bun simț, date fiind circumstanțele.

Wilson privi atent ecranul.

— Ne veți ajuta în dezvoltarea armelor?

— În acest domeniu, avem încredere completă în propria voastră abilitate. De-a lungul istoriei voastre, ne-ați demonstrat competența de multe ori.

— Cu toate că sînt în favoarea altei misiuni spre Alfa Dyson, zise Brewster Kumar, nu ar trebui să ignorăm celelalte specii care par să existe acolo. Marina sau noua agenție de zboruri stelare va trimite misiuni pentru a încerca să-i localizeze pe creatorii barierei?

— Mai întîi trebuie să avem o agenție de zboruri stelare, îl mustră cu blîndețe Nigel pe consilierul științific. Ai totuși dreptate, acest aspect nu trebuie trecut cu vederea. De asemenea, nu trebuie ignorată nici o misiune separată către Beta Dyson; sînt foarte curios să știu dacă bariera aceea mai există. Aici este vorba despre mai multe necunoscute decît doar civilizația Alfa Dyson.

— Perfect, spuse Elaine Doy. Cred că pentru moment putem lăsa deoparte planificarea de misiuni specifice. Avem o propunere care va elimina oricum asta. Mă aștept ca acest Consiliu și funcția lui să fie absorbite în noua agenție?

Îl privi întrebător pe Nigel.

— O agenție de zboruri stelare va avea nevoie de un comitet director, rosti Nigel. Acesta este alegerea evidentă.

— Atunci vom trece la vot. Cine este pentru?

Toți membrii Consiliului ridicară mîna.

***

De data aceasta, mesajul avea certificarea de autor al lui Chiles Liddle Halgarth, dar purtătorul de cuvînt era aceeași sculptură politician Formit 3004, așezată tot la biroul său din San Matio. De această dată era primăvară, cu soarele puternic înălțîndu-se deasupra zidurilor văruite în alb ale Cartierului Vechi și transformînd clădirile într-un auriu mătăsos superb. Arborii de un verde-întunecat plantați pe toate străzile își derulau frunzele pentru a saluta zorii.

— Concetățeni, aș fi dorit să vă pot saluta cu mulțumire, a rostit el. O dată în plus, noi, cei care am dus bătălia subterană de împiedicare a agenților lui Starflyer să roadă inima minunatului nostru Commonwealth, am dovedit că avem dreptate. Dar, desigur, nu pot simți mulțumire față de situația cu care ne confruntăm azi. Nu am izbutit să distrugem *A doua șansă* și nava spațială a declanșat o reacție în lanț care ne va arunca în război. Dysonii au fost eliberați din temnița lor în conformitate cu dorința lui Starflyer. Am văzut cu toții înregistrările agresiunilor lor, o brutalitate despre care știm că va fi întoarsă împotriva noastră de îndată ce vor produce propriile lor nave interstelare.

Chiar dacă vom supraviețui asaltului care va sosi, vom fi extrem de slăbiți. Bogățiile și talentele noastre vor fi canalizate spre supraviețuire, acolo unde vom fi pîrjoliți de focurile nucleare. Acela va fi momentul cînd Starflyer ne va lovi, nevăzut, chiar din mijlocul nostru.

Monstrul acesta ne va ruina, dacă nu ne păzim de el. Păzitorii Individualității vor fi mereu pregătiți să-i dejoace mașinațiunile, pînă în clipa finală. Îi vom dezrădăcina și elimina pe agenții săi. Avem însă nevoie de ajutorul vostru.

Fiți vigilenți! Luați cuvîntul! Participați la alegeri cu o platformă care să se opună eforturilor jalnice pe care acest guvern corupt le propune pentru a ne proteja. Nu avem nevoie de trei nave-cercetaș, ci de o flotilă de nave de luptă. Nu ne trebuie alte investigații, ci arme care să-i poată nimici pe invadatori. Trebuie să fim pregătiți să ne apărăm de Dysoni, imediat. În scurtă vreme, ei vor apărea pe cerurile noastre. Să nu îngăduim să cădem victime ale măcelului lor. Luați-i la întrebări pe cei care pretind că acționează în numele vostru. Ei nu fac asta, ci lucrează numai pentru stăpînul lor ticălos. Ajutați-ne! Fiți puternici! Păziți-vă singuri!

Plecă fruntea.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

***

Lumina roșie era peste tot, strecurîndu-se pătrunzător prin Citadela de Gheață, în toate camerele, pasajele și ungherele. Ozzie o detesta. Vechii constructori Silfeni își făcuseră bine treaba; uriașele conducte optice și acumulatorul solar, ce-o fi fost el, expedia lumină trandafirie pe toată durata de 21 de ore a zilei planetei înghețate. Un singur loc oferea un sanctuar real — exteriorul, noaptea. Dar atunci era și momentul cînd se făcea cu adevărat ger.

La interior, majoritatea dormitoarelor private aveau cristalul radiant acoperit cu covoare groase, care jucau rolul de draperii. Pentru speciile care dormeau, sau cel puțin se odihneau noaptea, acestea erau un dar divin. În ultima vreme, Ozzie și Orion începuseră să aprindă un opaiț cu kerosen în camera lor timp de două ore înainte de culcare. Provizia lor inițială de kerosen fusese repede epuizată, însă grăsimea de balena-gheții constituia un înlocuitor rezonabil. De asemenea, lumina galbenă atrăgea destui oameni, care veneau să petreacă acolo o vreme, fie relaxîndu-se, fie plîngîndu-se de ziua pe care o avuseseră. Seara, odaia lui Ozzie începuse să semene cu un bar mic — desigur, fără alcool. În mod inevitabil, deoarece oamenii ajunseseră la Citadela

de Gheață de pe multe planete și de-a lungul multor secole, conversațiile aveau multe perspective și opinii diferite.

Reuniunile îl ajutau de asemenea pe Ozzie să înțeleagă mai bine Citadela de Gheață și situația lor generală. Un lucru era perfect clar: nu trebuiau să încerce să caute altă potecă pînă ce Silfenii nu soseau la vînătoare.

— Atunci ai ocazia cea mai bună s-o ștergi, spuse Sara într-o zi, la două săptămîni după sosirea lor.

Devenise o participantă regulată la micul club de seară al lui Ozzie. Cei mai mulți oameni din Citadela de Gheață aveau tendința de a apela la Sara pentru călăuzire, o poziție pe care o cîștigase pur și simplu grație timpului acumulat în favoarea femeii. Era un rol pe care era mulțumită să-l vadă lunecînd spre Ozzie, care era la fel de atent să i se opună.

— De ce? întrebă Orion. Tu n-ai avut nevoie de ei ca s-ajungi aici.

— Pentru că așa cresc șansele, rosti ea tolerant. Dacă-i poți urmări sau, și mai bine, dacă poți sta lîngă ei, vei fi pe poteca pe care ies de pe planetă. Atunci poteca este clar definită acolo. În restul timpului, nu faci altceva decît să-ncerci orbește, sperînd să găsești o potecă deschisă. Din cîte știm, asemenea poteci nu sînt prea multe. Iar pe planeta asta, așa ceva înseamnă necazuri. Trebuie să cari o întreagă încărcătură de provizii și în același timp să te miști iute.

Ozzie ajunsese destul de repede la concluzia că ecuația era nefavorabilă. Te puteai folosi de o sanie ca să ajungi destul de ușor la arborii de cristal ce înconjurau craterul Citadelei de Gheață, totuși după aceea sania ar fi avut probleme mari prin pădure. Dacă mergeai pe jos, îți trebuia un cort care să te protejeze de temperaturile ucigașe din timpul nopții. Cortul lui cu izolație de aer putea să facă asta, dar trebuia să transporte și destule alimente. Cu cît duceai o greutate mai mare, cu atît erai mai lent. Și așa mai departe... O soluție ideală ar fi fost un animal de povară, însă cei care puteau supraviețui în condițiile aces-

tea, așa cum era lontrusul, se mișcau lent. Iar asta însemna să adaugi și mai multe provizii la greutatea pe care o transportau ei. Sara avea dreptate — opțiunea cea mai bună ar fi fost să alerge după Silfeni.

Trebuiau să aibă răbdare.

***

Zgomotele matinale obișnuite îl deșteptară pe Ozzie; tigăi, vase și farfurii care zăngăneau cînd schimbul pentru micul dejun își începea pregătirile în sala centrală. Le însoțeau voci omenești combinate cu fluierături și uguiri extraterestre, ce răsunau prin pasajul scurt pînă la camerele lor. Bărbatul rămase o vreme întins pe pat, cu ochii închiși, și bifă mental succesiunea evenimentelor. Vijiitul durd al foalelor și arzătoarelor cu ulei. Apa care începea să fiarbă și să fluiere în samovarele mari. Cuțitele ascuțite pe tocilă. Sunete familiare și obositoare.

Era de acum a șaptesprezecea săptămînă. Sau cel puțin așa credea... Avea vise ciudate, cu evenimente și planete din Commonwealth ce goneau pe lîngă el ca o dramă dată pe repede-înainte. Tovarășii săi de călătorie povesteau despre timpul care curgea altfel cînd mergeai pe poteci, povesteau că ei pierduseră, sau cîștigaseră, săptămîni, luni, ani în vreme ce călătoreau pe planetele Silfenilor. Ideea aceea îi alimenta sentimentul de nerăbdare.

Orion se foi, gemu — așa cum făcea întotdeauna — și se sculă în capul oaselor în sacul de dormit.

— 'Neața.

Ozzie deschise ochii. Covorul continua să acopere cristalul încastrat în tavan, însă destulă lumină se strecura pe lîngă marginile sale și prin ușa cu draperie pentru a putea distinge contururile odăii fără a fi nevoit să recurgă la inserțiile retinale în infraroșu.

Orion mîrîi un răspuns și-și trase fermoarul sacului de dormit. Cînd băiatul intră în baie, Ozzie începu să se îmbrace. Atunci cînd ajunseseră aici, i se păruse că în interiorul Citadelei de Gheață era cald ca într-o seră. După o

vreme, înțelesese că fusese doar o reacție la faptul că fusese atît de înghețat cînd Sara îi adusese înăuntru. În ciuda izvoarelor termale și a căldurii corporale radiate în Citadela de Gheață, temperatura rămînea cu cîteva grade prea scăzută ca să fie confortabilă. Își încheie o cămașă cadrilată groasă peste tricou, încheie pantalonii din piele și încălță a doua pereche de ciorapi. Abia după aceea se ridică în picioare și trase covorașul de pe cristalul radiant de sus. Orion emise un geamăt posac de nemulțumire la explozia de lumină roșie. Băiatului nu-i plăcea defel în Citadela de Gheață. Modul în care le restricționa mișcările, monotonia rutinei, dieta insipidă — toate îi afectau înnăscuta însufletire adolescentină. Totuși partea cea mai rea era lipsa oricărei persoane măcar pe departe apropiate de vîrsta lui.

— Nu-i nici o fată pe-aici, gemuse el în chiar a doua zi. N-am văzut nici una, așa c-am întrebat-o pe Sara. Mi-a zic că acum vreo doi ani, au fost niște fete de douăzeci și ceva de ani, dar au plecat pe urmele Silfenilor.

— Da? Ei bine, nu pierzi nimic, replicase Ozzie.

Era ușor derutat de faptul că prietenia pe care i-o arătase Sarei nu-i fusese întoarsă în același fel.

— Cum poți să spui una ca asta? Tu ai avut sute de neveste!

— I-adevărat, încuviințase Ozzie modest.

— Eu n-am avut niciodată vreo fată, mormăise Orion jalnic.

— Nici în Lyddington?

— Ieșeam cu cîteva și-mi plăcea de una din ele — Irina... Ne-am sărutat și chestii de-astea, dar...

— Ai plecat ca să mergi cu mine pe poteci.

— De fapt, ea a plecat după Leonard. Ăsta s-a culcat cu jumătate din fetele din oraș.

— Ah... Mda. Păi... Femeile, nu-i așa? — cine le poate-nțelege?

— Tu ar trebui să le-nțelegi, Ozzie. Orion produsese una dintre expresiile acelea disperat de jalnice care-l stin-

ghereau de fiecare dată pe bărbat. Cum să vorbesc cu fetele? Nu știu niciodată ce să le zic. Spune-mi tu, te rog!

— E foarte simplu. Nu contează ce zici, atît doar că trebuie să ai încredere în tine.

— Da?

— Îhîm. Ozzie fusese îngrijorat că băiatul avea să înceapă să ia notițe. Cînd ești la o petrecere, caută o gagicuță care-ți place, sparge gheața și dup-aia las-o pe ea să facă jumătate din treabă. Ar trebui să fie o relație de egalitate, nu?.

— Cred că da...

— Atunci lasă-le pe ele să-și aducă contribuția. Și dacă nu există nimic, nici o scînteie... atunci nu-ți face griji, nenică — treci la următoarea. Nu uita, dacă nici ele n-au nici o scînteie, nimic, atunci scapă un gagiu pe cinste — pe tine! Ele au de pierdut.

Orion căzuse pe gînduri.

— M-am prins. Ai dreptate.

— Ce dracu', doar pentru asta exist!

— Așadar, ce le zic?

— Poftim?

— Ca să sparg gheața? Dă și mie o replică de început.

— Aha... Ozzie își rederulase cele cîteva amintiri oribile pe care le păstrase din perioada liceului. Păi... ă-ă-ă, o invitație la dans e-ntotdeauna o chestie clasică de efect. Bineînțeles, pentru așa ceva trebuie să fii în stare să dansezi, gagicilor le place tare rău asta.

— Mă poți învăța să dansez, Ozzie?

— Ah... nenică, a cam trecut o vreme... pentru niște pași ca lumea, ar trebui să rogi pe cineva ca Sara.

— Bine. Atunci, o replică de început?

— Ă-ă-ă... Da. Mda. Sigur. Hm... Hei! Fii atent, mi-am amintit-o pe-asta de la o petrecere în Hamptons, demult de tot. Te duci la o fată și te uiți atent la gulerul ei și cînd te-ntreabă ce faci, îi zici: Am verificat eticheta și am avut dreptate — scrie că ești Fabricată în Paradis.

Orion rămăsese tăcut o secundă, apoi izbucnise în rîs.

— Ozzie, e jalnic *rău*!

Ceea ce nu fusese tocmai răspunsul plin de respect la care se așteptase Ozzie. *Afurisiții de puști din ziua de azi.*

— Mie mi-a mers.

— Cum o chema? întrebase repede Orion.

— Am uitat, nenică, a trecut un secol de-atunci.

— Mda, așa-i. Cred c-o s-o-ntreb pe Sara. Probabil că ea-i mai pricepută la așa ceva.

— Auzi, eu știu cum să vrăjesc femeile. Vorbești cu expertul numărul unu al Commonwealthului în privința asta.

Orion clătinase din cap și intrase în bazinul peșterii, chicotind.

— Fabricată în Paradis...

Acum Ozzie își rulă sacul de dormit. Împreună cu sacul lui Orion, îl puse într-o plasă de securitate din fir de carbon care conținea toate obiectele lor și semăna cu un păianjen negru care-și strînsese pînza în jurul tuturor boccelelor și bagajelor. Un lacăt mecanic închidea cablul de la gura plasei; bărbatul îl înfășura în jurul unei excrescențe de piatră de pe perete, asigurîndu-se că nimeni nu putea fugi cu prada. După secole petrecute hoinărind prin Commonwealth, Ozzie știa cît adevăr exista în vechiul proverb potrivit căruia orice conservator nu-i decît un liberal care a fost tîlhărit. El nu se încredea cîtuși de puțin în ceilalți călători, mai ales în cei mult mai puțin norocoși ca el, iar asta însemna cam toți locuitorii Citadelei de Gheață. Rațiile alimentare, trusele de prim-ajutor și echipamentele moderne și ultraușoare din bagajele acelea erau principala lor șansă de a pleca de pe planeta aceasta.

În prima săptămînă, de fiecare dată cînd reveniseră în camerele lor, descoperiseră zgîrieturi și rosături noi pe piatră, acolo unde cineva încercase să desfacă plasa de securitate ori să spargă lacătul.

Își luară farfuriile și tacîmurile în sala principală și se alăturară cozii scurte pentru micul dejun. Mîncarea era aceeași ca în fiecare zi, o movilită de fructe de arbori-de-cristal fierte și terciuite, care semănau cu sfecla de

zahăr rasă, alături de două bucăți de slănină prăjită de balenă, care aveau un aspect alarmant de unsuros și cenușiu. La acestea se adăuga o cană de ceai local, făcut din frunze de licheni uscate și tocate.

După ce mîncară, reveniră în camerele lor ca să se îmbrace în jachete groase din blană de balenă și încă o pereche de pantaloni. Orion sui la grajduri, unde avea să petreacă cîteva ore făcînd curățenie la animale și aducîndu-le baloturi noi de rimușchi. Deși tetrajacii, care semănau cu niște reni albaștri de mărimea unor cai, mîncau și lăturile rămase de la bucătăriile de dedesubt.

Ozzie sui către atelierul de la nivelul solului. Sala mare și rotundă fusese concepută probabil ca alt grajd, fiindcă avea o ușă rotativă suficient de mare pentru a permite trecerea confortabilă a unui elefant, dar noii locuitori zdrențăroși ai Citadelei de Gheață o foloseau ca garaj pentru săniile mari și acoperite, pe care le trăgeau ybnanii greoi și fără minte. În același timp servea și ca atelier de tîmplărie, care lucra nu cu lemn, ci cu oasele de balene, ce aveau proprietăți remarcabil de similare lemnului. Tot aici se tăbăcea pielea, se topea grăsimea și se reparau putinele și prețioasele obiecte din metal ale Citadelei de Gheață, așa cum erau plita de gătit sau cazanele. Uneltele erau în general cuțite din piatră sau cristal pentru tăiatul și modelatul oaselor; cei care sosiseră cu propriile lor cuțitașe, clești sau scule multifuncționale le păstrau cu grijă și le tratau ca pe o valută forte, ceea ce și erau, de altfel. Nimeni nu era un meșteșugar adevărat și nici nu trebuia să fie, fiindcă ajungea o înțelegere de bază a mecanicii; nivelul de funcționare a Citadelei de Gheață era practic egal cu cel din Evul Mediu.

De trei zile eforturile tuturor erau monopolizate de repararea și remontarea tălpicilor a două dintre săniile acoperite. Terminaseră una, iar a doua stătea la cîțiva metri deasupra solului, pe cioturi groase de cristal, așteptîndu-și tălpicile nou cioplite. În atelier era cu puțin peste zero grade — apa izvoarelor termale curgea prin canale curbilinii pe

sub pardoseala din piatră, menținînd aerul la o temperatură acceptabilă. Ca și restul Citadelei de Gheață, sistemul de încălzire era uzat. De-a lungul secolelor, lespezile groase ce acopereau canalele de apă se fisuraseră și se afundaseră. Fuioare subțiri de aburi se ridicau dintr-o duzină de locuri, astfel că aerul era umed și lipicios. Condensul se prelingea pe pereți și pe bancurile de lucru, ruginind orice metal care era lăsat prea mult timp afară. În jurul ușii rotative exista o chiciură permanentă.

Ozzie nu-și scotea nici o clipă mănușile din lînă. Îi venea mai greu să folosească uneltele, trebuia să se miște încet și să gîndească bine înainte de a acționa, totuși fără ele degetele i se răceau prea mult și-și pierdeau sensibilitatea. Atunci se petreceau adevăratele accidente.

Se alătură echipei de reparații, formată din trei oameni și un Korrok-hi care ridica prima tălpică grea la locul ei, la capătul picioarelor — mișcînd-o la indicațiile lui George Parkin. George era de destul timp în Citadela de Gheață pentru a fi recunoscut drept șeful neoficial al atelierului. În tot cazul, el era tîmplarul cel mai competent. Noua tălpică se potrivi perfect, cu îmbinările în coadă de rîndunică glisînd, lubrifiate cu grăsime de balenă. Doi dintre membrii echipei porniră apoi să asigure îmbinările cu bolțuri bătute din lateral și încleiate.

Pînă acum, Ozzie plecase de șase ori cu săniile în expediții de recoltare — douăzeci și cinci de oameni și extratereștri, dotați cu scări și coșuri. De fiecare dată, plecaseră imediat după ce se crăpase de zori, pornind spre pădurea de cristal care înconjura uriașa depresiune dezolantă. Triunghiulețele de culoarea opalului care înfloreau la capetele tuturor crenguțelor de pe arborii maturi erau de fapt fructe comestibile, nodulețe de carbohidrați aproape insipizi într-o coajă dură. Fără ele, locuitorii Citadelei de Gheață n-ar fi putut supraviețui. Dura doi ani pînă ce un fruct creștea la dimensiunile unui măr, așa că trebuiau să recolteze potrivit unei rotații stricte, consemnînd cu minuție fiecare expediție pe hărți grosolane desenate pe piele,

care marcau secțiuni radiale din pădure. Cînd ajungeau acolo, culesul în sine era o muncă fizică istovitoare care dura zece ore cu o singură pauză scurtă; suiau scările în hainele lor groase acoperite de blănuri, pentru a dobori fructul cu ajutorul unui os lung. Ozzie era fascinat de fruct. Îl convinsese că arborii-de-cristal trebuiau să fie un tip de biologie MG sau echivalentul acesteia în știința Silfenă.

Cîțiva membri ai echipei de recoltare umblau prin viroagele stîncoase și periculoase care brăzdau pădurea, unde peticele de licheni a căror creștere dura decenii acopereau malurile abrupte cu covoare lățoase albastru-cenușii. Le rupeau aidoma unor vandali puși pe distrugere. Mușchii erau alt trofeu, iar tetrajacii le adulmecau prin fisurile înguste din solul înghețat, de unde erau scoși cu tîrnăcoape și lopeți. Recolta aceea era suficientă pentru hrănirea Citadelei de Gheață vreme de două săptămîni.

Recoltarea și ulterioara procesare și gătire a fructelor și mușchilor erau eforturi comune. Fiecare contribuia la întreținerea generală în ce mod putea. Sara îi spusese că, în majoritatea timpului, locul era civilizat. Ea ținea minte că devenise neplăcut o singură dată, cînd vînătorii Silfeni nu apăruseră pentru mai mult de un an și carnea balenelor se terminase.

Pînă la prînz, echipa instală și a doua tălpică. Ozzie se retrase cîțiva pași alături de George Parkin și privi montarea bolțurilor de fixare.

— Două zile, rosti George încîntat. Avea un pronunțat accent regional englezesc pe care Ozzie nu-l putea identifica. Atît îi trebuie cleiului să se solidifice, după care o putem pune iar la treabă.

Își vîrî pipa de os în gură și aprinse frunzele uscate de mușchi. Mirosul era oribil.

— Cîte sănii mari avem? întrebă Ozzie, îndepărtînd fumul cu palma.

— Cinci. Vreau să construiesc alta după următoarea vînătoare, cînd o să avem un stoc zdravăn de oase. Am niste

idei de îmbunătățire, iar astea vechi au fost refăcute de-atîtea ori, încît structura li s-a șubrezit.

— Cinci sănii mari, iar cele mici cîte sînt — șapte?

— Nouă, dacă le pui la socoteală și pe cele de o persoană.

— Nu-i îndeajuns ca să-i transporte pe toți, nu?

— Nu. Cînd pornim în următoarea vînătorilor, cele cinci mari pot transporta vreo douăzeci dintre noi. Am putea încăpea mai mulți, dar trebuie să ne ducem și corturile. Nopțile petrecute afară sînt teribile — n-am putea rezista fără corturile din trei straturi de blană. De asemenea, trebuie să lăsăm loc suficient ca să aducem înapoi balenele. Sînt niște animale uriașe. O să vezi.

— În Citadela de Gheață există totuși suficiente oase pentru a construi mai multe sănii.

George îl privi straniu și trase adînc din pipă.

— Nu, nimic nu este disponibil.

— Scaune, paturi, războaie de țesut... Nici nu știu cîte sînt...

— Oamenii le folosesc.

Părea destul de indignat.

— Poate că ar fi de acord să le folosească pentru altceva.

— La ce te gîndești, flăcăule?

Ozzie își șterse nasul cu dosul mănușii. Ca întotdeauna în atelier, îi era frig și îi curgea nasul.

— Mă gîndesc să-i scot pe toți de aici. Pe noi toți, simultan.

— Să dea dracii... Și cum te-ai gîndit s-o faci?

— Oamenii ies de aici pentru a urmări vînătorii, este? Dar ei merg pe jos sau, uneori, pe schiuri. Trebuie să fie iuți, ca să țină pasul.

— Așa-i.

— Așa că vom urmări vînătoarea cu săniile. Îi vom înghesui pe toți înăuntru, oameni și extratereștri, vom lua toate animalele, tetrajacii, lontrusul și ybnanii — îi folosim în schimburi ca să ne tragă și dacă-i nevoie renunțăm la cei obosiți. Însă în felul ăsta putem ține pasul cu Silfenii. Nenică, o putem face!

George scoase pipa din gură și o examină cu un aer solemn.

— I-o idee măreață, flăcăule, dar săniile mari nu vor putea străbate pădurea ca s-ajungă în partea cealaltă a terenului de vînătoare.

— Bun, atunci le desfacem în bucăți și construim mai multe și mai mici. Vor fi și mai ușoare, mai lesne de tras, mai rapide. Ne vor spori șansele.

— Da, flăcăule, probabil c-așa o să fie, totuși în ce fel răspunde asta la întrebarea „de ce ne aflăm noi aici?"?

— Ce vrei să spui prin „de ce ne aflăm noi aici?"? Ne aflăm aici fiindcă am apucat pe poteca greșită.

— Așa o fi? Continui să crezi că în viață totul se desfășoară la un nivel fizic, dar ce se-ntîmplă cu spiritualitatea ta?

— Spiritualitatea mea o duce bine și-așteaptă s-o șteargă de-aici.

— Atunci mă bucur pentru tine, flăcăule. Eu însă nu sînt pregătit să plec. Eu cred că ne aflăm aici pentru un motiv, toți și fiecare. Citadela de Gheață ne-nvață despre propria noastră persoană — lucruri pe care trebuie să le știm, dar și lucruri pe care nu dorim neapărat să le știm. Eu cred că ne aflăm aici pentru un motiv. Toți știm că tu ești bogat în Commonwealth; mulți dintre cei care rătăcesc pe poteci sînt înstăriți. Și eu am fost. Ehei, pe vremea aia eram un puști nătărău și fără treabă. Rahatul obișnuit — mă născusem într-o familie care avea mai mulți bani decît bun simț. Eu sînt născut și crescut în Yorkshire, și-n vîna tradițională. Familia noastră și-a cîștigat averea din gunoaie, adunîndu-le și vînzîndu-le, făcînd din căcat bici. Reciclam materialele înainte să fi auzit cineva de-așa ceva. Și dup-aia Europa a-nceput să fie pretențioasă — dacă erau toxice nu le puteai folosi, iar cele pe care aveai voie să le folosești trebuiau să fie refolosibile. Am rămas în brațe cu munți de frigidere, pentru că nu puteam scoate substanțele chimice din sistemul de răcire, apoi cu munți de calculatoare, apoi cu munți de automobile. Aveam Alpi de bunuri

de consum care-așteptau să fie demontate și curățate. Aia a fost a doua avere a familiei. Dup-aia tu și amicul tău ați venit cu găurile-de-vierme și toți au vrut să elimine toxinele și poluarea direct în spațiul cosmic. Am scăpat de toate uzinele complicate de reciclare, dar am continuat să colectăm gunoaie de la oameni și să le procesăm prin canalele voastre deschise. A treia avere a noastră.

— Corporația Mu-Mu, rosti Ozzie. Ei sînt cei mai mari colectori de deșeuri din Europa. Asta-i a ta?

George încuviință, destul de încîntat că Ozzie cunoștea numele.

— Da. Știai ce-nseamnă Mu-Mu? „Mușuroaie din munți".

— Mă gîndisem la așa ceva.

— Asta-i familia în care m-am născut. În viața mea nu făcusem nimic, nu băgasem o ață-n ac. Eram pe-atunci un risipitor perfect, inutil, lipsit de țeluri și-n jumătatea timpului cu mintea dusă. Banii rezolvau totul: petreceri, femei, călătorii, droguri, reîntineriri — aveam parte de tot ce era mai bun. Și știi o chestie? După a treia viață, e plictisitor ca dracu'. Așa c-am pornit pe poteci, fiindcă era singura chestie care nu putea fi cumpărată cu bani.

— Și potecile te-au adus aici.

— Așa-i. Și aici învăț ce sînt eu, domnule Isaacs, învăț ce-nseamnă să trăiești ca o persoană reală. Aici sînt important; oamenii mă-ntreabă ce să facă cu oasele de balenă, cum să repare, cum să modeleze, cum să-ncleieze, cum să taie... Acum sînt respectat. Poate c-asta nu ți se pare mare lucru, fiindcă tu ești un individ care a făcut ceva cu adevărat important în viața lui, dar respectul ăsta de care mă bucur în prezent a fost cîștigat cu trudă. De-aia sînt aici. O să plec în cele din urmă, fiindcă toți o facem în cele din urmă, fie ieșind afară, fie murind în pădure. Însă pînă-n ziua aia, o să fac ce pot ca să-mi ajut restul prietenilor să traverseze momentele grele.

— La toți le ții discursul ăsta?

— La toți cei care au nevoie de el. Văd însă că tu n-ai nevoie de el, fiindcă ai multă înțelepciune. De-aia, lasă-mă

să-ți spun ție altfel. Ce se va-ntîmpla dacă vom pleca toți, așa cum sugerezi tu, și totuși am rămîne în urmă? Ce se va-ntîmpla dacă potecile ne resping? Vom rămîne toți în pădure, mult prea departe ca să ne putem întoarce aici și atunci chiar c-am fi în budă pînă peste cap. În nici un caz n-o să-i convingi pe toți să te urmeze. Sînt și alții ca mine, apoi sînt Korrok-hi, care n-o să plece. Locu-ăsta-i ca o mănușă pentru ei. Și ce se va-ntîmpla cu cei care vor sosi în continuare? Ce crezi că s-ar fi întîmplat cu voi, dacă Sara n-ar fi venit să v-aducă aici?

— Aici ai dreptate.

— Asta-i. Locul ăsta are un țel. Doar pentru că tu nu vrei să fii aici, nu-nseamnă că nu-i bine.

— Așa-i. Cred c-ar fi mai bine dacă aș concepe un plan B, nu?

George îndreptă coada pipei spre el.

— Fă-o, dar după prînz să te-ntorci aici. Avem nevoie de-un om să ne-ajute să coborîm sania de pe blocurile-alea.

— Sigur că da. Ozzie făcu cîțiva pași, după care privi îndărăt. George, nu știi cumva niște replici bune de-agățat?

George tăcu o clipă și-și cercetă pipa.

— Chiar dac-aș ști, nu le-aș irosi pe-unul ca tine.

Ozzie ieși din atelier și reveni spre camerele sale. George îl făcuse să-și amintească zilele cele mai proaste din liceu, momentele cînd sfîrșise așteptînd lîngă ușa directorului. Mustruluielile erau întotdeauna mai neplăcute decît orice posibilă sancțiune.

Nu i-o putea spune niciodată lui George, și de fapt nici Sarei, însă motivul pentru care se gîndise la evadarea aceea în masă era Orion. Pur și simplu nu putea fi sigur că va reuși dacă-l lua și pe băiat cu el. De unul singur, n-ar fi fost nici o problemă. El putea schia și chiar începuse să-și cioplească o pereche de schiuri din os. Nici un Silfen, oricît de rapid, n-ar fi putut scăpa de un om aflat pe schiuri. În plus, avea rații de hrană, băuturi energetice și echipament ultrausor și le putea căra pe toate. Dar Orion... Înainte de

a ajunge aici, băiatul nici măcar nu știuse cum arăta zăpada, cu atît mai puțin cum să meargă prin ea.

Iar în tot acest timp, pe cînd Ozzie examina diverse planuri, un gînd rămînea încolăcit în fundul minții sale: cît de simplu ar fi fost totul dacă l-ar fi abandonat pe Orion. Era posibil chiar să apară o zi cînd el să nu mai aibă de ales. Nu pornise la drum în căutarea iluminării sau împlinirii, ca George și mare parte dintre ceilalți, ci umbla pe poteci dintr-un motiv foarte clar. Și numai Dumnezeu știa ce se întîmpla chiar în clipele acestea în Commonwealth.

Ozzie traversă sala principală și intră în pasajul care ducea la camerele lor. Tocheeul era acolo și tocmai ieșea din grota folosită de ei pentru somn. Acesta era extraterestrul pe care Ozzie îl confundase cu un Raiel tînăr în ziua cînd sosise în Citadela de Gheață. La prima vedere, eroarea era rezonabilă. Tocheeul avea un corp bont, ca un ou turtit, lung de peste trei metri și înalt pînă la pieptul lui Ozzie. Blana lui zbîrlită avea culoarea caramel-închis, părîndu-i cu vreo două numere prea mare, fiindcă corpul îi era acoperit în totalitate de pliuri și cute precum capul unui buldog. Din pliurile acelea creșteau firișoare negre cu aspectul unor alge veștede. Aduceau cu niște paraziți epidermici morți, care deveneau atît de uscați și casanți în atmosfera Citadelei de Gheață, încît se fărîmau și cădeau.

Gura sa era un sfincter cu buze mici, care forma un rît în extremitatea feței conice, mult prea mică comparativ cu corpul, deși atunci cînd era vizibilă se putea distinge o rețea circulară de dinți foarte ascuțiți. Ochiul, sau ceea ce oamenii credeau că ar fi organul său vizual, era o piramidă curbă situată la un metru în spatele gurii, formată din trei secțiuni ovale de carne neagră translucidă: cea din față era de două ori mai lungă decît celelalte și se curba în jos, astfel ca să poată urmări profilul trupului.

Partea cea mai interesantă o constituia însă modul în care se mișca extraterestrul. Două striuri late și groase de

țesut cu aspect cauciucat erau dispuse pe partea sa ventrală, semănînd perfect cu tălpicile unei sănii, atît doar că unduiau ca șerpii pentru a-l propulsa. Suprafața striurilor era pestriță, de culoare cenușiu și brun, cu crăpături din care supura un fluid vîscos. Sara spusese că tocheeul era în stare jalnică atunci cînd îl găsiseră la marginea pădurii de cristal. Deși striurile reprezentau o metodă biologică de locomoție sofisticată, natura lor însemna că nu putea să poarte îmbrăcăminte protectoare. În mod evident, tocheeul provenea dintr-un climat cald. Striurile îi degeraseră în urma deplasării pe pămîntul înghețat, întrucît suferiseră contact permanent cu suprafața solului aflată la temperaturi sub zero grade. Asta se întîmplase cu peste doi ani în urmă și carnea încă nu-i crescuse la loc în mod corespunzător.

Pe spate i se ridica a doua pereche de striuri; erau mai scurte, întinzîndu-se doar cu puțin dincolo de ochi, și mai bulbucate. Ozzie le văzuse dilatîndu-se pentru a apuca farfurii și căni sau pentru a ajuta la ridicarea unor obiecte prea grele pentru brațele umane, aidoma unor amibe gigantice care se automodelau în tentacule sau fălci cărnoase. Din punctul de vedere al utilizatorilor de unelte, era un concept de înaltă evoluție.

De fapt, numai acest manipulator cărnos, alături de cîteva artefacte de înaltă tehnologie pe care le purta la o centură utilitară, îi convinseseră pe ceilalți rezidenți ai Citadelei de Gheață că era o ființă înzestrată cu rațiune. În cei doi ani de cînd fusese aici, nimeni nu izbutise să comunice deloc cu el. Nu scotea nici un sunet, cu atît mai puțin sunete articulate. Din cîte își putuseră da seama, era surd. Încercaseră să deseneze figuri pe o lespede, dar nu păruse să le înțeleagă. Nu le rămăsese decît folosirea de gesturi simple ale brațelor: vino, stai, pleacă, ridică, pune jos. În majoritatea cazurilor, tocheeul coopera ca și cum ar fi fost un cîine ciobănesc bine dresat.

Nu-i cunoșteau nici măcar numele adevărat, pentru că Korrok-hi îl numiseră „tochee", ceea în graiul lor format din fluierături și claxoane însemna „vierme mare și gras".

— Ce căutai acolo? rosti Ozzie oprindu-se în fața lui.

Rîtul tocheeului se mișcă ușor dintr-o parte în cealaltă, făcîndu-l pe Ozzie să se gîndească la un animal care aștepta să fie dojenit. Avea atitudinea unui cîine bătut, totuși bărbatul bănuia că, la urma urmelor, și el ar fi fost serios deprimat dacă toată ziua n-ar fi făcut nimic altceva decît să care găleți cu apă de la fîntînă la bucătărie, pe picioare degerate, fiind incapabil să vorbească cu cineva, ori să știe ce se întîmpla la exterior.

— Bun, ia să vedem...

Ocoli flancul tocheeului și trase într-o parte draperia ușii. Nu era sigur, însă i se păru că plasa de securitate fusese ușor mișcată, ca și cum cineva ar fi testat-o cu blîndețe.

— Vino!

Îl chemă pe tochee cu un gest exagerat. Creatura masivă se întoarse lin în pasaj și lunecă în odaia de dormit. O dată în plus, Ozzie fu impresionat de agilitatea extraterestrului; pentru o creatură de mărimea aceea, se mișca iute și precis.

Se așeză pe pat, privind tocheeul, și gesticulă larg.

— Dă-i drumul!

Extraterestrul nu se clinti. Ochiul lui frontal mare rămase perfect ațintit asupra omului.

— Bine, atunci...

Ozzie merse la plasa de securitate și introduse codul lacătului, mascîndu-și gesturile cu trupul. Continua să nu fie complet încrezător. După ce deschise plasa, scoase diverse obiecte, hrană, haine, o lampă cu kerosen, trusa de cusut, o matrice palmară și le așeză pe podea în fața extraterestrului. Striurile locomotoare ale tocheeului se turtiră ușor, coborîndu-i corpul; după aceea, manipulatorul din partea stîngă se întinse sub forma unui tentacul subțire și apucă matricea. Vîrful tentaculului apăsă pe rînd cele

cinci butoane din partea superioară, dar aparatul rămase mort.

— Ah-ha! făcu Ozzie.

Doar cineva familiarizat cu tehnologia ar fi înțeles ideea de buton.

— Așadar înțelegi tehnologia, totuși nu putem comunica. De ce oare?

Se așeză iarăși pe pat și se uită la tocheе. Poate că era o simplă interpretare umană, însă extraterestrul părea să se fi gîrbovit dezamăgit înaintea imposibilității de a opera matricea. O așeză încet pe podea, cu firișoarele negre foșnind ca frunzele toamnei sub o adiere.

— Nu folosești sunetele, atunci ce ne mai rămîne? Telepatia? Mă-ndoiesc... Cîmpuri magnetice? Albinele și șobolanii-de-mlaștină trokkeni le pot percepe, dar probabil că Silfenii le atenuează aici. Ar fi deci posibil... Electromagnetism? La fel pentru undele radio, matricea-i moartă. Forme? Ai percepție vizuală, deci asta ar fi altă posibilitate. Eu nu pot totuși reproduce șmecheria ta cu automodelarea brațelor și Sara spunea că nu-nțelegi desenele. (Lăsă capul pe un umăr.) Desenele oamenilor, trebuie precizat. Probabil că nici eu nu le-aș înțelege pe-ale tale. Bineînțeles, dacă ai desena. Eh, uite asta-i o diferență între culturi. Voi aveți artă?

Ozzie se opri. Se simțea ușor penibil să vorbească cu glas tare unui extraterestru care nu putea să audă. Tocheeul continua să fie orientat cu fața la el, fixîndu-l cu ochiul. Bărbatul se deplasă cîțiva centimetri pe pat. Partea frontală a corpului tocheeului se mișcă puțin, urmărindu-l.

— De ce faci asta? Oare ce-ncerci să spui?

Nu, nu-i vorba despre „ce"... Cum? Ozzie privi fix ovalul prelung și acoperit cu piele neagră și lucioasă care era îndreptat spre el. Nu prin sunete, dar o emisie de...

— Băga-mi-aș...!

Își comută inserțiile retinale pe infrarosu și corpul tocheeului fu acoperit de semnături termice stranii, care

indicau vasele de sînge și organele ascunse sub carne. Ozzie urcă lent prin spectrul vizual, pînă ajunse la ultraviolet.

— Futu-i!

Sări îndărăt din cauza șocului instinctiv și căzu de pe pat.

Ochiul frontal al tocheeului era acoperit cu configurații complexe de lumină purpuriu-nchis care sclipea direct către el.

***

Cînd Orion reveni în camerele lor, la două ore după prînz, îl găsi pe tochee aproape blocînd intrarea. Ozzie stătea pe pat și desena de zor cu un creion pe un carnet. Podeaua din piatră era acoperită cu foi, toate pline de modele dintre cele mai ciudate, asemănătoare unor flori desenate de un copil de cinci ani, care reprezenta petalele prin fulgere neregulate.

— Te caută George Parkin..., începu Orion. Ce face-ăsta aici?

Ozzie îi rînji ca un nebun, cu părul lui zburlit îndreptat în toate direcțiile de parcă fusese lovit de o descărcare electrică de proporții.

— Păi, flecăream și eu cu domnul Tochee...

Nu-și putea alunga mulțumirea de pe chip.

— Hă? izbuti să articuleze Orion.

Ozzie ridică una dintre foile rupte din carnet. Desenul semăna cu o rozetă de sticlă fisurată, dar într-un colț de sus era mîzgălit un cuvînt. Cealaltă mînă a lui Ozzie arătă un pantof de piele. Jumătate din conținutul pachetelor lor era risipit în jur.

— Ăsta-i simbolul lui pentru pantof, rosti el triumfător. Da, uite — îl repetă. Bineînțeles, este posibil să fie simbolul pentru piele profanată de animal mort, da' cui îi pasă? O s-ajungem și-acolo. Acum punem la punct un vocabular.

Orion privi de la Ozzie la tochee.

— Ce repetă?

— Simbolul. Are și alte componente, însă se mișcă tot timpul. Le pot vedea, dar nu le pot desena. Așa că mă limitez la bază. Cred că părțile aflate în mișcare pot fi coduri gramaticale sau informații de context.

— Ozzie... ce simbol?

— Stai jos și-ți spun.

***

— Vorbește prin imagini? întrebă băiatul după zece minute.

— Asta-i explicația simplă — da.

— Și care-i cea complicată?

— Configurația pe care o proiectează este limbajul vizual al imaginii, cumva similar felului în care noi atribuim nume obiectelor. Bănuiesc că atunci cînd doi tochee comunică o fac extrem de rapid. O configurație ca asta conține foarte multe informații. Eu sînt convins că nu pricep decît baza. De fapt o să-ncerc să-l învăț alfabetul uman. Nu mă mir însă că n-a înțeles desenele Sarei, fiindcă e ca diferența dintre a desena un om din bețișoare și a vedea holograma color și în mărime naturală a unui om. Mă tem că va trebui să învețe să-și coboare gîndirea la nivelul nostru.

— Asta-i bine.

— Și atunci de ce ai tonul ăsta de parc-ar fi sfîrșitul lumii?

— Păi vreau să zic că-i grozav pentru tochee și-așa mai departe, totuși schimbul de mesaje n-o să ne scoată de pe planeta asta nenorocită, nu?

— Așa crezi? Ozzie rînji larg. Știi care-i primul lucru care m-a întrebat tocheeul? *Poți să mă scoți de-aici*? Asta-nseamnă că putem forma o echipă. Noi trei vom fi o echipă grozavă.

— Cum vine asta?

— Tochee este puternic și rapid, exact ce ne trebuie nouă ca să putem ține pasul cu Silfenii.

— Dar el nu poate iesi de-aici, Ozzie. Degeră!

— În privința asta, am niște idei și mîine o să discut cu George despre ele.

Orion îl privi curios pe extraterestrul masiv.

— Chiar crezi că poți face asta — să-l convingi să vină?

— Așa sper. Deocamdată doar ne-am prostit, arătîndu-ne unul celuilalt că putem vorbi. Acum va trebui să clădim o adevărată punte de comunicații. Am în inserții niște programe care încă mai funcționează, parțial; sînt rutine de traducere și interpretare de felul celor utilizate de TSC cînd întîlnesc specii noi. Ele te pot duce complet de la „Ana are mere" pînă la conversații metafizice. Fir-ar al dracu', totul ar fi mult mai simplu dacă mi-ar funcționa matricea!

— Noroc de inserții...

— Da, să știi c-așa-i.

— Ozzie, fii atent!

Tocheeul întinse un tentacul subțire din manipulatorul cărnos și ridică de pe podea o foaie de hîrtie. Configurația de pe ea semăna cu o spirală de fulgi de nea. În colț, Ozzie scrisese „matrice, sau electronică în general?".

— De ce tocmai pe-aia? mormăi Ozzie. Se uită la ochiul frontal al tocheeului, care licărea cu configurații mov rapid mișcătoare. Aha, s-ar putea să fie „dispozitiv de comunicații". Cred că tocheeul vrea să continuăm.

— Pot să mă uit? întrebă Orion atîțat. Trebuie să fie mai interesant ca-n grajduri.

— Da, poți. S-ar putea însă să mai dureze destul.

17

Durase cîteva zile pînă-și convinsese tatăl să fie de acord cu weekendul. Asta nu însemna că Justine Burnelli ar fi dorit ca el să fie acolo, și în nici un caz în felul acesta, la nici șase săptămîni după reîntinerire. În cele mai bune momente ale sale, bărbatul era de-a dreptul imposibil, dar adăugarea animalicei încăpățînări înnăscute la vitalitatea tinereții îl ducea al naibii de aproape de inumanitate. Cu toate acestea, Justine trebuia să admită că prezența lui făcea ca weekendul să fie un eveniment valid; fără el, n-ar fi apărut niciodată jucătorii necesari.

Optaseră să-l organizeze la Sorbonne Wood, reședința de familie de pe Coasta de Vest, un domeniu întins de lîngă Seattle, cu rîuri repezi și o zonă împădurită înconjurat de munți. Justine ar fi preferat la Tulip Mansion, principala reședință a familiei, pe Coasta de Est, care era mult mai civilizată decît cea rustică de aici. Totuși întrunirea neprotocolară găzduită de Burnelli avea să fie mai presus de orice discretă.

Musafirii începură să sosească vineri pe la jumătatea după-amiezii. Justine se afla deja de o zi aici, supraveghind personal pregătirile; întîlnirile la asemenea nivel nu le lăsase niciodată în seama servitorilor. Sorbonne Wood consta dintr-un corp central, clădit inițial din piatră si beton, care era acum complet acoperit de coral-uscat, fiind unul dintre cele mai vechi exemple de pe Pămînt. Fusese plantat cu două secole în urmă. Cele două culori native, mov și bej, care se ridicau pe pereți si peste acoperiș păreau

insipide prin comparație cu varietățile moderne devenite disponibile grație MG. Încrengăturile lor întrepătrunse sufereau de asemenea de textură necorespunzătoare și secțiunile mai vechi erau susceptibile la sfărîmat, motiv pentru care îngrijitorii le încurajau creșterea constantă. De acum încrengăturile erau cu treizeci de centimetri mai groase decît zidurile inițiale ale casei și de aceea ferestrele mari, din podea pînă în tavan, erau atît de afundate, încît păreau organice. Comisarii Ecologici ai NFU ar fi impus fără îndoială un ordin de înlăturare și o amendă consistentă pentru orice alte persoane care ar fi fost într-atît de nerușinate încît să cultive planta extraterestră la asemenea dimensiuni, dar nici un simplu funcționar CE nu avea să treacă vreodată de perimetrul de securitate de la Sorbonne Wood.

Interiorul principal al reședinței era alcătuit din saloane de recepție, facilități de relaxare și sufragerii. Membrii familiei și oaspeții erau găzduiți în duzina de cabane dispuse în semicerc în jurul grădinii din spate și legate de clădirea principală prin alei acoperite de pergole cu trandafiri. Cel puțin la exterior, căsuțele acestea satelit se străduiau să se conformeze moștenirii locale. Aveau pereți din bușteni și acoperișuri din ardezie, deși interioarele erau strict în stilul secolului al XXIV-lea, ca mobilier și dotări.

Gore Burnelli sosi primul, oprind uriașa limuzină Zil neagră sub umbrarul larg al streșinii verandei. Cu toate că automobilul era electric, Justine avea impresia că monstrul cu șase roți viola cu certitudine vreo lege ecologică, într-atît era de greu; practic era de două ori mai mare decît actualul ei Jaguar coupé. Fu urmat de trei berline mari care aduceau membri ai suitei tatălui ei, iar e-majordomul o anunță că alte două mașini merseseră direct la sătucul pentru personal al domeniului.

Justine înaintă să-l primească pe bătrînul rege-tiran imediat ce portiera din spate a Zilului se deschise și se extinse scărița. Ieșiră mai întîi doi secretari, care aveau și rol de bodyguarzi, semănînd cu niște mafioți tradiționali în costume negre impecabile și ochelari argintii în formă

de bandă continuă. Justine nu trădă nici o emoție la vederea lor. Nu erau necesari aici și tatăl ei știa asta. De fapt, probabil că el avea wetcablaje care-l făceau mult mai letal decît ar fi putut ei ajunge vreodată. Ultima sa reîntinerire în centrul biogenic al familiei durase mai mult ca de obicei.

Gore Burnelli apăru în pragul Zilului și adulmecă aerul.

— Fir-ar al dracu' de Seattle, mîrîi el, iar plouă! O bură fină încețoșa cerul, făcînd ca marginile streșinii în formă de aripă gen „pescăruș" să picure constant peste coniferele plantate în jur. Nu știu de ce nu putem muta mizeria asta în Anglia? I-aceeași vreme și berea-i mai bună.

Justine îl strînse ușor în brațe.

— Termină, tată! Weekendul ăsta o să-mi fie și-așa greu, fără să mai fie nevoie să fiu cu ochii după tine.

El se străduí să-i ofere un zîmbet. Nu-i venea ușor; în nici un caz cu fața aceea. Femeia încă îi putea distinge trăsăturile nativ omenești; ca tînăr normal de douăzeci de ani, ar fi fost remarcabil de chipeș. Părul lui blond și des începea deja să se cîrlionțeze ștrengărește, pe măsură ce creștea viguros de la tunsoarea periuță cu care ieșise din cuvă. Însă COtatuajele sale erau atît de numeroase și complexe încît se contopiseră și-i acopereau complet fața, conferindu-i o piele de aur de 24 de carate, ca masca de sarcofag a unui faraon egiptean din antichitate.

— De parc-aș îndrăzni să mă plîng cu tine cocoțată-n spatele meu!

— Ce face mama?

Gore dădu ochii peste cap; cel puțin aceștia păreau normali.

— De unde pizda mă-sii să știu? Spune-mi tu cine-a fost. Am șters amintirea aia cu secole-n urmă.

— Mincinosule!

Justine îi văzu pe bodyguarzi încordîndu-se ușor. Probabil că nu erau învățați ca vreun om să-i vorbească așa șefului lor. Pe de altă parte, Justine era primul copil al lui Gore. concepută și născută complet natural, spre deosebire de cei vreo cincizeci de copii care urmaseră fetei și fratelui ei. Pe atunci Gore fusese doar un simplu miliardar, moște-

nind averile a două vechi și distinse familii americane bogate atunci cînd părinții săi se uniseră dinastic. Pe baza unor judecăți și predicții abile, și a unei influențe politice considerabile, portofoliile lui, care fuseseră considerabile de la început, crescuseră în tandem cu expansiunea omenirii în spațiul de fază I. Ca toate Marile Familii ale Pămîntului, cei din neamul Burnelli erau dovada vie a faptului că banii atrag bani. Dawson Knight, firma de avocatură, contabilitate și management care constituia sîmburele imperiului financiar al familiei, era constituită aproape exclusiv din membri de familie. Țelul ei de a fi îl reprezenta acumularea de și mai multă bogăție și protejarea celei deja existente. Burnelli aveau holdinguri pe toate planetele din Commonwealth, de la hectare de proprietăți imobiliare în jurul capitalelor din spațiul de fază III pînă la cvartale întregi de capacități de producție pe toate 15Mari, de la companii de transport și vînzare cu amănuntul, la bănci, utilitare și întreprinderi abia lansate în domenii de viitor. Ei își tăiau din timp o felie din orice care avea profit sau care urma să aibă profit într-o bună zi.

De-a lungul secolelor, Justine adusese o contribuție uriașă în clădirea averii familiei, jucînd toate rolurile, de la mediator în primele decenii, la negociator-șef pentru achiziții, pentru ca ulterior să fie un subtil broker politic. Asta nu însemna însă că ar fi favorizat vreodată rolul politic mai public al fratelui ei. În ciuda tuturor manevrelor, afacerilor și înțelegerilor, a manipulărilor pe care le întreprinsese ea de-a lungul secolelor, Gore rămînea totuși inima sacrosantă a familiei Burnelli.

— Ei bine, rosti Justine, am văzut-o pe mama acum o săptămînă. Îți trimite dragostea ei.

— Nu vine și ea, este?

Gore își schimbă brusc focalizarea. Ca întotdeauna, vederea sa virtuală îl înconjura cu afișaje financiare, rezumate informative și rapoarte de piață de la Dawson Knight, căutînd să cumpere opțiuni, futures, pămînt, valută. Dacă exista vreo oportunitate de a oferi un avantaj familiei sale, îl înhăța prompt.

— Nu. Ești în siguranță aici, răspunse Justine.

— Bine. Mă duc la cabana mea. Vreau însă să discut cu tine și cu frate-tău înainte să înceapă tîrguielile de diseară.

— O să-i spun lui Thompson cînd ajunge aici.

Gore și escorta lui de bodyguarzi, secretari și asistenți intrară în clădirea principală. Două tinere orientale frumoase încheiau alaiul, purtînd microrochii albe strîmte. Erau gemene sau reprofilate pentru ca să arate identic. Ambele se plecară respectuos cînd trecură pe lîngă Justine, care se abținu să le adreseze o strîmbătură. Din unele puncte de vedere, tatăl ei putea fi groaznic de previzibil. Fetele aveau să fie introduse în programul lui la fel ca o conferință financiară sau ca o cină. Fiecare minuțel al zilei sale fusese stabilit în agenda personală cu săptămîni în urmă. Justine știa că mulți speculau că fusese profilat psihoneural ilegal, pentru a-l transforma într-un individ obsedat de muncă și familie. Cu toate acestea, Justine încă deținea amintiri din copilăria ei, pe vremea cînd Gore sosea rareori acasă de pe Wall Street înainte de ora zece sau unsprezece seara, petrecînd toate weekendurile în cabinetul lui, în tovărășia ecranelor calculatoarelor. Fusese dintotdeauna dedicat și păstrase la minimum cerințele umane. Pe măsură ce tehnologia avansase, se dotase cu și mai multe funcții de interfață și procesare, care să-l mențină acordat la uriașele piețe financiare pan-Commonwealth.

La o jumătate de oră după sosirea lui Gore, la Sorbonne Wood apăru Campbell Sheldon. Justine îl întîmpină cu un surîs destul de autentic. Era unul dintre stră-strănepoții lui Nigel, cel mai tînăr dintre trei frați de la o nepoată în linie directă. Asta îi conferea un statut important în cadrul familiei Sheldon și, întrucît alesese o carieră în TSC, dobîndise o poziție de vîrf ca director pentru Proiecte Civile și Comerciale Avansate, deși Nigel era cît se poate de ferm că a fi membru al familiei nu însemna decît acces la prima treaptă a scării, iar de acolo trebuia să urci după merit.

Campbell era însoțit de doi secretari, dar numai atît. Justine își aminti că-i plăcuse atitudinea aceea discretă cînd

se întîlniseră data trecută. Azi, Campbell era între două reîntîneriri, cu o vîrstă aparentă de 40 de ani. O barbă castanie tunsă scurt îi acoperea obrajii ușor dolofani; în mod clar, moștenea unele dintre trăsăturile lui Nigel: ochii adînciți în orbite, nasul mic, părul blond închis. Cîteva COtatuaje discrete de platină spiralau înapoia urechilor și sub ele.

Bărbatul o sărută ușor pe ambii obraji și rosti:

— Arăți fabulos.

— Mulțumesc. Cred că ultima dată cînd ne-am întîlnit mă apropiam de reîntinerire.

— Petrecerea de pe iahtul senatorului Muang, dacă-mi reamintesc bine. Ceremonia inaugurării podului Braby. Peste iaht zburau pești-aerieni, ca niște baloane galbene.

— Dumnezeule, ești teribil de bine pus la punct! Îmi dau seama că va trebui să-mi petrec toată noaptea ca să mă actualizez.

— Sper că nu toată noaptea. Ar însemna să-ți irosești seara.

— Aha, îmi amintesc foarte bine partea asta a ta!

Îl invită să intre în hol.

— Ce pot spune? Sînt un Sheldon și am o reputație de apărat.

— Pe iaht, nu erai cu o cîntăreață de rock?

— Da, scumpa de Callisto. Mă tem că la scurt timp după aceea ne-am despărțit. M-a părăsit pentru un tobosar.

— Ea și-a pus numele ăsta de satelit?

Campbell strînse din umeri.

— Pe-atunci era la modă.

— Și-acum ce-i la modă? Asteroizii? Cometele?

Bărbatul rîse, apoi se opri și privi casa.

— Este cu adevărat coral-uscat? Pe Pămînt?

— Da. Te rog, nu ne reclama Federalilor. Casa asta e mai bătrînă decît majoritatea membrilor familiei noastre.

— Sînt ușor de mituit. Un pahar împreună, în intimitate, noaptea tîrziu... O baie laolaltă la lumina romantică a lumînărilor... Dragoste făcută într-un pat cu baldachin.

Justine îi zîmbi.

— N-o să te uit în cazul unui plonjon într-un rîuleț de munte. Pe domeniu avem mai multe.

— Dumnezeule, ești sadică! În Statul Washington, primăvara? Îți dai seama ce poate să-i facă o apă atît de rece unui bărbat?

— Sînt dispusă să aflu dacă ești chiar așa.

— Bine. În tot cazul, mă aștept la paharul acela mai tîrziu. Care-i recomandarea pentru weekend?

— Strict neprotocolar. Decizia principală privind agenția de zboruri stelare a fost deja luată de Consiliul ExoProtectorat. Au mai rămas doar cîteva șantaje politice pentru ca totul să meargă lin înainte de confirmarea Senatului. Dacă-ți pot oferi o sugestie... Ai o oportunitate excelentă de a explora opțiuni cu Patricia Kantil.

— Cum? mormăi Campbell. Vine și ea?

— Oh, da.

***

Patricia Kantil sosi, de altfel, imediat după Campbell. Coborî dintr-un Ford Occlat de preț mediu, purtînd un costum elegant de afaceri, nou-nouț, și pantofi cu toc clasici, negri. Păstra o vîrstă aparentă de 55 de ani, îndeajuns de matură pentru a avea încredere în ea, nu într-atît de bătrînă încît să piardă din capacitatea intelectuală. O plasă de COtatuaje argintii radia, pornindu-i de la ochi, atît de subțiri, încît în majoritatea timpului erau invizibile. Coafura și machiajul îi subliniau cu atenție etnicitatea latină. Justine își dădea seama că femeia cheltuia o grămadă de bani în saloanele stiliștilor, dar electorii n-ar fi putut să observe asta, așa cum stătea la un pas înapoia șefei ei, Elaine Doy.

Faptul că principalul consilier politic al lui Doy petrecea un weekend în Seattle la nici zece zile după ce Vicepreședinta își anunțase candidatura era revelator pentru Justine. Aceste două zile aveau să fie pentru Patricia o ocazie important pentru lobby. Își adusese și secretarul.

un tînăr cu aspect studios, îmbrăcat în genul de haine neprotocolare concepute de designerii vestimentari pentru orășenii care părăseau metropola, dar rămîneau într-un cadru monden. Rămase scrutător înapoia șefei sale, vorbind doar cînd era întrebat.

Justine era ocupată cu saluturile cînd din Occlat ieși o a treia persoană. Era o tînără cu păr lung și blond, mai înaltă și mai zveltă decît Justine. Hainele ei erau scumpe în mod evident și fără jenă — o fustă scurtă și o bluză cu decolteu în V, auriu-strălucitor, care-i evidenția chipul. Privi în jur cu exuberanța entuziastă care anunța că era la prima viață, surîzînd larg și aprobator față de ceea ce vedea.

— Iar ea este Isabella, o prezentă Patricia. Partenera mea.

— Bună ziua, rosti Isabella. Ai o casă superbă aici!

Întinse mîna cu înflăcărare, dornică să se împrietenească.

— Mulțumesc, zise Justine. A durat nițel, dar a ajuns să fie așa cum ne place.

Ar fi fost ușor s-o împroaște pe Isabella cu sarcasm și ironii pe care fata nu le-ar fi sesizat niciodată, însă asta ar fi însemnat să fie afurisită și weekendul acesta nu avea nevoie de conflicte.

— Informare completă, îi ceru ea e-majordomului.

Ceva din trăsăturile fetei era îndeajuns de familiar pentru a-i trezi prudența. În mod vădit, Isabella făcea dintr-o Mare Familie sau o Dinastie Intersolară, totuși care anume...

— Isabella Helena Halgarth, raportă e-majordomul. Nouăsprezece ani. A doua fiică a lui Victor și Bernadette Halgarth.

Un fișier mic îi fu afișat în vederea virtuală, detaliind realizările școlare ale fetei, sporturile, preocupările, actele caritabile. Obișnuitul rahat de relații publice emis de familie.

La dracu'!

Imediat după ce o conduse pe Patricia la cabana ei, Justine o apelă pe Estella Fenton.

— Vreau niște informații.

— Scumpo, sînt onorată și supusă, replică Estella amuzată. Ce Dumnezeu pot eu să știu, fără să știe familia ta?

— Fata asta. Degetul virtual al Justinei atinse un icon, expediindu-i fișierul Isabellei. Tu ești regina bîrfelor și vreau să știu care-i statutul ei exact în clanul Halgarth.

— Dacă altcineva mi-ar fi cerut asta, l-aș fi refuzat, spuse Estella.

— Te rog! Cunosc statutul aproape tuturor membrilor Marilor Familii, dar Halgarth este o Dinastie Intersolară.

— Știu, scumpo, extraplanetari recent îmbogățiți — soiul cel mai rău. Am propriul meu profil despre ea chiar aici... ce anume vrei să știi?

— Este considerată importantă?

— Nu tocmai. A cincisprezecea generație, iar Victor a fost abia din a unsprezecea generație. Atît tatăl, cît și fiica au fost copii *in vitro*, așa că nu sînt descendență directă, ci doar au completat cota familiei. Ea a căpătat un fond minim de pe urma căruia are destui bani ca să nu fie nevoită să muncească, totuși nu-și poate permite să ducă o viață chiar de înalta societate. A terminat școala anul trecut și încă nu s-a decis pentru o universitate. De fapt, se spune că atunci cînd va intra la reîntinerire s-ar putea să sufere și o ușoară resecvențare cerebrală. N-are un IQ pe care să-l pui tocmai în vîrful bradului de Crăciun. A avut cîțiva prieteni, toți de statut la fel de minor, iar actualmente se culcă cu... aha, Patricia Kantil! De-asta m-ai sunat?

— Da. În weekendul ăsta vin niște Halgarth importanți. Nu știu dacă Patricia și-a asigurat votul lor. Poate fi o problemă, dacă ei interpretează relația în mod incorect.

— Ușurel, scumpo! N-ai auzit de la mine, dar EdenBurg se aliniază deja înapoia lui Doy. Asta înseamnă șase dintre cele 15Mari. Nu cred că Patricia și Isabella ar fi un factor pentru tine.

— Deci Halgarthii o susțin totuși pe Doy? Felicitări, ai legături mai bune ca ale mele. Mulțumesc, de fapt nu-mi trebuie sperieturi de ultimă oră ca asta. Îți rămîn datoare.

— Să fii convinsă. Data viitoare cînd o să am nevoie de cineva de pe lista elitelor la cină...

— O să fiu prezentă.

***

Următorul sosi Gerhard Utreth, membru din generația a patra a familiei Braunt, care întemeiase Republica Democrată a Noii Germanii. În calitate de avocat, ieșise din domeniul financiar și management al familiei pentru a lucra în biroul judiciar planetar. Cu decade în urmă, fusese senatorul de Commonwealth pentru RDNG. Cîndva fusese chiar însurat cu o Burnelli, căsătorie din care rezultaseră doi copii *in vitro*. Desigur, Justine nu se aștepta ca asta să conteze prea mult în timpul weekendului, totuși îl făcea un aliat potențial.

Ea îl invitase de asemenea pe Larry Frederick Halgarth, din a treia generație a dinastiei sale, care sosi împreună cu Rafael Columbia — o anexă inevitabilă la weekend. Cînd primise însă invitația, Larry insistase s-o aducă și pe Natașa Kersley, care se afla acum în aceeași limuzină cu cei doi. Justine îi rulase numele prin baza de date Burnelli, dar nu găsise absolut nimic; Natașa nu era membră a nici unei familii majore. În plus, Justine nu auzise niciodată despre Directoratul Special de Supraveghere a Științelor din Commonwealth, al cărei director executiv era femeia. Larry îi spusese doar: „Efectuează studii teoretice ale armelor. Arme exotice."

Alți doi senatori completau întrunirea de weekend. Mai întîi, Crispin Goldreich, a cărui poziție în comisia bugetară a Commonwealthului îi conferea o influență majoră asupra aranjamentelor inițiale ale proiectului agenției de zboruri spațiale. Informarea primită de Justine îl definea ca fiind ușor sceptic, totuși, așa cum ea știa prea bine, un

asemenea animal politic pur și simplu nu exista. Bărbatul venise ca să pescuiască ceva.

Ultimul era Ramon DB, senatorul de Buta, deși, în mod remarcabil, nu aparținea familiei Mandela care întemeiase planeta 15Mari. Era însă liderul africanilor din Senat, ceea ce-i conferea o respectabilă bază de putere. În plus, fusese soțul Justinei timp de doisprezece ani. Dar asta se petrecuse cu opt decenii în urmă.

— Mă mai ții minte? îl întrebă ea șăgalnic cînd bărbatul coborî din mașină.

El o prinse în brațe și o strînse puternic.

— Să fiu al naibii, arăți extraordinar cînd ai vîrsta asta! murmură.

O distanță apoi, ținînd-o la depărtarea brațelor, și o privi din creștet pînă-n tălpi. O expresie gînditoare îi trecu peste chip.

— Nu ne-am mai putea căsători?

Fu rîndul ei să-l privească. Roba lui tradițională avea un tiv superb, curcubeu, din fibre semiorganice, care se învolbura întruna ca și cum ar fi fost suflat de vînt. Nici chiar mișcarea aceea nu-i putea ascunde însă abdomenul. Vîrsta lui aparentă se apropia de șaizeci de ani și la tîmple îi apăruseră firișoare albe. COtatuaje negre ca noaptea îi traversau obrajii, pîlpîind, apărînd și dispărînd din vizibilitate.

— Ce greutate ascunzi? îl întrebă.

El își lipi palmele în semn de rugă și ridică ochii la cer.

— Soția rămîne întotdeauna soție. Mă păstrez în formă.

— Ce formă? De minge de plajă? Rammy, știi bine că ai probleme cu inima cînd te îngrași așa mult!

— Asta-i soarta senatorilor — să participe la prînzuri uriașe în fiecare zi din săptămînă. Sper că diseară ne-ai pregătit o cină cu opt feluri.

— Tu în nici un caz n-o să capeți opt feluri, și o să stau de vorbă și cu bucătarul-șef în privința dietei tale în restul weekendului. Rammy, nu vreau să fiu nevoită să te vizitez într-un salon de re-viere.

— Da, da, femeie. În curînd intru la reîntinerire și atunci totul o să fie pus la punct. Nu-ți mai face atîtea griji.

— N-au stabilit încă o retrosecvențare specifică pentru starea ta?

El flutură nemulțumit din mîini.

— Am gene rare. Medicilor le vine greu să izoleze problema și s-o corecteze.

— Atunci cere-le să se focalizeze pe o secvență pentru o inimă nouă. E destul de simplu.

— Eu sînt ceea ce sînt. Știi bine asta. Nu vreau inima altuia.

Justine inspiră adînc, gata să-i ofteze profund în față. Înainte s-o poată face, degetul lui arătător gros îi ridică bărbia.

— Nu mă mai dojeni, Justine. Mă bucur tare mult să te revăd. A fi senator nu-i chiar așa de grozav pe cît susțin toți. Speram că-n weekendul ăsta, noi doi am putea petrece nițel timp împreună.

— O s-o facem. Îl bătu pe brat. Oricum, voiam să stăm de vorbă despre Abby.

— Ce s-a mai întîmplat cu strănepotul nostru?

— Discutăm mai tîrziu. Își privi ceasul din vederea virtuală. Trebuie să stau de vorbă cu tata și cu Thompson înainte ca seara să înceapă cu adevărat.

— Taică-tău este aici?

Brusc, Ramon păru că nu mai are chef să se apropie de casă.

— Da, își umezi ea buzele ca să-și camufleze zîmbetul. Este vreo problemă?

— Știi că nu m-a plăcut niciodată.

— Asta-i imaginația și nesiguranța ta. Te-a acceptat întotdeauna.

— Așa cum un leu acceptă o antilopă.

Justine izbucni în rîs.

— Ești senator al Commonwealthului și totuși te mai intimidează?

El o prinse de brat și păși în holul de la intrare.

— O să-i zîmbesc și o să fac conversație politicoasă pentru exact trei minute. Dacă nu mă salvezi pînă atunci, o să...

— Da?

— O să te pun pe genunchiul meu.

— Oh, slăviți fie îngerii cerești care aduc osanale voioase — se întorc zilele bune de altădată!

***

Gore Burnelli își decomprimase personalitatea paralelă în matricea mare din Sorbonne Wood, instalîndu-se în casă așa cum alți oameni s-ar întoarce într-un fotoliu vechi și confortabil. Spre deosebire de majoritatea celor care aveau parte de reîntineriri frecvente, el nu-și descărca memoria într-o stocare de siguranță de dragul nostalgiei. Își purta amintirile cu el în inserții de mare densitate, încărcîndu-le în matricele locale oriunde ajungea. Erau vitale pentru el; ca să reușească afacerile care-i ofereau familiei sale un drum lin în viitor, trebuia să dețină cunoașterea tranzacțiilor din trecut și rațiunile care stătuseră la baza lor, dacă avuseseră succes și ce probleme existaseră. Alții, așa cum era fiica lui, se bazau pe informări și acces în vasta bază de date prin intermediul unui e-majordom, pe cînd el avea evenimentele reale imediat disponibile, mulțumită programelor de acces omogenizat în care erau înrădăcinate amintirile lui vechi.

Afacerile și poziționarea familiei în piață erau preocuparea lui constantă. Grație tehnologiei, putea fi implicat aproape toată ziua. Unele dintre rutinele pe care le dezvoltase pentru conducerea procesului erau cvasi-autonome, permițîndu-i multiprocesări paralele. Chiar și acum, în timp ce își privea fiul și fiica intrînd în marea bibliotecă clasică din Sorbonne Wood, Gore trecea în revistă potopul de date care curgea între ei ca o ploaie digitală roșie. Desene și titluri pîlpîiau scurt în verde, pe măsură ce degetele lui virtuale alergau printre ele, rearanjîndu-le în configurații

noi, manevrînd bani și informații pentru noile tranzacții și achiziții.

— Au venit toți, rosti Justine.

Gore nu comentă. Informația trecuse de mult pe lîngă el; casa îl actualiza asupra locurilor unde se aflau oaspeții, secretarii lor, personalul, partenerii și amantele; cine folosea dușurile și băile, cine utiliza din plin (și criptat) lățime de bandă cu unisfera, cine mergea pe aleile cu pergole către clădirea principală, pregătită cu cocteilurile dinaintea cinei în salonul Magnolia. Informații secundare ca acestea erau prezentate creierului său sub formă de mirosuri; mulțimea de COtatuaje, îngăduindu-i să miroasă unde erau și ce făceau musafirii.

— Cred că oaspeții ăștia ne asigură o masă critică, rosti Thompson. Atîta timp cît nu există probleme neprevăzute, ar trebui să meargă ca pe roate.

— Este de la sine înțeles, băiete! se răsti Gore. Probleme apar însă întotdeauna. Eu mă bazez pe voi doi să le anticipați și să le anihilați din tipii ăia teribil de plini de sine.

— Pînă acum unica problemă posibilă a fost Isabella, zise Justine, dar ea nu apare pe radarul Halgarth. Nu-i decît altă puștoaică care se distrează în prima viață. Nu cred că Patricia ar avea un motiv scuns ca să se culce cu ea.

Thompson se trînti într-un fotoliu din piele cu brațe mari din fața șemineului uriaș.

— Nu-i stilul Patriciei să-și asume vreun risc. Fetele pe care le fute de-obicei sînt perfect aseptice în privința conexiunilor politice.

— Poate că-i iubire adevărată? comentă Justine amuzată.

— Ar fi o premieră, pufni Thompson. N-o să-nțeleg niciodată de ce dracu' nu-și schimbă Patricia pur și simplu corpul cînd e-n reîntinerire?

— Nu poate, răspunse Gore. Echipa lui Doy este formată în majoritate din femei — este o imagine pentru care a lucrat din greu vreme de douăzeci și cinci de ani. Nimeni n-o să bleasca asta, crescîndu-și o sulă-n cuvă.

— Apropo de Doy, încă nu ne-am declarat oficial în favoarea ei, zise Thompson.

— Asta se poate-ntîmpla în weekendul ăsta, spuse Gore. Dacă momentul va fi bun. Pentru asta, voi avea nevoie de confirmarea politicii lui Doy în privința agenției de zboruri spațiale. Presupunînd c-o va susține, și ar fi o idioată și-o proastă dacă n-o va face, vreau să fim foarte atenți la structura care va apărea. Weekendul ăsta va oferi familiei un avantaj important în poziționare, cînd agenția va fi anunțată public. Detaliile acelea vor conta.

— Agenția este temporară, spuse Thompson. Noi trebuie să ne concentrăm asupra flotei militare.

— Știu. Aici intervenim noi.

— Și dacă nu avem nevoie de o flotă militară? întrebă Justine.

— Vom avea, rosti Gore ferm. Întîmplător, în privința asta sînt de acord cu Sheldon și Kime. Dysonii întîi trag și apoi pun întrebări. Asta îmi spune tot ce trebuie să știu despre ei. Chiar dacă exclusiv pentru intimidare, Commonwealthul va avea nevoie de nave de război. Guvernul va cheltui bani pe achiziții și o va face mulți ani. Va trebui să ne asigurăm că familia capătă o felie din tortul ăsta.

— Destul de ușor, făcu Thompson.

— Căcat! Gore încleștă o mînă aurie în pumn. Tu nu-nveți niciodată-n pula mea? Toate celelalte Mari trag sforile chiar acum. Justine a avut dreptate să organizeze weekendul ăsta pentru noi. Dacă putem influența forma agenției, plasamentul nostru va fi imbatabil.

— Ce fel de formă vrei?

— În principal ne interesează locul. Determină-l pe Sheldon să renunțe la Anshun, care-i o fundătură de țărănoi la capătul lumii. Vreau ca agenția să aibă sediul la Îngerul Înalt, unde ar fi trebuit să fie dracu' din capul locului! Familia are multe interese în companiile de astroinginerie care au baza acolo și un program adevărat de construire de nave le va ridica spectaculos acțiunile.

— Probabil că am putea face asta să sune logic, încuviință Justine.

— *Este* logic. Ne trebuie doar un mod de a face să slujească intereselor lor.

— O să lucrez în direcția asta, promise ea.

Gore se întoarse către Thompson.

— Celălalt aspect al flotei militare va fi defensiva planetară. Să nu lași să fie trecută cu vederea în weekendul ăsta. Oamenii vor dori cîmpuri de forță al dracu' de mari care să le apere orașele și să-i facă să se simtă-n siguranță. Întrevăd că asta va-nghiți în cele din urmă chiar mai mult mălai decît navele spațiale.

— Bine, spuse Thompson, o s-o mențin pe agendă.

***

Cina era genul de eveniment protocolar pe care Justine îl putea parcurge cu ochii închiși în calitate de gazdă oficială. Avu loc în sufrageria principală, cu ferestre mari și arcuite, ca de catedrală, care dădeau spre grădinile iluminate de mii de steluțe albe și pîlpîitoare, parcă desprinse din basme. Îl plasă pe Campbell la un capăt la mesei lungi de stejar, lîngă tatăl ei, în timp ce ea flecărea cu Patricia în capătul opus. Isabella nu li se alătură la masă.

— Mă tem că Isabella consideră oarecum monotone ocaziile acestea, rosti Patricia cînd formația începu să cînte discret muzică de jazz.

— E tînără, aprobă Justine înțelegător. Mă și mir că ai reușit s-o convingi să vină.

— Au atras-o participanții — se dă în vînt după faimă, recunoscu Patricia mușcînd din *cannelloni* cu somon afumat. Acum accesează *Seducție ucigașă*, este penultimul episod.

— Ce-i asta — biodrama ultimului caz Myo?

— Exact. Nițel cam melodramatic pentru mine, dar personajul principal este cam de vîrsta ei și producția e bună.

— Îmi pare rău că n-am timp să fiu la curent cu cultura populară. Mă surprinde că reușești tu, mai ales acum.

— O parte din slujba mea o reprezintă atragerea celebrităților din domeniu.

Surîsul ei era politicos, însă sută la sută profesionist.

— Familia noastră susține fără rețineri propunerea agenției pentru zboruri spațiale. De aceea am și organizat weekendul acesta.

— Știu, iar Elaine vă este recunoscătoare.

— O va integra în platforma ei?

Justine privi în lungul mesei, drept spre fața aurie și inexpresivă a tatălui ei.

— Este nițel cam radicală, totuși misiunea Dyson a injectat cîțiva factori noi în politica actuală. Agenția trebuie să fie demarată. Elaine știe asta. Este pregătită chiar să riște, dacă se va ajunge pînă acolo.

Gore Burnelli încuviință imperceptibil.

— În tot cazul, spuse Justine, familia noastră va face în weekendul acesta tot ce ne stă în putință pentru a o susține.

— Sînt foarte recunoscătoare pentru ajutorul acesta.

Patricia nu-și putu ascunde pe deplin zîmbetul de prădător cînd mușcă iarăși din ruloul de somon.

În mod deliberat, Justine evită alt duel verbal cu Patricia pe tot parcursul serii. Cina nu era momentul pentru începerea reală a negocierilor serioase. Cei trei Burnelli avură doar grijă să discute cu toți invitații, separat, la un moment sau altul, pregătindu-i pentru ziua următoare.

***

Discuțiile începură cu adevărat la micul dejun. Un bufet vast fusese pregătit în sera de pe o latură a clădirii principale și Justine sosi acolo devreme, alăturîndu-se Patriciei și lui Crispin Goldreich la o masă. Cele două soții ale lui Crispin, lady Mary și contesa Sophia, erau tot în cabana lor, luînd micul dejun în pat, deși unul dintre secretari stătea lîngă bărbat, turnînd ceai și aducîndu-i mîncare de la bufet. Tînărul imaculat al Patriciei făcea același lucru pentru femeie.

Un servitor îi aduse Justinei o carafă de cafea jamaicană și ea se așeză lîngă Crispin, care mînca ouă benedictine. Era discuția cea mai puțin beligerantă. Justine dorea să știe aceleași lucruri ca Patricia, iar Crispin era enorm de influent. Pe lîngă conducerea Comisiei Bugetare, bărbatul deținea foarte multă autoritate în blocul planetelor europene afiliate.

— Thompson mi-a spus că ai fost unul dintre glasurile cele mai moderate la ședința Consiliului, începu Justine.

— „Prudent" ar fi termenul mai precis, scumpo. Joc de suficientă vreme jocul ăsta ca să miros un angajament deschis. Dacă agenția va fi aprobată de Senat, nu se poate ști pentru cît timp li se va cere contribuabililor s-o finanțeze. Să știi că acțiunea nu va lua sfîrșit o dată cu zborurile spre Dyson. Dacă se vor dovedi benigne, guvernul va beneficia de un precedent pentru a finanța explorarea altor necunoscute dubioase.

— Este cu certitudine mai bine decît s-o lase în seama unei companii private, spuse Patricia. Am auzit cu toții zvonurile despre planete închise, despre lumi care dețin ceva atît de valoros încît Sheldonii le-au păstrat pentru ei.

— Și crezi zvonurile acelea? întrebă Crispin.

— Eu personal, nu, totuși guvernul ar trebui să se implice mai mult în investigarea scenariilor de risc posibil, așa cum este Perechea Dyson. Pentru asta ne trebuie agenția de zboruri spațiale. La urma urmelor. Perechea Dyson este prima ocazie în care am descoperit ceva aparent amenințător. Și este o galaxie mare... Pînă acum am fost norocoși. Va trebui să începem să fim mai prudenți.

— Și uite așa ajungem la propunerea cu flota militară, rînji Crispin.

— Nu poți să negi că ar fi esențială. dacă misiunea de cercetare Dyson dovedește că extratereștrii de acolo sînt ostili.

— Nu, nu pot să neg, dar cheltuielile vor fi cu cîteva ordine de magnitudine peste cele ale unei agenții de zboruri spațiale.

— Și atunci cum ți-ar plăcea să fie gestionată situația? întrebă Patricia.

Crispin nu răspunse imediat, ci își termină ouăle.

— Cu un grad mai mare de responsabilitate, răspunse el în cele din urmă. Deocamdată nu facem decît să aruncăm bani în direcția problemei. Primul lucru pe care aș dori să-l văd ar fi o canalizare corespunzătoare a resurselor.

— Te referi la un gen de comitet de supraveghere? întrebă Justine.

În vederea ei virtuală, un calendar afișa data de peste doi ani la care aveau să aibă loc alegerile pentru scaunul senatorial al lui Crispin. Dacă o dorea, bărbatul l-ar fi obținut din nou — asta nu era o problemă. Dacă însă voia să rămînă președintele Comisiei Bugetare, atunci trebuia să fie numit de Executiv.

— Supraveghere... management... dirijare, spune-i cum vrei. Trebuie să ne asigurăm că resursele sînt cheltuite corespunzător.

— Comisia ta Bugetară are competența înființării unui asemenea organism de supraveghere, observă Patricia.

— Teoretic, da, dacă nu cumva Executivul începe să ridice obstacole. Sînt convins că Biroul Președintelui va dori să mențină un control strict al agenției, și cu siguranță a flotei militare.

— Bineînțeles. Totuși Elaine ar fi în favoarea unei examinări financiare legitime. Nu dorește în nici un caz irosirea banilor contribuabililor și știu că are multă încredere în felul în care conduci Comisia Bugetară.

— Sînt încîntat s-aud asta, răspunse Crispin și-și mai turnă ceai. Dacă Comisia Bugetară poate căpăta acele asigurări financiare, Elaine Doy va avea susținerea mea pentru agenție. Dacă va fi aleasă...

— Dacă va fi aleasă, repetă Patricia păstrîndu-și chipul inexpresiv.

***

— Crispin e la bord, îl anunță Justine pe Gore.

— Ai lucrat bine. Cît ne-a costat?

— Patricia i-a oferit conducerea Comisiei Bugetare după alegerea lui Doy.

— În funcția aia ar fi putut ajunge și indivizi mai nasoi. Crispin i-un cal bătrîn, dar măcar înțelege regulile jocului. Bravo! Cine urmează?

— Utreth. Thompson îl abordează după micul dejun.

***

Ploaia încetă după micul dejun, lăsînd solul strălucitor și bine îmbibat. Thompson își conduse musafirul pe lîngă parcul oficial, spre pădurea care se întindea în continuare. Pădurea era alcătuită din pini, fagi și mesteceni albi, nu atît de des plantați pe cît fuseseră în secolele de defrișări, cînd totul fusese acoperit de pini. Statul Washington intra în primăvară și de aceea o sumedenie de bulbi se ridicau prin solul nisipos; verdeața lor contrasta cu covorul de iarbă cafenie după iarnă, ale cărei fire continuau să fie lipite de pămînt de la greutatea zăpezii care le apăsase atîtea luni.

Gerhard Utreth părea încîntat de mediul care simula sălbăticia. Își adusese pînă și bocanci de excursionist.

— De fiecare dată cînd vizitez Coasta de Vest, rosti senatorul Republicii Democrate a Noii Germanii, îmi promit c-o să-mi iau o zi liberă ca să vizitez arborii sequoia.

— Și n-ai făcut-o? întrebă Thompson.

— Nu. Nici măcar o dată în o sută cincizeci de ani.

— Ar trebui. Eu am fost acum vreo cincizeci de ani. Sînt cu adevărat impresionanți.

— Asta este... poate data viitoare.

Ajunseră la unul dintre pîraiele ce săpaseră albii adînci și înguste prin sol; apa lui perfect limpede curgea peste un pat de pietricele albe și cenușii. Thompson porni în amonte, pe panta ușor abruptă, evitînd smocurile mari de papură verde-închis care se ridicau de pe malurile mlăștinoase.

— Îți felicit familia pentru că a adus un Sheldon atît de important precum Campbell sub același acoperiș cu principala consilieră politică a lui Doy. Este remarcabilă influența pe care continuă s-o aibă numele tatălui tău.

— Nu este în interesul nimănui ca în centrul guvernării să existe facțiuni politice. Facem tot ce putem.

— Bineînțeles. Trebuie să recunosc că nu-mi amintesc un Vicepreședinte care să lanseze o campanie fără susținerea a minimum șapte dintre dinastiile 15Mari.

— La nivelul acesta, prudența lui Doy acționează împotriva ei. Este imposibil să-i mulțumești tot timpul pe toți. Ea a-ncercat să facă asta prea mult timp. Nu și-a atras dușmani, dar pur și simplu n-a acumulat prea multă admirație.

— Dacă te pot întreba: cum o vede familia Burnelli pe Doy?

— La fel ca pe toți ceilalți candidați prezidențiali... are multe lipsuri și cîteva puncte tari. Interesul nostru principal rezidă totuși în evenimentele care vor avea loc în decursul mandatului ei prezidențial. Susținem din toată inima formarea unei agenții pentru zboruri spațiale. Doy a avut inspirația de a formula propunerea inițială în Consiliul ExoProtectorat.

— Aceasta este și opinia Marilor Familii?

— A majorității, da. Vom susține campania ei.

— Înțeleg.

Thompson se opri în locul unde pîrîul se vărsa într-un iaz mare. Capătul opus era alimentat de o cascadă micuță, care se revărsa peste o îngrămădire neprietenoasă de bolovani ascuțiți, producînd un bolborosit sonor.

— Aș fi recunoscător dacă aș ști ce te-ar putea convinge să ni te alături.

Gerhard încuviință fără grabă din cap, apreciind că vorbeau în sfîrșit în mod direct. Așa ceva nu se întîmpla des între senatori.

— În clipa de față, toți se concentrează asupra agenției și construirii navelor-cercetașe, ceea ce este de înțeles. Pe de altă parte, opinia Republicii Democrate este că formarea unei flote militare este aproape inevitabilă.

— În privința asta sîntem de acord.

— Dacă se va forma o Marină, zborurile de cercetare și chiar misiunile de atac vor însemna doar o parte din

îndatoririle ei, dar în același timp va trebui să apere Commonwealthul. Sheldon deține monopolul navelor și a tehnologiei lor superluminice, pe care nici nu ne gîndim să-l contestăm, totuși planetele și orașele vor trebui fortificate. Cam aici am vedea rolul nostru...

— Pornind de la această înțelegere, ați fi de acord să susțineți formarea agenției?

— Da.

— Asta ar însemna alinierea cu Doy.

— La fel ca și voi, recunoaștem că are lipsuri, însă niciunul dintre ele nu este esențial, ceea ce se poate spune și despre atuurile ei. Bănuiesc că istoria va consemna că mandatul ei a fost pur și simplu adecvat. Epoca marilor oameni de stat a rămas cu mult în urma noastră; în prezent, ne derulăm viața pur și simplu prin compromisuri. Republica Democrată este de acord în privința asta.

***

— O solicitare corectă din partea lui Gerhard, recunoscu Gore.

Fluxul de date care-l învăluia începu să fulgere ca o furtună cînd mîinile lui virtuale rearanjară pachete și iconuri pentru poziționare pe termen lung în Republica Democrată a Noii Germanii.

— Este un profesionist, zise Thompson. RDNG înțelege că agenția va fi aprobată și-și dorește doar o intrare pe scenă. Un acces întîrziat este mai bun decît deloc.

— Mă întreb ce vor zice Sheldonii despre asta...

— O să se acomodeze. Ei știu foarte bine că nu se pot aștepta ca tot bugetul agenției să fie acordat Augustei și de-aia l-au trimis pe Campbell, care este din generația a patra. Probabil că nici nu va trebui să-l consulte pe Nigel pentru ce se va întîmpla în weekendul ăsta.

— Vom afla în scurt timp. Acum urmează întrunirea crucială.

***

Patricia fu invitată prima în studio. Asistenții lui Gore făcuseră tot ce putuseră pentru ca încăperea să fie cît mai primitoare. Un foc autentic de bușteni ardea în șemineu, alungînd aerul răcoros al după-amiezii. În fața focului fuseseră aranjate sofalele vechi tapițate cu piele castanie. Pe masa din mijloc se aflau ibrice cu ceai și cafea și platouri cu brioșe și prăjiturele, care umpleau aerul cu arome plăcute.

Femeia acceptă o ceașcă de porțelan cu ceai și se așeză vizavi de Gore. Nu o intimida tare mult; petrecuse destul timp cu oamenii foarte bogați ca să știe că aceștia își doreau, mai presus ca orice, o dovadă de respect. O tulbura totuși chipul lui de aur; ea își petrecuse mare parte a vieții judecînd și răspunzînd la expresiile altora. Gore îi oferea puține indicii despre sentimentele sale. *Dacă are așa ceva*, gîndi Patricia.

— Se pare că Republica Democrată o va susține pe Elaine, rosti Gore.

Patricia se strădui să rămînă inexpresivă, deși îi venea greu. Ușurarea pe care o simți auzind de susținerea lui fu enormă. Își amintea de timpul pe care-l petrecuse făcînd lobby pe lîngă el, de echipa de documentariști care analizase tot ce se putea face pentru a-l aduce la bord. Acum Gerhard petrecuse doar o jumătate de zi cu Burnelli și altă 15Mari o susținea pe Elaine. De mai bine de un an, Patricia era cu adevărat îngrijorată de puținele Dinastii Intersolare pe care izbutiseră să le atragă în favoarea lor.

— Este o veste excelentă.

— Încă n-ai auzit prețul lor, urmă Gore și explică după aceea asigurările pe care femeia trebuia să le ofere senatorului RDNG înainte de sfîrșitul weekendului. Dar adevărata cheie este Sheldon, continuă el. Agenția spațială și tot ceea ce va rezulta din ea este primul vostru pas. Știu că i-ați făcut curte dinastiei ăsteia de peste trei ani.

— Au fost oarecum ezitanți, recunoscu Patricia.

— Ha! Buzele de aur strălucitor ale lui Gore se deschiseră într-un rînjet recognoscibil. Nigel îi detestă pe politicienii de carieră. Bănuiesc că asta i se trage din tinerețea

de stînga. De-aia v-a ținut în șah. De-a lungul secolelor însă a învățat să fie pragmatic. Iar acum îi puteți oferi ceva. Este posibil ca el să-și poată manevra propriul candidat în funcția de Președinte, deși este cam tîrziu. L-ar costa totuși mult timp și efort și ar crea antagonisme. Nu cu voi, astea nici măcar nu se vor înregistra, dar Dinastiile Intersolare și Marile Familii vor fi sictirite pe el și asta-i o chestie de care-i pasă. Așa că faceți cum vrea el și n-o să aveți nici un fel de opoziție. Sînteți pregătiți pentru chestia asta?

— Putem ține seama de cerințele Augustei în timpul campaniei.

Gore o fixă pentru o clipă.

— În clipa de față, cerința este una singură: bani. Vă îmbarcați într-o campanie care va avea ca rezultat final creșterea taxelor. Așa ceva nu s-a bucurat niciodată de popularitate.

— Înțeleg. Patricia șovăi. Voi nu veți fi afectați de taxe?

— Dacă am plăti vreuna serioasă, probabil că am fi.

Unul dintre bodyguarzii foarte masivi și îmbrăcați în costum negru ai lui Gore îl conduse pe Campbell în studio. Bărbatul îi surîse cu amabilitate Patriciei și se așeză lîngă ea.

— Copilași, vorbi Gore, acum să vă jucați frumos.

***

Focul din șemineul studioului aproape că se stingea cînd intrară Justine și Thompson. Doi servitori strîngeau obiectele asociate servirii ceaiului sub privirile precaute ale bodyguarzilor. Gore luă două cioturi din lemn de pin din coșul de răchită de lîngă șemineu și le aruncă pe grătarul din fontă, ridicînd un norișor de scîntei.

— O să meargă, se adresă el copiilor săi. Sheldon va susține candidatura lui Doy.

— Cît o s-o coste? întrebă Justine.

— Miliarde, răspunse Gore. În banii contribuabililor. Pînă și eu am fost surprins de ceea ce a oferit pentru primul buget al agenției de zboruri spațiale.

— O să caute pe cineva care să propună legea, rosti Thompson, cineva care părăsește Senatul. Dacă Patricia are nițică minte, o să-ncerce să-l determine pe Președinte să propună el însuși legea de formare a agenției în Senat și în felul ăsta Doy nu va fi învinuită cînd se va anunța bugetul.

— O să fie învinuită cînd va-ncepe construirea flotei militare, spuse Justine.

— Dacă vom avea nevoie de flota aceea, nimeni nu va pune costurile sub semnul întrebării.

— Dumnezeule, e posibil să aibă parte chiar de un al doilea mandat!

— I-ai spus lui Campbell că vrem să mutăm sediul agenției la Îngerul Înalt? întrebă Thompson.

— Nu. Veștile proaste le poate da și altcineva în locul nostru. Gore se uită la Justine. Mă gîndisem că fostul tău soț ar fi cel mai potrivit.

Ea suspină și se trînti greoi pe sofa.

— De ce tocmai el?

— În felul ăsta îi putem oferi lui Buta noile contracte de asamblare ale șantierelor spațiale de la Îngerul Înalt. Se potrivește la fix. Sheldon va ști că trebuie să-i accepte pe toți.

Justine își privi afișajul ceasului.

— Bine. Mai avem o oră pînă la cocteilurile dinaintea cinei. O să-l chem să discutăm.

— Crezusem că discutași deja cu el, spuse Thompson.

— Așa este, dar am vorbit despre Abby. Fata aia este o problemă.

— A pățit ceva? întrebă Gore. N-am primit nici o informație.

Interesul lui imediat o amuză pe Justine: tatăl ei era cu adevărat protector în privința familiei, mai ales a descendenței directe.

— Chestia asta n-ar fi ajuns la tine. Discutam doar despre universitatea pe care ar fi bine s-o urmeze. Eu aș vrea la Yale, ea și maică-sa vor la Oxford, iar Rammy este pentru Johannesburg.

— O să meargă la Oxford, comentă Gore. Cedezi întotdeauna în fața copiilor tăi.

***

Cocteilurile fură servite în cabinetul pentru muzică, o sală mare cu podeaua pe două niveluri, avînd în centru o estradă din lemn de tec pentru străvechiul pian Steinway. Femeia angajată să cînte în seara aceea făcea parte din Filarmonica San Francisco; avea un repertoriu admirabil și glas suav. După ce o auzi deschizînd programul cu un Elton John clasic, Thompson aproape că nu mai avu chef să-i ducă pe Ramon, Patricia și Crispin în celălalt capăt al sălii, unde se opriră în fața unei sculpturi de apă curgătoare realizate de Harkins, care ocupa majoritatea peretelui. Crispin nu făcea parte din tranzacția ce urma să se încheie, dar, întrucît de acum era din echipa lui Doy, avea să fie util în a-i oferi asigurări lui Ramon. Cu cît mai mulți jucători erau legați laolaltă, cu atît mai greu avea să le fie să-și încalce învoiala.

— Trebuie să recunoști, îi spuse Thompson fostului său cumnat, că sprijinul președintei Gall te va ajuta mult printre africanii din Senat. Foarte mulți o respectă. Și apoi nu trebuie să fii doar tu cel care vine cu propunerea — puteți fi mai mulți.

— Femeia aia abia așteaptă să te prindă de coaie cu ceva, pufni Ramon disprețuitor. Cred că faceți o greșeală, incluzînd-o în chestia asta fără nici o consultare anterioară. În plus este un membru foarte vag definit al comunității africane din Senat. Cînd îi convine, se-ntoarce imediat la criteriile generale ale membrilor.

— Nu se poate să nu vrea ca agenția să aibă sediul la Îngerul Înalt, rosti Crispin. Știu c-a fost foarte nemulțumită cînd *A doua șansă* a fost construită la Anshun. N-am mai auzit genul acela de limbaj într-o sală a Comitetului de la criza de independență Harkov.

— Un motiv în plus ca să le spună tuturor să se ducă dracului, mormăi Ramon și aruncă o privire pofticioasă către unul dintre chelnerii care roiau printre musafiri purtînd tăvi rotunde de argint pline cu aperitive, după care se uită vinovat la Justine. Pentru chestia aia o să-și vrea partea.

— Președinta Gall este o profesionistă, zise Thompson. Beneficiile economice aduse sferei ei de influență nu pot fi ignorate în aceste circumstanțe. Va fi de acord.

— S-ar putea, încuviință Ramon, dar în tot cazul nu fi așa de sigur că Îngerul Înalt vă va permite să stabiliți agenția acolo.

— Din cîte am înțeles, Îngerul Înalt este la fel de interesat de Perechea Dyson, spuse Patricia. În plus, de fapt nu avem nevoie de aprobarea lui pentru a ne aduce acolo facilitățile noii agenții. Este un sediu convenabil și nimic mai mult.

— Orice lipsă de cooperare din partea lui ar însemna o problemă, observă Ramon.

— O problemă surmontabilă, interveni Thompson. Motivul principal al stabilirii agenției acolo este pur și simplu faptul că dorim să nu mai fie la Anshun.

Se întoarseră ca unul ca să privească spre Campbell Sheldon, care stătea de vorbă cu Isabella. Fata purta doar o plasă din bumbac alb, ale cărei fibre active semiorganice se deplasau la cea mai mică mișcare a ei, astfel încît adevărata sexualitate a corpului rămînea provocator ascunsă. Rîdea cu entuziasm degajat la poveștile lui Campbell, care părea la fel de entuziasmat de atenția cu care era copleșit.

— Sheldonii pot fi rezonabili, zise Crispin. Atunci cînd este în interesul lor.

— Întregul proiect al agenției este în favoarea lor, spuse Thompson. Crispin, detest profund să deranjez un musafir cînd este evident că se simte excelent, totuși crezi că i-ai putea pomeni lui Campbell despre baza de la Îngerul Înalt? Ar suna mai bine cînd ar proveni din partea unui individ cu autoritatea ta.

— Fir-ar mă-sa a dracu'! mîrîi Crispin și-și dădu peste cap ginul șampanizat. De ce mai vin la weekendurile astea?

Thompson, Patricia și Ramon îl priviră traversînd sala spre colțul dinapoia pianului, unde Campbell și Isabella erau afundați în conversația lor intimă. Opri un chelner și înhăță un pahar de cocteil din șampanie și bere neagră, înainte de a se alătura celor doi. Isabella îl salută pe senator, clipind repede din ochii cu gene lungi.

— O fată superbă, comentă Ramon. Ești foarte norocoasă.

— Știu, răspunse Patricia, însă eu sînt bătrînă și plictisitoare, așa că nu cred c-o să mă bucur mult timp de ea. După ce noutatea de a fi în apropierea viitoarei Președinte se va banaliza, va trece la altceva. Eu așa am făcut la vîrsta ei.

— Eu nici măcar nu-mi mai amintesc cum eram la vîrsta ei, zise Thompson. Și nu pentru că mi-aș fi șters amintirile respective, dar pur și simplu pălesc după atîta timp.

— Tinerețea uitată, rosti Patricia și ridică paharul. Să ne fie de-a pururi reamintită prin invidia față de cei care o dețin!

— Amin!

Ramon își atinse paharul de al ei, apoi de al lui Thompson. Băură toți în cinstea toastului.

— Dacă ai dreptate în privința șovăielii președintei Gall, se adresă Thompson lui Ramon, putem spera să-i prezinți tu subiectul?

— Mai degrabă mi-aș băga sula într-un robot de bucătărie să mi-o facă piure.

— Ai fost însurat cu soră-mea. Cît de greu poate fi acum?

Ramon dădu capul pe spate și izbucni în rîs.

— Ah, uitasem cum e familia asta! Pocni din degete către un chelner, care se apropie grăbit cu o tavă de aperitive. Bine, aș putea trece pe la Îngerul Înalt după weekendul ăsta. Nici acum nu sînt însă convins că agenția asta este în interesul complet al africanilor din Senat.

Pe Thompson nu-l părăsea niciodată simțul umorului.

— Atunci sînt sigur că vom reuși să găsim ceva care să te convingă înainte de plecare.

***

Porniră spre sufrageria principală pentru cină, unde Justine alesese dispunerea musafirilor pe cît de bine putuse, ținînd seama de negocierile de pînă atunci. Nu se aștepta la cine știe ce manevre în timpul mesei, totuși opțiunile rămîneau deschise. De data aceasta, ea nimeri lîngă Campbell. Se încruntă cînd o zări pe Isabella stînd lîngă Ramon, care părea mai mult decît încîntat. Isabella îi luase locul lui Gerhard, lăsîndu-l pe senatorul RDNG să stea lîngă Patricia, pe care Justine dorise s-o alăture lui Rafael. Deocamdată, Halgarthii întreprinseseră remarcabil de puține în privința negocierilor. Știa că Larry discutase cu tatăl ei în dimineața aceea, oferind susținere temporară pentru agenție, dar nimic mai mult. Neîndoios, pînă a doua zi, aveau să dea cărțile pe față.

Pe vederea ei virtuală începu să se deruleze text. **Fostul tău soț ne face probleme**, trimise Thompson.

N-o mai transforma într-o chestiune personală, replică ea. **Ce vrea?**

Habar n-am. Crezusem că l-am prins cu contractele pentru platformele de asamblare de la Îngerul Înalt. Acum, după ce a văzut că toți se aliniază înapoia agenției, el vrea mai mult.

Dintotdeauna am știut că va ajunge un bun politician într-o bună zi. Tu și Gore nu m-ați crezut niciodată. Ne-am jucat mîna prea deschis. Devenim vulnerabili față de cei cu care trebuie să ne aliem.

Va trebui să-l aduci înapoi.

O să fac ce pot, însă mă îngrijorează mai mult Halgarthii.

Ei sînt beton.

Ești gata să pariezi?

***

După ce cina luă sfîrșit și musafirii se împrăștiară, Gore reveni în studio. Cu cele mai recente modificări retrosecvențiale, avea nevoie de maximum trei ore de somn pe zi și adesea îi ajungea mult mai puțină odihnă. Trecînd pe lîngă rafturile cu cărți, înalte pînă în tavan, simțea mirosurile oaspeților care reveneau la cabanele din grădină. Isabella, cu izurile reziduale ale numeroșilor bărbați care, dintr-un motiv sau altul, se apropiaseră mult de ea în seara aceea, ea însăși emanînd arome delicate de crin și orhidee de la parfumul cu care se dăduse pe gît. Aromele acelea se destrămau, rarefiindu-se, pe măsură ce ea traversă iute iarba, evitînd potecile și îndepărtîndu-se de izul metalic al Patriciei. O aștepta melanjul de colonie și transpirație dantelată cu alcool a lui Ramon DB. Cele două se contopiră cînd ușa cabanei bărbatului se închise în urma ei. Mirosurile lor combinate se amplificară în spațiul închis al dormitorului, amestecîndu-se cu feromonii salivei și izul dulce-acrișor de șampanie.

Îndărătul chipului de aur impasibil al lui Gore trecu un fior de amuzament cînd miasma grea de sex porni să se reverse din trupurile lor. În același timp, în dormitorul Patriciei se simțea doar mirosul puternic de săpun de brad; femeia făcea baie. Alcoolul sau sărurile amare ale dezamăgirii nu-i furnicau pielea. Era pur și simplu mulțumită.

Prin urmare, Isabella era intermediara, cea care avea să-l lege pe Ramon de tranzacție, făcîndu-i promisiunile pe care amanta ei le autorizase în prealabil pentru a se asigura de votul bărbatului. Și, desigur, avea o asemănare superficială cu Justine. Seducerea minții, combinată cu a trupului. Sărmanul și norocosul Ramon!

Gore găsi cartea pe care o căuta, zărindu-i cotorul îmbrăcat în piele îndărătul fluxului continuu de informații stacojii scînteietoare ce-i învăluiau lumea. Întinse o mînă înmănușată în benzi sclipitoare de argint și platină și trase de pe raft *Arta războiului financiar* de James Barclay. Nu avea nevoie, desigur, să o citească, deoarece toată înțelepciunea pe care o conținea curgea acum prin gîndurile și rutinele lui de management, totusi atingerea fizică îi oferea

un confort straniu. Cartea aceasta îi fusese Biblie în cursul primei vieți și continua să fie considerată un text clasic de către toți cei care pătrundeau în lumea finanțelor. Probabil că ar fi putut face treabă bună actualizînd-o chiar el.

Dintr-un motiv necunoscut, se pomenea căutînd-o de fiecare dată cînd întreprindea tranzacții dificile, iar aceasta era una dintre cele mai complexe. Agenția de zboruri spațiale avea foarte multe variabile, mult mai multe decît obișnuitele afaceri politico-economice cu care era obișnuit el. În mod firesc, n-ar fi trebuit să meargă sau, în cazul cel mai bun, să fie altă instituție guvernamentală pauperă care șchiopăta cu rezultate slabe și-și rata obiectivele. Era pur și simplu un concept *prea mare* pentru ca spălăciții politicieni de carieră actuali să-i poată atribui funcționalitate. În același timp.... Oamenii care în mod normal s-ar fi strîns de beregată chiar cooperau acum și se adaptau reciproc pentru a-i ușura crearea.

Ce-mi scapă?

Toate instinctele formidabile pe care le deținea îi urlau în creier că ceva nu era în regulă. I-ar fi plăcut să creadă că rasa umană era meritorie și îndeajuns de valoroasă pentru a se comporta atît de splendid încît să sesizeze o problemă și s-o atace cu logică și determinare. Desigur, el era primul care să recunoască faptul că se înregistraseră progrese pe scara evoluției sociale. Mulțumită reîntineririi, oamenii priveau acum cu seriozitate viitorul pe termen lung, iar agenția pentru zboruri spațiale era un exemplu perfect în privința aceasta.

Sau poate că eu sînt anacronismul?

Era neîncrezător, suspicios, mereu în căutarea trăsăturilor cele mai rele din oameni. Barbarul care nu mai trebuia să invadeze cetatea, fiindcă văzuse cum aceasta creștea în jurul lui. Tot nu putea să creadă că agenția se putea naște atît de ușor.

Decît dacă nu cumva manipulatorii sînt ei înșiși manipulați.

Iar aceasta era o noțiune încă și mai greu de acceptat. El înhățase afacerea aceasta încă de la început, privind cu

obișnuita lui detașare olimpiană cum Justine prinsese implicațiile din propriile ei contacte și organizase întrunirea de weekend. Așa cum o dovedea pînă și cea mai superficială lectură din Barclay, pentru a fi manipulat situația aceasta mai devreme decît o făcuse el ar fi trebuit să știi rezultatul misiunii Dyson înainte de lansarea ei. Nimeni nu deținea un asemenea grad de cunoaștere.

Cu un suspin de renunțare, puse cartea la locul ei și se așeză în fața grămăjoarei de tăciuni care mai rămăsese din foc. Dacă trupul ispititor și făgăduielile depravate ale Isabellei nu aveau succes, trebuia să-l păcălească în alt fel pe Ramon DB pînă la mijlocul dimineții. Mai multe nume se aprinseră în interiorul ferestrei sale private de date — contacte din comunitatea africană din Senat care n-ar fi fost încîntate dacă reprezentantul lor ar fi refuzat subcontractările pe care mutarea agenției la Îngerul Înalt le-ar fi adus planetelor lor. Adulmecă aerul, inhalînd buchetul de Justine, Campbell și cearșafuri curate de bumbac într-o combinație discretă. Aceasta ar fi fost într-adevăr o uniune avantajoasă, ținînd seama de modul cum ar fi fost de așteptat să evolueze situația în următorii ani. Mîini virtuale se întinseră și cumpărară acțiuni în companii de la periferia planetelor comunității africane pe care ar fi poposit contractele mai mari ale agenției de zboruri spațiale. Pregătind familia... Întărind familia...

***

— Trebuie să-ți spun, rosti Campbell, că Nigel nu este încîntat de mutarea platformelor de asamblare a navelor stelare la Îngerul Înalt.

Justine se mulțumi să-i mîngîie nasul, coborînd apoi degetul pe buzele bărbatului, astfel ca să i-l poată săruta. Stătea întinsă direct pe el, cu pătura aruncată undeva pe podea. Buștenii vechi ai pereților cabanei erau îndeajuns de groși ca să păstreze căldura dormitorului, deși noaptea era friguroasă afară, astfel că nu ea nu simțea deocamdată nevoia să se acopere. Lumînări pîlpîiau în vasele bulbucate

din sticlă din nișe, umplînd aerul cu aromă puternică de lavandă și lemn de santal.

— Bietul Nigel, spuse ea țuguind buzele și surîse încîntată cînd brațele lui Campbell se strînseră în jurul ei, cu o mînă lunecîndu-i senzual pe spinare, către fese. Care-i problema lui?

— A dat undă verde pentru tot ce s-a discutat pînă acum, dar mutarea la Îngerul Înalt va întîrzia cu cîteva luni proiectul, inclusiv noua misiune de cercetare. Cu asta nu va fi de acord.

— Ce se va întîmpla însă cu segmentele de apărare la sol ale flotei? Vă deranjează că le veți pierde?

— Nu estimăm că le vom pierde. Facem exact ce face și familia ta — ne poziționăm. Contractele primare vor fi preluate de RDNG, totuși noi vom fi în față. Augusta este cea mai mare dintre cele 15Mari, totul este proporțional.

Justine privi în jur și văzu că sticla de Dom Perignon recolta 2331 era goală și răsturnată cu fundul în sus în frapiera de lîngă pat. Comandă scurt spre matricea casei pentru o fembotă care să aducă altă sticlă.

— Va fi interesant să vedem bursa din New York luni dimineață. Weekendul ăsta va cunoaște atîtea achiziții și mișcări pe piață încît brokerii vor ști că s-a-ntîmplat ceva.

— Da, nu mai putem amîna introducerea agenției. Campbell ridică ochii cînd fembota lunecă spre pat. Ah! Mai mult...

— Da, te rog!

Reveni cu privirea la ea și o văzu surîzîndu-i strengărește.

— Dumnezeule, amintește-mi să nu fiu niciodată în preajma ta cînd ieși de la reîntinerire! Mă îndoiesc că ar exista vreun bărbat care să supraviețuiască.

Amintirea delicioasă a celor cîteva zile petrecute în poienița de pe versantul muntelui Herculaneum reveni și-i produse femeii o furnicătură caldă de satisfacție interioară.

— Unul a supraviețuit, murmură ea mulțumită.

Campbell luă sticla frapată de la fembotă.

— O deschid?

— După...
— Ce facem cu cu problema Îngerul Înalt?
— O să găsim o soluție mîine dimineață.

***

Pentru dimineața de duminică nu se specificase un moment anume pentru micul dejun, așa că musafirii veneau la masă după cum se trezeau. În sfîrșit, ziua se arăta senină. Razele puternice de soare iluminau plăcut vegetația exuberantă a domeniului. Două veverițe roșii țopăiau în depărtare. Justine stătea la masă cu Campbell, bucurîndu-se de senzația de oboseală fericită din tot trupul. Thompson îi salutase politicos cînd intrase, deși tonul său anunța că știa perfect ce făcuse femeia peste noapte. Nu era tocmai dezaprobator, dar pe aproape. Justine și Campbell își zîmbiră conspirativ cînd fratele ei se îndepărtă. Zîmbetele se lățiră apoi și se amplificară, amenințînd să se transforme în genul de chicoteli de neoprit care-i caracterizează pe școlari.

— Pot să iau loc? întrebă Ramon.

— Te rog, încuviință Justine.

Isabella nu se zărea nicăieri. De altfel, nici Patricia, observă ea.

Un servitor îi aduse lui Ramon un ibric cu ceai englezesc și Justine își aminti că ea îl învățase cu băutura aceea. Dintotdeauna i se păruse modul optim de a începe o zi. Cafeaua i se părea prea puternică.

— S-ar putea să am o idee care să niveleze mutarea agenției la Îngerul Înalt, rosti Ramon.

Justine și Campbell schimbară o privire scurtă și femeia gîndi că toți erau remarcabil de bine informați în dimineața aceasta. Nu trecuseră nici treizeci de minute de cînd îl pusese la curent pe Gore.

— Evident, zise Campbell, apreciem orice poate fi de ajutor.

— O dezvoltare paralelă. Voi continuați construirea primelor cinci nave-cercetașe la Anshun, în timp ce sînt

asamblate șantierele de la Îngerul Înalt. În felul acesta, întreaga agenție ar căpăta genul de viziune constructivă pe care o poate susține comunitatea africană.

Campbell fu surprins de idee.

— Bănuiesc că ar merge. În tot cazul, s-ar elimina întîrzierile față de care aveam atîtea rețineri. În același timp însă ar atrage costuri preliminare mult mai mari decît cele pe care le estimasem.

— Ar trebui să vorbești cu Patricia, deși cred că echipa lui Doy este deschisă față de o creștere a bugetului care să facă față situației.

Justine așteptă pînă ce toți terminară micul dejun înainte de a-l aborda pe Ramon, care pornise către cabana lui.

— Ce ți-a oferit ca să reușească alinierea asta strategică?

— Cine?

— Patricia.

Fusese cît pe-aici să spună „Isabella".

— Acordul inițial a fost ca Buta să se ocupe de șantierele de la Îngerul Înalt. Mi se pare logic ca o companie de construcții să capete și contractele de întreținere.

***

— Inteligentă mișcare, comentă Gore mai tîrziu. Contractele de întreținere pot să fie în cele din urmă mai valoroase decît cele de construcție. Și presupun că despre asta-i vorba aici.

— Mi-ar plăcea să știu care dintre ei a sugerat-o, zise Justine.

— Și mie. Încep să fiu îngrijorat de dimensiunile sumelor pe care este pregătită să le ofere Doy. Nu neg că va fi bine pentru noi, totuși arată un grad de disperare la care nu mă așteptasem din partea ei.

— Nu mă surprinde deloc. Își asigură cîștigarea alegerilor și totul va fi plătit din taxe. Este un politician — la ce te poți astepta?

— La ceva mai multă subtilitate. Senatorii vor ști ce s-a-ntîmplat aici, chiar dacă electoratului nu-i pasă. Dacă se dovedește că Dysonii nu sînt o amenințare, atunci sumele oferite de Doy pentru agenția de zboruri spațiale sînt exagerate și Senatul va reacționa prompt. Nu se obișnuiește ca un politician să susțină din toată inima o idee atît de radicală. Mai presus de orice, ei își păzesc propriile cariere.

— Însă chiar tu susții că Dysonii se vor dovedi ostili și va trebui să dezvoltăm agenția într-o flotă militară.

— Știu, dar eu nu mă pregătesc de alegeri. O părticică din mine este tentată să pună capăt imediat întregii afaceri.

— Poftim? Cred că glumești...

— Nu te teme, n-o s-o fac, totuși ceva nu-mi sună bine.

— Vrei să fii mai specific?

— Nu pot. Am analizat toată noaptea situația și am comparat-o cu o duzină de alte weekenduri de orientare similare în care a fost implicată familia noastră. Nu există nimic tangibil, cu excepția acestui instinct.

— Te îngrijorează pur și simplu felul în care vor acționa Halgarthii. Ei au amînat în mod deliberat, pregătindu-se pentru acest moment cînd noi toți am ajuns la un acord general — abia acum vor cere ce-și doresc.

— Poate că ai dreptate. Sper să fie așa.

***

Justine avu ocazia să afle destul de repede. La mijlocul dimineții fusese programată o reuniune generală de „trecere în revistă a progreselor realizate". O țină în bibliotecă și Larry solicită să fie limitată la cei care fuseseră autorizați la nivelul 1 de securitate Commonwealth. Asta însemna că Justine însăși era acceptată la limită, grație faptului că era director al cîtorva companii care furnizau echipamente Directoratelor ce evitau imaginea publică. Erau excluși însă partenerii și secretarii tuturor, inclusiv Isabella. La ușă avu loc chiar un conflict scurt și tăios, cînd tinerei nu i se îngădui accesul. Patricia intră, părînd usor nervoasă. Toți cei dinăuntru auziseră strigătele fetei.

— Scuzele mele, rosti Patricia așezîndu-se la masă.

Justine își înăbuși surîsul de superioritate și văzu pe alții făcînd la fel. Imediat după ce ușile se închiseră, Thompson luă cuvîntul.

— Mă aștept ca aceasta să fie ședința finală a weekendului. Se pare că toți am ajuns la un acord în linii mari asupra structurii principale pe care o va urma agenția. Avem acum posibilitatea să punem la punct orice probleme finale. Sînt sigur că nici unul dintre noi nu dorește ca în această etapă să mai existe obstacole. Eu unul trebuie să particip luni la o serie de votări în Senat și v-aș fi recunoscător dacă aș ajunge la timp.

Se așeză lîngă Gore, a cărui față de aur lustruit se întoarse către Justine.

— Principala realizare a acestui weekend pare să fie deplasarea bazei primare a agenției la Îngerul Înalt. Ținînd seama de faptul că prevedem că agenția, sau poate o flotă militară, va deține statut operațional pentru mult timp, pare logic și are, desigur, acordul familiei noastre. Este cineva de altă părere?

— Așa cum ai spus, Justine, rosti Larry Halgarth, în linii mari sîntem toți de acord cu ce s-a negociat în acest weekend. Mutarea la Îngerul Înalt... activitățile preliminare pentru defensivele flotei militare... în tot cazul, familia mea va aproba toate acestea.

— Acum vine, murmură Campbell spre Justine.

— A fost totuși ignorat un aspect al acestor planificări.

— Care anume? întrebă Gore prompt.

— Oferirea de capacități ofensive flotei. Dacă — Doamne ferește — Dysonii se dovedesc ostili, nu este realist să ne imaginăm că vom sta sub domuri de cîmpuri de forță, rugîndu-ne ca ei să plece. Va trebui să ducem conflictul militar în teritoriile lor.

— O clipă, interveni Gerhard. De cînd am inclus invazia în scenariile noastre de întîlniri ostile? Toate informările mele s-au concentrat pe posibile conflicte cauzate de colonizarea de stele noi în direcția Perechii Dyson. Cu alte cuvinte, totul se va rezuma la convenirea directiei si limi-

telor de expansiune. Iar asta plecînd de la ipoteza că Dysonii doresc expansiunea.

— Au umplut un întreg sistem solar, rosti Larry. Cultura lor se bazează pe expansiune în aceeași măsură cu a noastră, dacă nu chiar mai mult. Nu trebuie să greșim în privința asta: civilizațiile noastre se vor întîlni în spațiul cosmic.

— Sînt la șapte sute de ani-lumină depărtare, spuse Ramon, iar galaxia este mare. Capacitatea defensivă va fi oricum un soporific pentru opinia publică... cel puțin cu impresia aceasta am rămas eu.

— Este foarte liniștitor, dar dacă vom avea realmente nevoie de ea?

— De ce? întrebă Campbell.

— Poftim?

— Ramon avea dreptate afirmînd că orice conflict viitor cu Dysonii va fi legat de stabilirea frontierelor pentru sferele noastre reciproce de colonizare. Orice flotă vom crea va fi o întreprindere pe termen lung. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de ea mai devreme de un secol. Nu se poate vorbi despre o grabă deosebită de a umple spațiul de fază III, așa cum s-a întîmplat cu I și II... din păcate. Chiar dacă Dysonii se vor extinde cu viteza noastră, noi ne vom afla în spațiul de fază V sau VI înainte să apară posibilitatea conflictelor.

— Și dacă Dysonii nu vor respecta graficele tale temporale?

— Atunci ne oprim la spațiul de fază V în sectorul respectiv și continuăm spre exterior în rest. După cum a spus Ramon, galaxia este mare.

— Cineva a fost atît de îngrijorat în privința lor încît a încercat să-i oprească din a ieși în galaxia asta mare. Noi înșine am văzut cît de agresivi sînt. Asta îmi spune că trebuie să ne pregătim de necazuri.

Campbell îl privi așa cum un profesor s-ar fi uitat la un elev foarte stîngaci.

— Poți să-mi precizezi motivele invaziei lor? Dacă doresc resurse minerale sau chimice, le pot obține din orice sistem

stelar. Energie? Sistemele lor de fuziune par mult mai avansate ca ale noastre. Nu au nici un motiv economic sau logic de a ne invada, mai ales dacă dispunem de o flotă militară. Va fi o intimidare.

— Bun. Atunci s-o facem o intimidare care să funcționeze. Să-i dăm dinți cu care să poată muşca.

— Ce fel de dinți ai dori să aibă? întrebă Justine. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care ai dorit ca toți să fim autorizați la nivelul unu.

— Exact.

Larry încuviință din cap către Natașa Kersley.

— Directoratul meu, începu femeia, a reexaminat datele aduse de *A doua șansă*. Ai avut dreptate cînd ai spus că sistemele lor de fuziune sînt mult mai avansate ca ale noastre. Același lucru este valabil și pentru cîmpurile lor de forță. În cazul în care căpitanul Kime nu s-ar fi retras, estimăm că *A doua șansă* ar fi fost distrusă într-un minut după ce proiectilele Dysonilor ar fi intrat în raza de acțiune. Singurul lucru care i-a salvat a fost propulsia superluminică. Dacă pe viitor ne vom confrunta cu Dysonii, chiar dacă o vom face exclusiv în scopul stabilirii de frontiere, vom avea nevoie de o putere de foc mult mai mare decît ce am deținut pînă acum.

— Atunci vom spori scara arsenalelor la următoarea generație de nave, zise Campbell. Vom crește puterea cîmpurilor de forță. Vom asigura mai multă energie pentru laserele atomice și lansatoarele de plasmă.

— Și Dysonii vor face aceleași lucruri, replică sec Natașa. Iar capacitatea lor de producție de nave o depășește cu mult pe a noastră în viitorul previzibil. Întreaga lor civilizație se bazează pe zborul spațial și construirea de nave. Nu putem cîștiga o întrecere cantitativă, ci va trebui să sărim la nivelul următor. dezvoltînd o generație nouă de armament avansat.

— De pildă? întrebă Gore.

— Conceptele teoretice pe care le studiază Directoratul meu sînt strict secrete.

— N-ar strica să examinăm ideea, încuviință Thompson.

— Familia mea dorește ca Directoratul Natașei să fie transferat la divizia defensivă a agenției de zboruri spațiale, spuse Larry și se uită la Patricia. Asta va necesita un ordin Executiv.

— Probabil că aș putea aranja, rosti femeia.

— Va trebui să fie integrat cu restul măsurilor de securitate Commonwealth, interveni Rafael Columbia.

— „Cu restul"? repetă Patricia cu un aer obosit.

— Dacă flota va trebui să aibă un rol defensiv eficient, atunci actualele Directorate de securitate din Commonwealth trebuie reunite în vederea efectuării acestui serviciu. Directoratul Special de Supraveghere a Științelor și Directoratul Securității Interne trebuie combinate sub egida propriului meu Directorat.

— Nu este nițel cam drastic? întrebă Justine. Ca să nu zic chiar alarmist? Ce relevanță are Directoratul Delicte Grave în această problemă?

— Noi sîntem deja angajați în acest conflict, răspunse Rafael Columbia. Directoratul meu îi urmărește pe teroriștii care au atacat *A doua șansă*. Din punctul meu de vedere, atentatul acela echivalează cu trădarea umanității.

Justine se lăsă pe spate în scaun, uluită. *Ia uite unde-mi era războinicul!*

Acceptă-i dorința, îi expedie tatăl ei. **Este un imperiu doar pe hîrtie și divizia defensivă planetară a agenției trebuie să pornească de undeva.**

— Aș dori să atrag atenția, spuse Larry, că deoarece Directoratul lui Rafael operează oricum pe o bază cvasi-secretă, funcțiile de pregătire pe care le va desfășura în defensiva strategică planetară pot rămîne foarte discrete, conform procedurilor sale standard. Cred că aceasta a și fost recomandarea inițială a Consiliului ExoProtectorat.

— A fost, rosti Campbell și, pentru o clipă, cei doi se priviră fix în ochi, după care Campbell schiță un zîmbet. În regulă, nu am obiecții față de asta. Mai mult chiar, este destul de sistematizat să menținem totul sub același acoperiș. Rafael, crezi că vei putea face față responsabilităților suplimentare?

— Și bugetului, mormăi Gore.

Toți izbucniră în rîs.

— Vă puteți bizui pe mine, îi asigură Rafael.

***

— Este rațional, le spuse Gore lui Justine și Thompson după ce toți musafirii plecaseră. Și a fost o demonstrație sclipitoare de manipulare din partea Halgarthilor, fiindcă nimeni nu avea să se opună așa de tîrziu. Larry a divizat flota. Sheldonii vor avea navele, în timp ce latura defensivă va fi complet sub controlul lui Rafael. El trage sforile bugetului și-n felul ăsta și le subordonează pe RDNG și Buta.

— Iar în cele din urmă defensiva va avea bugetul cel mai mare, rosti Thompson. Ar fi trebuit să anticipăm asta. Halgarthii își păstrează dominația asupra pieței cîmpurilor de forță.

— Bugetul defensiv va fi mai mare doar dacă Dysonii sînt o amenințare, observă Justine. Se pare că eu sînt singura care nu-i convinsă că ei ar fi așa. Voi doi sînteți convinși în mod clar, cît despre Rafael... Iisuse, în scurt timp o să proiecteze uniforme cu bocanci cu tot!

— Și cine o să-l învinuiască? Fetelor le plac pușcașii marini.

— Nu-i de rîs, tată! Fuziunea asta îi acordă foarte multă putere. Directoratele au fost menținute separate dintr-un scop bine determinat.

— Mîine, cînd ajung la Senat, zise Thompson, o să vorbesc personal cu Patricia și cu Doy. În privința asta ai dreptate, Justine. Noul imperiu al lui Rafael trebuie să aibă un comitet de supraveghere din partea Executivului, iar noii lui vicedirectori vor fi numiți din celelalte familii și dinastii. Am niște contacte în Directorat care pot să stea cu ochii pe el. Nu te teme, o să-l ținem sub control.

În ciuda ochelarilor etanși și a cagulei din lînă căptușită cu blană, Ozzie simțea cum vîntul înghețat îi mușca obrajii. Se infiltra pe sub marginea glugii cînd mișca brațele înainte și înapoi într-un ritm lin pentru a se propulsa cu bețele de schi cioplite din os pe care le ținea strîns în mîini. Mișcările repetitive erau obositoare; se afla în exterior de numai cincisprezece minute și transpirația îi îmbiba deja tricoul pe care-l purta sub cămașa cadrilată, pulover și haina din blană de balenă. Schiurile lunecau peste gheață, lăsînd în urmă două dungi paralele perfect vizibile.

Aici, pe suprafața relativ plată a vastei depresiuni ce înconjura Citadela de Gheață, Ozzie se putea deplasa cu destulă ușurință, deși nu era nici pe departe viteza pe care obișnuia s-o atingă pe pantele stațiunilor hibernale din Commonwealth. Știa bine că în pădure avea să înainteze și mai încet. În același timp, rănița lui avea să fie mult mai grea. Astăzi se antrena cu numai jumătate din greutatea pe care avea să o poarte cînd urmau să plece definitiv.

Își răsuci corpul cu grijă, descriind o curbă care să-l oprească înainte de a înfige bețele în crusta subțire de gheață de la suprafață. Razele roșii ale soarelui se revărsau peste peisajul dezolant, dezvăluind numeroasele ondulații micuțe din solul înghețat. La aproape un kilometru în spatele lui, Citadela de Gheață se ridica singuratică pe terenul neted și sur, cu lumina verde pîlpîind constant din vîrf și țepi de lumină solară stacojie împrăștiați din fațetele oglinzilor hexagonale de cristal. La o sută de metri depărtare, Tochee luneca eficient. Începuseră să-l numească așa pe extraterestru, în loc de „tocheeul". Posibilitatea de comunicare îl personaliza, cel puțin din perspectiva umană. Ozzie se gîndea că îi datorau măcar atît.

Ozzie și George Parkin avuseseră nevoie de o săptămînă pentru a proiecta vehiculul care-l transporta pe extraterestrul masiv. Structura principală era o sanie simplă din os de balenă, lungă de patru metri, care putea adăposti întregul corp al lui Tochee, lăsîndu-i și puțin loc pentru mișcare. În față avea un parbriz din cristal tăiat dintr-un

arbore și fixat într-o ramă de os, montată înclinat. Înapoia parbrizului, un cilindru de blană de balenă închis în partea din spate era cusut de curelele circulare ce treceau peste platforma saniei. Dispunerea era echivalentul unei haine de blană pentru Tochee, menținîndu-i corpul izolat de aerul sub-arctic și striurile de locomoție departe de sol. Pentru deplasarea saniei, de o parte și alta a cadrului fuseseră fixate cîte două prăjini ascuțite la vîrf, într-un soi de furcheți. George Parkin însuși proiectase, cioplise și asamblase cele patru mecanisme mici și robuste și era mîndru de realizarea sa. Cele patru prăjini ascuțite treceau prin inele din piele în cilindrul de blană, care le permiteau o libertate destul de mare de mișcare. Tochee ținea capetele lor în striurile manipulatoare și utiliza prăjinile ca pe o combinație de bețe de schi și vîsle.

O mulțime mare se adunase în fața Citadelei de Gheață cînd Ozzie, Orion și George scoseseră pentru prima dată sania din atelier. Tochee avusese nevoie de două minute de experimentări înainte de a stăpîni prăjinile, iar de atunci ei trei ieșiseră în fiecare zi și se antrenaseră.

Ozzie îl privi pe Tochee manevrînd sania spre locul unde aștepta el, fără să încetinească. Vehiculul îl ducea cu gîndul la o bizară tentativă victoriană de a construi un snowmobil. Funcționa însă, și extraterestrul devenise de acum destul de iscusit pentru ca să capete multă încredere în privința aventurii lor. În felul acesta, rămînea doar problema lui Orion. Băiatul avea schiuri scurte legate de bocanci și era remorcat de Tochee, ținîndu-se de o frînghie care fusese legată de partea din spate a cadrului saniei. Ozzie decisese că era mult mai ușor ca Orion să meargă în felul acela decît să învețe să schieze. De fapt, probabil că băiatul se distra nițel cam prea mult, descriind opturi largi în spatele saniei, și Ozzie se întrebă dacă n-ar fi trebuit să folosească o frînghie mai scurtă, anulînd oportunitatea distracției. În tot cazul, Orion era mult mai fericit în zilele acestea, după ce pregătirile lor de plecare deveniseră tot mai tangibile.

Sania se opri lent lîngă Ozzie, cu toate patru prăjinile înfigîndu-se în gheața grunjoasă și brăzdînd făgașe înguste. Ozzie fu încîntat să-l vadă pe Orion efectuînd un plug corect pentru frînare, fiindcă băiatul se ciocnise de multe ori de spatele saniei lui Tochee. Poate că aveau totuși o șansă. Ozzie întinse brațul înmănușat și ridică degetul mare. Îndărătul parbrizului de cristal gros, manipulatorul lui Tochee formă un gest similar.

— Cum merge? răcni Ozzie; era prea ger ca să dea cagula la o parte și să-și expună gura.

— Perfect! răspunse Orion în același fel. Brațele mă mai dor nițel după ziua de ieri, dar mă echilibrez mai bine pe schiurile astea.

— Perfect, hai atunci!

Ozzie porni peste gheață, îndreptîndu-se către o zonă a pădurii de cristal pe care o vizitase cu trei săptămîni în urmă, cînd participase la o expediție de recoltare. Menținea un ritm constant, concentrîndu-se asupra solului din față. Existau destule praguri ascunse și mici steiuri ascuțite care se puteau dovedi periculoase dacă trecea peste ele sub un unghi greșit. Iar dacă Tochee le-ar fi atins ar fi fost pur și simplu dezastruos. Bărbatul se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-și ia cîteva oase de balenă și scule pentru reparații, pentru orice eventualitate. Ar fi însemnat o greutate mai mare, însă le-ar fi sporit șansele de reușită. Ca în cazul tuturor materialelor pe care le purtau cu ei, trebuia să existe un echilibru între siguranță și succes. Cînd aveau să înceapă antrenamentele prin pădure, avea să-și dea seama mai bine.

— Ozzie!

Se întoarse în direcția strigătului înăbușit și văzu că Tochee trudea din răsputeri cu prăjinile saniei, mișcîndu-le iute și apropiindu-se treptat. Orion răcnea și-și flutura brațul liber. Ozzie flexionă genunchii și descrise o curbă, apoi se opri. Privi peste fundul depresiunii Citadelei de Gheață, către locul indicat de băiat.

Silfenii sosiseră în cele din urmă pentru vînătoare. Un alai mare ieșea din pădurea aflată de partea diametral opusă a depresiunii. De la depărtarea aceea, nu se zărea decît ca o linie cenușie mișcătoare, deși în lungul ei sclipeau luminițe. Cînd își folosi inserțiile retinale pentru transfocare, Ozzie văzu despre ce era vorba. Din pădure ieșiseră deja peste o sută de Silfeni, iar cei douăzeci din față călăreau pe niște animale patrupede care mergeau la fel de repede ca și caii, în ciuda gerului teribil de pe planetă. Pedeștrii alergau fără efort, cu toate că purtau haine groase; jumătate din ei aveau felinare în vîrful unor prăjini lungi, care dansau în ritmul deplasării.

După așa multă vreme petrecută în Citadela de Gheață, cu zile repetitive și fără evenimente, atîtarea pe care Ozzie o simți la vederea lor fu atît de intensă încît îl surprinse. Luni de zile fusese complet lipsit de emoții și aproape că uitase că putea să aibă sentimente așa puternice. *Sîntem pe drumul de ieșire de aici!*

— Să ne-ntoarcem! îi strigă lui Orion.

Schiță apoi un semn rapid din mînă spre Tochee, indicînd Citadela de Gheață. Extraterestrul simulă altă ridicare a degetului mare înapoia parbrizului.

Făcură un timp bun pe drumul de întoarcere la Citadela de Gheață. Toți cei dinăuntru ieșiseră pentru a asista la sosirea Silfenilor și se adunaseră pe gheața de afară. Ozzie apelă la doi oameni și la Bill, Korrok-hi-ul, pentru a-l ajuta să împingă sania lui Tochee pe ultimii cincisprezece metri în jurul bazei uriașei structuri, unde bocancii și copitele transformaseră gheața și solul nisipos într-un prundiș mocirlos. După ce desfăcu acoperișul de blană al saniei, extraterestrul masiv lunecă iute afară și coborî la nivelul inferior, mai cald. Ozzie își puse schiurile în rastel, după care se întoarse afară.

Expediția de vînătoare era formată din vreo două sute cincizeci de Silfeni. Cîntecele și trilurile lor plutiră peste solul înghețat, ajungînd cu mult înaintea lor la Citadela de Gheață. Pînă și în iarna aceasta de-a pururi mohorîtă,

sunetele erau înălțătoare, reamintind că dincolo de pădure existau planete care știau ce însemna vara. Călăreții erau cocoțați pe armăsari ce aveau trupuri de cai, cu gîturi întinse orizontal și terminate prin capete în formă de săgeată. Pielea lor era ca a unor șerpi roșietici, iar din fiecare solz se ridica o pană cu mai multe ramificații. Cînd călăreții îi opriră, imediat înainte de a ajunge la mulțimea aținată, Ozzie fu sigur că zărise branhii înguste, deschizîndu-se și închizîndu-se iute pe toată lungimea gîtului lor, printre mușchii care unduiau. Bărbatul privi de asemenea cu atenție sulițele argintii lungi prinse înapoia șeilor joase — păreau foarte nepractice, mai ales pentru un călăreț.

Silfenii călare ciripeau în limba lor, privind de sus mulțimea. Purtau haine lungi din blană pufoasă, albă ca penajul lebedelor, cu glugi care le coborau pe spate. Mănușile și cizmele erau croite din aceeași blană și Ozzie se întrebă cărui animal îi aparținea: bănuia că trebuia să arate cu adevărat spectaculos.

Sara înaintă un pas și făcu o plecăciune scurtă înaintea călărețului cel mai din față, apoi vorbi în graiul Silfen:

— Bine ai revenit, sîntem întotdeauna încîntați să te vedem pe tine și pe frații tăi.

Călărețul răspunse în trilurile Silfene:

— Scumpă Sara, fericirea zboară cu sărutul care rodește în mijlocul nostru. Bucurie cunoaștem la vederea ta și a poporului tău plin de viață. Rece este planeta aceasta. Puternici trebuie să fiți pentru a înflori sub lumina ei roșie. Puternici sînteți, căci cu adevărat înfloriți între gheața groasă și cerul înalt.

— Citadela voastră ne este cămin cald în pustiul înghețat. Veți rămîne aici peste noapte?

— Timp de mult trecut în acest cămin vom culege în ziua aceasta.

— Dacă vă putem ajuta cu ceva, vă rugăm să ne spuneți. De data aceasta veți vîna balene?

— Acolo departe sînt ele, acoperite în adîncurile lor albe. Iute se mișcă ele în clipe scurte. Mari cresc ele în ani lungi.

Răsunător strigă ele. De departe, dintre stelele fără număr, noi le auzim cîntul. Noi răspundem. Noi urmărim. Și în cele din urmă noi împărțim sîngele nostru pentru a cunoaște o asemenea viață pe care cu fericire o trăim.

— Am dori să vă urmăm. Am dori ca după aceea să luăm trupurile balenelor.

Călărețul descălecă printr-un salt iute și agil și se opri înaintea Sarei. Își dădu gluga pe spate și, parcă mirat, privi de la înălțimea sa chipul bine acoperit al femeii.

— Cînd totul se termină și viața și-a pierdut trupul, nu mai contează ce se întîmplă după aceea cu ce rămîne mort.

— Mulțumesc.

Sara făcu din nou o plecăciune.

Călărețiii își conduseră animalele în grajdurile nefolosite, în timp ce Silfenii pedeștri intrară direct în Citadela de Gheață, cîntînd și rîzînd în timp ce coborau pasajul larg și spiralat spre sala centrală. Era o invazie, o revărsare de lumină, veselie și căldură tihnită lîngă foc care transformau vechea Citadelă în genul de refugiu din fața frigului și pustiului de afară pe care constructorii ei îl intenționaseră probabil din capul locului. Cînd Ozzie ajunse în cele din urmă în sala principală, toate prăjinile cu felinare fuseseră fixate în fante din ziduri, astfel că atîrnau deasupra podelei, iar lumina lor aurie și deasă alunga lumina solară roșie oprimantă, făcînd să dispară funinginea ce murdărea sculpturile. Silfenii își scoseseră veșmintele albe, aducînd prin togile lor verzi ca frunzele izul tangibil al unei păduri din climatul temperat în universul aspru de piatră al cavernei. Își deschiseră ranițele și trecură din mînă în mînă ploști, ciorchini de fructe de pădure și pesmeciori rotunzi. Genul acela de reuniune lipsită de griji îi trezi lui Ozzie dorul după viața lui de pînă atunci și după plăcerile ei simple. Spre dezgustul și oroarea sa constată că ochii i se umezeau înaintea amintirilor declanșate de imaginea aceea.

Majoritatea oamenilor și a celorlalți rezidenți extratereștri stăteau în jurul pereților, mulțumindu-se să-și privească vizitatorii. Orion era însă în centrul acțiunii, trecînd de la un Silfen la altul, ca să i se cînte, să fie admirat și să capete bucățele de hrană și sorbituri din ploști. Un surîs de fericire îi lumina chipul, iar pandantivul prieteniei îi sclipea ca o stea turcoaz.

— Un adevărat spectacol, nu? șopti Sara la urechea lui Ozzie.

— Uitasem cum erau, recunoscu bărbatul. Hristoase, uitasem cum poate fi orice dinafara gulagului ăsta!

O ușoară încruntătură spori cutele apăsate de pe fața ei.

— Așadar, pleci?

— Oh, da!

— Mai întîi însă, George ți-ar fi recunoscător pentru o mînă de ajutor.

— Ce anume?

Făcu un efort evident pentru a-și întoarce privirea de la Silfenii exuberanți.

— Trebuie să pregătim săniile mari. Ozzie, noi avem nevoie de balenele alea. Oamenii vor muri fără ele.

— Mda, făcu el fără tragere de inimă, știind că femeia avea dreptate. (Prea mulți oameni depindeau de vînătoare și de rezultatele ei.) Bine, o să mă duc să-l ajut.

Privi din nou în sala cea mare și adăugă:

— Fă-mi o favoare — nu-i cere și lui Orion același lucru.

— N-o să-i cer.

Ozzie era numai unul dintre cei patruzeci de oameni pe care Sara și George îi convocaseră pentru pregătirea zilei următoare. Chiar și așa avură nevoie de toată după-amiaza ca să încarce săniile mari și acoperite, echipîndu-le pentru urmărirea vînătorii. Înăuntru erau corturile cu înveliș triplu, echipamentele de preparat hrana și grăsimea topită pe care o foloseau drept combustibil, trusele de tranșat și porționat carnea. butoiașele și cazanele. După aceea, George și cei mai iscusiți lucrători în os făcură reparații si peticiri de ultimă oră. Alții pregăteau ybnanii în grajduri.

Cînd își termină treaba și reveni către camerele sale, Ozzie se simțea obosit, dar încîntat în mod plăcut. Orion era tot cu Silfenii, însă Ozzie insistă să-i părăsească. Tochee se afla deja în dormitorul lor cînd ajunseră acolo. Ozzie își comută inserțiile retinale pe ultraviolet. Configurații neregulate pîlpîiau în segmentul ochiului frontal al lui Tochee, care punea nenumărate întrebări despre Silfeni.

Ozzie făcu gesturi de liniștire din brațe și luă o bucată de piele tăbăcită, spălată și respălată, pe care o foloseau ca pergament. Cu o bucată de cărbune, scrise: „Da, ei sînt extratereștrii care au făcut potecile. Mîine vor vîna animalele mari cu blană. După aceea îi vom urmări ca să ieșim de pe planeta asta."

— Ce spune? întrebă Orion atițat, după ce Ozzie ridică pergamentul în fața lui Tochee.

— Este foarte fericit că ei sînt aici și că avem acum o șansă.

Orion îi luă pergamentul din mînă și șterse literele de cărbune, întinzîndu-le într-o pată mare, cenușie. Apoi scrise: „I-o veste minunată, nu? Plecăm!!!!!!"

Tochee luă propriul său pergament din teancul micuț și manipulatorul lui se strînse în jurul unui tăciune. „Împreună vom face asta. Împreună, noi trei vom triumfa."

Orion stătu în fața lui Tochee și ridică ambele mîini, cu degetele mari în sus. Manipulatoarele extraterestrului se închiseră în jurul degetelor băiatului.

— Gata, gagiii, zise Ozzie. Haide să trecem la treabă. Beneficiem de o singură ocazie, așa că nu trebuie s-o ratăm. Orion, deschide plasa de securitate și-mpachetează-ți toate lucrurile. Ce nu intră în rucsacul tău rămîne aici. Dup-aia, pregătește-ți cele mai bune haine de exterior pentru mîine dimineață. Cînd termini, dă o fugă la bucătărie și umple toate termosurile cu apă fierbinte, fiindcă o să facem niște praf de-ăla de suc, chestia cu glucoză și-alte rahaturi. Asta o să bem mîine, afară.

— Nu pot face asta dimineață?

— Nu putem ști cînd vor pleca Silfenii; toți zic că pleacă devreme, așa că nu vreau să riscăm să nu găsim apă fierbinte mîine dimineață. Toate astea trebuie făcute acum. Mîine vom avea de cel mult cincisprezece minute de avertizare. Am aranjat cu George să avem locuri într-una dintre săniile mari acoperite.

— Bine, atunci, încuviință Orion. Îi dau drumul.

Ozzie scrise din nou pe pergamentul său, cerîndu-i lui Tochee să mănînce cît putea mai bine în seara asta.

„Nu mă uitați", îi scrise extraterestrul. „Nu mă lăsați aici."

„N-o să te lăsăm."

Ozzie scoase niște rații de cîrnați Cumberland și piure cu sos de ceapă, le desfăcu sigiliul care declanșa autoîncălzirea și începu să-și pregătească lucrurile. Nici chiar îngrămădind cortul și alte obiecte esențiale în saci în spatele saniei lui Tochee, iar el și Orion păstrînd ranițele, tot nu puteau lua toate lucrurile pe care le adusese lontrusul. Era momentul la renunțări dificile și estimări cît mai corecte. Decise să-și abandoneze majoritatea hainelor — purta destule pentru a supraviețui pe planeta aceasta, ceea ce însemna suficient pentru a trăi oriunde, atît doar că gradul de varietate avea să fie minim. Avea rații de hrană pentru cincisprezece zile, pe care le incluse printre bagajele ce urmau să fie transportate de sania lui Tochee, dar lăsă lui George și Sara produsele de lux ca biscuiții, ciocolata și ceaiul. Trusa medicală era însă obligatorie. Renunță la setul de tigăi ceramice căptușite cu teflon și la miniplita cu kerosen. Renunță la toate echipamentele de călărie, șaua și sacii de pe harnașamentul lontrusului — nu mai avea ce să facă cu ele.

Privi maldărul mult diminuat de obiecte pe care dorea să le păstreze, știind că tot era prea mare.

— Putem abandona plasa de securitate, propuse Orion cînd se întoarse cu termosurile. Atîrnă destul de mult.

— Da, încuviință încet Ozzie. Cred că da. Bine gîndit, nenică.

Băiatul își luă ranița și o ridică deasupra capului, surîzînd larg. De cînd sosiseră la Citadela de Gheață, părul lui roșu nu mai fusese tăiat, așa că-i ajungea aproape pînă la umeri și amenința în majoritatea timpului să-i acopere ochii.

— Iar eu pot duce multe din lucrurile tale. Vezi — n-am aproape nimic înăuntru.

Încercă să-și țină sus vechiul rucsac din nailon folosindu-se de o singură mînă, pentru a demonstra.

— E-n regulă, spuse Ozzie cînd rucsacul se răsturnă și Orion se bălăbăni disperat, străduindu-se să-l prindă. Avem tot ce ne trebuie pentru a pleca de-aici. Dacă mai adăugăm ceva, ne periclităm șansele. În nici un caz n-o să mai fac asta vreodată. Ți-am povestit vreodată în ce costum de rahat a ieșit Nigel pe Marte?

— Nu cred.

— A fost o improvizație de nu-ți vine să crezi. A fost un miracol că s-a-ntors, iar în majoritatea timpului a rămas la numai doi metri de gaura-de-vierme. Ar fi fost al dracu' de impresionant, este? Primul om care ar fi trecut prin gaura-de-vierme și care ar fi crăpat fiindcă nu avusesem o trusă pentru peticit roțile de biciclete. Istoria s-ar fi scris cu totul altfel.

— Cum era pe Marte?

— Rece. Mai frig decît aici. Și era un loc mort. Adică — mort, mort! Crede-mă, îți dai seama cînd ceva este mort cu un miliard de ani înainte de extincția dinozaurilor. Ajungea să-l privești și-ți dădeai seama. Clătină din cap, surprins cît de puternică era imaginea aceea după trei secole și jumătate. Ia arată-mi acum, ce ți-ai pus în raniță?

***

Tochee reveni cu găleata din care își mînca terciul de fructe de arbori-de-cristal. Ozzie și Orion se așezară pe paturile lor cu rațiile încălzite și toți trei mîncară în tăcere. În sala centrală. Silfenii cîntau fără griji. decișI în mod clar să petreacă toată noaptea ca un grup de studenți gălăgioși.

Ocazional, Ozzie pricepea cîte un vers, care în general slăvea balenele-gheții pentru mărime, viteză și ferocitate.

Sara fu primul lor vizitator. Ozzie îi întinse obiectele pe care le abandona, iar ea le acceptă cu mulțumiri scurte. După aceea veni George cu piloții săniilor care aveau să conducă expediția de urmărire a vînătorii Silfenilor. Apărură și celelalte cinci persoane care aveau să încerce să găsească o potecă de ieșire de pe planetă: patru bărbați și o femeie. Se așezară pe paturi și începură să discute opțiuni și strategii. Grota modestă de piatră fu umplută de genul de atmosferă electrizată dintr-un vestiar cu cîteva clipe înainte de marea finală. Gîndindu-se la asta, Ozzie se întrebă pentru o clipită cine cîștigase Cupa Commonwealthului.

Fu uluit de faptul că izbuti să adoarmă. Cînd Orion îl scutură ca să-l trezească era însă chircit în sacul de dormit căruia nu-i trăsese fermoarul, cu brațele și gîtul înghețate. Nici măcar nu acoperiseră cristalul din tavan.

— E timpul, Ozzie, rosti băiatul cu glas aproape temător. George zice că Silfenii se pregătesc.

— Gata, nenică, atunci să-i dăm bice.

Lui Ozzie îi venea să cînte ceva care să-l binedispună, vreun cîntec de început al Beatlesilor sau al lui Puppet Presidents. Din sala centrală nu se mai auzea hărmălaia Silfenilor. Smuci inelele rațiilor de mic dejun, declanșîndu-le autoîncălzirea, și începu să se îmbrace. Lenjerie termică completă, bineînțeles, apoi un tricou gros și pantalonii de velur, după care cămașa în carouri curată. Pînă termină să-și încheie șireturile bocancilor, se încălzise, așa că luă în brațe restul — două pulovere, pantalonii impermeabili și izolați, fularul, cagula, ochelarii, acoperitoarele de urechi, mănușile și, desigur, haina din blană de balenă, perechea de pantaloni de deasupra și a doua pereche de mănuși. Îl verifică pe Orion, care era la fel de bine înfofolit. Jumătate dintre hainele băiatului erau ale lui Ozzie, scurtate cu săptămîni în urmă pentru a fi gata la prima ocazie.

Mîncară micul dejun, merseră pentru ultima dată la toaletă, apoi îl luară pe Tochee din camera sa. Cînd ajun-

seră sus, atelierul mare fremăta de activitate. Călăreții Silfeni își scoteau deja animalele din grajduri. George răcnea comenzi spre echipele lui. Tochee se foi inconfortabil pe pardoseala rece și umedă de piatră în vreme ce Ozzie și Orion îi verificară pentru ultima dată sania, după care se strecură iute în cilindrul protector din blană de balenă. Ozzie îi întinse trei termocărămizi și apoi încheie cu atenție clapele din spate ale cilindrului, asigurîndu-se să nu existe nici un spațiu liber. El și Orion își îngrămădiră bagajele în spațiul mic rămas pe platforma saniei. Tochee urma să rămînă înăuntru pînă ajungeau pe o planetă mai caldă. Cu săptămîni în urmă, Ozzie încercase să-l întrebe pe Tochee dacă nu suferea de claustrofobie, dar fie că vocabularul lor nu se dezvoltase suficient pentru o explicare a conceptului, fie că psihologia extraterestrului nu era susceptibilă la așa ceva.

George însuși îi ajută pe Orion și Ozzie să împingă sania lui Tochee afară, în lumina slabă dinaintea răsăritului și o legară de una dintre săniile mari și acoperite, trase de un atelaj de cinci ybnani. După ce schimbară semne de „în regulă" și „noroc" cu extraterestrul, se înghesuiră în sania lor, printre echipamentele de tranșare și pregătire a balenelor. Bill, Korrok-hi-ul, era pilotul lor, iar Sara se strecură lîngă ei, împreună cu alți cincisprezece oameni. Cărbunii din coșul mic de fier care atîrna de tavanul saniei erau aprinși, proiectînd în interior o lumină gălbuie și slabă și degajînd un fum înecăcios. Clapa laterală a coviltirului era închisă.

Pe măsură ce soarele roșu se ridica, fără grabă, deasupra orizontului, Silfenii se adunară în afara Citadelei de Gheață, cu blănurile albe sclipind strălucitor în lumina felinarelor, cu sulițele și arcurile pregătite. Începură o incantație lentă, cu o tonalitate mai joasă decît îi auzise vreodată Ozzie. În baritonul acela trist, sunau mult mai străini, cu adevărat extratereștri, și mult mai amenințători. Călăreții lor porniră în trap ușor, lăsîndu-i pe ceilalți să-i urmeze în pas mai încet. Săniile trase de ybnani se zguduiră și plecară în urmărire, cu tigăile și echipamentele metalice zăngănind puternic.

Avură nevoie de o oră și jumătate doar pentru a ajunge la liziera pădurii de cristal. Pînă atunci, săniile acoperite ținuseră pasul cu Silfenii pedeștri, dar o dată ce dădură de arbori, trebuiră să se dispună în șir indian. Poteca dintre trunchiurile rigide era îngustă și dificilă, încetinindu-i și mai mult. Treptat, Silfenii se îndepărtară de ei, deși urmele pe care le lăsau erau destul de ușor de distins. Ocazional, piloții Korrok-hi întrezăreau un licăr tremurător de la felinarele lor printre copacii acoperiți de nea. În cîteva rînduri, Ozzie merse la clapa-ușă, pentru a verifica dacă Tochee mai era remorcat. Sania acestuia luneca fără probleme și Tochee abia dacă trebuia să-și folosească prăjinile pentru a cîrmi.

— Cît mai avem? întrebă Ozzie după ce merseseră mai bine de o oră prin pădure.

— Mai sînt vreo două ore de mers prin pădure, răspunse Sara, înainte să ajungem la terenul de vînătoare. După aceea... cine poate ști? Călăreții lor au luat-o înainte, să caute balene.

— Cît de mare este terenul de vînătoare?

— Habar n-am. Nu-i poți vedea capătul opus, indiferent cît de limpede ar fi văzduhul. Bănuiesc că are sute de kilometri. O dată a trebuit să ne întoarcem, fiindcă ajunsesem foarte departe și Silfenii tot nu începuseră să vîneze. Totuși așa ceva se întîmplă rar. Dacă avem noroc și există balene prin apropiere, ar putea vîna chiar azi după-amiază.

— Silfenii pleacă noaptea? întrebă Ozzie.

— Nu. Cel puțin, pînă acum n-au făcut-o.

Ajunseră la marginea pădurii după alte două ore și un sfert. Atît Ozzie, cît și Orion, traseră cu ochiul prin clapă, nerăbdători să vadă ținutul de acolo. Se aflau pe o înălțime, un amănunt pe care Ozzie nu-l percepuse pînă atunci. Pădurea de cristal se întindea pe platoul unui masiv muntos vast care cobora spre o cîmpie imensă, dominată de sute de cratere vulcanice scunde. Sara avusese dreptate în privința mărimii terenului de vînătoare: aerul înghețat era perfect limpede, totuși din punctul acesta, aflat la vreo opt sute de metri deasupra cîmpiei, Ozzie nu-i putea zări

capătul opus, care era ascuns în orizontul stacojiu și cețos. Conurile craterelor în sine erau plate, dar între ele solul înghețat era acoperit cu mii de steiuri stîncoase ce semănau cu Matterhornuri la scară redusă. Arborii-de-cristal creșteau pe pantele lor inferioare, însă vîrfurile erau rocă goală și colțuroasă, cu cîteva fîșii de zăpadă și gheață prinse în crevase și reflectîndu-se stacojiu mohorît sub lumina solară atotpătrunzătoare.

Sara le povestise despre cratere că erau umplute cu particule de gheață, granule fine ca nisipul ce produceau o suprafață perfect netedă sub care adîncimea era imposibil de ghicit. Din centrul celor mai multe se înălțau fuioare micuțe de vapori, aproape perfect verticale, lărgindu-se și rarefiindu-se treptat, pe măsură ce ajungeau la sute de metri deasupra cîmpiei, unde se contopeau în nori cirus subțiri care șerpuiau aidoma jeturilor de avioane. Cînd comută pe infraroșu, Ozzie văzu craterele strălucind cu intensitate slabă, la numai cîteva grade peste temperatura ținutului înconjurător — o diferență totuși suficientă pentru a cauza evaporare. Se întrebă cît de cald era pe fundul craterelor.

La jumătatea pantei care cobora pe cîmpie, îi vedea pe Silfeni strecurîndu-se pe lîngă pîlcuri mici de arbori-de-cristal, cu luminile felinarelor legănîndu-se voios. Călăreții nu se zăreau nicăieri. Una cîte una, săniile mari trecură de marginea pantei și-și începură coborîrea riscantă după vînători.

Drumul era foarte accidentat și săniile se zgîlțîiau teribil. În mod frecvent, piloții Korrok-hi trebuiau să-i folosească pe ybnani pentru a le încetini viteza, în loc să-i tragă înainte. Ozzie avea greutăți în a privi afară pentru a vedea ce se întîmpla cu Tochee. În interiorul saniei acoperite, toți se țineau strîns de nervurile mari din os. În cele din urmă, bărbatul rămase locului... oricum n-ar fi putut face mare lucru dacă frînghia de remorcare s-ar fi rupt. Mai multe piese de echipament slăbiseră din locurile unde fuseseră fixate și acum se rostogoleau de colo-colo, cu tigăile si traversele din os zăngănind cînd se izbeau dureros de tibii.

brațe și piepturi. Coșulețul cu cărbuni pendula într-un arc alarmant de larg la capătul lanțului său scurt.

Probabil că nu avuseseră nevoie de mai mult de patruzeci de minute pentru a ajunge pe cîmpie, deși în cabina înghesuită și puturoasă timpul se dilatase la dimensiunea cîtorva ore. Pînă atunci, Ozzie nu-și dăduse seama niciodată cît de important era să poți privi afară dintr-un vehicul aflat în mișcare. Imaginația lui umplu traseul de coborîre cu bolovani ascuțiți ca o lamă care așteptau să-i despice, iar panta se termina inevitabil printr-un hău vertical de o sută de metri adîncime.

Bill emise un trîmbițat gros de satisfacție, anunțînd terminarea coborîrii. În interiorul saniei, toți schimbară surîsuri nervoase, nedorind să admită cît de speriați fuseseră. După aceea înaintarea fu considerabil mai ușoară. Sara era încrezătoare că puteau recupera o parte din distanța care crescuse între ei și Silfeni. Orion își strîngea puternic în pumn pandantivul prieteniei, fixîndu-i cu privirea scînteierile de lumină albăstruie.

Săniile acoperite continuau să înainteze în șir indian, urmînd semnele recente din zăpada granulată ce trosnea. Se îndepărtau de masivul muntos și aveau o viteză destul de bună. Laamiază, ocoleau marginea primului crater, care avea în partea opusă un lanț de steiuri din piatră cu aspect ucigaș. După aceea urmară rîpe încununate de dune curbilinii de omăt compactat, ce păreau că la cel mai mic tremur le vor rostogoli în avalanșă în golul de dedesubt. Apoi ravene cu fundurile acoperite cu pojghițe de gheață, pe care copitele ybnanilor aveau probleme de echilibru, hățișuri și păduri de arbori-de-cristal, cît și tufe cu aspect bulbucat. Cînd privea afară, Ozzie zărea adesea șiruri mari de vegetație cristalină strivită și spartă, care lăsaseră cioturi tăioase înconjurate de un maldăr de crengi încrustate cu gheață. Urcară prin văi înguste și abrupte, unde viteza li se reducea la nivelul unui tîrîș jalnic, pentru ca să degenereze într-o lunecare dementă la vale, mai abruptă și înspăimîntătoare decît fusese coborîrea de pe platoul masivului muntos. Apoi, desigur, erau ocolurile

lungi în jurul craterelor, unde vaporii pluteau din versanți precum ceața, învăluind iute ybnanii și săniile deopotrivă într-o chiciură subțire.

Cînd soarele ajunse la o oră și jumătate de orizont, masivul deveni invizibil în urma lor, ascuns vederii de piscuri înalte de rocă neagră, ascuțită. Umbrele se lungeau peste solul cu nuanțe ruginii. Atelajele de ybnani de la toate săniile începuseră să obosească. Chiar și pe teren plat, viteza lor era în mod evident mai mică decît pînă atunci.

— Nu se va vîna azi, rosti Sara după ce reveni de la o discuție scurtă cu Bill. Și în curînd trebuie să instalăm corturile. Pe întuneric este greu.

După altă jumătate de oră ieșiră prin interstițiul dintre două creste stîncoase și văzură sub ei un crater cu diametrul de zece kilometri. După formarea sa, activitatea vulcanică ce cutase zona ridicase alt lanț de vîrfuri amenințătoare ce formau un promontoriu lung, care se extindea pînă la jumătatea diametrului craterului.

Silfenii se adunaseră la poalele vîrfului cel mai apropiat de buza craterului călăreții și pedestrașii erau strînși laolaltă și sclipeau ca o nestemată multifațetată în amurg. Pe panta din spatele lor se afla un petic de pădure ai cărui arbori-de-cristal erau mai înalți decît în pădurile de pe platou și arătau întunecați și amenințători în crepusculul vermillon.

Săniile se opriră în cerc, la vreo opt sute de metri de Silfeni, pe marginea unui povîrniș care ocolea steiurile. Toți săriră jos, scoaseră corturile și începură să le monteze cadrele de susținere. După ce ridicară corturile mari, Ozzie, Orion, și George instalară un cadru micuț peste sania lui Tochee și-l acoperiră cu o blană imensă. La interior, puseră altă pătură din blană peste cilindrul protector al saniei.

— Acum n-ar trebui să aibă probleme, rosti George după ce se tîrî afară.

Ozzie, care rămăsese înăuntru, încuviință cu un mormăit. Aprinse două lumînări și le așeză pe sol în fața parbrizului saniei. Spațiul nu era deloc mare, cel mult doi metri cubi, totuși îi îngăduia lui Tochee să privească afară și poate

să-și alunge eventualele claustrofobii. Uitîndu-se înăuntru prin panoul de cristal, Ozzie văzu extraterestrul stînd nemișcat, cu secțiunea ochiului frontal îndreptată către el. Ridică o mănușă cu degetul mare în sus. Ochiul frontal al lui Tochee fu acoperit de o volbură de configurații ultraviolete, ușor deformate de imperfecțiunile din cristal. Se traducea aproximativ ca: „Să nu mă uitați mîine".

— Nici vorbă, murmură Ozzie în cagulă.

Tochee rupse sigiliul unei termocărămizi. Ozzie așteptă pînă ce văzu cărămida începînd să strălucească vișiniu-închis, apoi flutură din mînă și se retrase din cortul improvizat din blănuri.

După alte douăzeci de minute, soarele coborî înapoia orizontului. Ozzie se grăbi spre marginea craterului. Liniștea era de-a dreptul apăsătoare în clipele imediat dinaintea lăsării nopții. Chiar și cîntecele permanente ale Silfenilor încetaseră aici, sub cerul sumbru și glacial. În fața lui, suprafața gheții granulare ce umplea bazinul craterului era atît de netedă, încît iluzia de lichid era aproape perfectă. Apropiindu-se de ea, se aștepta să vadă vălurele mișcătoare. Îngenunche și o atinse cu mănușa. Avea textura uleiului vîscos, deși cu cît își afunda mîna, cu atît întîmpina mai multă rezistență.

— Ai grijă să nu cazi înăuntru, spuse Sara.

Ozzie se îndreptă și-și scutură grăunțele prinse de mănușă.

— Întotdeauna mă faci să mă simt ca și cum aș fi făcut o tîmpenie.

— Să știi c-au mai căzut oameni acolo. Deja nu ne mai riscăm viața încercînd să-i căutăm. Nu lasă niciodată vreo urmă și nu există nici bule de aer, ca atunci cînd te scufunzi în apă.

— Da, firesc. Materialul ăsta nu-i natural. La dimensiunile astea, grăunțele de gheață ar fi trebuit să se lipească între ele.

— Asa este, dar sînt permanent agitate și menținute în suspensie, ca făina într-un mixer de bucătărie.

— Balenele sînt cele care le agită?

— Ele și ce o mai fi pe acolo, în adîncuri. La urma urmelor, balenele trebuie să se hrănească cu ceva.

— Sper că-i vorba numai despre planctonul-gheții sau alte forme de floră...

— N-ai vorbi așa dacă ai fi văzut vreodată o balenă.

Femeia se întoarse și începu să suie panta lină.

Ozzie porni după ea.

— De ce nu?

— Să zicem doar că nu se comportă ca niște erbivore.

— Știi deja cum funcționează totul pe-aici?

— Nu, Ozzie, nici vorbă de așa ceva. Înțeleg foarte puține din locul ăsta, ca și din toate celelalte prin care am trecut. De pildă, de ce nu ne îngăduie Silfenii să avem electricitate?

— În privința asta teoria-i destul de simplă. Ei percep viața la un nivel pur fizic; ăsta-i unicul rol al corpurilor astea pe care le vedem — să le ofere o platformă la nivelul ăstora de evoluție a conștiinței personale. Și-mi pare rău s-o spun, însă este un nivel destul de scăzut, ținînd seama de capacitățile lor. Dacă începi să introduci electricitatea, mașinăriile și toate chestiile care le însoțesc, atunci începi să reduci oportunitatea pentru percepții naturale primare.

— Mda, încuviință ea amar. Doamne ferește să nu inventeze cumva medicina!

— Este irelevantă pentru ei. Noi avem nevoie de medicină pentru că ne prețuim individualitatea și continuitatea. Viziunea lor este diferită. Ei au pornit într-o călătorie cu un final foarte clar definit. La sfîrșitul nivelurilor lor, Silfenii ajung să devină o parte a comunității lor de adulți.

— De unde dracu' știi asta?

Ozzie strînse din umeri într-un gest în mare măsură irosit sub haina groasă de blană.

— Mi le-a povestit cineva.

— Cine?

— Un gagiu pe care l-am întîlnit într-un bar.

— Iisuse, nici nu știu care-i mai ciudat — Silfenii sau tu?

— E clar că ei.

Ajunseră pe creasta puțin înaltă a craterului exact în clipa cînd soarele dispărea, lăsînd pe cer doar o strălucire ca de fucsie în văpăi.

— N-ar trebui să rămîi pe-afară atît de tîrziu, spuse Sara. Să știi că pe-aici nu mai avem faruri după care să te orientezi.

— Nu-ți face griji în privința mea, văd pe-ntuneric mai bine ca majoritatea oamenilor.

— Te pomenești c-oi avea și blană în loc de piele? Pe planeta asta nici Korrok-hi nu rămîn noaptea afară.

— Așa-i. Scuză-mă. Nu m-am gîndit.

— Va trebui să te gîndești mult mai bine mîine, cînd o să-i urmărești pe Silfeni.

— Da. Știi ceva... continui să fiu surprins că n-ai vrut să vii cu noi.

— Într-o bună zi o să plec, Ozzie. Încă n-a sosit momentul, asta-i tot.

— Dar de ce? Ai stat aici suficient de mult. Nu te pot vedea acceptînd ipoteza lui George că traiul aici ar fi un fel de penitență, care ne-ar face să ne apreciem viețile într-o măsură mai mare. Și din cîte-mi dau seama, aici nu există vreo persoană specială la care să ții în mod deosebit. Greșesc?

Treptat ajunsese să-l obsedeze ideea că propriile lui aluzii în direcția respectivă. pe care le tot făcuse de-a lungul lunilor, trecuseră neobservate.

— Nu, răspunse ea fără grabă. În clipa asta nu există nimeni.

— Păcat, Sara. Toți avem nevoie de cineva.

— Te oferi voluntar?

Disprețul ușor din glasul ei îl făcu să se oprească. După o clipă, femeia se opri și întoarse capul spre el.

— Ce-i? îl întrebă.

— Să dea dracu'. zise Ozzie. n-aș fi putut să fiu mai direct.

— Mai direct în legătură cu ce?

— Cu noi. Tu și eu... Cu legănatul patului.

— Da' tu-l ai... Ah...!

— Ce am? întrebă el suspicios.

— Crezusem... noi toți crezuserăm că tu și Orion...

— Eu și Orion.. ce — ah, băga-mi-aș!

— Vrei să zici că el nu-i...

— Nu. Absolut. Nu!

— Ah...

— Nici eu nu sînt.

— Bine. Scuze. A fost o neînțelegere.

— Nu c-ar fi ceva...

— Nu, sigur că nu. Nu este. Am o mulțime de prieteni care sînt homo.

— Da?

— Asta ar fi trebuit să spui tu.

— Ah, da.

— Bun, atunci asta s-a clarificat.

— Da.

Grozav!

Suiră restul taluzului, repede și în tăcere, pînă la corturi. Toți erau înăuntru și fumul gros, negru și unsuros se ridica prin răsuflătorile concepute cu grijă în partea lor de sus; se pregătea mîncarea.

— Ozzie, rosti Sara cu glas obosit înainte de a intra în cortul lor.

— Aici.

— Mîine, cînd Silfenii vînează balenele, să nu fii curios, ai înțeles? Indiferent cît de incitant, respingător sau fascinant ți se va părea, stai în spate — nu te băga în calea lor.

— Am auzit.

— Sper. Știu de ce ești aici. Am mai văzut-o și la alții înaintea ta. Crezi că te afli într-un soi de misiune și mai crezi că asta te face invulnerabil. Poate că așa o fi, dar ascultă-mă — mîine nu-i momentul cel mai bun să-ți testezi invulnerabilitatea, da? Înțeleg ipotezele tale nebune despre Silfeni și despre existențialismul lor, însă mîine se va atinge apogeul realului și fizicului.

— O să fiu atent, îți promit. Oricum trebuie să am grijă de puști și de extraterestru.

***

Fură treziți la primul licăr purpuriu al zorilor. În ciuda faptului că era înghesuit în cort împreună cu alți zece oameni, Ozzie lunecase într-un somn profund, fără vise, imediat ce trăsese fermoarul sacului de dormit. Era prima noapte de cînd ajunsese pe planetă în care nu fusese nevoit să îndure permanenta lumină roșie.

El și Orion își mîncară rațiile de mic dejun, ignorînd comentariile tăioase, nemulțumite ale celorlalți, care aveau masa standard din Citadela de Gheață, constînd din piure din fructele arborilor-de-cristal și slănină friptă de balenă. Își umplură termosurile cu apă fiartă; în două adăugară praf de suc energetic, iar în celelalte două puseră concentrate de supă. Pe cînd restul se grăbeau afară ca să-i prindă pe Silfeni începînd vînătoarea, Ozzie și Orion își împachetară rucsacurile pentru ceea ce sperau să fie ultima lor zi pe planetă.

Ninsese peste noapte și fuioarele de cirus se condensaseră în fulgi minusculi și duri care pluteau, prăfuind toate suprafețele. Ozzie și Orion îndepărtară neaua de pe blana exterioară pe care o așezaseră peste sania lui Tochee. O traseră într-o parte, cu Ozzie ușor îngrijorat de ce vor găsi. Un cadavru țeapăn? Însă termocărămida funcționase. Tochee le făcu semn dinapoia parbrizului de cristal, aparent nederanjat de noaptea pe care o petrecuse singur.

Ozzie și Orion rămaseră lîngă sanie, ceva mai departe de toți ceilalți care se strînseseră în jurul corturilor. Era o poziție bună din care să privească vînătoarea desfășurîndu-se pe terenul de dedesubt. Bărbatul înțelese acum de ce Korrok-hi suiseră săniile pe taluz în seara trecută. Aici erau feriți de orice pericol.

Vînătoarea avea să se desfășoare pe fundul craterului acoperit de rîpe și movile încununate de hățișuri. Călăreții Silfeni se împărțiseră în două grupuri. Primul grup mergea în lungul șirului de steiuri care traversa craterul, îndreptîndu-se către capătul său. Al doilea grup înainta pe perimetrul interior al peretelui craterului. Cei care mer-

geau pe jos se divizaseră în mai multe cete, care se răsfirau pe întinderea de hățișuri și bolovani.

Ozzie privi cu interes cum călăreți individuali se desprinseră din grupul care se deplasa în lungul șirului de steiuri, rămînînd ca santinele singuratice imediat deasupra liniei „țărmului" lacului din granule de gheață. După patruzeci de minute, ultimul călăreț ajunse în capătul șirului și se opri. Drept în fața lui, la un kilometru și jumătate depărtare, lîngă peretele craterului, celălalt grup se răsfirase într-o formațiune similară.

Undeva trîmbiță un corn și nota lui limpede răsună prin aerul glacial.

— Acoperiți-vă ochii! strigă Sara un avertisment.

Ozzie și Orion schimbară o privire. Nimeni nu amintise pînă atunci despre așa ceva. Ozzie păși iute în fața parbrizului saniei. Cînd se uită înapoi spre crater, transfocă pe călărețul cel mai îndepărtat, aflat la extremitatea lanțului de stînci. Silfenul era încordat pe armăsarul său, cu brațul dus în spate într-o poziție clasică de aruncător de suliță. Ozzie abia avu timp să comande activarea filtrelor inserțiilor retinale. Silfenul azvîrli sulița. Deși era pe transfocare maximă, Ozzie avu dificultăți în a distinge așchia argintie care spinteca văzduhul cu o viteză incredibilă. Și Silfenul aflat vizavi de aruncător, lîngă peretele craterului, azvîrlise de asemenea o suliță.

— Ce...

La apogeul traiectoriilor, sulițele se aprinseră și se alungiră, devenind fulgere de foc. Lumină albă incandescentă scînteie peste crater, conturînd perfect siluetele călăreților Silfeni. Pentru o clipă soarele roșu dispăru sub splendoarea silențioasă a exploziilor stelare.

Panglicile gemene de energie plonjară în lacul din granule de gheață. Două cercuri de fosforescență alb-albastră irupseră acolo unde ele dispăruseră sub suprafață, dilatîndu-se la un diametru de sute de metri, apoi pieriră lent.

— Ce-a fost asta? strigă Orion.

— Habar n-am, răspunse Ozzie sincer.

Era ușor surprins că suprafața de granule de gheață nu țîșnise în sus ca o explozie în adîncul unei ape, ci rămăsese perfect nemișcată. Un bubuit răsunător se rostogoli peste peisaj, reverberînd din țancuri și steiuri.

Al doilea călăreț Silfen din fiecare aripă se ridică în șa și-și aruncă sulița. Lumina albă pîrjoli din nou ținutul. Abia după lansarea celei de-a patra serii de sulițe, Ozzie întrezări mișcare în crater. Un val scund și lin în formă de vîrf de săgeată se înalță între cercurile gemene de lumină și țărm, dăinuind pe o distanță de cincizeci de metri înainte de a se afunda din nou.

Un cor de incantații fericite se ridică dinspre Silfenii care așteptau ca balenele să fie aduse spre țărm și cadența lor se întrepătrunse cu detunăturile celui de-al patrulea set de sulițe.

— Funcționează, murmură Ozzie în interiorul cagulei.

Se vedeau acum mai multe unde vălurite care se îndreptau toate către buza craterului, pe măsură ce înspăimîntătoarele lănci de lumină continuau să cadă îndărătul lor, dirijîndu-le. Cele două aflate cel mai aproape de țărm goneau drept înainte, tot mai repede, și Ozzie își ținu răsuflarea, nerăbdător să vadă în sfîrșit o balenă.

Prima țîșni afară dintre granulele de gheață la o sută de metri de linia țărmului; un munte de blană imens, cenușiu și lățos, lunecînd prin aer cu ușurința și grația unui delfin care se joacă prin ocean. Aducea cu un urs polar, dar avea dimensiunile unui dinozaur și un șir de colți lungi cît brațul, care se curbau amenințător de ambele părți ale botului. Rîndurile de picioare dispuse sub pîntece semănau mai degrabă cu aripioarele îmblănite ale unui pește.

— E uriașă! scîrțîi Orion.

— Da, nenică, i-al naibii de mare...

Balena căzu înapoi în granulele de gheață, ridicînd jerbe vaste din pulberea prăfoasă. Sulițe detonară în lumină pură înapoia ei, transformînd norul crescător de particule într-o masă clocotitoare de curcubeie învolburate. Capul i se legănă furios înaintea provocării aceleia, totuși continuă să

gonească spre buza craterului. Alte patru valuri o urmau îndeaproape.

Pedeștrii Silfeni se repeziră înainte, ridicînd deasupra capetelor sulițele lor negre, mai mici. Își abandonaseră hainele mari și grele pentru a sprinta către pradă, și semănau cu niște furnici negre care lunecau înverșunat peste terenul mohorît. Deasupra cerul se transformă din roșu în alb, rotind umbrele de jur împrejur într-o disonanță amețitoare, pe măsură ce salvele de trăsnete gemene își pîrjoleau calea în lungul curburii abrupte. Ozzie văzuse documentare video vechi cu soldați care debarcau, repezindu-se pe țărm, în timpul războaielor, și asaltul Silfenilor era aproape identic. Era o demență care-i lua răsuflarea și în același timp îl împingea să urle încurajări.

Prima balenă ajunse la buza craterului și continuă pur și simplu cu aceeași viteză; Ozzie nu putea să creadă că ceva așa imens se putea deplasa atît de rapid. Capul i se legăna mereu într-o parte și alta, secerînd cu colții într-o furie nestăvilită. Silfenii se poziționară în evantai în jurul ei. Cîțiva aruncară sulițe, dar acestea nu explodară în văpăi monocrome — erau arme clasice. Aveau puțin efect cînd atingeau flancurile balenei, fiindcă blana ei încîlcită era atît de groasă încît majoritatea ricoșau după ce o loveau și apoi cădeau zăngănind pe sol. Cele care izbuteau să-și înfigă vîrfurile în carnea neștiută de dedesubt nu pătrundeau adînc, ci aveau mai degrabă rolul de a irita și mai mult fiara. Corpul i se cabra și răsucea, contorsionîndu-se pentru a îngădui picioarelor să lovească în lăncile subțiri, așa cum un cîine s-ar fi scărpinat de purici. Silfenii care își aruncaseră sulițele începură să se retragă, iar cîțiva își scoaseră arcurile, gata să tragă săgeți. Ozzie nu văzuse vreun ochi prin blana balenei, însă creatura părea să știe unde-i erau atacatorii și se repezi înainte, pocnind din fălcile gigantice. Trei colți retezară un Silfen și jeturi de sînge negru ca abanosul țîșniră din rănile mortale. După aceea botul se deschise din nou, sfîrtecînd trupul. Picioarele îi zburară într-o parte, iar trunchiul căzu pe pămînt. Balena

tropăi peste el, după care se repezi către alt Silfen care se împiedică și căzu pe spate chiar în clipa în care potrivea o săgeată în arc.

Orion țipă îngrozit.

— Nu-i nimic! strigă Ozzie și-l prinse în brațe pe băiat, întorcîndu-l cu spatele la carnagiu. Îți promit că n-are nimic. Ei nu mor. Înțelegi? Silfenii nu mor. Ei au o viață de apoi, un paradis real.

Băiatul tremura violent în brațele lui.

— L-a mîncat! se tîngui el. L-a mîncat!

— Nu, nu l-a mîncat. Nu poate să-l mănînce. Silfenii sînt prea fierbinți. I-ar arde gura dacă ar încerca s-o facă.

— Dar e mort!

— Nu! Ți-am spus: Silfenii merg în propriul lor paradis. Nu te vrăjesc, nenică. Așta-i felul lor de a fi.

Orion se ținu strîns de el, apăsîndu-și capul de pieptul bărbatului.

— Monștrii o să vină după noi? Te rog, Ozzie, nu vreau să mor! Eu n-o s-ajung în paradis, știu că n-o s-ajung.

— Hei, îl strînse Ozzie liniștitor, ba da o s-ajungi. Eu sînt ăla care va porni în jos, către pîrjol. De ce crezi că trebuie să mă reîntineresc mereu? Gagiu' ăla mare și rău cu furca abia așteaptă să pună laba pe mine.

Nu primi nici un răspuns; nici o replică sarcastică sau de-a dreptul obraznică. Ozzie îl mai strînse o dată pe băiat în brațe și se uită iute în jos, spre vînătoare. Ultima sulițătrăsnet a călăreților fusese azvîrlită, lăsînd soarele roșu victorios în bătălia iluminării cerului. Acum pe uscat erau patru balene, dintre care una chiar mai mare decît prima care apăruse. Toate erau încercuite de iuții Silfeni pedeștri, care lansau spre ele sulițe și săgeți ce se vedeau ca puncte negre tremurînd prin văzduh. Majoritatea continuau să ricoșeze din blana lungă și tare, totuși numărul celor care o străpungeau era în creștere. Mai bine de o duzină de Silfeni muriseră deja. sfîrtecați sau striviți în terenul dur. Sîngele curgea gros din trupurile distruse. aburind și topind zăpada pe care o aducea în stare de clocot, înainte ca băltoacele și pîraiele să înceapă să înghețe.

— Haide, rosti Ozzie. Hai înăuntru, să facem o pauză de la porcăria asta.

Orice urmă de surescitare față de posibilitatea urmăririi vînătorii dispăruse de mult, ștearsă sub valul de vinovăție pe care o simțea fiindcă îl adusese pe băiat aici. Aproape că-l purtă pe sus către cortul cel mai apropiat.

— N-o să vină aici sus, nu? întrebă Orion cu glas jalnic.

— Nu, îți promit.

Sara îi zări împleticindu-se împreună spre cort și se grăbi într-acolo.

— Ați pățit ceva?

— Da, el a pățit! se răsti Ozzie. Puteai să-mi fi spus!

— E o vînătoare. La ce te așteptai?

Furia lui Ozzie se destrămă. Femeia avea dreptate. *Cum mă așteptasem să fie? Alt IST spectaculos?*

Sara trase de șireturile care închideau clapele învelișului exterior al cortului. Bărbatul aruncă încă o privire în urmă, asigurîndu-se că trupul său bloca vederea lui Orion. Scena devenea tot mai suprarealistă. Muriseră peste douăzeci de Silfeni. Trei dintre ei reușiseră să se suie pe spatele unei balene, ținîndu-se de blana ei și călărind-o ca pe armăsarul sălbatic cel mai nărăvaș din galaxie. În timp ce Ozzie privea, unul fu lovit de un picior al balenei și se rostogoli mult prin aer, înainte de a se strivi de o stîncă. Cei doi supraviețuitori încercau să-și înfigă sulițele în gulerul de blană dinapoia grumazului creaturii, fără prea mare succes.

A doua balenă se năpustise drept printr-un crîng de arbori-de-cristal. Era ca un buldozer de neoprit, explodînd trunchiurile și azvîrlindu-le în lături în nori de șrapnele scînteietoare și ucigașe pe măsură ce le lovea cu fruntea. Zgomotul reverbera deja peste taluz, aducînd cu cel dintr-o citadelă de sticlă afectată de cutremur. Silfenii aveau greutăți în a se feri de arbori și de așchiile rotitoare în vreme ce alergau în paralel cu ea, încercînd s-o nimerească cu săgeți sau sulițe.

Cît despre a treia balenă... fruntea lui Ozzie se boți într-o încruntătură. Cinci Silfeni morți îi marcau drumul ieșirii din crater. Se luptase cu sălbăticie cu ei, dar acum slăbise și încetinea. Nu fusese niciodată într-atît de vulnerabilă. Cu toate acestea, în loc să insiste pentru a-și spori avantajul, elfii însetați de sînge se păstrau la distanță mare de ea. Spinarea și flancurile îi erau străpunse de mai bine de o duzină de săgeți și sulițe, capul i se clătina ametit într-o parte și alta. Evident istovită, balena se opri. În clipa aceea, Silfenii începură să formeze două șiruri aproximative, creînd un drum care ducea înapoi spre crater. Își ridicară sulițele în semn de salut. Balena se întoarse greoi și porni drumul lung și istovitor către crater și siguranța granulelor de gheață.

— Intrați, rosti Sara și deschise cortul.

Ozzie îl împinse pe Orion prin ușă și-l urmă iute. Sara veni după ei. Orion se așeză ametit pe un pat. Bărbatul își scoase cagula, lăsîndu-și părul să țîșnească în toate direcțiile. Scoase un termos din buzunarul mare al hainei.

— Vreau să bei nițel, îi spuse băiatului. E fierbinte și-o să-ți facă bine.

Orion schiță o tentativă fără tragere de inimă de a-și lăsa gluga pe spate. Sara îl ajută, iar Ozzie îi turnă apoi aproape cu forța băutura pe gît. Nu-l mai văzuse niciodată pe băiat atît de tulburat. Lacrimile îi împăienjeneau ochii triști.

— Destul de urît, nu?

Orion se mulțumi să încuviințeze, fără un cuvînt.

— Ce-i cu balena aia căreia i-au dat drumul? întrebă Ozzie.

— Balenele au un fel de acumulator de energie, explică Sara, cumva echivalentul lor pentru adrenalina care pătrunde în sîngele oamenilor. Îl utilizează ca să se deplaseze între cratere sau cînd se luptă pentru supremația într-un teritoriu. Nu știu, poate și pentru a-și prinde hrana. Au însă nevoie de mult timp ca să umple acumulatorul acela și-l pot consuma rapid de tot. După ce s-a terminat. practic sînt lipsite de apărare. Silfenii nu văd nici o satis-

facție în a vîna un animal care stă locului în timp ce ei îl ciuruiesc cu săgeți, așa că împing balena înapoi în crater.

— Sînt nebuni, rosti Ozzie. Toată chestia asta-i pur și simplu o idiotenie.

— Nu uita că tu considerai că ei trăiesc la nivelul acesta doar pentru a experimenta.

— Mda. (Se trînti pe pat, alături de băiat.) Îmi amintesc.

Sara îi privi o clipă pe cei doi.

— Trebuie să mă-ntorc. O să v-anunț cînd se termină vînătoarea. N-o să mai dureze mult.

— Mulțumesc.

Orion nu scoase un cuvînt, ci rămase nemișcat, cu termosul în mîini.

— N-o să se mai întîmple, i se adresă Ozzie după o vreme. Oriunde am ajunge, n-o să mai fie ca căcatu' ăsta uitat de Dumnezeu.

După cîteva clipe de tăcere, Orion explodă brusc. Trase cu degetele de haina din blană, descheind-o, apoi bîjbîi la gulerul puloverului.

— Îi urăsc! urlă el. Îi urăsc, Ozzie, ei nu sînt ce spun toți! Nu sînt prietenii mei! Cum pot fi prieten cu cineva care face așa ceva? Scoase pandantivul și-l smuci violent, rupîndu-i lănțișorul. Nu sînt prietenii mei!

Pandantivul sclipitor fu aruncat de cealaltă parte a cortului.

— Ce-au făcut cu părinții mei?

— Hei, nenică, ei n-au făcut nimic părinților tăi. Asta ți-o garantez.

— Cum? Cum poți să-mi garantezi așa ceva? N-o știi!

— Silfenii nu sînt răi. Știu că ce se-ntîmplă afară nu-i frumos, totuși ei nu fac rău oamenilor în mod deliberat. Părinții tăi străbat potecile fără griji. Amintește-ți ce-a spus Sara: ei n-au apărut aici. Părerea mea-i că planeta asta este o fundătură din punctul de vedere al potecilor. Pe Silfeni nu-i prea interesează.

Orion clătină din cap și se gîrbovi.

— Ce cruzi sînt...

— Aceștia sînt, da. Toate creaturile par să fie crude într-o etapă a evoluției. Noi pur și simplu am nimerit într-o etapă rea a lor, asta-i tot.

— Da... Băiatul smîrcîi din nas și sorbi din suc. Crezi că etapa asta-i înainte de Silvergalde sau după aceea?

— Asta-i o întrebare bună. Nu știu, va trebui să mă gîndesc.

— Eu cred că înainte. Trebuie să știi ce-i rău în lume înainte să poți aprecia ce-i bun.

— Băga-mi-aș! Cîți ani ai tu?

— Nu știu exact... în nici un caz aici, unde potecile dau timpul peste cap, așa cum spunea Sara.

— Ei bine aia a fost o chestie foarte profundă pentru un băiat de paisprezece ani.

— Am cincisprezece! Poate că de acum am chiar șaisprezece...

— Bine, atunci nouăzeci la sută profundă. Ozzie se duse spre pandantiv. Dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să iau asta cu mine.

— Nu-mi pasă, mîrîi Orion cu posomorala tipică adolescenților.

— Bine. Nu poți să știi niciodată — s-ar putea să ne conducă la Silfenii mai buni.

Pandantivul nu pătise nimic și continua să sclipească; Ozzie îl strecură într-un buzunar al pantalonilor, de unde era puțin probabil să cadă.

— Te simți bine? Ar trebui să ne-mbrăcăm și să ieșim.

— Cred că-s bine.

Cînd ieșiră din cort, Tochee lipise o bucățică de pergament pe interiorul parbrizului saniei. Pe ea scria „Ce s-a întîmplat?".

Ozzie nu intenționa să treacă prin toată procedura scrierii aici, în aer liber. Făcu cîteva gesturi simple din braț, încheind prin ridicarea degetului mare. Îl înghionti apoi pe Orion să facă la fel. Tochee flutură din striul manipulator și retrase pergamentul.

— Uite, rosti Orion posomorît, le-au omorît...

Sub taluz, pe solul stîncos, zăceau moarte trei balene, cu blana încleiată de sînge întunecat provenit din multe răni. Mai bine de treizeci de Silfeni le împărtășiseră soarta. Supraviețuitorii se strînseseră în jurul creaturilor masive pe care le doborîseră. Ozzie folosi transfocarea pe cea mai apropiată, pentru un prim-plan. Doi Silfeni tăiau în corpul balenei cu un fel de iatagane lungi; îndepărtaseră deja o secțiune triunghiulară mare din pielea exterioară și acum pătrundeau în cavitatea interioară. În jurul picioarelor lor se revărsa un fluid vîscos și panglici bulbucate de mărunțaie. Ozzie îi văzu scoțînd un organ care era cît jumătate dintr-un om adult. Ceilalți Silfeni se adunară în jurul lor. Unul cîte unul tăiară o felie pe care începură s-o mănînce solemn.

Ozzie clipi și-și anulă transfocarea.

— Crezusem că erau vegetarieni, spuse el.

— Crezuseși prost, replică Sara.

Ozzie se răsuci spre femeie.

— N-ar fi prima dată.

— Am venit să vă spun să vă pregătiți, zise ea și arătă către ceilalți cinci oameni care intenționau să-i urmeze pe Silfeni și care-și montau preocupați schiurile. Vor pleca imediat.

— Nu mai vînează? întrebă Ozzie.

— Nu. Sara tăcu o clipă. Știu că ai urît locul ăsta, dar eu sînt bucuroasă că am avut ocazia să te-ntîlnesc. Rareori indivizii se ridică la nivelul reputației pe care o au. Cel puțin la o parte din nivelul acelei reputații...

— Cred că ar trebui să-ți mulțumesc.

— Data viitoare cînd ne vom întîlni, va fi altfel.

El ar fi putut răspunde în multe feluri la cuvintele acelea, însă ar fi fost auzit de toți.

— Să sperăm.

— Iar tu, se adresă Sara lui Orion, să ai grijă să fie cuminte.

— O să-ncerc, răspunse băiatul dinapoia cagulei.

Ozzie își puse schiurile în picioare, apoi verifică dacă Orion și le fixase bine pe ale sale. După ce băiatul se prinse de frînghia de remorcare din spatele saniei lui Tochee, Ozzie dădu extraterestrului semnalul prestabilit și se împinse la vale. Taluzul era îndeajuns de abrupt ca să-i ofere o viteză inițială bună. Nu trebuia decît să fie atent la steiurile și bolovanii care ar fi putut răsturna sania. Tochee îl urmă cu ușurință, folosind cele patru prăjini prin atingeri delicate, pentru a cîrmi sania după dîrele schiurilor bărbatului.

Pînă ajunseră la baza taluzului, Silfenii începuseră deja să plece. Călăreții reveniseră din crater, iar pedestrașii își ridicaseră felinarele. Glasurile lor se înălțau iarăși în cîntece vesele. Porniră înapoi, aproape pe același drum pe care veniseră. Ozzie se întoarse ca să se uite îndărăt, spre coama taluzului. O siluetă singuratică se contura pe cer, privindu-i, dar de la depărtarea aceea nu putea vedea cine era.

Știa că la început va fi ușor. Nu făcuseră nimic istovitor în ziua precedentă; mîncaseră bine și dormiseră neîntrerupt șapte ore. Pentru primele două ore, trebui să fie atent să nu intre în mijlocul Silfenilor care alergau, mulțumindu-se să rămînă la patruzeci de metri în spatele lor. Tălpile lor compactau stratul de nea ușoară care plutea deasupra solului dur, oferind o suprafață relativ netedă pentru schiuri. Nici Tochee nu avea greutăți în a ține ritmul, fiind la vreo cinci metri în urma lui. De fiecare dată cînd se întorcea, Orion ridica brațul și-l flutura, asigurîndu-l că totul era în regulă. Ceilalți schiori mențineau o viteză constantă; doi dintre ei mergeau în paralel cu Ozzie și sania, iar cei trei mai pricepuți erau în imediata apropiere a Silfenilor, decișI să nu-și piardă biletul de ieșire de pe planetă.

O dată cu scurgerea după-amiezii, Ozzie observă că ruta începea să se curbeze, îndepărtîndu-se de drumul pe care ieșiseră din Citadela de Gheață. Soarele îi oferea un indiciu aproximativ în privința direcției, iar masivul muntos cu platou rămînea tot mai mult în stînga. Aici peisajul se schimba. Craterele și țancurile rămîneau principala trăsătură, însă erau mai rare, îngăduind arborilor-de-cristal să

se întindă între ele, cu pădurile înaintînd pe pante ca un flux întunecat și țepos. Era atît încurajator, cît și frustrant. Încurajator, pentru că el credea că pădurile se vor dovedi în cele din urmă poteca de plecare de pe planeta aceasta aspră. Frustrant, pentru dificultatea pe care o adăugau călătoriei. Silfenii abia încetiniră în timp ce înaintau pe sub copaci, mișcîndu-se fluid în jurul trunchiurilor și vlăstarelor, fără să atingă o crenguță. Pentru Ozzie era o trudă considerabilă; chiar urmărind dîra cea mai largă de pași, trebuia să ocolească și să cotească permanent. La ritmul pe care-l impuseseră Silfenii, manevrele respective necesitau atît concentrare, cît și un efort fizic considerabil.

Își impuse să încetinească la fiecare douăzeci de minute pentru a sorbi din sucul fierbinte, fiind pe deplin conștient de pericolul pe care-l putea reprezenta deshidratarea în condițiile acelea. Îl surprinse ce distanță mare pierdură oprindu-se doar cincisprezece secunde, cît era necesar să deschidă un termos și să bea două înghițituri. Distanță pe care trebuia să încerce s-o micșoreze, mergînd mai rapid.

După patru ore, transpira abundent în hainele care-l rodeau inconfortabil. Brațele îl dureau. Își auzea inima bubuind puternic. Picioarele îl amenințau cu cîrcei. Unul dintre schiorii care ținuse pasul cu ei rămăsese la sute de metri în urmă și distanța față de el continua să crească; dintre cei trei schiori care merseseră în paralel cu Silfenii, doi ajunseseră în dreptul lui Ozzie. Poteca Silfenilor ducea peste o suită de delușoare, ale căror pante abrupte erau greu de abordat. De ambele părți, copacii se înălțau treptat. Aveau forme pe care Ozzie nu le mai văzuse pe planeta aceasta. Cei cu adevărat foarte înalți aveau ramuri care se ridicau în spirală, ca și cum ar fi fost tăiați cu atenție. Pe de altă parte. marea majoritatea a copacilor erau trunchiuri simple cu sfere ce aduceau cu colivii de sticlă dispuse pe înălțime — cele de la bază aveau un metru diametru, iar cele din vîrf abia dacă ajungeau la dimensiunile unor ghinde. Particule de gheață se acumulaseră în învelișuri

neregulate pe toate trunchiurile, deși nu se zăreau țurțuri. Era prea frig pentru ca să poată apărea asemenea forme.

Ajunseseră pe coama unui deal scund cînd Orion cedă în cele din urmă, derapînd aleatoriu pînă se opri și dînd în același timp drumul frînghiei din mîini. Tochee își înfipse imediat cele patru prăjini în sol, frînînd. Ceilalți schiori trecură ca fulgerul pe lîngă ei, în vreme ce Ozzie se întoarse.

— Ai pățit ceva? strigă bărbatul spre Orion.

Băiatul era îndoit din mijloc. În ciuda straturilor groase de haine, Ozzie își dădea seama că tremura violent.

— Îmi pare rău..., suspină Orion. Îmi pare rău... Mă dor toate... Trebuie să m-odihnesc.

— Odihnește-te cît vrei.

Cronometrul din vederea virtuală a lui Ozzie îl anunța că mergeau de peste cinci ore. Soarele avea să apună peste alte 51 de minute.

Scoase din buzunarul hainei un pergament, străduindu-se să deruleze pielea rigidizată de ger. Ținînd stîngaci o bucată de cărbune în mănușă, scrise: „Băiatul foarte obosit. În curînd noapte. Popas la baza dealului."

Tochee se mișcă înapoia parbrizului, coborînd capul în așa fel încît Ozzie să-i poată vedea segmentul ocular frontal. Configurațiile dansară, răsucindu-se. Într-o traducere aproximativă spuneau: **Și eu obosit. Popas bun.**

Cînd Ozzie privi în lungul potecii, putu să distingă doar cîteva scînteieri de lumină topaz și jad printre copacii de dedesubt, de la Silfenii care continuau să înainteze. Deja cîntecul lor nu se mai auzea de mult. În clipa aceea își dădu seama că schiorul care rămăsese mult în urmă încă nu-i ajunsese. Dacă individul avea cîtuși de puțină minte, ar fi încercat mîine să revină la săniile acoperite. Ozzie nici măcar nu știa care dintre cei cinci era. Unii aveau echipamente de campare moderne care i-ar fi putut ajuta să supraviețuiască peste noapte. Încrederea lui era amplificată de știința că propriul lor cort cu izolație de aer era suficient de bun, mai ales cu o termocărămidă.

Orion sorbea cu înghițituri mari din termos.

— Ia zi, nenică, întrebă Ozzie, poți coborî pînă la baza dealului?

— Da. Ozzie, îmi pare sincer rău... Voi doi ar trebui să continuați. Eu mă pot întoarce probabil la Citadela de Gheață.

— Nu fi idiot! Oricum era timpul să ne oprim. Vreau să fiu în cort înainte s-apună soarele.

Ridică frînghia de remorcare și i-o întinse.

Coborîșul pînă la poalele dealului nu prezenta probleme. Continuară să mai meargă cîteva minute, pînă găsiră un luminiș mic. Arborii acoperiți cu învelișuri groase de gheață absorbeau lumina roșie a soarelui, transformînd podeaua pădurii în stacojiu crepuscular. Ozzie scoase cortul lor din spatele saniei lui Tochee și i-l dădu lui Orion să-l monteze, în timp ce el înălța cadrul rudimentar din oase, acoperit cu blană. Aprinse din nou două lumînări în fața parbrizului saniei. Pe cînd se strecura afară, îl văzu pe extraterestru trăgînd sigiliul unei termocărămizi.

Orion ridicase cortul lor la cîțiva metri mai departe și era deja înăuntru. Lumină galbenă soporifică de la opaițul cu kerosen se strecura prin clapa deschisă. Grăbindu-se să intre, Ozzie percepu pentru prima dată, în mod brutal, cît de izolați erau. Singuri într-o pădure arctică extraterestră, fără lumină sau căldură naturală, unde creaturi necunoscute ar fi putut să le dea tîrcoale. Acesta era eternul coșmar al copilăriei, care de fapt nu dispărea niciodată după ce se ajungea la stadiul de adult, nici chiar după trei sute cincizeci de ani.

Nu doar frigul îl făcu să se înfioreze, cînd se tîrî înăuntru și sigilă clapa cortului. Orion făcu un adevărat spectacol din desfacerea sigiliului unei termocărămizi. Încet, își scoaseră amîndoi hainele de blană voluminoase și pantalonii, apoi straturile exterioare de pulovere și pantaloni. Ozzie își mirosi cămașa cadrilată îmbibată de sudoare rece și strîmbă dezgustat din nas. Imediat ce încetaseră ritmul alert de înaintare, începuse să i se facă frig foarte repede, în ciuda hainei de blană.

— Uitasem cît rău e noaptea aici, mormăi el.

— Crezusem că de acum vom fi cu totul în altă parte, oftă stînjenit Orion. Am mers tare mult...

Ozzie îl strînse ușor de umăr.

— Mai ții minte cît am mers cînd am ajuns aici? Te-ai descurcat foarte bine. Oricum mă pregăteam s-anunț că era suficient pentru azi.

— Mulțumesc, Ozzie. Crezi că ceilalți au reușit?

— Nu știu. Cei mai mulți au ținut pasul cu Silfenii.

— Sper c-au reușit.

Bărbatul deschise geanta care conținea o parte din rațiile lor de hrană.

— Ce-ai avea chef pentru cină?

***

Ozzie n-ar fi vrut deloc să se trezească atunci cînd se declanșă inserția ceasului său deșteptător. Zăcea tihnit în pliurile calde și moi ale sacului de dormit și toate membrele îl dureau îngrozitor, cît despre mușchii abdominali.... În cort era întuneric beznă, așa că își comută inserțiile retinale pe infraroșu și căută în jur opaițul cu kerosen. Acesta se aprinse cu o flamă care-l făcu să clipească repede din ochi, proiectîndu-și în interior sumbra lumină gălbuie. În scurtă vreme, flăcăruia grăsimii de balenă pe care o foloseau drept combustibil ridică un fuior subțire și spiralat de fum negru, înecăcios.

— Ce s-a-ntîmplat? tuși Orion.

— Nimic. E dimineață — scularea.

— Nu cred. E încă noapte. Abia ne-am culcat.

— Mă tem că nu, nenică.

Ozzie trase fermoarul jumătății superioare a sacului de dormit. Lenjeria de corp i se uscase, ca și cămașa cadrilată și puloverele pe care le înghesuise în sac cu el. Totuși termocărămida se consumase, așa că aerul care se răcise treptat îngăduise formarea de condens pe interiorul țesăturii cortului. Încercă să-și îmbrace cămașa cu grijă, dar de fiecare dată cînd atingea peretele cortului cu mîna, o

ploaie de picuri fini se revărsa peste el. Orion se plînse de același lucru, în vreme ce se îmbrăca.

Deschiseră conserve autoîncălzitoare cu omletă și șuncă. Vreme de cîteva momente minunate, aromele mîncării calde alungară izul oribil de grăsime arsă.

Cînd fură aproape gata să iasă, Orion întrebă:

— Crezi că azi vom ajunge pe altă planetă?

— Sincer? Nu știu, nenică. Sper s-ajungem. Dacă nu, o să mergem întruna, de-acum nu poate fi departe. Nici chiar Silfenii nu pot supraviețui mult timp aici.

În mintea lui, propriile lor limite erau o grijă constantă. Mai aveau cu totul opt termocărămizi, ceea ce le garanta încă trei nopți. Poate că ar fi putut supraviețui fără termocărămidă în cort, însă ar fi fost o noapte teribilă, iar Tochee ar fi fost terminat. Nici nu avea rost să se mai gîndească în ce fel aveau să transporte cortul, alimentele și toate celelalte.

Ieșiră din duhoarea grăsimii de balenă în gerul mușcător al pădurii negre. Peste noapte ninsese din nou, depunînd un strat subțire peste blana care proteja sania lui Tochee. O dată în plus, cînd traseră blana într-o parte neliniștea îl încercă pe Ozzie — oare extraterestrul masiv supraviețuise? Era viu. Dinapoia parbrizului, manipulatoarele lui gesticulară fericite spre ei.

Cortul, învelitorile și bagajele fură prinse pe sanie în mai puțin de o jumătate de oră. Din fericire, ninsoarea nu fusese într-atît de puternică încît să acopere complet urmele Silfenilor. Înainte de a pleca, Ozzie examină micul pandantiv al prieteniei. Scînteia lui nu era la fel de vie ca în ziua anterioară, dar la interior continuau să se miște luminițe albăstrui. Bărbatul consideră asta un semn încurajator și porniră.

Începuse să bată vîntul, care suflă toată dimineața prin pădure. Purta cu el particule micuțe de nea, ce-l sileau pe Ozzie să-și șteargă ochelarii la fiecare cîteva minute. Ori de cîte ori se oprea ca să bea, trebuia să curețe și parbrizul saniei de fulgi înghețați. Nu era sigur dacă deasupra vîrfurilor arborilor ningea cu adevărat, sau dacă erau simple

fuioare de zăpadă pe care vîntul le rearanja. Îl nedumerise de la bun început motivul pentru care solul de aici nu era acoperit cu un metru sau doi de omăt și gheață. Sara îi spusese după aceea că o dată sau de două ori pe an se pornea o vijelie care ținea zile întregi și care îndepărta zăpada depusă și granulele mici de gheață. Cumva, asta nu-l surprinse și nici măcar nu-l tulbură; toată planeta era stranie și, în sinea lui, credea că ar fi putut să fie la fel de artificială ca și Silvergalde.

În mod deliberat, în dimineața aceea impuse un ritm mai lent. Ieri fusese un efort deliberat de a ține pasul cu Silfenii, pentru a înhăța șansa infimă ca aceștia să-i poată scoate de pe planetă înainte de căderea nopții. Călătoria lor continua să fie mînată de urgență, totuși era mai important un ritm constant și realist decît viteza pură. Noua lui neliniște era cauzată de felul în care vîrtejurile de vînt ștergeau treptat urmele Silfenilor. Deși, parcă în compensație, se părea că arborii se îndepărtaseră nițel, formînd o potecă rudimentară prin pădure.

La prînz mîncară tot supă, adăpostiți îndărătul paravanului sărăcăcios al unui copac cu ciorchini de sfere; cu învelișul său de zăpadă ar fi putut trece drept un brad uriaș de Crăciun. Ca și înainte, o oprire cît de scurtă le cobora temperatura corpului, iar supa fierbinte părea că nu putea să compenseze. Ozzie detesta senzația frigului coborîndu-i în degetele de la picioare și-i era imposibil să nu se gîndească la degerături. Cînd ieșiră dinapoia copacului, ninsoarea se îndesise, acoperind aproape complet urmele după care se orientaseră. Înrăutățind și mai mult lucrurile, zăpada începea să se lipească de blana hainelor lor. Sania era ca o movilită de omăt pe tălpici.

Ozzie simțea particulele minuscule strecurîndu-i-se pe sub marginea glugii. Linii subțiri de gheață îi ardeau pielea obrajilor. După cîteva minute, copacii începură să se rărească. Cu toate că asta ușura schiatul, le reducea protecția în fața vîntului și a fulgilor. La scurtă vreme după aceea, urmele Silfenilor dispărură complet. Ozzie încetini pînă

laoprire, după care fu nevoit să se împingă iarăși rapid mai departe, cînd sania lui Tochee fu cît pe-aici să-l izbească.

De asta se temuse din capul locului, că vremea avea să-i afecteze, făcîndu-i să piardă poteca. Se luptă cu mănușile pînă izbuti să scoată pandantivul prieteniei. O scînteie mică, albăstruie, continua să se zărească înăuntru. Ozzie se răsuci încet, descriind un cerc complet. I se păru — poate — că într-o direcție era ceva mai strălucitoare. Era o presupunere destul de firavă pentru care să riște trei vieți, dar nu dispunea de nimic altceva.

Merse în spatele saniei și luă o frînghie subțire. Își legă un capăt de mijloc și pe celălalt de sanie, apoi porni iarăși. Cel puțin se părea că vîntul încetase, însă pe de altă parte ninsoarea se înteți vizibil. Ozzie se oprea constant pentru a examina pandantivul, dar un gînd trădător îl iscodea întruna în străfundul minții: *de ce te mai obosești*? Cel puțin atunci cînd sosiseră pe planeta aceasta avusese ignoranța liniștitoare a credinței că nimic rău nu se putea întîmpla vreunui călător pe potecile Silfenilor. Acum știa că în joc era viața lui și că și-o încredințase unei bijuterii extraterestre. Cît de firavă era certitudinea aceea?

Cronometrul îl anunță că merseseră patruzeci de minute în loc deschis, deși lui i se păruse că trecuse toată după-amiaza pînă ajunseră la marginea altei păduri. De îndată ce pătrunseră în ea și se găsiră sub ramurile protectoare, rafalele de ninsoare se reduseră simțitor, totuși Ozzie nu-și dezlegă frînghia care-l ținea de sanie.

— O să poposim peste două ore, își anunță tovarășii.

Sperase de fapt că vor putea merge mai mult, dar planeta aceasta le dejucase din nou planurile. Se simțea vlăguit după două zile în care se luptase cu terenul ostil și știa perfect că Orion n-avea să poată reuși să mai umble prea mult. Cît despre Tochee... cine putea ști ceva? În seara asta însă aveau să se odihnească pe îndelete, o odihnă care să le permită măcar să umble încă o zi întreagă. Iar după aceea... nu avea la ce să se gîndească.

Merse întruna, mișcîndu-și în ritm lent brațele grele și picioarele dureroase. Labele picioarelor îi amorțiseră;

gerul anulase orice senzații mai jos de glezne, ceea ce-i îngăduia imaginației să ruleze scenariile cele mai groaznice despre ce va vedea diseară, cînd își va scoate bocancii. Cel puțin pădurea aceasta era pe o pantă care cobora lin; desigur, existau movilițe și coame, totuși progresul general era încurajator. Nu era sigur dacă ar mai fi fost în stare de alt urcuș prelungit. De asemenea, zăpada era mai groasă, acoperind toți bolovanii și steiurile obișnuite. De cîteva ori, Ozzie o scutură de pe haina lui de blană, pe care se depusese.

— Ozzie!

Se întoarse la auzul strigătului și-l văzu pe Orion fluturînd disperat din brațe. *Ce mai este?* În ciuda iritării sale, care se accentuase, îi făcu semn lui Tochee să se oprească și schie înapoi către băiat.

Orion își scoase ochelarii.

— E udă! exclamă el.

În loc să strige la băiat să-și pună ochelarii înapoi pe ochi, Ozzie se aplecă mult, ca să vadă ce se întîmplase.

— Zăpada..., zise Orion. Se topește... E-ndeajuns de cald ca să se topească.

Într-adevăr, gheața de pe ochelari părea înmuiată. Ozzie își scoase proprii ochelari și privi drept în sus. Un milion de punctulețe închise la culoare cădeau din cerul roz-coral uniform. Cînd îi atingeau pielea dezgolită, nu ardeau și înțepau așa cum făcuseră înainte; erau tot reci, dar se topeau iute și i se prelingeau pe piele.

Bărbatul se împinse către arborele cel mai apropiat. Ridică un băț de schi și lovi cu putere în trunchi. Neaua se desprinse și căzu. Îl lovi din nou și din nou, pînă îi dezveli scoarța. Era scoarță biologică, adevărată. Copacul era din lemn, precum copacii pe care-i cunoștea el. Izbucni în rîs, aproape isteric. Printr-o ironie a sorții, era atît de înfrigurat încît nu-și dăduse seama că mediul înconjurător se încălzise pînă la vreo zece grade sub punctul de îngheț.

Orion se apropiase șontîc. Privi surescitat petecul de scoarță.

— Am reușit! răcni Ozzie și-l cuprinse pe băiat în brațe. Am făcut-o-n pizda mă-sii! Am scăpat de pe planeta blestemată! Am ieșit, am ieșit! Sînt liber din nou!

— Chiar sîntem? Am scăpat cu adevărat?

— Da, fir-ar a dracu'! Poți pune pariu pe ce vrei. Tu și cu mine, puștiule, am făcut-o. Bineînțeles, și Tochee. Haide, hai să-i spunem vestea cea bună!

— Dar, Ozzie..., rosti Orion și ridică ochii. Cerul este tot roșu...

— Ă-ă-ă, da.

Miji ochii spre boltă; era un roz foarte strălucitor, mai ales pentru acest moment al zilei — adică, pentru momentul zilei de pe ceasul lui digital. Dacă ar fi fost pe altă planetă...

— Nu știu, însă se poate ca în galaxie să nu existe doar o singură stea roșie.

Scoase pergamentul său uzat, în timp ce schia spre partea din față a saniei, și scrise: „Cred c-am reușit. Mai poți continua nițel?"

Atîta timp cît trăiesc.

Cînd Ozzie ridică pandantivul prieteniei, scînteia de lumină aproape dispăruse.

— Pe aici, cred, rosti el și se împinse din nou la drum, fără a fi realmente alarmat în privința direcției.

Fizic vorbind, condițiile nu se schimbaseră foarte mult, dar simplul fapt că știa că scăpaseră de teribila planetă a Citadelei de Gheață îi îngăduia corpului său să apeleze la o rezervă de energie necunoscută pînă atunci. *La fel ca balena-gheții*, gîndi el.

Desigur, acum cînd știa unde să privească, semnele erau evidente. Omătul gros... genurile diferite de arbori cu ramuri osoase conturate pe cer... ba chiar și cerul în sine, mai deschis la culoare. Lucrurile se schimbau cu fiecare metru pe care-l parcurgeau. Nu după multă vreme, zări smocuri de iarbă subțire roșu-maronie ridicîndu-se deasupra zăpezii. Apărură apoi rozătoare micuțe, care se ascundeau speriate după copaci. De pe crengi, zăpada cădea în jurul lor constant, cu sunete înfundate, pe măsură ce

dezgheţul sporea. Porniseră la vale pe o pantă destul de înclinată şi coborau iute.

Pădurea se sfîrşi brusc. Ozzie fulgeră pe lîngă ultimii arbori şi ieşi pe un cîmp de nea întreruptă de bolovani şi petice tot mai mari din iarbă cu nuanţe portocalii. Se aflau la jumătatea unei văi masive între munţi de mărimea Alpilor. Sub ei se întindea un lac cu apă minunat de limpede, care se întindea vreo treizeci de kilometri de o parte şi alta. Malurile lui erau de asemenea mărginite de copaci, ale căror crengi întunecate începuseră să înmugurească. Zăpada dispărea complet la un kilometru în faţa lor şi iarba era brăzdată de sute de pîrîiaşe primăvăratice, pe măsură ce linia de topire suia lent. De ambele părţi, liziera era aproape continuă, trasînd o linie aproximativă de demarcaţie între pantele inferioare ierboase ale munţilor şi nivelurile superioare stîncoase.

Cînd întoarse capul către pădurea din care abia ieşise, Ozzie fu sigur că ar fi avut nevoie de maximum cinci minute ca s-o străbată pe schiuri, totuşi ei făcuseră popas cu cincisprezece minute în urmă. Soarele scînteietor se ridica la un capăt al văii şi bărbatul înţelese în cele din urmă cerul trandafiriu. Ieşiseră dintr-o noapte maro mohorîtă direct într-un revărsat de zori dezlănţuit.

Ozzie îşi dădu fără grabă gluga pe spate şi zîmbi spre lumina care creştea şi începea să-i încălzească pielea.

18

Nici un stabil Prim nu avea nume. Numele derivau dintr-un sistem de comunicații complet diferit de legăturile directe ale impulsurilor nervoase ale speciei lor. Desigur, aveau moduri de a se identifica reciproc. Chiar și în forma lor de grup-ciorchine, stabilii erau mai presus de orice individuali, un factor ce rezulta din teritorialitatea lor istorică. Alianțele lor se încheiaseră și se destrămaseră cu regularitate în epoca premecanizării planetare, cînd pînă și cele mai strînse parteneriate putuseră fi abandonate rapid dacă apărea un avantaj. În zilele acelea, disputele fuseseră întotdeauna legate de mărimea teritoriului și de resursele disponibile — în principal apă curgătoare și terenuri agricole. De-a lungul mileniilor, puține se schimbaseră.

După înflorirea mecanizării, natura aliaților se modificase pe măsură ce trebuiau satisfăcute cerințele mașinilor. Cu toate acestea, manevrele și fluxurile de loialitate aflate în permanentă mișcare continuaseră să se supună acelorași reguli de amăgire și forță.

Un stabil reușise permanent să-și păstreze preeminența printre ceilalți din specia sa. Încheiase mereu alianțele cele mai puternice, avansase mereu pe seama altora, își apărase mereu granițele, fusese mereu cel mai viclean. În ultima vreme, era cel mai mare și mai puternic dintre toți. Cu toate că nu avea un nume, putea fi caracterizat prin locul unde se găsea: LuminăDimineațăMunte — un con mare de rocă și pămînt care se ridica în mijlocul unei văi lungi definite de stînci colțuroase ce se înălțau la sute de metri deasupra

fundului mocirlos. Din cauza alinierii pereților înalți de piatră, fasciculele groase de lumină solară produse de marginile neregulate treceau peste piscul central numai în cursul dimineții.

Era locul perfect pentru a stabili teritoriul unui nou stabil Prim. La momentul amalgamării sale, cu șapte sau opt mii de ani înainte ca Hristos să fi apărut pe Pământ, zona ecuatorială a planetei era ocupată de mii, poate chiar zeci de mii, de stabili, care erau slujiți și protejați de clanurile lor de mobili. Erau primitivi pe atunci, creaturi a căror lungă secvență evolutivă rodea abia acum. Instalați în mijlocul terenului lor păzit cu avariție, stabilii își exersau rudimentele de gînduri plănuind împotriva vecinilor lor. Turme de mobili standard consumau celulele de bază din pîraiele mocirloase și îngrijeau vegetația comestibilă, în vreme ce variantele soldat ale mobililor începuseră să se dezvolte pe măsură ce erau siliți să facă terci creierii mobililor rivali folosind bîte de lemn.

Mica sub-turmă de doisprezece mobili fusese trimisă de stabilul ei natal pentru a căuta un loc pentru a stabili o turmă nouă. Un nou teritoriu vecin ar fi fost în avantajul stabilului întemeietor; avînd ca origine o personalitate comună, loialitatea lor ar fi fost cea mai puternică dintre toate, cel puțin în primii ani. După o vreme, divergențele urmau să apară, așa cum se întîmpla întotdeauna.

LuminăDimineațăMunte păstra încă amintirea despre sine înainte să fi început amalgamarea și adevărata gîndire. Sub-turma petrecuse zile întregi, coborînd cu grijă pereții văii, ocolind alunecările de grohotiș și tîrîndu-se peste aflorimente ascuțite. După aceea se reunise și pornise prin pădurea ecuatorială care creștea din solul mlăștinos de pe fundul văii. La fiecare crăpat de ziuă, o pîclă luneca în sus din vegetația luxuriantă, o moștenire a ploilor nocturne, înecțoșînd văzduhul și transformînd în aur-portocaliu delicat razele puternice ale soarelui.

Atunci văzuseră conul simetric care se ridica din terenul adumbrit din fața lor — unica formă de relief a întregii văi

ce fusese atinsă de lumină, conturînd verde smarald fluorescent pe cerul roz. Razele solare sclipeau din pîrîiașele ce se prelingeau pe versanții săi. Punctulețe negre îi dădeau ocol hăt deasupra, cu aripile întinse, răsfățîndu-se în curenții produși de diferențele de temperatură; era una dintre puținele forme de viață non-Prim care supraviețuiseră la tropicele planetei.

Cei mai mari patru membri ai turmei se lipiseră strîns laolaltă, permițînd receptorilor lor nervoși să se atingă, astfel încît creierele li se cuplaseră. Gîndurile lor individuale erau practic identice, fiind simplele amintiri și comenzi primite de la stabilul natal, totuși capacitatea lor de luare a deciziilor era sporită în mod semnificativ prin unirea aceea. De cînd ajunseseră pe fundul văii, nu întîlniseră nici un alt mobil și nici nu văzuseră semne ale ocupării de vreo turmă. Cu intrările ei înguste, valea era ușor de apărat. Mărimea ei putea asigura subzistența a trei–patru turme. Un stabil și turma lui ar fi dispus de o abundență de apă și teren, avînd un avantaj strategic față de stabilii din jur.

Cît despre locul exact pentru amplasarea stabilului... Două tije senzoriale superioare se rotiră pe fiecare mobil, astfel ca toți ochii lor să poată privi muntele conic. Avînd atît de multe pîraie, probabil că în vîrf exista un izvor. Locul acela ar fi fost ideal pentru un stabil. Apa ar fi fost permanent curată, spre deosebire de stabilii ale căror teritorii erau înșiruite în lungul rîurilor și trebuiau să se mulțumească cu apă contaminată din amonte.

Căzuseră atunci de acord: muntele scăldat de lumină. Legătura lor temporară se întrerupsese cînd se îndepărtaseră. Ceilalți opt membri ai sub-turmei fuseseră chemați. Tijele senzoriale superioare se aplecaseră, astfel ca receptorii nervoși să se poată atinge între ei, și instrucțiunile fuseseră transmise tuturor membrilor. La unison, porniseră spre munte.

După ce escaladaseră două treimi din înălțimea sa. găsiseră un iaz mare, alimentat de cîteva pîraie clipocitoare.

Cei patru mobili mari își împreunaseră din nou gîndurile și examinaseră zona, folosindu-și intelectul extins. Unul dintre ei aspirase puțină apă și descoperise că avea un nivel satisfăcător de celule de bază Prime. Prezența lor confirmase că locul ar fi fost potrivit pentru un stabil, după ce s-ar fi întreprins unele modificări. Alte instrucțiuni fuseseră emise către tovarășii de turmă.

Tipul de mobil care cercetase valea era cea mai simplă dintre varietățile pe care le năștea stabilii și de aceea cel mai adaptabil la sarcinile pe care le putea executa. Avea un trunchi în formă de pară cu piele albă precum ceara, a cărui bază avea diametrul de peste un metru, cu patru încrețituri cu secțiune triunghiulară din piele groasă ce-i coborau vertical pe flancuri. Simetria aceea cvadruplă era o constantă în viața Primilor. Mobilii aveau patru picioare care continuau încrețiturile de piele de la marginea inferioară a trunchiului. Fiecare picior era traversat prin centru de un „os" flexibil de susținere, învelit în benzi musculare care ofereau un domeniu considerabil de mișcări. Picioarele se terminau printr-o copită mică din cartilaj dur de culoare ocru, care se putea înfige puternic în sol sau chiar în lemn — deși mobilii nu obișnuiau să escaladeze arborii.

Din trunchi se desprindeau patru brațe, la șaizeci de centimetri deasupra articulațiilor lor din șolduri. Erau similare cu picioarele în privința mărimii și a flexibilității totale; difereau doar prin faptul că vîrful se despica într-o configurație de tip clește cu patru fălci, care era perfect capabilă să reteze niște crengi de grosime mijlocie. În partea superioară a corpului principal, patru deschideri asemănătoare branhiilor erau dispuse echidistant în jurul crestetului, absorbind aerul în plămîni. Între ele se aflau organele de introducere a hranei, mini-trompe cărnoase elastice ce dispuneau de posibilități de mișcare independentă. Mobilii păștеau unele forme vegetale pentru substanțele chimice pe care le conțineau. dar în principal aspirau apă saturată cu celule de bază. Ambele erau pro-

cesate într-un stomac dublu mare. Terciul putea fi semidigerat înainte de a fi regurgitat pentru hrănirea unui stabil; în cazul digestiei complete, reziduurile erau excretate prin anusul aflat la baza trunchiului.

Deasupra branhiilor și gurilor, creștetul trunchiului se diviza în cele patru tije senzoriale, care erau membrele sale cele mai flexibile, capabile să se îndoaie și răsucească în orice direcție. Chiar în vîrful lor se găsea delicatul receptor nervos, o membrană subțire, permeabilă la impulsuri, întinsă peste ganglioni neprotejați; puțin mai jos erau situați ochii, apoi o veziculă sensibilă la presiune care putea detecta undele sonore, un panaș de fibre subțiri și sensibile cu care mirosea, și în cele din urmă un mănunchi de celule tactile capabile să detecteze temperatura.

Pentru astfel de creaturi, modificarea zonei din jurul iazului potrivit propriilor lor cerințe fusese o chestiune relativ simplă. Ele stăpîneau de multă vreme elementele de bază ale folosirii uneltelor și adaptaseră rapid pietre ascuțite și bucăți de scoarță tare de la copacii din apropiere. Folosindu-le ca pe hîrlețe și lopeți, cei doisprezece mobili săpaseră un iaz mai puțin adînc, în amonte față de primul, și îl căptușiseră cu pietre luate din solul excavat.

După ce terminaseră, cei patru mobili mari intraseră în iaz și-și lipiseră din nou receptorii nervoși. De data aceasta uniunea fu mult mai profundă decît simpla conectare a gîndurilor. Corpurile le erau strîns lipite laolaltă, pregătite pentru amalgamare. Procesul era declanșat de un potop hormonal intern cauzat de contopirea mentală. În următoarele cinci săptămîni, mobilii cunoscură o metamorfoză spectaculoasă. Cele patru corpuri fuzionară lent la nivel celular, producînd o singură entitate. În locurile unde se atingeau, pieile lor se înmuiau și se topeau, creînd o unică și uriașă cavitate corporală. În interiorul acesteia, creierele le concrescură și se extinseră — un șablon de transformare urmat de majoritatea organelor importante. Mușchii se topiră pur și simplu, oferind o sursă nutrițională care să alimenteze celelalte modificări. Picioarele se redu-

seră, pînă la nivelul unui inel de proeminențe cărnoase care susțineau corpul cel nou și mare. Brațele se atrofiară și apoi dispărură complet, deoarece nu mai erau necesare. Organele digestive se întinseră și cuprinseră noul și unicul creier, aidoma unor cîrcei de vițe care se răsucesc în jurul tulpinii unui arbore. În acest timp, sub creier se dezvolta ceva nou. Sistemul reproductiv, care anterior fusese embrionar, se dezvoltă în organe perfect viabile. Doar tijele senzoriale rămaseră neschimbate, alimentînd creierul cu o imagine dodecagonală a lumii din jurul său.

La sfîrșitul procesului, noul stabil-Prim, LuminăDimineațăMunte, începu să-și pregătească apărarea teritoriului. Cei opt mobili rămași plecau și veneau întruna, hrănind stabilul cu terciul regurgitat. Fuseseră instruiți să se îmbuibe cu tipuri specifice de plante, care să le îmbogățească alimentația cu anumite vitamine.

Declanșate de substanțele nutritive conținute în hrană, organele reproducătoare ale lui LuminăDimineațăMunte începură ovulația. Primul lot de o sută de nucleoplasme fu eliberat din corpul său în apă, care le purtă în aval, pînă la iazul mai mare. Celulele de bază începură să coaguleze în jurul lor.

În sine, celulele de bază Prime urmau un ciclu de viață similar cu al amibelor: absorbeau hrana prin membrane și se reproduceau prin fisiune, rămînînd o formă de viață unicelulară care popula majoritatea apelor de pe planetă. În același timp însă purtau ADN pentru multe altele. Nucleoplasmele inițiau etapa multicelulară, eliberînd catalizatori pentru noi secvențe în ADN și decuplînd secvența etapei amibă. Ciorchinele de celulele din jurul nucleoplasmei începu să se modifice, dezvoltînd noi părți specializate, care asigurau funcții specifice. Ca orice organism multicelular, celulele se specializau. Stabilul deținea un grad de control asupra genului de nucleoplasmă care avea gestația în sistemul lui reproducător. Controlîndu-și în mod conștient secreția hormonilor în nucleoplasmă, el putea să dicteze mărimea organelor și în felul acesta să

proiecteze structura și compoziția unui mobil. Dacă acesta trebuia să execute munci dificile, producea un lot de nucleoplasme care coagulau cel mai mare și mai puternic mobil. Într-o perioadă în care teritoriul său era amenințat, elibera nucleoplasme pentru a produce soldați.

Cea dintîi turmă de mobili LuminăDimineațăMunte ieși din iaz după trei săptămîni de coagulare. Mobilii existenți îi conduseră la stabil, care își atinse receptorii nervoși de ai lor. Memorie și instrucțiuni fulgerară prin membrana permeabilă la impulsuri, umplînd creierele virgine ale mobililor cu o versiune compactată a propriilor sale gînduri.

În primele decenii, LuminăDimineațăMunte își modelă și fortifică valea. Pe vremea aceea, în zona ecuatorială rămăseseră puține forme de viață non-Prim. Cele care mai locuiau încă în vale, așa cum erau păsările și cîteva creaturi de tip rozătoare, fură iute vînate și exterminate — nici un stabil nu tolera competiția pentru propriile sale resurse. Treptat, jungla sălbatică fu defrișată și mocirlele asanate și transformate într-o rețea de canale ce irigau ferigile mari pe care le mîncau mobilii. Piatra fu extrasă din cariere și utilizată la construirea unui dom-iglu simplu peste stabil, ca protecție împotriva forțelor naturii și a oricăror prădători sosiți de pe alte teritorii. Fură extrase minereuri de metal și cu ajutorul focului se forjară vîrfuri grosolane pentru arme. Iazul de coagulare fu dragat și căptușit cu piatră.

După patruzeci și cinci de ani de creștere nerestricționată, LuminăDimineațăMunte ajunse la limitele capacității sale de management. Peste o mie de mobili munceau în vale, iar supravegherea lor devenea dificilă. Un al doilea stabil fu coagulat, ca să compenseze deficiența. Iazul și domul lui LuminăDimineațăMunte fură extinse și patru mobili se contopiră la doi metri de el. În timp ce coagularea se derula, LuminăDimineațăMunte cuplă șase dintre receptorii săi nervoși la cei ai mobililor care fuzionau, împingîndu-și gîndurile în creierul nou care creștea. Cînd totul se termină, cei doi erau permanent legați prin patru receptori nervoși, producînd un duo de stabili cu o capa-

citate mentală mult extinsă și capabil de a organiza multe turme de mobili.

Începu o nouă fază de productivitate. După ce fu redată agriculturii, valea putea să întrețină mii de mobili, deși, spre dezamăgirea lui LuminăDimineațăMunte, aproape toți mobilii aceia erau necesari pentru simpla întreținere a văii. După treizeci și cinci de ani, un al treilea stabil fu coagulat lîngă duetul inițial. Aceasta se petrecu în perioada cînd începuseră relații comerciale cu stabili din teritoriile înconjurătoare. Minereuri de metal fură oferite pentru a opri un teritoriu care începuse să pătrundă dincolo de meterezele văii. Ferigi pentru hrană fură schimbate pentru trunchiuri de arbori de esențe tari, din care se obțineau sulițe și ghioage mai bune. Se făcu troc cu idei, dintre care rolul cel mai important îl aveau conceptele de plug și rotația recoltelor, aduse de stabili de la mii de kilometri depărtare. Era începutul adevăratei agriculturi pentru civilizația Primă și pentru revoluția asociată pe care o atrag întotdeauna inovațiile. Într-un deceniu, cantitatea de produse crescute de un mobil se dublă. Înțelegînd posibilitățile conceptului, stabilii începură să experimenteze, studiind felul în care creșteau plantele și calitățile solurilor. LuminăDimineațăMunte deduse polenizarea încrucișată ca metodă de creștere a recoltelor și obținere de noi varietăți. Fu începutul metodei științifice și a tot ce implica aceasta.

LuminăDimineațăMunte își coagulă al douăzeci și nouălea stabil la un deceniu după ce începuse cultivarea recoltelor. Peste douăzeci de ani, la o mie de ani după ce-și începuse viața inițială sub forma unei celule unice, numărul de unități interconectate din grup ajunsese la patruzeci — o rată de expansiune de care nu se mai auzise pînă atunci. Creierele sale legate laolaltă abundau în idei și gînduri, pe măsură ce își observau cu tot mai multă atenție universul imediat înconjurător.

La marginea zonei tropicale, stabilii Primi înaintau mereu în regiunile temperate, înarmați cu noua cunoaștere și înțelegere a naturii. Grație focului, ei puteau trăi în locuri

tot mai îndepărtate de climatul lor original. Clădirile încălzite, ogoarele cultivate, canalele, podurile, ferestraiele și topoarele îi ajutară să călătorească tot mai departe pentru a încheia alianțe cu alte teritorii.

În mod inevitabil, pe măsură ce înțeleseră principiile construirii și rezistenței materialelor, fură dezvoltate instrumente matematice care să-i ajute în procesul de fabricare. Pentru niște creaturi care erau în esență un creier gigantic, matematica juca rolul primordial — reprezenta cheia pentru înțelegerea generală. Se dedicară ei cu un devotament aproape religios. Toate elementele se găseau pe poziții pentru a începe epoca mecanicii. După aceea, ritmul schimbării fu extrem de rapid.

După o mie de ani, LuminăDimineațăMunte era un grup de stabili care conținea 372 de unități separate. Pînă atunci, puțini Primi crescuseră vreodată la o asemenea mărime. Corpurile sale individuale formaseră un inel viu în jurul conului muntos. Izvorul care bolborosise în vîrful muntelui era acum dirijat prin conducte de lut ars în clădirea din vîrf, care găzduia grupul de stabili. Aceștia locuiau într-o sală gigantică, al cărei plafon boltit din sticlă îngăduia pătrunderea razelor de soare. Pe timpul nopții, erau aprinși cărbuni în coșuri din fier, menținînd iluminarea interiorului și permițînd stabililor să-și continue munca — instruirea turmelor de mobili, producerea de nucleoplasme și examinarea experimentelor și proiectelor. De cîteva ori pe zi, duze micuțe îi împroșcau cu sprayuri de apă, păstrîndu-i curați. Produsele excretate erau îndepărtate printr-o rețea de rigole ce cobora muntele, iar canale speciale distribuiau loturile de nucleoplasme în salba de bazine de coagulare care fuseseră săpate sub clădire.

În exterior, aerul continua să fie plin de aburii proveniți de la ploile nocturne, dar pîclele acelea se amestecau cu fumul ridicat din furnalele ce ardeau întruna. LuminăDimineațăMunte importa cărbuni din cîteva teritorii aflate mai la sud, o zonă deluroasă unde hrana creștea greu. Cultiva acum și în două văi vecine, după ce o serie scurtă

de războaie eliminase din ele stabilii și turmele lor. Controlul unei suprafețe atît de întinse era dificil. Mobilii trebuiau să fie permanent actualizați cu instrucțiuni și ei nu dețineau capacitatea de a răspunde înaintea unor situații neașteptate. LuminăDimineațăMunte știa că nu peste multă vreme va fi atacat dinspre vest de stabili care erau îngrijorați atît de mărimea teritoriului, cît și de agresivitatea sa. Faptul că folosea explozibilele chimice recent produse pentru a distruge clădiri, diguri și turme de mobili era privit cu o neliniște considerabilă.

În anul acela, Primii descoperiră electricitatea. În vreme ce unii stabili studiau felul în care să utilizeze noua energie pentru iluminat, motoare și aplicații industriale, LuminăDimineațăMunte investigă în ce fel putea să transporte semnale — mai precis impulsurile neurale pe care le schimbau receptorii nervoși. Avu nevoie de mai bine de un deceniu; chiar și pentru asemenea concentrare de putere cerebrală, inventarea unei tehnologii noi pornind de la zero era dificilă. În acel răstimp acceptă înfrîngeri strategice, pierzîndu-și cele două văi suplimentare și convenind asupra unor termeni nefavorabili de schimb pentru cărbuni și alte materii prime inexistente în vale. În același timp însă dezvoltă bazele electronicii, de la simplele rezistențe și condensatori pînă la tuburile electronice. După ce stabili principiile respective, o sală nouă fu anexată clădirii din vîrful muntelui: cel dintîi laborator electronic al planetei, cu opt unități stabili dedicați în exclusivitate instruirii mobililor care asamblau noile sisteme și derulau experimente cu ele. LuminăDimineațăMunte avu nevoie de alți trei ani pînă reuși să transmită cu succes semnale la un receptor nervos. Primele fuseră impulsurile tactile primitive, ca fierbinte și rece, după care urmară imagini alb-negru simple. Imaginile fuseră cumva o revelație pentru LuminăDimineațăMunte: deși putea oricînd să vadă ce se întîmpla în exterior, chemînd un mobil și accesîndu-i memoria vizuală, informațiile respective erau întotdeauna indirecte și prezentau un decalaj temporal. Acum era vorba

despre accesare în timp real. În cîteva luni, toată valea fu înconjurată de camere ce scanau constant terenul, îngăduindu-i să-și vadă instantaneu domeniul. Alți cinci ani de cercetare concentrată aduse transmisiile semnalelor analogice la un nivel în care putu finalmente să instruiască un mobil de la distanță. Aveau să mai treacă decenii pînă ce aparatura electronică fu atît de sofisticată încît să transmită întregul spectru al impulsurilor receptorilor nervoși, însă acea primă posibilitate de comunicare la distanță era îndeajuns pentru a-i oferi un avantaj imens față de alți stabili.

LuminăDimineațăMunte reîncepu să-și extindă teritoriile. Turme de mobili soldați, înarmați cu explozibile și tunuri rudimentare, copleșiră cele două văi pe care le cucerise anterior. Mobilii soldați derulau în urma lor cabluri multifilare lungi, astfel că LuminăDimineațăMunte putea reacționa în timp real față de desfășurarea bătăliei, depășindu-și cu ușurință oponenții. Acele prime victorii fură urmate de o serie de înaintări rapide pe teren, pînă ce turmele sale consolidaseră o fișie lată ce pătrundea în zona temperată sudică. Stabilii supraviețuitori reacționară cu prudență, știind că niște suprafețe așa uriașe erau imposibil de controlat. Abia după trecerea multor luni își înțeleseră eroarea, cînd LuminăDimineațăMunte își consolidă autoritatea asupra zonelor anexate. Cu un grup format din peste trei mii de stabili individuali, LuminăDimineațăMunte putea coagula cu ușurință suficiente turme de mobili ca să ocupe teritorii, exploatînd minereuri și cultivînd ogoare în operațiuni la fel de perfect controlate pe cît fuseseră în valea originală. Pentru prima dată, facilitățile industriale capturate nu fură distruse, iar prin exploatarea lor baza de producție crescu pe măsura imperiului aflat în plină dezvoltare.

Avînd acces direct din valea sa la noile terenuri din zona temperată, LuminăDimineațăMunte își putea realiza acum ambițiile expansioniste. Un torent de mobili și mașini fu expediat spre sud pentru a exploata noile resurse de

acolo, instalînd piloni și cabluri care legau laolaltă întregul edificiu.

Ceilalți stabili avură nevoie de ani ca să încheie marile alianțe ce limitară în cele din urmă creșterea lui LuminăDimineațăMunte, deși n-o putură stopa. În modalitate tipic imperială, LuminăDimineațăMunte perfectă propriile alianțe, pentru a echilibra situația.

Peste cincizeci de ani, toți stabilii dețineau capacitatea de a-și expedia impulsurile nervoase prin intermediul cablurilor și releelor fără fir. Dezvoltarea aceasta, în conjuncție cu armele noi și puternice rezultate din cunoașterea sporită a chimiei și fizicii de către Primi, duse la o epocă de consolidare. Teritoriile mici fură invadate și preluate de vecinii mai puternici. Regiunile temperate fură colonizate și operațiunile de minerit și producție se extinseră în zonele polare. Un echilibru relativ reveni abia o dată cu dezvoltarea armelor nucleare. Bombele cu fisiune și fuziune le permiteau teritoriilor mici să-și țină frații mai mari la distanță, prin amenințarea anihilării complete.

Zborul spațial și coloniile extraplanetare reprezentară următorul pas logic — unul pe care Primii îl abordară cu entuziasm. LuminăDimineațăMunte deveni unul dintre cei dintîi stabili care lansă nave spre asteroizi și planete pentru a le investiga resursele. Din cauza distanțelor implicate, reapăru vechea problemă a decalajelor temporale. Legăturile electronice directe erau dificil de susținut, controlul prezenta carențe și în absența lui mobilii erau incapabili să reacționeze la orice situație de natură tehnologică. Pur și simplu nu erau îndeajuns de inteligenți.

Soluția fu oferită de una dintre grupările mai mici de stabili. PromontoriuLacRece era disperat să-și asigure resurse noi pentru sine și pentru turmele sale, ceea ce-l împinse să inoveze într-un grad ce depășea cu mult ceea ce ar fi luat în considerare grupările mari și conservatoare. El coagulă un nou stabil. separat de grupul principal, și folosi o legătură electronică pentru a-i integra gîndurile. Noul stabil era practic un geamăn. mai mic, dar identic.

al lui PromontoriuLacRece. Chiar și în cazul unui defazaj temporal, gîndurile lor erau similare și nu existau divergențe.

PromontoriuLacRece2 fu plasat într-o navă spațială și lansat către un modul industrial atașat de un asteroid. Ideea unui stabil mobil fu privită cu stupoare de ceilalți stabil, care urmăriră totuși cu interes experimentul. PromontoriuLacRece2 supraveghe extracția minereurilor și construirea unei incinte pentru locuit, iar în același timp își menținu legătura cu PromontoriuLacRece de pe planetă, rămînînd parte a minții-grup. Resursele minerale și metale din asteroid fură expediate spre teritoriul lui PromontoriuLacRece de pe planetă.

Stabilii de pe planetă își lansară unități în tot sistemul solar. Era o cursă spațială de proporții imense. Teritoriile fură extinse, încorporînd secțiuni vaste ale celorlalte două planete solide, ca și sateliți întregi ai gigantelor gazoase. Separările fură inevitabile, întrucît războaiele și conflictele spațiale retezară legăturile vitale de comunicare cu planeta și unitățile stabile rămaseră independente față de grupul original. În multe cazuri, chiar acesta fu motivul conflictului, întrucît stabilii planetari încercau să recîștige controlul teritoriilor lor cosmice pierdute.

Expansiunea civilizației Prima în propriul sistem solar nu avu o rată nici măcar pe departe apropiată de exponențială. Aveau să treacă milenii pentru a ocupa și utiliza toate resursele aflate pe diverse orbite în jurul stelei, însă grupările de stabili erau creaturi care puteau trăi etern, așa că multe dintre ele făceau planuri pentru viitorul îndepărtat.

LuminăDimineațăMunte construi prima navă interstelară într-una dintre bazele sale asteroidale. Nava avea propulsie prin fuziune; cu procese de gîndire logică și cercetare științifică bazată pe observații. Primii nu dețineau capacitatea mentală de a specula concepte de felul vitezei superluminice. Purtînd pe LuminăDimineațăMunte8658 la bord, nava decolă spre steaua cea mai apropiată.

aflată la 3,5 ani-lumină depărtare. Misiunea urma să fie de recunoaștere și să trimită informații despre planetele existente și posibilitatea de a fi explorate. LuminăDimineațăMunte știa că nu va putea controla pe LuminăDimineațăMunte8658 după ce va părăsi sistemul solar Prim și de aceea restricționase în mod deliberat mașinăriile de la bordul navei, împiedicînd stabilul să stabilească o colonie bazată pe tehnologie; LuminăDimineațăMunte8658 ar fi trebuit să se mulțumească să exploreze sistemul și apoi s-ar fi întors. LuminăDimineațăMunte nu era sigur la ce i-ar fi folosit alt sistem stelar, totuși nu putea ignora posibilitățile viitoare. Dacă știa ce se afla acolo, ar fi putut decide ce să facă în privința altor stele. Exista opțiunea îndepărtată ca în cazul epuizării resurselor propriului său sistem stelar, să se mute complet pe altă planetă, pe care nu să nu existe alt grup de stabili cu care să se războiască.

LuminăDimineațăMunte și nici vreun alt stabil Prim nu se așteptaseră însă să găsească o specie străină. Toate formele de faună fuseseră finalmente exterminate de pe planeta natală în decursul ultimei lor expansiuni în regiunile temperate. Primii nu le considerau ca fiind alte forme de inteligență. Cînd LuminăDimineațăMunte8658 decelera în interiorul sistemului, descoperi o civilizație care ocupa a patra planetă solidă. Din nefericire pentru băștinașii celui de-aș doilea sistem stelar, erau o specie benignă, care evoluase prin cooperare. Din punct de vedere fizic, erau trisimetrici, mai mici și mai slabi decît mobilii Primi. De asemenea, dețineau conștiință individuală.

Deși nu avea la bord sisteme de producție, nava interstelară era dotată cu arme. LuminăDimineațăMunte8658 cuceri o zonă vastă din noua planetă, pe care o bombardă nuclear și cinetic de pe orbită, și preluă controlul a ceea ce mai rămăsese din baza industrială a băștinașilor. Începu după aceea un uriaș proiect de cercetare al creaturilor trisimetrice. Erau foarte multe de învățat — concepte și idei care îl alarmară pe LuminăDimineațăMunte8658, dar în același timp îl intrigară. Comunicarea

prin intermediul undelor sonore... Reproducerea prin ovule fertilizate... Biologia în general și genetica în particular — un domeniu care oferi în sine idei uluitoare. Primii nu mai efectuaseră niciodată cercetări asupra naturii și fiziologiei băștinașilor; nu avuseseră nevoie de așa ceva. Ficțiunea — un concept cu adevărat straniu... Artele... Divertismentul... Toate acestea reprezentau distrageri lipsite de sens pentru un Prim.

LuminăDimineațăMunte8658 începu să-și clădească noul teritoriu în jurul locului unde asolizase, încorporînd în conceptele sale tradiționale ideile utile pe care le ofereau creaturile străine. Băștinașii supraviețuitori erau tratați ca mobili și recrutați pentru a ajuta la crearea teritoriului. După trei ani, sosi următoarea navă stelară Prima, expediată de alt stabil. Bătălia care se declanșă devastă jumătate din continentul pe care se instalase LuminăDimineațăMunte8658. Nici un stabil nu fu vătămat și ei căzură de acord asupra unei alianțe prin care își împărțiră planeta.

LuminăDimineațăMunte nu fu surprins cînd prima sa navă stelară nu se întoarse. Călătoria interstelară era o necunoscută uriașă și se aștepta la multe obstacole; anticipînd posibilitatea respectivă, alte nave stelare fuseseră deja produse. De altfel, nici una dintre navele stelare expediate de alți stabili nu revenise. Designurile navelor fură perfecționate și fură lansate alte misiuni. Toate fură înghițite la rîndul lor de vidul interstelar.

După aproape un secol de zboruri stelare și douăzeci și opt de nave trimise către steaua din apropiere, o navă Primă reveni în cele din urmă. Era cea mai puternic înarmată dintre cele pe care le construiseră și cea dintîi protejată printr-un cîmp de forță. Pentru a produce monstrul acela, LuminăDimineațăMunte condusese o alianță a celor mai puternici trei stabili. Doar devastatoarea ei putere de foc o ajutase să supraviețuiască atunci cînd, la sosirea în celălalt sistem stelar, fusese atacată de un roi de nave de război. Izbutise să captureze un fragment mare

din epava unui asaltator și cunoștințele conținute acolo îngroziră întregul sistem Prim. Stabilii care controlaseră cele dintîi nave stelare deveniseră independenți și în plus se părea că încorporaseră concepte străine în tehnologia lor. Cel mai alarmant dintre ele era folosirea noii științe a geneticii. Stabilii își modificau corpurile, adaptînd trăsături străine pentru a se „îmbunătăți". Mobilii lor erau mai inteligenți și mai puternici, capabili să ia decizii complexe, iar stabilii își perfecționau constant structura neurală prin resecvențări genetice, avansîndu-și capacitatea de procesare a gîndurilor mult dincolo de starea lor naturală. De asemenea, foloseau mașini pentru a complementa funcțiile corpului, suplimentări cibernetice care permiteau deplasarea lor, ba chiar și separarea de grupul-cămin. Ei evoluau în mod artificial, îndepărtîndu-se de Primii puri. Aveau să fie rivali și noua lor natură avea să le ofere avantaje imposibil de atins de Primii originali.

Descoperirea unifică întregul sistem solar Prim într-o unică alianță. Fu construită o flotă de nave de război, care fu lansată în spațiul cosmic pentru a-i distruge pe inamici. Urmă o a doua flotă, mai mare. Apoi a treia, cea mai mare dintre toate.

Drept răspuns, nave ale Primilor-străini invadară sistemul natal Prim purtînd la bord arme teribile. Pînă ca navele acelea să fie distruse, teritoriile locuibile de pe cea mai exterioară planetă solidă fură complet nimicite, împreună cu toate coloniile industriale din jurul celei mai îndepărtate gigante gazoase. Sute de nave Prime fură sacrificate pentru apărare.

După care fu utilizată arma cea mai stranie dintre toate. Primii-străini inamici ridicară un cîmp de forță în jurul întregului sistem stelar. Nimic nu-l putea străbate — nici arme nucleare, nici interferențe de cîmp cuantic. Era impenetrabil pentru toate mijloacele cu care îl putea ataca știința Primilor. LuminăDimineațăMunte și toți ceilalți fură închiși înăuntru, în vreme ce stabilii Primii-străini erau liberi să se extindă și să copleșească Universul. Primii

inițiali nu putură face absolut nimic, doar să repare distrugerile pricinuite civilizației lor, să-și extindă teritoriile pe planetoizii exteriori înghețați, să cerceteze arme noi și să aștepte.

***

După o mie o sută optzeci și doi de ani, cîmpul de forță dispăru la fel de brusc pe cît apăruse.

Sateliții senzoriali exteriori ai lui LuminăDimineațăMunte detectară fluctuații în structura cuantică a cîmpului, care unduiră peste suprafața acestuia vreme de o oră înainte de a-și pierde definitiv coeziunea. Aproape imediat toți stabilii lansară nave spațiale de pe teritoriile planetare și asteroidale, traversînd sistemul Prim. Accelerau la maximum, grăbindu-se să iasă dincolo de linia anterioară a granitei impenetrabile înainte ca aceasta să se restabilească. Cele opt nave pe care LuminăDimineațăMunte le ținea permanent pregătite pentru ocazia respectivă se număraseră printre primele care decolaseră.

După ce terminară acțiunea respectivă, LuminăDimineațăMunte și aliații săi începură o cercetare senzorială extinsă a spațiului cosmic de dincolo de graniță. Găsiră repede o imensă structură sferică rotativă, cu diametrul de douăzeci și cinci de kilometri, care orbita pe planul ecliptic. Structura era mai mare decît planeta natală, dar era aproape total lipsită de masă, așa că nu putea fi o planetă. Emitea totuși în toate spectrele măsurabile și avea o semnătură cuantică complet străină. Cîteva nave fură trimise pentru investigare.

Aspectul cel mai straniu dintre toate era însă absența completă a Primilor-străini. Defensivele din jurul tuturor teritoriile planetare și spațiale fură activate la valoare maximă, pregătindu-se pentru atacul cu certitudine iminent, dar nu fură atacate de nici o armă, de nici un fel. În spațiul cosmic nu exista nimeni. Toate aliațele își combinară informațiile senzoriale și obținură confirmarea — totul era pustiu.

LuminăDimineațăMunte nu știa sigur în ce fel ar fi trebuit să acționeze. Plănuise diverse scenarii pentru momentul îndepărtării cîmpului de forță, acoperind eventualitățile cu grad cel mai mare de probabilitate. Ar fi putut să lupte și să fugă, conducea o alianță foarte mare pregătită să construiască o flotă pentru a extermina toate formele de viață ale Primilor-străini de la steaua vecină și din toate locurile pe care le afectaseră aceștia. Acum însă era derutat pentru că Primii-străini nu făceau nimic.

Telescoapele sale cele mai puternice fură ațintite imediat spre steaua inamică, căutînd orice indiciu de activitate. În clipa aceea avură parte de surpriza cea mai mare dintre toate. Un cîmp de forță învăluise și sistemul Primilor-străini.

Nici un stabil nu analizase vreodată posibilitatea existenței altei forme de viață străină care să fie mai puternică decît Primii. Acceptarea conceptului trezea spaimă. Primii nu întreprinseră nimic, ci rămaseră privind cu o neliniște considerabilă stelele care redeveniseră vizibile. În același timp însă lansară către exterior alte nave, în tentativa grabnică de a stabili viață Primă pe planete noi, unde să nu fie întemnițate de bariere.

La patru zile după dispariția cîmpului de forță, cei mai sofisticați senzori spațiali ai lui LuminăDimineațăMunte anunțară o anomalie cuantică foarte neobișnuită care se propaga prin sistem. Efectul călătorea mai rapid decît viteza luminii și LuminăDimineațăMunte aprecie că ar fi putut semnala sosirea necunoscuților care creaseră cîmpul de forță. Efectul nu se repetă și de aceea LuminăDimineațăMunte rămase deliberînd cum să reacționeze: fie să-i avertizeze pe ceilalți și să formeze Marea Alianță pentru lupta împotriva atacatorilor, fie să încerce propria sa evacuare.

LuminăDimineațăMunte nu luase încă o decizie, cînd senzorii săi obișnuiți îi prezentară o confruntare între nave ale lui InsulăOceanTemperat și PlatouStîncosSudic în apropierea unui roi de baze asteroidale. Vechile conflicte

continuau să răbufnească chiar și acum, cînd alianțele Primilor știau că trebuie să coopereze pentru a face front comun împotriva inamicilor. În ultimul mileniu, expansiunea fusese masivă, iar resursele din sistemul stelar Prim se epuizaseră în mare măsură. Presiunea asupra teritoriilor individuale era mai mare ca oricînd. În ultimele două secole, LuminăDimineațăMunte devenise tot mai îngrijorat de posibilitatea ca stabilii să sfîrșească prin a se extermina reciproc în urma unui război final. Îngrijorarea aceea era comună și stabilii investiseră tot mai multe eforturi în producerea și stocarea de arme.

După o zi, mii de senzori de pe orbita planetei natale receptaseră o emisie de microunde de la un punct aflat dincolo de a doua gigantă gazoasă. Semnalul era rudimentar și folosea tipare care fuseseră dezvoltate pentru mesaje cu mult înainte de apariția cîmpurilor de forță. O verificare de identificare arătase că expeditorul fusese LuminăDimineațăMunte17735, care se aflase la bordul uneia dintre primele nave stelare ce plecaseră spre sistemul stelar Prim-străin și nu mai revenise. Contextul mesajului era scurt și simplu: Aceștia sînt străini, sînt mulți și sînt periculoși. Distrugeți-i.

Mesajul fu repetat de zece ori, apoi încetă. LuminăDimineațăMunte era derutat. Cum supraviețuise atîta vreme LuminăDimineațăMunte17735? Ce căuta la bordul unei nave străine? De ce era atît de scurt mesajul? Desigur, nu dispunea de prea multe opțiuni. Alți stabili comandau deja navelor lor să investigheze. LuminăDimineațăMunte expedie instrucțiuni către grupările sale subsidiare de pe sateliții celei de-a doua gigante gazoase și patru nave puternice se lansară pe un curs de interceptare.

Alianțe se destrămară și altele noi se încheiară cînd primele opt nave se apropiară de străini. Stabilii nu cădeau de acord asupra felului în care să abordeze situația. Unii doreau să-i captureze pe intruși și nava lor, alții voiau să urmeze sfatul lui LuminăDimineațăMunte17735 și să extermine invadatorul.

Cînd navele Prime se apropiară de străin, acesta începu să transmită semnale. Erau incomprehensibile și nici un stabil nu le putea înțelege. Schimburi de focuri avură loc între Primi atunci cînd aliațele intrară în conflicte privind felul în care să procedeze.

Pe cînd nava Primă din frunte se apropia rapid și lansase o salvă de proiectile, intrusul dispăruse într-o uriașă rafală de distorsiune spațială.

***

Nava de transport sol–orbită coborî vertical prin atmosfera planetei natale a Primilor. Avea forma unui con mare și bont și nu folosea principiile aerodinamicii pentru a asoliza. Din cele opt rachete de fuziune dispuse pe perimetrul bazei vuiau jeturi de plasmă incandescentă, subțiri și lungi de doi kilometri. Laolaltă produceau 0,9 din accelerația gravitațională planetară și coborau lin nava spre linia coastei de dedesubt.

Aburi începură să se învolbureze de pe suprafața oceanului cînd o atinseră vîrfurile tremurătoare ale jeturilor de plasmă. În cîteva secunde, o vijelie emisferică de vapori supraîncălziți se ridica spre exteriorul epicentrului aidoma unui nor-ciupercă nuclear turtit. Pe măsură ce nava se afunda în frontul supersonic al furtunii, cîmpurile de forță se activară, protejînd fuzelajul de vîrtejul pe care-l crea. Rachetele cu fuziune se opriră cînd nava ajunse la cîțiva metri de suprafața clocotitoare și baza conului său căzu cu o zguduitură ușoară în apa care fierbea.

Remorchere se apropiară și tractară nava spațială către cheiurile și pontoanele de încărcare ce se întindeau o sută cincizeci de kilometri în lungul coastei. Acesta era principalul astroport planetar, pe care LuminăDimineațăMunte îl construise pentru a procesa traficul de transport dintre planetă și teritoriile sale extraplanetare. Mii de nave sosiseră și plecaseră anual, revărsînd căldură și substanțe radioactive contaminante în ambientul local. Pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jurul astroportului nu mai

creștea nimic: nu numai recolte, dar nici măcar buruieni, astfel că pornind de la marginea apei terenul era un deșert de pămînt clisos și sterp. Pînă și oceanul era mort — o întindere vălurită de apă pe care plutea un strat subțire de spumă ocru.

După ce nava andocă, o sub-turmă de mobili soldați sui la bord. Erau mai mici decît mobilii standard și aveau văzul și auzul mai dezvoltate; de asemenea, se mișcau mai rapid și aveau o agilitate mult superioară, deși nu dispuneau de rezistență pe termen lung. Complet acoperiți de armură neagră, erau înalți de doi metri și jumătate, cu senzori electronici suplimentîndu-i pe cei naturali și cu amplificatoare mecanice de forță a membrelor; fiecare braț ținea cîte un gen de armă. Aflați în legătură directă prin microunde cu LuminăDimineațăMunte, ei se apropiară cu precauție considerabilă de cei doi străini bipezi mobili care fuseseră capturați. Stabilul nu era sigur în privința potențialului acestora, așa că-și lua toate măsurile de precauție. Compartimentul în care fuseseră închiși era puternic ecranat și ei se găsiseră sub observație permanentă pe toată durata zborului de la fragmentul de asteroid unde se ascunsese nava lor. Rămăseseră aproape nemișcați tot timpul, însă costumele lor emiseseră continuu impulsurile stranii de microunde.

Cînd mobilii soldați intraseră în compartiment, ambele creaturi se ridicară în poziție verticală. LuminăDimineațăMunte privi procesul cu interes considerabil. Picioarele lor se îndoiau la jumătate, împingînd în sus trunchiul principal. Păreau să nu aibă dificultăți în a sta nemișcați, deși se echilibrau doar pe două picioare. Din costumele lor se revărsă din nou un spectru larg de emisii electromagnetice — aceleași rafale rapide de impulsuri scurte. LuminăDimineațăMunte le ignoră și comandă soldaților să încarce ambii străini pe vehiculul de teren care aștepta. Cînd sub-turma înaintă, străinul mai înalt își roti membrele superioare de pe trunchi, lovindu-le cleștii și încercă să fugă pe lîngă ei. Se mișca surprinzător de rapid, dar soldații erau pregătiti pentru orice și-i ridicară de pe sol

corpul care se zbătea, coborîndu-l pe rampa către vehiculul de teren. Al doilea străin, ceva mai mic, nu opuse nici o împotrivire cînd fu dus după primul. Ambii fură trîntiți în cușcă. Un cîmp de forță licări în jurul plasei.

LuminăDimineațăMunte pilotă vehiculul pe drumul care lega astroportul de valea unde își începuse existența. Nori negri și prelungi fierbeau deasupra, așa cum făceau neîncetat în ultima vreme. Ploaia răpăia violent pe suprafața de piatră și metal a șoselei — apă caldă saturată cu particule de funingine. De ambele părți, drumul era mărginit de clădiri din plastic dur, care protejau mașinăriile de ploaia acidă. Vehicule mari se deplasau între ele înainte și înapoi, transportînd componente. Nenumărate trupe de mobili lucrau în jurul cvartalelor gigantice de echipamente industriale, reparînd și asigurînd service. Mobilii nu mai trăiau așa de mult ca în urmă cu două mii de ani, mai ales în astroport și împrejurimile acestuia. Mulți aveau epidermele împestrițate de abcese și cruste de la arsurile provocate de radiațiile reci. Membrele le tremurau și zvîcneau frecvent din cauza afecțiunilor cauzate de contaminarea sistemului lor nervos cu metale grele. Se hrăneau din jgheaburi umplute cu terci nutritiv similar melasei, care era procesat în fabricile alimentare aflate pe terenurile agricole ale teritoriului. Tijele senzorilor tresăreau permanent și aveau recepție vizuală slabă, fiind degradate de substanțele iritante ce se revărsau din rafinării.

Munții dinapoia platformelor industriale, unde radioactivitatea era considerabil redusă, aveau toate pantele acoperite cu ogoare cu o patină sur-verzuie murdară și constantă. Plantele se străduiau să răzbată prin pătura subțire de sol nisipos, silite la hiperactivitate de îngrășămintele chimice răspîndite pe terase de mobilii agricultori și vehiculele cu șenile. De acum toată flora sălbatică fusese eradicată de pe planetă, predîndu-și pămîntul valoros înaintea culturilor agricole intensive, vitale pentru hrănirea a miliarde de mobili.

Pe drumul care ducea în valea inițială a lui LuminăDimineațăMunte, vehiculul cu mobilii străini trecu prin cel mai puternic cîmp de forță de pe planetă, capabil să devieze atacuri nucleare și salve de fascicule. Ploaia ropotea pe întinderea de energie scînteietoare, coborînd în pîrîiașe care curgeau mai departe peste meterezele neregulate de granit. Lumina continua să mai pătrundă diminețile în vale, deși era un crepuscul cenușiu-vinețiu, care răzbătea prin straturile de smog ce învăluiau toată planeta. Vasta rețea de propulsii de fuziune care cuprindea planeta ca într-o plasă făcea ca smogul să strălucească noaptea în kaki funebru fluorescent.

În fața vehiculului, muntele conic se înălța de pe fundul văii. Găzduia peste cincizeci de mii de unități de stabili și continua să fie adevărata inimă a lui LuminăDimineațăMunte, cu toate că pe toată planeta existau grupări risipite, legate de locul acesta prin linii de suprafață, mai sigure. Muntele fusese transformat într-o singură clădire, cu fiecare stabil cuibărit în centrul propriei sale incinte. Nici unul dintre ei nu mai avea contact nervos fizic cu mobilii, ci tijele senzoriale ale receptorilor nervoși erau conectate la o rețea electronică; la rîndul ei, aceasta îi lega de turme și de toate segmentele mecanice ale teritoriului lor. Cocoțată deasupra meterezelor văii, o baterie de masere extindea în sistemul stelar prezența uriașului grup de stabili. Dedesubtul fundului văii, muntele era brăzdat de conducte și canale colectoare. Stabilii erau scăldați în dușuri blînde de apă pură produsă în uzinele de desalinizare din nordul astroportului și adusă în vale prin țevi. Apele reziduale ce îndepărtau efluenții corporali erau deșertate direct în ocean, în timp ce apa care purta loturile de nucleoplasme era direcționată în salba de bazine de coagulare din jurul bazei muntelui.

Vehiculul parcurse șoseaua lungă de șapte kilometri de pe digul pietruit dintre bazine. Mobilii străini stăteau vertical în cușca lor; tijele senzoriale groase din interiorul globului transparent cu care se terminau costumelor lor

erau astfel întoarse încît cei doi ochi priveau turmele ce se năşteau. Suprafeţele bazinelor fremătau de la zecile de mii de mobili care se coagulau şi viermuiau neîncetat. Neajunse încă la maturitate, corpurile lor erau parţial translucide, cu globule mari de celule de bază transformatoare strînse în ciorchini în jurul membrelor şi trunchiurilor, ca şi cum ar fi fost învelite în gelatină formată din cocoloaşe. Conducte mari revărsau în fiecare bazin un torent de lichid vîscos: apă saturată cu celule de bază, care erau crescute în cuvele uriaşe din extremitatea estică a văii. Pe marginea bazinelor, mobilii îi ajutau pe noii formaţi să iasă din apă. Module de relee le erau ataşate de receptorii nervoşi, permiţîndu-i lui LuminăDimineaţăMunte să le umple creierii cu rutinele sale de gînduri şi comenzi. Pe platformele întinse de beton care încercuiau bazinele, turmele se înşiruiau în rînduri lungi, pentru a fi preluate de vehicule ce aveau să le ducă la locurile de muncă. Zilnic, mai bine de un milion de mobili erau transportaţi pe teritoriul lui LuminăDimineaţăMunte.

La baza clădirii-munte, o uşă înaltă se deschise în peretele de rocă şi beton aidoma unei stînci şi vehiculul intră prin ea. Aici era zona principală de cercetare, unde stabilii construiseră facilităţi pentru a explora toate disciplinele ştiinţifice. Mobilii străini fură aduşi în laboratorul de armament chimic şi închişi într-o incintă care avea circuit independent de aer. În jurul ei se activară cîmpuri de forţă capabile să reziste la explozii de megatone.

Incinta era o încăpere dreptunghiulară largă, lungă de cincizeci de metri, construită din plastic de mare densitate şi complet izolată. LuminăDimineaţăMunte instalase înăuntru echipamente pentru examinare, de la scanere ce puteau cerceta creaturile în totalitate pînă la module de analiză care le puteau examina structura celulară, moleculă cu moleculă. Existau de asemenea cuşti în care străinii puteau fi ţinuţi între examinări: cuburi transparente cu latura de trei metri care conţineau apă, mostre de alimente

și receptacule pentru excreții. Iluminatul era al spectrului solar complet.

Un perete al incintei era o placă de cristal transparent. Trei stabili se aflau de cealaltă parte a ei, instalați în bazine cu apă întunecată, cu spray-uri line stropindu-le epiderma. De un stabil era lipit un mobil care-l hrănea. Toți puteau observa străinii în mod direct, cu ochii lor, în vreme ce supervizau procesul de examinare.

LuminăDimineațăMunte își aplecă tijele senzoriale ca să-i privească pe mobilii străini cînd intrară în laborator. Fu un gest reciproc. Mobilii străini înaintară cu mersul lor legănat pînă la peretele de cristal și-i priviră la rîndul lor pe stabili.

Prioritatea lui LuminăDimineațăMunte era de a stabili o interfață neurală cu mobilii străini, pentru a determina genul de amenințare pe care stabilii lor o reprezentau pentru Primi. În acest scop, trebuia să le definească natura receptorilor nervoși, după care putea fabrica o interfață artificială ca să le comande în mod direct, așa cum procedase cu nenumărate milioane de mobili pe care-i capturase pe teritoriile altor Primi. După aceea memoriile lor aveau să fie golite în LuminăDimineațăMunte, care avea să vadă exact cu ce se confrunta.

Opt mobili soldați în armură completă stăteau în incintă împreună cu străinii, alături de alți opt mobili standard. LuminăDimineațăMunte le ordonă soldaților să-i țină nemișcați pe mobilii străini, în timp ce mobilii săi aplicau diverși senzori. Mobilii străini se zbătură pentru puțin timp cînd fură apucați și reîncepură emisiile electromagnetice dinspre costumele lor. LuminăDimineațăMunte încercă o transmisiune pe aceleași frecvențe, ordonîndu-le să stea nemișcați. Nu avu nici un efect.

Deși interferențele erau considerabile, senzorii putură determina configurația de bază a costumelor. Materialul de bază era un polimer mutabil avansat, în care erau întrețesute foarte multe filamente pentru controlul temperaturii. Atmosfera din globul superior era oxigen-azot,

regenerată de niște module mici cu design necunoscut. Cel mai surprinzătoare erau configurațiile electronice complexe care îi acopereau toată suprafața, indicînd un număr uriaș de componente. LuminăDimineațăMunte nu putea să înțeleagă motivul pentru care ceva așa simplu ca un costum presurizat ar fi necesitat atîtea circuite de control.

Le ordonă mobililor să înlăture costumele. Sub conducerea sa, aceștia aplicară instrumente ascuțite pe suprafață și începură să taie materialul. Pe măsură ce mobilii străini erau dezgoliți, LuminăDimineațăMunte auzi dinspre ei sunete ciudate. Cînd globurile superioare fură sparte, sunetele sporiră la niveluri extraordinare, determinîndu-i pe mobili să-și retragă tijele senzoriale în tentativa de a le diminua. Sursa era unica tijă senzorială groasă din vîrful mobililor străini, un orificiu care se deschidea și se închidea.

În același timp, ei emiteau un miros atît de puternic, încît mobilii reacționară prin vibrații. LuminăDimineațăMunte reexamină grăbit senzorii de gaze toxice din incintă, pentru a vedea dacă nu era un atac chimic. O efervescență de nitrați ciudați se revărsa din mobilii străini, totuși nu erau letali. Începu să le catalogheze profilul. Cu toate că știa că erau diferiți, nu se așteptase la lucruri așa stranii. Epiderma le era alb-roz pal, cu linii albastre subțiri vizibile imediat sub suprafață. Din ea ieșeau aparent în mod aleatoriu fibre subțiri de diverse culori, de la maro la alb; smocuri mari din aceleași fibre existau pe vîrful tijelor senzoriale, iar smocuri mai mici erau între picioare. Un străin avea mănunchiuri similare în locurile în care brațele i se uneau cu trunchiul, ca și un puf fin gri pe partea frontală a trunchiului; celălalt nu prezenta însă aceleași caracteristici. Din punct de vedere fizic, între cei doi existau diferențe — apendice ciudate, flasce, care atîrnau ca niște pungi pe jumătate pline, iar străinul mai mare avea între picioare un organ tubular micuț, alături de niște săculeți exteriori. LuminăDimineațăMunte nu întrevedea nici o utilitate practică pentru dotările acelea.

Fluid roșu supura din epidermă, corespunzător locurilor unde fuseseră aplicate instrumentele tăietoare. Mobilul străin mai mic încetase să-și mai folosească picioarele pentru susținere și atîrna inert în strînsoarea soldaților, dar străinul mare vibra violent. Continua să emită sunetele ciudate și din apendicele tubular dintre picioare curse apă galbenă.

Mobilii colectară eșantioane din fluidul roșu și apa galbenă de pe podeaua incintei. Mobilul străin care devenise inert fu plasat în unitatea de scanare. Imaginea care sosi în LuminăDimineațăMunte era incredibil de complexă, fiindcă interiorul corpului străin era ticsit cu organe. Plămînii, inima și stomacul erau evidente, dar nu-și putea imagina rolul a jumătate dintre celelalte. Structura osoasă era bizară, lăsînd neprotejate unele părți ale trunchiului, totuși sistemul de articulare era inovator. Foarte interesantă era localizarea creierului, practic în interiorul tijei senzoriale. LuminăDimineațăMunte deplasă focarul scanării, încercînd să urmărească cordoanele nervoase pînă la o membrană receptor. Oricît se strădui, nu găsi așa ceva. Majoritatea nervilor ieșeau din creier prin osul gros și segmentat care străbătea trunchiul pe lungime, însă toți nervii se ramificau într-o rețea care era distribuită în benzile musculare și epiderma subțire. Era posibil oare ca întreaga epidermă să fi fost un receptor nervos? LuminăDimineațăMunte observă după aceea fascicule de conductori organici care străbăteau epiderma. Multe erau integrate în cordoanele nervoase, mai ales în jurul cleștilor din cinci segmente de la extremitățile brațelor. Știind acum ce să caute, LuminăDimineațăMunte examină mai în detaliu creierul. La baza lui, în interiorul corpului, se găsea un grup de componente electronice minuscule, care erau unite de cordonul nervos mare printr-o mulțime de fire conectoare.

Mobilul străin inert fu scos din scaner și în locul său fu plasat străinul activ. Soldații trebuiră să-l apese cu putere pentru a-l ține în loc, în timp ce vîrfurile bulbucate

de scanare se deplasară peste el. Acolo unde sub epidermă nu exista osatură, carnea se curba spre interior sub vîrfurile de scanare. Străinul începu să emită din nou zgomote, o rafală de sunete puternice de înaltă frecvență de fiecare dată cînd apăsarea vîrfurilor creștea. LuminăDimineațăMunte retrase un vîrf, apoi apăsă din nou. Străinul generă din nou zgomot. Era o corelație interesantă, dar LuminăDimineațăMunte nu putea să înțeleagă de ce reacționa așa.

Mobilul străin cel mare avea înglobată în corp o rețea similară de conductori organici și componente electronice. LuminăDimineațăMunte deținea amintiri ale Primilor-străini, care fuzionau mașinile cu corpuri, totuși ei o făcuseră pentru amplificarea funcțiilor fizice. Rețelele acestea nu păreau să aibă vreun scop extern; deși conectate la creier, nu erau verigi dintr-un lanț. Problema lui LuminăDimineațăMunte era lipsa experienței cu sisteme microelectronice. El fabrica procesoare simple care să-l ajute în a-și guverna tehnologiile, însă mintea sa direcționa permanent operarea oricărui echipament complicat, utilizînd rutinele de gîndire cuvenite prin intermediul conexiunilor sale nervoase. Automatizarea nu era un concept familiar, 70% din capacitatea cerebrală a grupului său fiind implicată în controlarea tehnologiei, de la simpla conducere a unui vehicul pînă la reglarea fluxului de plasmă în reactoarele de fuziune. În teritoriile lui existau puține mașini independente. Cele mai avansate erau rachetele din arsenalele navelor spațiale care nu puteau conține stabili. Acestea utilizau procesoare cu instrucțiuni algoritmice flexibile care căpătau ordine specifice imediat înainte de lansare. Astfel LuminăDimineațăMunte conducea totul. Mașinile slujeau viața și nu putea fi altfel.

LuminăDimineațăMunte le porunci soldaților să-l elibereze pe mobilul străin. Deținea echipamente cu care să poată analiza procesoarele din străini, dar acestea se aflau în laboratoarele de fizică. Expedie mobililor o suită de instrucțiuni și aceștia începură să dezasambleze unitățile

cuvenite pentru a le muta în incinta de securitate. Pînă atunci, stabilul le ordonă mobililor să extragă toate procesoarele din costumele presurizate, în vreme ce el îi observa pe străini.

Soldații îi duseră pe amîndoi în cuștile lor. Mobilul străin mare își pliase picioarele și se așezase pe podea. Lovea cu cleștele în peretele dintre el și străinul mic, care continua să fie inert și să supureze fluid roșu pe podea. La fiecare cîteva minute, genera sunete. Tija senzorială groasă din vîrful străinului mare se roti și se uită iarăși la cei trei stabili ai lui LuminăDimineațăMunte. Brațele i se mișcară și cleștii descriseră forme în aer. Procedă așa cîteva minute, după care se lăsă din nou jos, pliind picioarele. Tija senzorială groasă se legăna într-o parte și alta fără nici un motiv evident. În cele din urmă, începu să examineze mostrele de alimente. Cleștii săi rupseră bucățele pe care le duseră la orificiile gemene micuțe din partea frontală a tijei senzoriale. LuminăDimineațăMunte decise că în interiorul cavităților existau probabil senzori olfactivi. Unele bucățele fură aruncate, dar altele fură purtate în fața orificiului mai mare. O bandă de țesut organic flexibil și umed se extinse și atinse pe rînd fragmentele. Toate fură aruncate pe podea. După aceea mobilul străin se întoarse către cilindrul din plastic cu apă desalinizată. După ce își afundă cleștele în ea, introduse unul dintre segmente în orificiul mai mare. Urmă o pauză scurtă, după care ridică cilindrul de plastic și turnă în orificiu aproape jumătate din apă.

LuminăDimineațăMunte încheie analiza fluidului roșu. Așa cum bănuise, era un nutriment cu conținut ridicat de proteine și oxigen. Apa galbenă părea să fie un produs de excreție.

După o oră, străinul mic începu să se miște. Răspunsul celui mare fu instantaneu. Se grăbi spre peretele care-i separa și începu să genereze rafale scurte de sunete puternice. Străinul mic emitea un singur sunet prelung. Își turti cleștele și-l apăsă peste despicătura lungă din flancul său, din care continua să supureze fluid roșu.

LuminăDimineațăMunte începu să se întrebe dacă nu fusese grav lezat. La un Prim o asemenea spintecătură s-ar fi lipit repede și carnea s-ar fi refăcut. La mobilul străin nu părea să se întîmple așa, ci fluidul roșu cunoștea o dublă transformare, coagulîndu-se și apoi cristalizîndu-se în cruste întunecate. Fenomenul acela nu părea a fi o funcție de reparație integrală.

Străinul mic își menținu corpul paralel cu podeaua și se folosi de brațe și picioare pentru a merge pînă la cilindrul cu apă. Ingeră puțină apă, apoi căzu înapoi pe podea, cu articulațiile pierzîndu-și rigiditatea.

Echipamentele pentru analizarea procesoarelor sosiră și mobilii lui LuminăDimineațăMunte începură să le reasambleze. După cîteva ore, le alimentă cu energie și plasă primul procesor din costumul străinilor sub un cîmp amplificator de rezonanță. LuminăDimineațăMunte fu uluit de complexitatea dispozitivului, aflat la limita rezoluției amplificatorului. Milioane de conexiuni erau dispuse într-o rețea tridimensională de sîrmă cuantică, cu fiecare fir doar atît de mare încît să poarte un singur electron. Puterea de procesare pe care o conținea era enormă. Unul singur era îndeajuns pentru a controla o salvă întreagă de proiectile.

LuminăDimineațăMunte întîmpină destule dificultăți în a păstra în minte harta integrală a conexiunilor. Efortul respectiv ocupă creiere unei duzini de unități stabili și aspectul acela era îngrijorător în sine. În mod limpede, străinii dețineau o tehnologie puternică asemenea dispozitivele acelea, dar el nu pricepea motivul creării lor. Pentru a-și menține forma, costumul din polimeri necesita un volum imens de control, care depășea probabil cu mult capacitatea de conducere a creierului mobilului străin.

În altă parte a clădirii gigantice, atelierul electronic al lui LuminăDimineațăMunte începu să asambleze un adaptor pentru a se conecta la procesorul străin. Existau cîteva puncte de interfață optică și nu-i trebuie decît un modul care să convertească outputul procesorului în impulsurile sale nervoase.

Deși utile, nici una dintre interfețele optice nu-i oferi stabilului o metodă prin care să se conecteze la creierul străinilor. Alcătuirile corpurilor și sistemelor lor nervoase stranii continuau să-i fie păstrate în minte, unde le putea examina și analiza permanent, totuși nu găsea nici o modalitate naturală de accesare a creierului. Ținînd seama de asta și de lipsa evidentă de capacitate mentală (dovedită de lipsa de control a costumului), LuminăDimineațăMunte începu să se întrebe cît de jos se aflau acești mobili în structura de castă a străinilor. S-ar fi putut să fie mai puțin inteligenți decît proprii săi mobili, cu toate că dimensiunile similare ale creierelor contraziceau ipoteza respectivă, iar cleștii indicau posibilități extinse de utilizare a uneltelor, pentru care ar fi necesitat aptitudini corespunzătoare.

Ajunse la concluzia că străinii prezentau mai multe paradoxuri.

Datorită necesității esențiale de a stabili control direct asupra creierului unui mobil străin și a faptului că nu descoperise decît o singură conexiune cu organul acela important, opțiunile sale nu erau numeroase. În mod clar, mobilul cel mic era grav lezat și probabil că pierderea lui era inevitabilă. LuminăDimineațăMunte trebuia să analizeze procesoarele electronice conectate la sistemul său nervos; dacă ar fi putut interfața cu ele, atunci ar fi avut succes la creierul străinului.

Doi mobili soldați purtară micul mobil străin la un banc deasupra căruia era montat echipament de scanare cu fascicul îngust. Cleme fură fixate în jurul său, ținîndu-l nemișcat. Sunete de timbru înalt pulsară din orificiul lui deschis. Mobilul străin mare lovea cu cleștii încleștați în peretele cuștii lui, emițînd o sumedenie de zgomote.

Scanerele focalizară pe secțiunea superioară a mobilului străin și LuminăDimineațăMunte localiză sistemele electronice dispuse în jurul vîrfului principalului său canal nervos. Un mobil începu să secționeze prin țesutul intermediar, utilizînd un mic instrument tăietor de precizie. Emisiile sonore ale străinului își sporiră imediat volumul.

Fluidul său nutritiv roșu țîșni din tăietură. Deși în mintea lui LuminăDimineațăMunte era clară harta tridimensională a funcțiilor biologice ale străinului, pe care organul pompator de fluid nutritiv figura departe și lucra în ritm rapid, el nu apreciase genul de presiune la care opera sistemul circulator. Instrumentul tăietor era acoperit de fluid roșu, care era apoi împroșcat peste epiderma mobilului. Temperatura sa ridicată era inconfortabilă. Mobilul trebui să se îndepărteze și să treacă sub o duză de duș, care să-l spele. Alt mobil înaintă pentru a continua operația.

Străinul își încetase zgomotele ascuțite. Orificiul său emitea acum un sunet similar cu trosnetul vreascurilor bătrîne. Corpul i se zbătea sub cleme. Fluidul roșu continua să țîșnească din tăietură. Prin scaner, LuminăDimineațăMunte văzu o serie de impulsuri licărind între componentele electronice. Între ele încetă toată activitatea. Peste o clipă, pompa de circulare a fluidului nutritiv trepidă și se opri. Activitatea electrică din corp dispăru.

LuminăDimineațăMunte își instrui mobilii să continue operațiunea de secționare. Fără jeturile de fluid roșu era mult mai ușor să înainteze cu instrumentul tăietor, expunînd canalul nervos gros. Clești micromanipulatori fură introduși în deschidere și desprinseră cu grijă componentele, rupînd firele minuscule și teribil de fragile care le conectau de joncțiunile nervoase.

Componentele fură supuse pe rînd analizelor detaliate. Trei dintre ele aveau scopul redirecționării impulsurilor nervoase în rețeaua complicată de circuite organice imprimate pe epiderma mobilului străin. Unul avea încorporat un transceiver electromagnetic de putere foarte redusă. LuminăDimineațăMunte fu încîntat de descoperirea aceea, care putea să elimine necesitatea unei conexiuni fizice directe cu al doilea mobil străin. Ultimul dispozitiv era straniu — o rețea de cristal artificial cu proprietăți conductive, la care era atașat un miniprocesor. Stabilul avu nevoie de mult timp pentru a-i înțelege funcționarea. Cristalul era un sistem de stocare, o versiune mult mai

sofisticată decît cele utilizate pentru păstrarea instrucțiunilor de comandă pentru proiectile. În cazul de față, încărcătura de informații teoretice era colosală; putea să conțină aproape tot atîtea amintiri cît și creierul unui stabil. Din păcate, era complet gol. Probabil că, în clipa morții, străinul șterse informațiile.

Sosi adaptorul. LuminăDimineațăMunte lucră rapid, conectîndu-se la transceiverul procesorului și alimentă cu energie dispozitivul minuscul. Un potop de impulsuri binare îi inundă mintea. Utiliză rutinele de gîndire pe care le dezvoltase pentru a-și controla propriile procesoare, rulînd secvențele prin ele și modificîndu-le pentru a manipula noile aranjamente matematice. În același timp, observă dispozitivul prin cîmpul de amplificare a rezonanței. Șirul de numere alcătuit din seturi binare era aparent lipsit de sens, totuși LuminăDimineațăMunte putea să vadă de unde își avea originea, de la care joncțiuni provenea. Cu prudență, începu să returneze seturi, pentru a vedea rezultatele. Majoritatea nu aveau nici un efect, dar ocazional un segment al setului activa o porțiune a procesorului. Treptat, LuminăDimineațăMunte alcătui un set de instrucțiuni rudimentare de control. Procesorul părea să aibă integrate în designul său o mulțime de reguli de operare. Cînd stabilul izbuti în cele din urmă să activeze transceiverul, o listă de posibile seturi de transmisie comutară pe statut semiactiv. Prin încercări succesive, LuminăDimineațăMunte învață cum să le ordoneze pentru a intra în secțiunea pentru emitere a transceiverului. Deși seturile binare în sine erau oribil de lungi și de complexe, dispozitivul deținea o logică elegantă pe care stabilul o admiră.

Utiliză după aceea alt adaptor pentru a se conecta la un al doilea procesor. Acesta avea încorporate chiar și mai multe reguli de operare. LuminăDimineațăMunte progresă din nou cu răbdare prin combinații, comutînd funcțiile pe statut activ, și fu răsplătit printr-un adevărat potop de informații. Cea de bază era un semnal permanent care se repeta de cinci sute de ori pe secundă. Alte funcții modificau

infim semnalul, însă principalii săi parametri rămîneau constanți.

Stabilul decuplă funcțiile suplimentare ale semnalului și examină mult timp semnalul de bază, analizînd posibilitățile înainte de înțelege ce putea fi. Produse rutine de gîndire pentru a rula toate formatele posibile și fu răsplătit printr-un cub simplu din douăsprezece miliarde de puncte specifice. În momentul acela, peste o mie de creiere de unități stabil erau dedicate interpretării componentelor electronice străine și a seturilor de numere binare utilizate de acestea. În toată istoria sa, LuminăDimineațăMunte nu-și alocase o parte atît de mare unei singure probleme. Activă prima funcție suplimentară a semnalului și în cub apăru un șir de simboluri.

Al doilea mobil străin devenise inert și zăcea pe podeaua cuștii sale. Pe cînd LuminăDimineațăMunte parcurgea seturile de transmisii, una dintre ele îl făcu să vibreze și-și ridică tija senzorială. Incinta receptă o replică transmisă din procesorul său transceiver înglobat, pe care cel atașat acum lui LuminăDimineațăMunte îl recunoscu automat. Străinul se ridică și privi echipamentul operat de mobili. Generă sunete scurte, apoi se întoarse către stabili. Procesorul său transceiver transmise un set binar lung, care dură cîteva milisecunde. Mai multe instrucțiuni încorporate în dispozitivul lui LuminăDimineațăMunte se activară brusc, deschizînd noi conexiuni de joncțiune și închizînd altele. Prin amplificatorul de rezonanță, stabilul privi neajutorat cum unitatea procesor se închise complet. Toate rutele primare de sîrmă cuantică ce alcătuiau rețeaua de joncțiuni erau blocate. Mai rău încă, seturile binare utilizate pentru îndeplinirea ordinului se bazau pe numere prime... cele îndeajuns de scurte pentru a le putea evalua. Majoritatea îi depășeau capacitatea mentală. Nu putea să inverseze instrucțiunile.

În cușca lui, mobilul străin întinse un braț spre unitățile stabililor aflați îndărătul peretelui de cristal și ridică vertical un segment al cleștelui. LuminăDimineațăMunte

recunoștea sfidarea atunci cînd o vedea, indiferent cît de străină ar fi fost specia. Utiliză propriul său transmițător din incintă pentru a reproduce setul care-l făcuse pe străin să vibreze și să se ridice. Nu căpătă nici un răspuns.

Simboluri noi și diferite continuară să apară în interiorul cubului vizualizat cînd LuminăDimineațăMunte comută funcții suplimentare ale semnalului. Cel puțin acesta nu fusese afectat de transmisiunea mobilului străin, totuși stabilul nu putea să înceapă o traducere fără să cunoască funcțiile reale pe care le reprezentau simbolurile. Șansele lui de a stabili o comunicare cu străinul se reduseseră considerabil.

Stabilul își trecu în revistă opțiunile diminuate. Mai rămăseseră doar două surse de cunoaștere a stabililor străini și a celor ce se petreceau în exteriorul sistemului stelar Prim: creierul mobilului străin și sistemul lui de stocare electronică a informațiilor. LuminăDimineațăMunte avea dovezi clare că mobilul străin se va împotrivi oricărei încercări de a stabili contact și de a-i extrage informații din creier. Iar mobilul străin mic își șterse imediat informațiile stocate cînd înțelesese ce se întîmpla. În mod logic, informațiile conținute în dispozitivul de stocare erau valoroase.

Un mobil soldat ridică brațul și împușcă mobilul străin cu un proiectil cinetic de mare viteză prin partea superioară a tijei sale senzoriale. Fluid roșu, fire lipicioase de țesut cerebral și așchii osoase explodară prin cușcă, împroșcînd pereții transparenți.

***

Al doilea mobil străin mort fu așezat pe banc sub scanerul cu fascicul îngust. Clame îl ținură în loc, în timp ce LuminăDimineațăMunte localiză sistemele electronice înglobate sub creier. Toate erau intacte; împușcătura soldatului fusese țintită perfect. Mobilii începură operațiunea de extragere.

De data aceasta, depozitul de informații electronice era aproape plin.

***

Investigația preliminară a lui LuminăDimineațăMunte dezvălui că informațiile erau protejate împotriva accesului prin reguli încorporate care necesitau seturi de activare mai complexe decît cele utilizate pentru comutarea procesorului transceiver.

Dispozitivul minuscul fu transferat în laboratorul de electronică și plasat într-un detector cu interfață cuantică. Acesta avu nevoie de mult timp ca să citească bloc cu bloc informațiile stocate, dar peste cîteva săptămîni toate erau înglobate în memoria lui LuminăDimineațăMunte.

Simultan cu citirea informațiilor, LuminăDimineațăMunte experimentase cu canalele de input ale dispozitivului șters care aparținuse mobilului străin mic. Obiectivul general era destul de simplu — impulsurile nervoase de la sistemul senzorial primar al străinului erau transformate în serii binare, comprimate printr-o serie de algoritmi și inserate în rețeaua de stocare. Dispozitivul conținea o înregistrare a tot ce percepuse străinul.

LuminăDimineațăMunte concepu o rutină de gîndire complexă, care avea să inverseze procesul de comprimare și transformare, readucînd informațiile stocate la nivelul de impulsuri nervoase analogice. Aplică rutina la informațiile străinului și permise fluxului de date rezultat să intre în creierul unui singur stabil. Unitatea fusese izolată de grupul LuminăDimineațăMunte printr-o serie de separatori de siguranță pentru eventualitatea vreunui accident de contaminare cu rutinele de gîndire străine.

***

Dudley Bose se zbătu în strînsoarea monștrilor înarmați în timp ce lama vibratorie străpungea costumul spațial, tăind atît plasticul pliabil, cît și fesa lui dreaptă. Vîrful spintecă în jos, sfîrtecînd carnea într-o linie de foc chinuitor. Durere. DURERE!

***

LuminăDimineațăMunte ar fi dorit să-și dea capul pe spate și să urle cînd necunoscutul impuls nervos izbi cu violența unui trăsnet prin cincizeci de mii de creiere legate laolaltă. Șocul încremeni grupul de stabili atunci cînd monștrii goi și acoperiți de mucus îi smulseră brutal îmbrăcămintea, rănindu-i pîntecele și picioarele. Dori să se zbată și elibereze, însă picioarele nu-l ascultau. Amintirea fu împinsă departe de gîndirea conștientă, diminuîndu-se în trecut și devenind suportabilă, după ce sistemele de securitate reduseră intensitatea impulsurilor livrate grupului principal. Branhiile de inhalare ale plămînului lui LuminăDimineațăMunte fluturară la unison prin încăperile sale circulare în timp ce inspiră tremurînd din tot corpul. Miliarde de mobili încremeniți de pe tot teritoriul se reorientară și-și reluară activitățile. Deasupra planetei natale a Primilor, navele lui LuminăDimineațăMunte reveniră la rutele de zbor corecte, mașinăriile industriale care digerau sfărîmăturile asteroizilor vibrară și-și resetară modulele rafinării.

Durerea... Ce concept extraordinar! Mobilii și stabilii Primi aveau simțuri tactile de bază, care indicau presiunea și atingerea de epidermele lor. Dar *acesta*, acesta era un avertisment fizic la o scară ce anula rațiunea.

Pe de altă parte, avea totuși sens. Oamenii erau creaturi individuale. În mod uimitor, ei nu aveau caste mobili/stabili. Era o civilizație de entități dotate cu conștiință deplină, aflate toate în conflict superficial reciproc. În unele cazuri, nu într-atît de superficial.

>memorie<

Imbecilitatea intransigentă a consiliului de administrație universitar. Fiecare lună în care Dudley petrecea — irosea! — ore din timpul său valoros, în ședințe care nu făceau nimic altceva decît să perpetueze birocrația și statu-quoul. Departamentul lui era mereu trecut cu vederea, mereu lipsit de fonduri, mereu privit cu superioritate de departamentele științifice mai mari. Nemernicii!

>explicație<

Fiindcă este ceva valoros. Este vorba despre extinderea cunoașterii, a cărei istorie se întinde din zorii timpului uman. Asta este știință pură, pe care nu o impulsionează lăcomia, ci noblețea.

>motivație neînțeleasă / memorie<

Vicecancelarul vorbi pe îndelete.

>vocalizare / comunicare străini prin sunete / amintire personală<

— Să vă fut în gură! răcni străinul Bose în cușca lui, în timp ce Emmanuelle Verbeke zăcea legată pe masa de vivisecție, cu sîngele țîșnindu-i din carotidă. Să putreziți în iad, futu-vă rasa-n cur de nenorociți! O să vă radem cu nuclearele, o să vă facem terci copiii! O să vă distrugem din Univers! Nici Dumnezeu n-o să-și mai amintească de voi!

>dumnezeu / aliat uman / memorie<

Cărți scrise, sute, mii, toate multiplicate din cîteva texte sacre antice. Istorii despre felul cum a început Universul, cum creatorul său a trimis segmente din sine spre planeta natală umană pentru a promite mîntuirea. Mîntuirea care cunoștea multe forme diferite pentru diversele alianțe umane. Mitologia divină despre care, ca savant, Dudley Bose știa că era o ficțiune. Ca elfii pădurilor de exemplu, care se dovediseră a fi reali. Silfenii... Ce ironie!

>detalii străini / clasificări / memorie<

Sute de planete, fiecare conținînd zeci de mii de extratereștri lipsiți de rațiune. Cîteva specii înzestrate cu rațiune fuseseră descoperite de Commonwealth pe cînd se extindea, dar statutul lor ca ostili sau aliați nu putuse fi precis determinat. Și o planetă cu non-viață — lumea IC.

>IC / stabil uman / explicație<

Nu este un stabil uman. A evoluat din programe sofisticate. Este artificial.

>transfer gînduri umane la IC / funcție stabil / confirmare<

Nu, nu-i așa, ca voi. Unii oameni își descarcă memoria în IC, cînd nu vor să reîntinerească, cînd s-au săturat de viață.

>paradox / explicație<

Nu pot. Nu-i ceva care aș face vreodată. Nu toți oamenii sînt la fel, noi avem motivații diferite.

>implicare IC în zbor navă stelară / memorie<

Amintiri îndepărtate din buletine de știri, începtoșîndu-se în una singură. Politicieni certîndu-se despre finanțarea zborului. Nigel Sheldon acordînd un interviu; Vicepreședinta Elaine Doy afirmînd că IC susținea expediția, dorind să știe mai multe despre bariere. Afirmație niciodată confirmată în mod direct, deoarece IC nu vorbea cu oamenii individuali, cel puțin nu cu Dudley Bose.

>clarificare statut / includere zbor / memorie<

De la necunoscut la celebritate, instantaneu, după ce anunțase învăluirea. Un triumf urmat de luni de gînduri de ascensiune, zbătîndu-se pentru a fi ales în echipajul navei *A doua șansă*. Surprinzîndu-se pe sine cu gradul de hotărîre și manipulare politică de care dăduse dovadă, de suprimarea oricărei conștiințe.

>implicare Primi-străini / explicație<

N-am auzit niciodată de ei. N-am auzit niciodată de voi pînă la dispariția barierei. Noi eram o expediție de explorare. Exclusiv științifică.

>mesaj de la LuminăDimineațăMunte17735 / explicație<

Greșești, la bordul navei noastre nu era nici un extraterestru.

>paradox / explicație<

La bord nu era nici un extraterestru. Scanarea noastră hisradar a arătat că bariera a rămas intactă în jurul stelei lor.

>ridicare barieră / memorie<

Nici una. Barierele existau înainte ca oamenii să fi știut cum să străbată spațiul cosmic. Nu oamenii ridicaseră bariera.

>commonwealth uman / memorie<

Sute de planete legate laolaltă prin găuri-de-vierme. Planete de pămînt, apă și atmosferă, planete calde cu ceruri goale și senine. Planete care ar fi întreținut formele de viață Prime. Atît de multe planete, încît teribilele presiuni și conflicte dintre teritoriile stabililor s-ar fi sfîrșit imediat, dacă ar fi devenit disponibile Primilor.

>găuri-de-vierme / memorie<

Deformări ale continuumului spațio-temporal care puteau anula complet distanțele. Puteau fi făcute mari sau mici. Metoda absolută de transport. Metoda absolută de comunicare; cu unități stabili legate prin găuri-de-vierme prin tot spațiul interplanetar și interstelar, n-ar mai fi existat niciodată divergențe. Cu găurile-de-vierme, LuminăDimineațăMunte s-ar fi putut extinde în galaxie, cu unitățile ocupînd toate sistemele stelare. N-ar fi murit niciodată, supremația aceea nu i-ar fi fost contestată nicicînd.

>construire găuri-de-vierme / explicație<

Nu cunosc detaliile tehnice ale creării materiei exotice, dar ecuațiile sînt fundamentale.

>localizare commonwealth / memorie<

Exact în centrul cunoștințelor care erau tot ce mai rămăsese din astronomul Dudley Bose de la Universitatea Gralmond, numele, tipul spectral și coordonatele tuturor stelelor din Commonwealth sclipeau ca o nestemată prețioasă.

19

Cu soarele G1 strălucind inconfortabil de aproape pe cerul decolorat de arșiță, temperatura pe toată lungimea de o sută cincizeci de kilometri a Coastei Veneția creștea fără compromisuri în timpul zilei. Nu era de nici un ajutor faptul că frumosul oraș insular se afla în imediata apropiere a regiunii polare nordice a Anaconei și că planeta se apropia de mijlocul verii. Combinația de geografie și calendar oferea zilnic peste șaisprezece ore de lumină solară intensă. Desigur, în toiul iernii șablonul se inversa și soarele era vizibil doar șase ore zilnic. Pînă și climatul se răcorea atunci pînă la nivelul temperaturilor mediteraneene terestre. Apropierea Anaconei de steaua ei primară făcea ca planeta să nu poată fi populată pe banda cuprinsă între latitudinile de 50° N și S, care era în majoritate un pustiu stîncos.

Din spațiu, Anacona avea aspectul cu dungi simetrice al unei gigante gazoase, cu întinderi vaste de nisipuri de culoarea cafelei, ce-i înconjurau mijlocul și erau mărginite de lanțuri muntoase negre și roșcate. Planeta stîrnise printre planetologii Commonwealthului o dezbatere înverșunată, care nu se încheiase nici în prezent, despre felul în care clima îi putea afecta topografia și despre posibilitatea ca simetria să nu fi fost decît un accident tectonic tranzitoriu. Fiindcă nu doar regiunile centrale erau regulate; dincolo de piscuri, care mărgineau ambele părți ale deșertului, apele albastre ca azurul ale oceanelor inelare scînteiau în nord și în sud sub soarele puternic. Ambele zone polare se lăudau cu continente, deși cel sudic era mai mic, iar coastele lor erau complet diferite. Aveau în comun

abundența de vegetație verzuie ca smaraldul, cu păduri tropicale și prerii răsfățate de căldură și ploi zilnice. Ambele oceane dădeau naștere unor dîre lungi de nori albi ca zăpada peste continente, unde formau volburi în spirale aflate în rotație permanentă deasupra polilor geografici.

Oceanul îi conferea Coastei Veneția o umiditate indecentă. La mijlocul amiezii, siesta era deja în toi, alungînd de pe străzi deopotrivă turiștii și locuitorii. Magazinele se închideau pentru patru–cinci ore și se deschideau după începerea serii, cînd soarele auriu cobora mult spre orizont. Oamenii se odihneau pe îndelete în grădinile interioare umbrite din mijlocul tuturor grupurilor de clădiri. Singurul serviciu care părea că nu se sinchisește de căldură era monoraiul ce lega districtele orașului îngust și lung de o sută cincizeci de kilometri. Chiar și majoritatea gondolelor, taxiurilor acvatice și bărcuțelor de aprovizionare care roiau pe canale amarau la pontoane, legănîndu-se goale pe apă, în vreme ce căpitanii lor își treceau timpul prin baruri.

Interludiile acestea zilnice, prelungi și fără oameni pe străzi, o îngrijorau cel mai mult pe Paula Myo. Operațiunea de supraveghere ar fi fost ajutată de mulțimi și de agitația acestora, care ar fi asigurat acoperire pentru operativii Agenției. Așa însă trebuiau să zăbovească în fața farfuriilor și paharelor pe verandele restaurantelor și cafenelelor din apropiere. Se dovedea a fi o misiune foarte populară printre agenții de teren. Paula dezaproba. În mod aproape sigur, asemenea episoade tihnite nu puteau atrage decît delăsarea.

Centrul atenției lor era Galeria Nystol, o clădire mare cu două etaje de pe malul canalului în districtul Cesena, specializată în artă EC — mașinării electrocinetice cu sute sau chiar mii de părți în mișcare. Paula parcursese catalogul galeriei, trecînd în mod virtual prin modelul IST, unde se minunase, așa cum o făceau toți iubitorii de non-artă, înaintea fuziunilor între mașinării și artă, care erau remarcabile și lipsite de sens; unele semănau cu sculpturi în mișcare de animale, extraterești și creaturi legendare, micro-angrenajele si pistoanele lor executînd funcțiile

biologice cu un mimetism obraznic, altele erau colecții aleatorii de componente mecanice asamblate în configurații bizare, asimetrice, care n-ar fi trebuit să funcționeze, totuși cumva reușeau să zumzăie, să se rotească și să se legene cu o eleganță sacadată; și, în sfîrșit, altele erau variante ale vechilor lanțuri din piese de domino, cu module de foc, apă, aer, cauciuc, protoplasmă și componente banale ale unor aparate casnice sau echipamente industriale, utilizate în moduri bizare, toate acționînd una asupra celeilalte, activînd piesa următoare și apoi resetîndu-se într-un perpetuum mobile imposibil.

Nystol reprezenta un paravan excelent pentru proprietarul său, domnul Valtare Rigin, al cărui domeniu de specializare secundar era comerțul clandestin cu arme. În primul rînd, Coasta Veneția nu era genul de oraș în care să se desfășoare asemenea activități. Nu avea industrie, ci doar arte, pescuit, ambarcațiuni și turism. În 2200, cînd fusese înființat, nu existase un plan edilitar cultural măreț, nici dorința de a rivaliza cu faimoasele zone urbane antice ale Pămîntului, ori cu orașele noi, dinamice și flămînde după îmbogățire, care concurau între ele pentru fonduri și antreprenori și care înfloreau prin spațiul de fază II. Coasta Veneția fusese construit în urma unui vis și a unei rugi. Pornise pe o limbă de nisip numită Prato, în apropierea centrului unei întinderi de opt sute de kilometri de coastă mlăștinoasă pe continentul Calitri, care era protejată de ocean prin linii unduitoare de insulițe mocirloase. Fauna marină locală atrăsese cîteva familii care sosiseră din Italia și se plictisiseră deja de San Marino, capitala noii planete. Apele abundau în specii de pești comestibili, perfect adecvați bucătăriei italienești. Cîteva dintre familiile care se stabiliseră pe limba de nisip proveneau din vechea Veneție, așa încît cultura ambarcațiunilor existase din capul locului.

Drage uriașe, importate din mega-șantierele navale de pe Verona, săpară canale mari pentru bărcile de pescuit, după care începură să curețe canale mici în jurul lui Prato. Locuințe mai solide începură să fie construite pe terenurile

înalte, asanate, cu canale săpate direct spre ele pentru ca ambarcațiunile să poată beneficia de acces ușor. În momentul acela locuitorii orașului aflat în plină creștere își dăduseră seama de potențialul de care dispuneau. Bancul inițial de nisip se extinse pe măsură ce mîlul proaspăt dragat din mlaștini era adăugat pe laturile sale estică și vestică. După doi ani, Prato devenise o insulă alungită cu o lagună largă și limpede ce o separa de coasta principală unde fusese cîndva mlaștina; exista o singură pasarelă pe apă, pentru traficul feroviar. Așa se stabilise modelul pentru viitor.

Vreme de o sută optzeci de de ani, dragboții și construboții își continuaseră neîncetat activitatea. Insula lungă deviase sinuos în repetate rînduri pentru a rămîne mai mult sau mai puțin paralelă cu conturul coastei și districtele îi fuseseră adăugate permanent la extremități. Arhitecți, artizani și designeri colaboraseră cu primăria orașului pentru a menține natura italienească a noilor comisioane, păstrînd și amplificînd caracterul orașului legat de apă. Pentru Marile Familii și Dinastiile Intersolare, dar și pentru indivizii foarte bogați, devenise la modă deținerea unei vile undeva pe Coasta Veneția. Insulele din larg, care erau de ordinul miilor, ofereau o afacere imobiliară chiar mai lucrativă.

Districtul Cesena, în care era situată Galeria Nystol, se afla la treizeci de kilometri est de Prato, la trei stații pe monoraiul expres. După patru zile, Paula îi cunoștea la perfecțiune fiecare stradă, canal, pod, pasaj acoperit și piață. Hotelul ei se găsea la șapte minute și jumătate de mers pe jos de stația monorai locală, cu cinci poduri peste canale; trei din piatră sculptată, unul din lemn și unul din metal. Nystol era la patru minute și jumătate și trei poduri mai departe, iar secția locală de poliție era la numai două minute depărtare, cu patru poduri. Paula sosise în Coasta Veneția cu o echipă de opt oameni de la biroul ei, suplimentați de cinci din departamentul tehnic și de treizeci de polițiști din divizia tactică de asalt. Doisprezece detectivi seniori de pe Anacona îi fuseseră împrumutați de către

zelosul ministru de Interne al planetei și ofereau ajutor neprețuit pe căile de apă înguste și în labirintul de străzi, unde erau realmente necesari. Prezența lor indica importanța pe care guvernele o acordau noii Agenții de Securitate Planetară Commonwealth, perechea discretă a Agenției pentru Zboruri Stelare Commonwealth.

Prin lansarea de nave-cercetași spre Dyson Alfa, interesul public era focalizat exclusiv asupra Agenției pentru Zboruri Stelare, deși Agenția de Securitate Planetară căpăta 55% din bugetul total. Cu toate că cîștigase alegerile cu un jalnic 58% din voturile intersolare, Președinta Doy dovedea o fermitate neașteptată în privința asigurării de fonduri pentru noua Agenție. În emisiunile de știri din unisferă se zvonea că impozitul pe venit va fi crescut pentru a achita facilitățile extinse mai mult decît prevederile inițiale.

Resursele mai mari ar fi trebuit să poată ușura tranziția pentru Paula. Femeii nu-i plăcea deloc; Agenția nu era Directoratul căruia i se alăturase, chiar dacă reorganizarea îi adusese bani mai mulți și personal mai numeros. Personalul acela îl includea din păcate acum pe Alic Hogan, noul ei adjunct, numit de Columbia din propriul său departament juridic. Hogan era genul arivistului politic. Solicitările lui constante pentru informări complete din partea tuturor investigatorilor și insistența ca toate procedurile să se desfășoare după litera manualului cauzau o mulțime de iritări în biroul din Paris. Bărbatul știa foarte puține despre anchetarea cazurilor și totul despre trasul cu ochiul la activitatea altora.

În ultimele luni, Paula începuse să se întrebe dacă nu cumva devenea conservatoare la vîrsta ei înaintată, detestînd schimbarea pur și simplu fiindcă era schimbare și refuzînd să admită că societatea se modifica în jurul ei. O surprindea, pentru că, mai presus de orice, se considera o persoană realistă și forțele polițienești se adaptau întotdeauna pentru a ține pasul cu civilizația în care mențineau ordinea. Mai probabil era faptul că gradul sporit de control politic exercitat asupra operativilor Agenției o făcea să se simtă inconfortabil. Paula ura ideea că îi puteau fi impuse

limite; după atîția ani de activitate în care ajunsese la o poziție practic semiautonomă, ar fi fost groaznic să fie tîrîtă înapoi într-un sistem general.

— Ca toți ceilalți.

— Pardon? făcu Tarlo.

Paula îi surîse ușor iritat adjunctului ei; nu-și dăduse seama că vorbise.

— Nimic. Gîndeam cu voce tare.

— Ah, da, încuviință Tarlo și reveni cu atenția la meniu.

Aici Paula putea în sfîrșit să aprecieze atitudinea aceea de tip California. Tarlo se integra perfect în stilul de viață relaxat din Coasta Veneția. Ei doi stăteau la masa unei cafenele, sub un parasolar lat, pe malul canalului Clade. La două sute de metri mai departe, pe malul opus, se afla spatele Galeriei Nystol. Zidul său simplu din cărămidă roșie se ridica vertical din apa calmă, avînd o singură ușă de încărcare la parter, la aproximativ un metru deasupra liniei negre a fluxului; de ambele părți se găseau doi stîlpi de amarare din lemn, ale căror dungi alb-albastre fuseseră scorojite de soare pînă aproape de invizibilitate. Ferestre largi cu ancadramente de piatră marcau primele două etaje, sub acoperișul din țigle roșii de lut cu streșini largi. Imediat sub jgheaburi atîrna un șir de frunze semiorganice groase, extractoare de umiditate, ca și cum o iederă gigantică ar fi crescut din căpriori. Apa dulce era un lux costisitor în Coasta Veneția, întrucît puțurile de filtrare săpate prin fundațiile blocurilor nu puteau satisface cererea uriașă a rezidenților.

Scaunul Paulei era astfel poziționat încît femeia stătea cu fața spre clădirea țintă, în vreme ce Tarlo stătea într-o parte a ei, ținînd sub observație canalul. Cu șapca albă și cămașa largă din in portocaliu și negru, părea imun la căldură. Paula își scoase sacoul și-l puse pe spătarul scaunului înainte de a se așeza; bluza albă i se lipise de piele. Peruca i se încinsese și simțea transpirația furnicînd-o pe frunte, dar învinse imboldul de a strecura un deget pe sub ea ca să se șteargă. De pe scaunul său, aflat în cafenea imediat dincolo de ușă, un chelner se strîmbă

în direcția lor. Cînd fu clar că n-aveau de gînd să plece, se apropie fără chef.

— *Ă-ă-ă... uno... aqua... minerale... ă-ă-ă... natu...*, începu Paula.

Chelnerul suspină compătimitor.

— Plată sau gazoasă?

— Ah... Plată, te rog, rece și cu gheață.

De obicei chelnerii din Coasta Veneția disprețuiau pe oricine nu putea articula măcar cîteva cuvinte în italiană.

Tarlo ceru o bere fără alcool și un castronaș cu alune losar afumate.

Amîndoi fură răsplătiți cu altă privire de total dispreț, înainte ca ospătarul să-și gîrbovească umerii și să revină în local.

— Întotdeauna e bine să intri în mediu, rosti Tarlo.

Își ridică picioarele cu sandale pe balustrada din fier ruginit dintre canal și trotuarul din dale de granit.

Paula își examină ceasul.

— O să comandăm alte băuturi peste o jumătate de oră, apoi vom lua o gustare. Vreau să petrecem aici minimum două ore.

— Șefa, știi bine că tot locul e acoperit de senzori. Nici un porumbel nu poate intra acolo fără să-l vedem.

— Știu, însă pentru mine este important să văd ținta. Trebuie să pot simți atmosfera operațiunii.

— Mda, rînji Tarlo, mi-o zici mereu.

Transformarea Directoratului în Agenție de Securitate adusese și ceva bun — extinderea bazei de informații. Pentru prima dată, vestea că Valtare Rigin achiziționa componente sofisticate și foarte restricționate de tehnologie nu provenise din partea unui informator „cîrtiță" al Paulei. Biroul criminalistic de pe Anacona rulase o monitorizare a producătorilor locali care fabricau piese cu utilizare duală și ajunsese la o companie de furnizări industriale care cumpărase stabilizatori de rezonanță moleculară cu o clasificare energetică foarte mare, din tipul care putea fi utilizat în generatoarele mari de cîmpuri de forță. Se descoperise că respectiva companie nu era decît un intermediar, cu

creditul asigurat de un cont bancar de unică folosință de pe StLincoln.

Biroul criminalistic luase urma tranzacției, care fusese redirijată prin mai multe cutii poștale oarbe, pînă ce fusese preluată de un curier final care o livrase galeriei. În clipa aceea anunțase Agenția.

Observările, urmărirea traseelor pînă la expeditor și monitorizarea comunicațiilor le arătase că Rigin achiziționa componente cu utilizare dual㠠. Nu exista nici o armă, totuși șablonul se potrivea perfect cu operațiunile de livrare ale lui Adam Elvin.

— Și-a ales o acoperire bună, comentă Paula sorbind din apa plată. Pun prinsoare că avocatul lui Rigin va susține că piesele fac parte dintr-o lucrare EC.

— Atunci de ce a trebuit să le cumpere în felul ăsta?

Paula zîmbi în umbra parasolarului cînd o briză slabă încrețiapa canalului.

— Cred că ar putea invoca radicalitatea artei.

— Bănuiești c-o să le expedieze mai departe într-un singur transport?

— E cel mai probabil. Riscul mare a fost aducerea laolaltă a componentelor. Acum le exportă și nu vor fi decît două lăzi cu o destinație perfect legală.

— Pe ușa din spate, nu?

— Exact.

Dindărătul ochelarilor de soare mari, Paula privi lemnul vopsit în gri al ușii masive de încărcare a galeriei și vizualiză șalupa de marfă amarînd lîngă ea și containerele fiind coborîte pe punte. Aveau s-o facă în mijlocul zilei, bineînțeles. O livrare simplă și cinstită, fără nimic de tăinuit. Oriunde s-ar fi îndreptat — spre docurile din districtul Acri, unde trăgeau navele mari ce plecau pe ocean, sau către triajul pentru marfare al gării monorai Prato — , ea avea s-o urmeze. Undeva pe filiera aceea avea să aștepte Bradley Johansson.

***

Adam Elvin se rezemă pe pernele de catifea purpurie din spatele gondolei care luneca grațios pe canalul îngust.

Era unul dintre canalele mici care zigzagau în jurul grupurilor de clădiri, conectînd și intersectînd canalele mai largi. Zidurile mărginitoare erau înalte aici, lunecoase de alge și slin. Apa lovea în cărămida crăpată, erodînd lent mortarul; porțiuni întregi fuseseră reparate cu cărămizi noi și ciment dur și păreau nelalocul lor. Deasupra capetelor, podurile se curbau aidoma unor tuneluri miniaturale. Fiecare grup de case avea un șir de uși din lemn aproape identice, lipsite de caracteristici, la un metru deasupra liniei fluxului și închise prin bolțuri solide din fier. Trecură pe lîngă cîteva uși deschise, în exteriorul cărora erau amarate șalupe mici de marfă; echipajele lor transportau cutii și lăzi în interioarele întunecate.

În Coasta Veneția toate livrările se făceau cu ambarcațiuni, sporind costul vieții. Adam nu înțelesese pe deplin lucrul acesta înainte de a veni. În interiorul fiecărui district nu te puteai deplasa decît pe jos sau cu o ambarcațiune. Monoraiul te purta între districte și doar atît.

Cotiră pe faimosul Rovigo, unul dintre canalele principale ale districtului Cesena. Arbori venturi străjuiau ambele maluri. Fuseseră plantați cu un secol în urmă și trunchiurile lor semănau cu niște pilaștri contorsionați de cupru, înalți de peste douăzeci și cinci de metri, cu coroane arcuite din care coborau fuioare lungi de frunze galben-aurii, subțiri ca firul de păr. Fiecare avea propriul său puț de filtrare, care fusese săpat sub pavaj în solul mocirlos, îngăduind rădăcinilor să aspire apă dulce. Adam fusese îndeajuns de norocos ca să se afle aici în perioada de două săptămîni cînd înfloreau. Fiecare creangă se sfîrșea cu un trio de flori ca un guler cu pliseuri, ametist sclipitor, mari cît o minge de fotbal. Deja însă petalele începeau să se decoloreze și să cadă, ningînd ca niște confeti parfumate peste capetele turiștilor încîntați din gondole.

Adam surîse apreciativ cînd gondolierul încetini, permițîndu-i să se bucure de imaginile și aromele superbilor arbori băștinași. Buticurile și galeriile de pe ambele maluri ale lui Rovigo se numărau printre cele mai exclusiviste din Coasta Veneția, cu vitrine din sticlă întunecată ce expu-

neau unicate scumpe ale unor produse de prestigiu, care în sine se puteau califica drept artă de calitate. Nu departe, strania și minunat răsucita turlă neogotică a catedralei San Pietro se înălța deasupra țiglelor roșii ale acoperișurilor orașului aidoma unei rachete spațiale argintii pre-Commonwealth.

Rovigo se termina prin joncțiunea cu canalul Clade și acolo, opriți printre ultimii arbori venturi, așteptară trecerea unui vaporaș turistic, cu plafon de sticlă și aer condiționat. Vălurelele loviră copastia gondolei, spre dezgustul gondolierului; pe durata călătoriei, jumătate din conversația lui fusese practic o diatribă împotriva tuturor ambarcațiunilor cu motor. Adam privi în lungul lui Clade, văzînd canalul larg care se curba în depărtare, cu spatele Galeriei Nystol abia vizibil. Pe secțiunea aceasta a canalului erau doar alte zece ambarcațiuni, două gondole, niște șalupe de transport și un taxi; pe ambele maluri trotuarele erau la fel de pustii, cu cîțiva turiști hoinărind. Pînă și cafenelele erau aproape goale...

— Stop! îi șuieră Adam gondolierului.

Acesta îl privi surprins, cu prăjina ridicată și pregătit să-i propulseze către Clade după trecerea vaporașului.

— E liber acum, se plînse el.

— Întoarce! Nu intra pe Clade. Ai înțeles? Nu mă duci acolo. Mă duci înapoi la stația monoraiului.

Scoase din buzunar un teanc gros de bancnote și numără mai bine de o sută de dolari Anacona.

Chipul gondolierului se lumină la vederea banilor.

— Sigur că da. Nici o problema. Tu ești căpitanul, eu nu-s decît mașinistul.

Schimbă unghiul prăjinii și o vîrî în apa nămoloasă. Prova gondolei porni să se răsucească lent și reveniră pe Rovigo. O sumedenie de petale violete uscate și fragile continuau să plutească peste hainele lui Adam, în vreme ce se întorceau cu o viteză ceva mai mare decît un mers tihnit pe jos. Bărbatul se stăpîni să nu privească îndărăt. Ar fi fost o slăbiciune stupidă. Știa exact pe cine văzuse acolo, în fața cafenelei. După atîta vreme putea recunoaște

profilul Paulei Myo din orice unghi și de la orice distanță. Femeia purta o perucă blondă și ochelari mari de soare, dar asta n-o putea ascunde de el. Postura ei, gesturile... Costumul! Cine dracu' altcineva ar fi purtat un costum de afaceri în toiul siestei din Coasta Veneția?

Membrele începură să-i tremure cînd își dădu seama cît de aproape fusese de sfîrșitul... ei bine, de sfîrșitul general! Probabil că-și terminase absolut toate fărîmele de noroc din restul vieții. Dacă ar fi privit în partea opusă... Dacă Myo n-ar fi fost ea însăși de veghe...

Adam suferise bineînțeles reprofilare celulară, care-i asigurase o imagine nouă — un chip scofîlcit cu piele smeadă. Știa însă prea bine că n-ar fi avut nici o șansă cu investigatorul-șef. L-ar fi recunoscut cu aceeași ușurință cu care o recunoscuse el. Ei doi nu se puteau ascunde unul de celălalt.

***

Intră în Galeria Nystol pe ușa din față, știind că echipa Agenției îi va înregistra imaginea. Asta nu-l deranja.

Recepția de la intrare avea plafon arcuit din cărămizi zugrăvite în alb și paviment din dale. Înainte să fi fost transformată în galerie, clădirea fusese antrepozit de mărfuri și de aceea era un loc ideal pentru găzduirea lucrărilor EC. Recepționista stătea la o masă în fața unei uși din sticlă fumurie care ducea la sălile cu exponate. Era amețitor de drăguță, cu corp de silfidă, piele albă de nordică și păr roșu-auriu care-i ajungea pînă la jumătatea spatelui. Rochia subțire în cafeniu și verde-smarald provenea direct de pe podiumul de prezentare al unui designer la modă. Ea îi zîmbi în mod reflex și surîsul îi crescu la nivelul unui flirt ușor, cînd bărbatul se apropie.

— Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva?

— Nu.

O împușcă în tîmplă cu o microsăgeată din magazia din braț. N-pulsul acesteia blocă mușchii fetei într-un *rigor mortis* instantaneu care o încremeni în scaun. Oricine ar

fi privit de pe stradă ar fi zărit-o așezată la masă, ca de obicei.

E-majordomul lui deschise un canal spre matricea recepției și avu loc o scurtă bătălie software în timp ce el prelua controlul rețelei electronice a clădirii. Pe măsură ce avansa, armele și sistemele defensive wetcablate în corpul lui se activară, aducîndu-l la statut complet de luptă. Deconectă rețeaua galeriei de la cibersfera planetară, apoi dezactivă toate alarmele interne. Ușa din față fu încuiată. Oriunde era posibil, ieșirile de incendiu fură blocate silențios, compartimentînd galeria. Datele senzorilor îi alimentară direct vederea virtuală, arătîndu-i pozițiile cîtorva persoane, deși el știa că cel puțin trei săli erau lipsite de senzori.

În sala I se afla un grifon EC înalt de doi metri și jumătate, cu corpul din foi subțiri de aramă încrustate cu pietre prețioase, care se mișcau cu grație fluidă, manipulate de la interior de sute de came minuscule și micropistoane. Era ca și cum Leonardo da Vinci ar fi animat o sculptură cu un motor diferențial. O pereche de vîrstnici îi dădea ocol, admirînd-o și arătîndu-și unul altuia diverse detalii. Îi împușcă pe amîndoi cu o salvă ionică. Grifonul ugui sonor, cînd el trecu în sala II.

La etaj, sala V avea pe toată lungimea o singură bandă de mașinării; toate componentele proveneau din același aparat de zbor și le fuseseră induse defecțiuni minore, astfel că în locul mișcării line asociate cu industria aerospațială, zvîcneau aidoma unei păsări rănite cînd erau alimentate cu energie. Unde complet diferite una de cealaltă se deplasau înainte și înapoi pe bandă. Un custode al galeriei venea pe lîngă ea, cu chip încruntat, pentru a investiga sunetele ciudate ce se auziseră din sala IV.

Salva ionică îi vaporiză creștetul capului. Ceața de sînge acoperi activatorul electrohidraulic al unui flaps de aripă și-i încetini mișcarea. Zăngănituri puternice începură să răsune prin toată sculptura EC, pe măsură ce sincronizarea i se defază și se acumulară tensiuni.

Sui la etajul al doilea. Cabinetul lui Valtare Rigin era a doua ușă de pe coridor. Ca și sălile de jos, avea tavan boltit din cărămizi. Pe peretele îndepărtat, o fereastră arcuită oferea o panoramă splendidă a districtului Cesena, cu turla de crom ca oglinda a lui San Pietro încadrată perfect în mijloc. Rigin ridică ochii surprins dinapoia biroului său, unde se chinuia cu interfața rețelei căzute.

— Cine dracu' ești?

— Valtare Rigin?

Rigin surîse subțire.

— Roberto, rosti el încet.

O canapea mare din piele neagră fusese poziționată în stînga ușii, astfel ca să rămînă invizibilă pentru oricine care intra în cabinet pînă în momentul în care avansa destul de mult în încăpere. Desigur, el percepuse omul așezat acolo. Bărbatul, probabil Roberto, își scula corpul înalt de doi metri pe picioare foarte masive.

Ridică brațul stîng și trase un impuls ionic prin ușă, drept către capul omului voinic.

Ca orice bodyguard capabil, Roberto purta pe sub costumul elegant și scump de comandă o armură ușoară care-l învăluia într-un cîmp deflector. Salva ionică sfîrîi sonor cînd ricoșă în peretele de cărămidă. Lutul carbonizat se ridică aidoma unui firicel de fum din locul impactului. Roberto lovi cu ambele brațe în ușă, care fu smulsă din țîțîni.

Abia sesiză șocul, cînd îl izbi ușa. Brațul i se deplasă într-o mișcare de retezare, transformînd într-un nor de așchii lemnul de esență tare, gros de opt centimetri.

Roberto icni surprins și-și căută arma din tocul de sub umăr cu o mișcare lină de mare viteză de care erau capabili numai cei cu sistemul nervos wetcablat pentru timpi de reacție accelerată. Pistolul mag-a greu pe care-l scoase trase două proiectile de uraniu sărăcit spre intrus, al cărui cîmp de forță scînteietor le opri. Aceea fu unica ocazie de care profită Roberto.

Se propulsă direct spre bărbatul masiv, ridicînd piciorul drept într-un arc de cerc prin exterior și izbindu-l în coaste. Roberto urlă cînd lovitura pătrunse prin armură.

Trei coaste fură rupte și împinse către interior, perforîndu-i plămînii.

Bodyguardul ignoră durerea și contraatacă printr-o răsucire în stînga, cu brațul drept pornit într-o directă spre gîtul intrusului, cu funcția de e-descărcare a armurii activată și decisă să anihileze cîmpul de forță al celuilalt. Energia țîșni din punctul de impact ca o floare de fuziune și descărcarea orbitoare proiectă schije de electricitate statică ce se prelinseră pe ambele siluete, scurgîndu-se în podea. E-descărcarea nu era însă nici pe departe la nivelul necesar supraîncărcării cîmpului de forță. Un pumn avînd forța unui tren expres izbi flancul lui Roberto, expediindu-l prin aer și trimițîndu-l în peretele curbat din cărămidă. Dîre de sînge mînjiră zugrăveala albă cînd bodyguardul se prelinse inert pe podeaua din lemn lustruit.

El sări grațios și un călcîi coborî violent pe piciorul lui Roberto. Articulația genunchiului se rupse cu un trosnet oribil. Roberto vomită, în timp ce două mîini îi prinseră reverele costumului distrus și-l smulseră în picioare. Bodyguardului îi venea greu să-și focalizeze privirea prin ceața de durere, totuși izbuti să mijească ochii la trăsăturile înfricoșător de inexpresive ale intrusului. După aceea fruntea acestuia îi sparse fața, împingînd direct în creier cîteva așchii de os din craniul fracturat.

Dădu drumul bodyguardului mort și se întoarse către bărbatul îngrozit dindărătul biroului.

— Valtare Rigin?

— Da.

Rigin își făcu cruce și ochii i se umplură de lacrimi, așteptîndu-și moartea.

— N-am timp să te torturez pentru a obține informații. Dacă nu cooperezi, îți voi distruge inserția de memocelulă cînd îți voi ucide corpul, după care ne vom infiltra în clinica ta de re-viere și vom șterge stocarea de siguranță. Vei fi cu adevărat mort. Avem capacitatea să facem asta. Mă crezi?

Rigin încuviință frenetic.

— Sfîntă Maica Domnului, cine ești tu? Ochii i se îndreptară pentru o clipă spre cadavrul distrus al bodyguardului. Cum ai...?

— Unde sînt echipamentele pe care le cumperi pentru Adam Elvin?

— Eu... Nu m-a contactat sub numele ăsta, dar tot ce cumpăr pentru tranzacția actuală se află în a doua magazie de la capătul coridorului. Acolo-i tot, o jur!

— Dă-mi fișierul care conține lista de componente și metodele de plată către conturile tale bancare încriptate. Vreau în plus și ruta de export.

Îi comandă e-majordomului să deschidă un canal spre negustorul de arme terifiat. Informația îi pătrunse în memoria cache. Salva ionică deschise o gaură largă în pieptul lui Rigin. Se apropie iute de cadavru și se aplecă. O lamă-armonică subțire glisă de sub arătătorul lui drept și tăie prin gît, apoi scoase globula însîngerată de carne și oase ce conținea toate inserțiile lui Rigin.

Băgă în buzunar memocelula și porni pe coridor către a doua magazie. O singură lovitură de picior sparse ușa din polititan ranforsat. În incinta fără ferestre existau trei lăzi, toate desigilate, cu spuma de plastic izolatoare împrăștiată de jur împrejur. Se apropie de prima, verifică dacă într-adevăr conținea componente de înaltă tehnologie și aruncă în ea o încărcătură termală de distrugere.

Pentru a ieși din galerie, reveni în cabinetul lui Rigin. Se duse în fața ferestrei și activă un cîmp de străpungere focalizat. Întreaga fereastră din sticlă de carbon durificată se sparse și cascada de țăndări scînteie în lumina strălucitoare a soarelui, revărsîndu-se în exterior. El le urmă, zburînd prin aerul cald de afară într-un plonjon perfect de lebădă, și pătrunse în canalul Clade cu o plescăitură ușoară. Ajuns sub apă, își alipi labele picioarelor și menținu brațele pe lîngă corp. O mișcare unduitoare îi străbătu trupul și se propulsă cu ușurința unui delfin prin apa mîloasă, simțurile lui amplificate arătîndu-i pereții canalului de ambele părți și ambarcațiunile de deasupra.

Încărcătura termală detonă în urma lui.

***

Antrenamentele fuseseră dure, nu numai fizic — Kazimir se așteptase la așa ceva — , ci și mental. Cîte trebuise să învețe! Istoria Commonwealthului, situația sa actuală, multitudinea de planete și culturile lor, tehnologie, programe, nenumărate programe și felul în care îi gestionau noile inserții. În ultimii doi ani fuseseră atît de multe lucruri, încît îi venise să strige „Gata, mă las!" către Stig și ceilalți tutori-torționari. Însă amintirea lui Bruce rămase alături de el în toate lunile acelea pe care le petrecuse deplasîndu-se între satele secrete ale clanurilor din munții Dessault. Practic se luase la întrecere cu amintirea aceea, gîndindu-se că Bruce n-ar fi abandonat niciodată, n-ar fi dat niciodată bir cu fugiții.

Acum Kazimir stătea pe plaja nisipoasă din Santa Monica, cu fața spre apă, în vreme ce soarele dimineții se ridica lent înapoia Los Angeles-ului și recunoștea că totul meritase. O briză plăcută adia dinspre Pacific, înspumînd valurile, iar primele limuzine și coupé-uri ale traficului de navetiști matinali lunecau silențios și nepoluant pe autostrada de pe coasta Pacificului. În stînga lui se afla digul Santa Monica, întinzîndu-se un kilometru în ocean; străvechea sa structură originală, o platformă de lemn, metal și beton, se contopea treptat în prima dintre cele trei extensii care-i fuseseră anexate în patru secole de existență. În largul coastei, componentele mai noi, cu traverse de sicarbon, sticlă și hiperfilamente, fuseseră dispuse în forme ce le simulau pe cele organice, uneori discret, alteori în mod deliberat țipător, mai ales în dreptul parcurilor de distracții de pe flancul drept.

Ieri, cînd sosise, fusese ispitit să se plimbe pe dig, ba poate chiar să viziteze două parcuri de distracții. S-ar fi potrivit cu profilul unui turist. La urma urmelor, el era un turist autentic. Faptul că rezistase tentației plimbării era o dovadă a antrenamentului lui Stig, deși bănuia că dacă Bruce ar fi fost aici, ei doi s-ar fi furișat și ar fi făcut-o, în amintirea vechilor timpuri.

În loc de așa ceva, urmase cu exactitate instrucțiunile. Trăsese la hotelul dinapoia promenadei de pe Strada 3, pe care se înșiruiau magazine vechi și elegante ce atrăgeau deopotrivă turiști și localnici. Examinase zona, familiarizîndu-se cu caroiajul străzilor. Reținuse punctele de acces la transportul public, pentru urgențe. Recepțiile de hoteluri deschise și amplasamentele ieșirilor din clădiri... Pozițiile clădirilor publice... Programul aproximativ de patrulare a echipajelor de poliție pe străzile principale... Locurile cu senzori de observare publică antiinfracțiuni...

În felul acela cunoscuse atmosfera orașului și rămăsese impresionat de cele văzute, de bogăția, ordinea și stilul metropolei. Fusese deja pe cîteva planete din Commonwealth, astfel că nu-l mai intimidau zonele urbane ce acopereau sute de kilometri pătrați, dar partea aceasta din Los Angeles amenința să-i anuleze toată aclimatizarea anterioară. Nu fusese pregătit pentru curățenia și strălucirea locurilor. La urma urmelor, majoritatea orașelor de pe planetele noi aveau districte mari care se năruiau în ghetouri. Aici însă, unde vechimea s-ar fi bucurat de toate ocaziile de a revărsa entropia și paragina în cartiere întregi, rezidenții se împotriviseră. Desigur, un rol important jucaseră banii, și aceștia erau destui în clădirile de pe Ocean Avenue și reședințele exclusiviste dintre San Vicenti Boulevard și Montana Avenue, totuși nu era vorba numai despre bani. Părea ca și cum Santa Monica ar fi descoperit cum să reîntinerească constant, la fel ca oamenii care o construiseră și o populau. În ciuda vechimii sale, avea o atmosferă plină de viață și bună dispoziție care o făceau un loc prietenos și plăcut. În mod surprinzător, Kazimir se gîndi că ar fi putut să locuiască acolo... desigur, dacă ar fi fost silit să locuiască pe Pămînt.

Tractoboți municipali mari avansau lent pe plajă, imediat lîngă linia apei, arînd nisipul compactat și apoi nivelîndu-l, pregătindu-l pentru iubitorii de soare. Biciclișți, alergători, mărșăluitori de forță, simpli plimbăreți, stăpîni de cîini, patinatori pe role, șenilete și n-scutere începeau să apară pe aleea care ocolea plaja pe sub faleză. Kazimir

se obișnuise cu cetățenii Commonwealthului aflați într-o eternă căutarea sănătății și a formei fizice, dar era convins că densitatea cea mai mare de asemenea fanatici trebuia să fie pe Pămînt. Indiferent de vîrstă, de la cei de douăzeci de ani și pînă la cei de cincizeci de ani pe care-i aștepta reîntinerirea, toți de pe alee purtau îmbrăcăminte sportivă ultramodernă. Îi venea greu să nu zîmbească atunci cînd îi vedea transpirînd, cu fețe concentrate și încruntate.

Privindu-i fără să se concentreze, sesiză că aleea era utilizată de puțini tineri. Asta însă era valabil în general pentru Pămînt. Deocamdată nu văzuse aproape deloc copii.

Unul dintre amatorii de plimbări matinale părăsi aleea și porni peste nisip spre el. Era un bărbat extrem de înalt, la vreo treizeci de ani, cu păr blond care părea alb sub soarele californian. Prin contrast, ochii îi erau foarte negri, scoțîndu-i fața în evidență, în loc să o facă atractivă în mod clasic. Purta un tricou alb, simplu, cu tăietură în V la gît, șort pînă la genunchi și pantofi de sport negri.

— Kazimir McFoster, presupun, rosti el și întinse mîna.

Nu existase nici o ezitare, nici o precauție cauzată de posibilitatea de a se fi adresat altei persoane.

— Da. Kazimir avu nevoie de tot controlul pentru a nu se bîlbîi sau holba neîncrezător. Sînteți Bradley Johansson?

— Te așteptai la altcineva?

— La jumătate din polițaii de pe planetă.

Bradley încuviință aprobator.

— Mulțumesc pentru că ai venit.

— Eu vă mulțumesc pentru șansa acordată. Încă îmi vine greu să cred că sînteți real. Vreau să spun... viu. Am petrecut atîți ani, învățînd ce ați făcut pentru noi... atitudinea pe care ați avut-o... cît v-a costat... Ridică brațul spre orașul de deasupra falezei. E scandalos că ei nu vă cred.

— Haide să ne plimbăm, zise Bradley. Ar trebui să-ncercăm să ne contopim cu mediul.

Kazimir nu era sigur dacă-l ofensase pe bărbatul faimos. Mai probabil că îl plictisea pur și simplu. De cîte ori o fi auzit Bradley cuvinte similare din partea unor tineri prostovani și impresionați?

— Sigur că da.

— Uit mereu ce șoc reprezintă locuri ca acesta pentru cei crescuți în clanurile de pe Far Away. Cum te descurci? întrebă Bradley.

— Cred că bine. Îmi dau însă seama că mă străduiesc să par blazat de tot ce mă-nconjoară.

— Asta nu-i rău. Cînd vei înceta să mai faci efortul respectiv, totul va curge firesc, de la sine, echilibrîndu-se. Ia spune, acum după ce ai văzut Commonwealthul, sau măcar o parte a lui, ce crezi? Avem dreptate, încercînd să-l salvăm?

— Chiar dacă n-ar merita să fie salvat, o meritățm noi. La oameni mă refer... La ființele umane, la rasa noastră.

Bradley zîmbi în direcția oceanului și inspiră adînc briza înviorătoare.

— A avea sau a nu avea dreptate... Strînse din umeri. Scuză-mă, parafrazam un citat dinaintea erei tale. De fapt, chiar dinaintea erei mele. Va să zică, apreciezi că merită salvat?

— Da. Nu este perfect și cred că ar fi putut face lucruri mai bune cu toate cunoștințele și resursele de care dispune. Foarte multe aspecte sînt anevoioase pentru oameni, deși n-ar trebui să fie așa.

— Aha, un idealist! rîse încetișor Bradley. Încearcă să nu-l lași pe Adam să te corupă prea mult în privința formei pe care ar trebui s-o aibă societatea după ce vom învinge. Este un bătrîn coțcar revoluționar. Totuși foarte, foarte util.

— Cu ce se ocupă?

— O să afli cînd o să-l cunoști. El te va prelua de la Stig.

Kazimir se opri; se aflau la trei sute de metri de dig. Oamenii coborau pe plajă de pe drumul care lega digul de uscat. Chiar în fața lui, o secțiune fusese izolată cu frînghii și lîngă poarta ei de acces stătea un salvamar municipal. Dincolo de poartă nu se zărea nimeni.

— Știi pentru ce-i asta? întrebă Bradley.

— Nu.

— Pentru copii, ca să se poată bucura de plajă, fără să fie nevoiți s-o împartă cu adulți care să le-o strice. Copiii au ajuns un lux rar pe Pămînt în ziua de azi. Cel puțin pentru clasa mijlocie, care nu și-i mai poate permite. Deși continuă să-i aibă, bineînțeles. Asta e natura umană. Mă uluiește mereu cînd văd prin cîte sîntem în stare să trecem, cîte sacrificii facem pentru ca urmașii noștri să se poată bucura de copilărie. Este acea parte a vieții pe care tehnologia noastră n-o va putea reproduce niciodată; în același timp însă, este genul IST cel mai popular după pornografie. Cred că, de fapt, nici un om n-a uitat uimirea și fericirea pe care ni le aduceau inocența. Psihologii repetă întruna că tînjim după sanctuarul uterului — dacă ar fi să mă-ntrebi, ți-aș spune că sînt niște idioți excesiv de educați. Asta-i ceea ce dorim noi de fapt. Vremurile acelea cînd fiecare zi este proaspătă și incitantă și unica grijă este să nu se termine înghețata. Știi că el nu-nțelege asta?

— Starflyer?

— Da. În ciuda inteligenței lui — și este foarte deștept — , nu poate să conceapă această latură a noastră. N-a înțeles niciodată cît de importanți sînt copiii pentru noi, n-a înțeles legătura de iubire și adorație care există între noi. Pe de o parte, asta se datorează faptului că ciclul lui de viață nu include vlăstare ca ale noastre, dar în principal fiindcă ne privește cu dispreț. Consideră că copiii nu-l pot afecta și de aceea îi ignoră. Cred cu toată seriozitatea că asta i-ar putea fi pierirea: natura noastră. El crede că o controlează, fiindcă ne înțelege într-adevăr lăcomia și teama, dar noi însemnăm mai mult decît atît, Kazimir — noi sîntem mult mai complecși decît crede Starflyer.

— O să fac tot ce pot pentru ca să ajut. Știți asta, domnule.

— Da, o știu. Ți-ai demonstrat în repetate rînduri loialitatea față de cauza noastră.

— Ați amintit că acest Adam mă va prelua de la Stig. Asta înseamnă că am absolvit?

Bradley se întoarse de la ocean, surîzîndu-i larg.

— Să absolvi? Ce să absolvi?

— Testul... Aprobarea dumneavoastră, domnule...

Bradley își trecu brațul lung după umerii lui Kazimir și porniră să dea ocol zonei împrejmuite.

— Dragul meu băiat, crede-mă că, dacă nu te-aș fi „aprobat", ai sta și acum pe plajă, întrebîndu-te unde naiba am dispărut. Sau mai rău...

Kazimir îl privi și-i zări licărul de evaluare din ochi. Era mai tulburător decît orice diatribă de amenințări și sarcasme.

— Pentru următoarea sarcină, rosti Bradley, am nevoie de oamenii cei mai puternici pe care-i pot produce clanurile. Știi asta, nu-i așa? Ți se va cere să faci multe lucruri neplăcute. Dacă eu voi considera că-i necesar, îți voi cere să mori, astfel încît să putem răzbuna Far Away.

În ciuda brizei umede care sufla dinspre ocean, Kazimir își simți gura uscată.

— Știu.

Mîna lui Bradley îl strînse cu putere.

— Eu nu mă simt vinovat. Lucrurile prin care am trecut, tot ce am îndurat ca sclav al monstrului aceluia mi-au indus prea multă hotărîre ca să mă simt slab. Bănuiesc că, după ce se va termina totul, voi jeli ce am făcut noi, voi deplînge viețile pe care le-am sacrificat. Însă va merita, pentru că vom fi din nou cu adevărat liberi.

— Cum a fost, domnule? Cum arăta Starflyer?

— Nu-mi amintesc. Bradley clătină din cap și tristețea îi răzbătu din glas. Nu mai țin minte. Silfenii mi-au șters amintirile acelea cînd m-au vindecat. Bănuiesc că au avut motivele lor. Regretul îi dispăru de pe chip. Cînd se va termina, ar trebui să încerci să mergi pe potecile pe care ei le-au clădit între planete. Galaxia noastră este extraordinară, Kazimir!

— Da. Mi-ar plăcea asta.

Bradley îi întinse mîna.

— La revedere. Îți mulțumesc încă o dată pentru ocazia de a te fi cunoscut. Mă consider onorat că tu și neamul vostru continuați să susțineți cauza.

Kazimir îi scutură mîna cu entuziasm, surîse scurt și nervos, după care se întoarse pe plajă. Bradley îl privi cîteva clipe, apoi sui scara cu trepte late de beton din partea laterală a digului. Reveni pe Ocean Avenue prin banda îngustă de verdeață luxuriantă a parcului Palisades, cu eucaliptii săi bătrîni de secole și răzoarele complexe de flori. Grădinoboți patrulau printre plante, tăind florile uscate și retezînd orice lujeri neregulați care amenințau simetria; pe iarba cu fire tari sclipeau picături de apă de la aspersoarele ce funcționaseră înainte de ivirea zorilor. De cealaltă parte a arterei largi, linia de orizont cu geometrii îndrăznețe a blocurilor cu apartamente își prezenta nivelurile de balcoane perfect paralele spre plaja de dedesubt. Chiar în mijlocul arhitecturii noi și strălucitoare, conturul profilat pe cer cobora brusc, îngăduind razelor de soare să lumineze un hotel micuț din anii 1930, în stil georgian, cu fațada art deco zugrăvită în bleu-pal. Pe exterior, numeroase plăcuțe din alamă anunțau companiile și autoritățile civile ce asiguraseră de-a lungul secolelor fondurile pentru conservarea clădirii, care era de departe cea mai veche din oraș. Avea în față o verandă ridicată din beton, cu cîteva mese sub tenda cu dungi galbene și roz. Adam Elvin stătea așezat la o masă și mînca micul dejun, privind peste parc și ocean. Bradley sui treptele și i se alătură.

— Cum este? întrebă Adam.

— Deprimant de tînăr, credincios și onest, și extrem de dedicat cauzei.

— Grozav — alt robot fanatic. Exact ce-aveam nevoie!

— Este isteț. O să vă înțelegeți bine. Apropo, îmi place noua ta față. Demnă, totuși sugerînd un trecut cu lupte de stradă. Exact în nota ta.

Adam mormăi disprețuitor.

Un chelner apăru și-l întrebă pe Bradley ce dorea să comande.

— La fel ca prietenul meu, te rog, indică Bradley platoul de clătite cu șuncă și sirop pe care Adam îl golea rapid. Cu un pahar de suc proaspăt de portocale și fructe de floarea pasiunii, plus ceai englezesc, te rog.

— Da, domnule.

Chelnerul zîmbi și se îndepărtă.

Bradley încercă să identifice accentul; să fi fost una dintre planetele baltice din spațiul de fază II? Chelnerul era probabil un extraplanetar angajat de o companie intermediară de servicii, așa cum era în prezent aproape tot personalul uman de pe Pămînt. La urma urmelor, nativii de aici aveau nevoie de slujbe mult mai bine plătite pentru a-și putea permite să trăiască pe planeta lor.

— Cred că-i o ditamai experiență pentru tine, comentă Bradley. Ultimul socialist din Univers ia primul lui mic dejun de lux în LA.

— Mai du-te-n mă-ta!

— Ce dracu' s-a-ntîmplat în Coasta Veneția?

Adam lăsă furculița din mînă și-și tamponă buzele cu șervetul de olandă.

— Habar n-am. Am avut pur și simplu baftă chioară că-n clipa de față nu sînt într-un subsol al Agenției de Securitate, unde să mi se citească memoria. Hristoase, era la cincizeci de metri, Bradley! Aș fi putut-o saluta. N-am fost niciodată atît de aproape. Niciodată! De ce nu m-ai putut avertiza? Acoperirile tale au fost mereu superbe și ăsta-i unul dintre motivele pentru care mai lucrez pentru tine.

— Nu știu. Obișnuita mea... sursă nu m-a mai contactat de o vreme. Este un lucru care mă neliniștește destul de mult, pentru că nu-i o persoană care să poată fi eliminată cu ușurință din viața Commonwealthului.

— I-a ucis Starflyer?

— Tu însuți spui asta cu scepticism. Răspunsul este însă negativ — dacă Starflyer ar fi atît de puternic, eu aș fi deja mort și cauza ar fi pierdută.

— Nu te grăbi să mă clasifici așa repede printre sceptici. Nu uita ce s-a întîmplat cu bietul Rigin la două zile după ce-am scăpat de Paula Myo. Aia a fost o ditamai încărcătură termică, dacă a distrus Galeria Nystol. Ei bine, oricît de mult v-aș dispreţui guvernele și cu oricîtă neîncredere le-aș privi, nu le văd acționînd în felul ăsta. După explozia

galeriei, în clădirile vecine s-au înregistrat cincisprezece decese corporale. Acolo a fost altcineva...

— Nu stă în firea lui Starflyer să se manifeste în chip atît de evident în public, rosti Bradley. Ce rost ar fi avut? Oricum livrarea era compromisă din clipa în care fusese descoperită de Agenție. Componentele n-aveau să mai ajungă niciodată la noi.

— Mi-ai spus că planurile lui ajungeau la etapa finală. Poate că dorea să se asigure că nu vom pune mîna pe componente. Nu-și poate asuma riscul ca noi să-i stricăm toată lucrarea.

Bradley surîse cînd chelnerul reapăru cu paharul de suc și un ceainic.

— Mă bucur că ai sugerat chiar tu asta, fiindcă îi adaugă credibilitate... din punctul tău de vedere, îi spuse lui Adam. M-am gîndit la posibilitate din clipa în care s-a petrecut. Tu ai multe contacte printre agenții mercenari. Vreunul dintre ei știe ceva despre cel care a atacat galeria?

— Nu, și nu există nici un zvon despre el. Indiferent cine ar fi fost, a avut wetcablate sisteme de armament foarte sofisticate. Eu însumi aș avea greutăți să-ți procur așa ceva. Sînt chestii de ultima generație și guvernele sînt foarte atente la cumpărători. Cineva a investit eforturi considerabile în operațiunea aia.

— Dacă Starflyer a decis într-adevăr să joace un rol mai vizibil, evoluția este îngrijorătoare. Ca să lansez răzbunarea planetei, trebuie să aducem multe materiale pe Far Away. Prin extinderea noii ei Agenții, Paula Myo devine neplăcut de eficientă în descoperirea și stoparea livrărilor noastre. Nu putem permite să fim loviți din două direcții simultan. Și întrevăd momentul în care fiecare obiect trimis spre Far Away va fi oprit și examinat pe Boongate.

Făcu o pauză și-și turnă ceai.

— Din cîte țin minte, am mai discutat despre posibilitatea evitării unei blocade.

— Ca opțiune de urgență.

— Ținînd seama de situația noastră curentă, apreciez că în momentul de față s-ar cuveni începerea unei planificări în direcția respectivă.

— La dracu'! Bine, o să-ncep să mă gîndesc.

— Mulțumesc. Mai am două rugăminți pentru tine.

— Da?

— Datele pe care le așteptăm de pe Marte... nu vreau să fie dirijate spre Far Away prin unisferă. Există prea multe posibilități de interceptare și modificare, mai ales dacă Starflyer ne monitorizează.

— Bine, asta-i destul de ușor. O să le-ncărcăm într-o memocelulă și-o să folosim un curier, pentru a le livra fizic.

— Perfect. Cineva precum Kazimir, de exemplu.

— Să vedem mai întîi cum se descurcă cu o livrare banală, de acord? Care-i a doua problemă?

— Am încercat să stau de vorbă cu Wilson Kime. Nu-i ușor. Este foarte bine păzit — fizic și electronic.

— Este la bordul lui *Conway*. De acum ar trebui să fie la Dyson Alfa.

— Indiferent cum stau lucrurile, cînd se întoarce ți-aș fi recunoscător dacă l-ai putea contacta cumva.

— Despre ce vrei să vorbești cu el? Crezusem că-l considerai un agent al lui Starflyer.

— Nu, nu cred că este așa ceva și tocmai de aceea vreau să încerc să-l convertesc.

Adam fu nevoit să-și înghită cafeaua repede, ca să nu fie cît pe-aici să se înece cu ea.

— Să-l convertești pe comandantul Kime? Pe șeful Agenției pentru Zboruri Stelare? Cred că glumești...

— Norocul îi ajută pe îndrăzneți.

— Pe îndrăzneți, de acord, dar nu pe nesăbuiți.

— L-am ascultat în interviuri. Știe că ceva n-a fost în regulă cu pierderea lui Bose și Verbeke. Asta ne oferă o deschidere.

— O deschidere pentru ce...?

— Ca să-l demascăm pe Starflyer. Kime ar trebui să poată găsi dovezi ale trădării lui în *A doua șansă*.

— Ce fel de trădare?

— Este evident că *A doua șansă* a deconectat bariera.

— E imposibil. Noi nici măcar nu înțelegem fizica de la baza barierei. Ce Dumnezeu, n-ai accesat imaginile Cetății Negre?

— Ba da, însă nu oamenii au deconectat bariera, ci Starflyer.

— De unde dracu' știa cum s-o facă?

— Este bătrîn și a călătorit foarte mult. Presupun că Perechea Dyson face parte din istoria lui.

— Tu și presupunerile tale... Adică specia lui a clădit bariera?

— Nu știu, Adam. Aș vrea s-o știu. Aș vrea să știu ce ne făcea. Și de ce. Dar nu știu. Tot ce pot face este să încerc să-i blochez planurile și să-i avertizez pe oameni.

— De pildă pe Kime...

— Da.

— De ce? De ce tocmai pe Kime dintre toți cei pe care ai putea încerca să-i convingi?

— Din cauza poziției lui. El poate cere încă o examinare a datelor din *A doua șansă*. Eu am examinat de o duzină de ori tot ce-a făcut public TSC, însă la mass-media n-au ajuns decît înregistrările vizuale. Am nevoie de jurnalele de sistem ale navei.

— Ce crezi că poate fi acolo?

— Dovada că *A doua șansă* a deconectat bariera. Dovada că pierderea lui Bose și Verbeke n-a fost un accident. Kime știe că ceva nu-i în regulă. Este pregătit să creadă și mai are nevoie doar de un brînci discret în direcția cuvenită.

— TSC a examinat de cel puțin zece ori fiecare octet din zbor, ca să nu mai amintesc de toate companiile mass-media și departamentele guvernamentale. Au fost analizate de cei mai buni experți din Commonwealth. N-au găsit nimic. Nici o neregulă. Nici o anomalie. Nici un pasager clandestin.

— Nu știau ce să caute, pe cînd eu îi pot spune unde s-o facă. Cu genul de dovezi despre care știu că există acolo, îl pot face să înțeleagă amenințarea reală la adresa

omenirii. Adevărul despre Starflyer poate fi făcut în sfîrșit public. Conducerea Commonwealthului va fi silită să recunoască faptul că am avut dreptate din capul locului. Nu va mai trebui să ne furișăm prin umbre. Far Away se poate răzbuna fără ca noi să...

— Bine, bine! ridică mîinile Adam. Termină cu predica — am înțeles. Mă îndoiesc totuși că m-aș putea apropia de Kime mai mult decît tine. Și chiar dacă aș putea, nu sînt fanaticul unei cauze care i-ar putea trezi o îndoială în minte. Eu sînt un simplu ucigaș dat în urmărire, care s-a apucat de contrabanda cu arme și care în plus a organizat și atacul asupra navei lui cînd el era la bord. Nu-i tocmai genul de credibilitate de care avem nevoie pentru a-i atrage atenția.

— Îmi dau seama de asta și știu că trebuie să-l abordăm cu precauție. Din fericire, în Agenția pentru Zboruri Stelare mai există cineva care te va asculta. Cineva cu acces complet la Kime.

Privirea pe care Adam o aruncă peste masă era mai degrabă scandalizată decît șocată.

— Nici vorbă! Nu discut cu el. Nu-l contactez. Nu-i trimit nici un mesaj. Nici măcar nu intenționez să pășesc pe aceeași planetă pe care se află el. Nici pentru tine, nici pentru bani, nici pentru idioata ta de cauză, nici chiar dacă ar învia Karl Marx și m-ar ruga personal. Ai înțeles? Ăla-i trecutul. El a făcut o alegere, eu am făcut alta. Punct! Sfîrșit! Finalul poveștii! S-a TERMINAT!

— Aha... Bradley sorbi din ceai. Păcat...

***

După o cină absolut decentă într-un bar specializat în produse din pește, Kazimir merse pe jos cele cîteva cvartale care-l despărțeau de hotelul lui micuț. Era o seară plăcută, așa că ocoli prin parcul Palisades. În beznă, parcul avea panglici de iluminat care să-i evidențieze plantele și arborii, scăldîndu-le în globuri de lumină colorată ce contrastau cu propriile lor umbre. Spre ocean, parcul de distracții de pe dig era o explozie continuă de lumină multicoloră, care se

reflecta din apa neagră. Ocean Avenue era animată de oameni ce hoinăreau între baruri, restaurante și cluburi, explorînd cultura vibrantă a vieții de noapte a orașului pentru a se relaxa după ziua de muncă. Cluburile aveau portari îmbrăcați impecabil, care urmăreau reguli stricte în privința intrării. Grupulețe de gură-cască plini de speranță se strîngeau în jurul lor, în timp ce limuzinele veneau și plecau, aducîndu-i pe cei care figurau pe lista celor acceptați. Kazimir întîrzie pe lîngă cîteva cluburi, vag interesat dacă putea recunoaște vreo celebritate. De-a lungul secolelor, Los Angeles se agățase cu încăpățînare de statutul său de capitală a lumii divertismentului. Tînărul nu zări pe nimeni dintre cei pe care-i reținuse în scurtul timp cît explorase unisfera, totuși seara abia începuse.

Deasupra orașului, luna aflat în al treilea pătrar strălucea îndeajuns de puternic pentru a se forma o pîclă fină în jurul ei. Kazimir se opri și ridică ochii la ea, fascinat de banda ecuatorială perfect neagră care bisecta globul, ca și cum o buclă a spațiului însuși fusese înfășurată în jurul regolitului argintiu. Construită în 2190, centrala energetică GlobalSolar crescuse de la cele trei porțiuni inițiale de panouri solare egal distanțate în jurul ecuatorului selenar, astfel ca una dintre ele să fie mereu în bătaia razelor de soare, pînă la o centură care înconjura întreaga circumferință. Devenise principala sursă de electricitate a Terrei. Într-o epocă în care legile ecologice erau supreme și poluarea moștenită din secolele al XX-lea și al XXI-lea fusese aproape complet eradicată, nu se putea imagina construirea pe Pămînt a oricărui tip de centrală care să ardă combustibili. Producerea energiei se făcea în mod curat și eficient în spațiul extraterestru, de unde era transferată pe Pămînt prin intermediul microgăurilor-de-vierme, fiind apoi distribuită grilelor supraconductoare continentale. Kazimir era încîntat de eleganța ideii. Îl amuza să se gîndească la faptul că electricitatea care ilumina reședințele de lux ce se înălțau de cealaltă parte a parcului, ca și parcul de distracții în sine, provenise de pe Lună. Nimic nu mai trebuia să fie ars, fuzionat sau

fisionat pentru alimentarea unei întregi planete. Cheltuielile erau uriașe, dar asta nu era decît o chestiune de priorități. După ce fuseseră construite, fabricile selenare continuaseră să producă la nesfîrșit alte celule solare, procesîndu-le din roca Lunii.

Adam Elvin comentase soluția, admirînd-o și simultan deplîngînd faptul că nici o altă planetă nu făcuse o investiție similară. Pe durata unui prînz excelent, Kazimir fusese nevoit să asculte după aceea pletora de motive pentru care economiile corporative, ticăloasele Mari Familii și bursa Intersolară împiedicaseră restul rasei umane să împartă corect și just beneficiile civilizației. De fapt, Adam avea o sumedenie de plîngeri despre oprimarea economică practicată în Commonwealth.

Kazimir știa că nu avea să-și placă niciodată noul coleg. Putea să lucreze alături de el — bătrînul îl învăța multe despre tehnici de contrabandă și înșelătorie care-i puteau ajuta pe Păzitori —, însă nu se putea închipui ieșind împreună într-o seară și hoinărind prin baruri, așa cum ar fi făcut-o cu prietenii.

Pe cînd prînzul se apropiase de sfîrșit, Adam îi strecurase un disc cristalin de memorie.

— Conține o listă cu elementele de care Bradley are nevoie pentru proiectul lui de răzbunare. Sînt numai chestii de înaltă tehnologie, din genul care abundă pe Pămînt. Ți-am dat numele posibililor furnizori și tipul de paravane pe care vreau să le stabilești pentru a face contact. Metodele de plată au fost de asemenea puse la punct.

— Înțeleg.

— Întoarce-te la hotel, studiază lista și vino cu propuneri despre cum ai aborda fiecare element și ce lucruri crezi că ți-ar fi necesare; totul, de la haine pînă la un IST turistic cumpărat în districtul din care s-ar presupune că ești originar. Ne vom reîntîlni peste două zile și-ți voi analiza propunerile.

— Bine. Ne întîlnim în persoană?

— Da. Poți să-mi spui motivul pentru care vom proceda așa?

— Cibersfera este susceptibilă la monitorizare, chiar dacă am încripta — de fapt, mai ales dacă vom încripta. Întîlnirile pot fi remarcate și observate, dar este o chestiune de optimizare. În mod evident, ți se pare că ar fi opțiunea mai puțin riscantă pentru loc și situație.

— Foarte bine. Mă bucur să aflu că Stig m-a ascultat cu adevărat. În scurt timp te vom preschimba într-un agent sub acoperire, Kazimir McFoster.

Kazimir își petrecu după-amiaza examinînd lista și făcînd notițe. Propunerile sale erau simple, deoarece complexitatea putea fi un obstacol în genul acela de operațiuni. Era convins că simplitatea reprezenta cheia. Avea să fie interesant să audă părerea lui Elvin.

În majoritatea timpului cercetase unisfera. Sute de interogări separate îi aduseseră zeci de răspunsuri. Problema era de a cerne prin ele și de a decide cum puteau fi aplicate. Stig îl avertizase dintotdeauna că slujba va fi plictisitoare în nouăzeci și nouă la sută din timp.

Porni să se plimbe iarăși prin parc, atent după orice semne ale unei echipe de observație care l-ar fi putut încadra. Exista o căutare la care el rezistase cu stoicism s-o lanseze în unisferă, imediat ce fusese dotat cu inserții. N-ar fi putut niciodată să-și distrugă acoperirea pentru a contacta un civil în vreme ce derula o misiune de asemenea importanță. Pur și simplu, nu putea s-o facă!

Ajunse în capătul parcului Palisades și traversă spre Colorado Avenue. După cinci minute se găsea înapoi în camera de hotel. Aerul condiționat reducea temperatura la nivelul de confortabil. Prin sticla fumurie a ferestrei pătrundeau doar cîteva pete luminoase ce readuceau amintе de rețeaua metropolei din exterior. Nu răzbătea aproape nici un sunet al traficului. Kazimir își scoase pantofii și se trînti pe spate pe salteaua cu gel a patului. Era mult prea devreme ca să doarmă. Orice membru de încredere al Păzitorilor, unul cu adevărat bun, ar fi continuat planificarea pentru achiziționarea componentelor necesare pe Far Away.

Kazimir închise ochii și revăzu întunericul din cort după ce noaptea coborîse peste muntele Herculaneum. Lumina stelelor arăta conturul întunecat al chipului îngerului cînd se ridicase deasupra lui. Ea surîsese, mîndră de el și entuziasmată din cauza lui, de lucrurile despre care mărturisise în șoapte încete că dorea să i le facă tînărul.

Nimic din viața lui nu se apropiase, măcar pe departe, de minunea acelor momente. Nici o fată nu putuse — n-ar fi putut — să rivalizeze cu ea, în nici o privință. Kazimir își continuase viața și acceptase că nimic nu va mai fi vreodată la fel de splendid, știind că el putea lăsa totul în urma sa fiindcă n-o va mai revedea niciodată. Ea se afla pe Pămînt, iar el pe Far Away, la patru sute de ani-lumină depărtare. Și așa aveau să rămînă. Pentru totdeauna.

— La dracu'! răcni el.

Se ridică în capul oaselor și fu cît pe-aici să se pălmuiască. În loc s-o facă, inspiră adînc, se așeză pe marginea patului și-i comandă e-majordomului să deschidă o legătură cu cibersfera planetară.

— Vreau o căutare de identitate pentru un cetățean de pe Pămînt, îi ceru. Vezi ce referințe sînt disponibile despre Justine Burnelli.

***

„Ar trebui să mă obișnuiesc cu asta", gîndi Paula. Nu reușea însă s-o facă, și asta era mai dureros ca orice ironie a sorții.

Pentru prima dată se dusese ea însăși la cabinetul lui Mel Rees. Era o chestie de politică. Fusese eșecul ei, responsabilitatea ei. Din nou...

Deși asta nu-i aducea mare alinare, Mel Rees părea la fel de nefericit ca și ea în privința discuției. Încăperea lui era doar cu puțin mai mare decît cea pe care o ocupa femeia, totuși imaginea turnului Eiffel era mult mai bună. Ușa se închise îndărătul Paulei și bărbatul se așeză înapoia unui birou mare din lemn de nuc, pe care totul era perfect ordonat.

— Așadar, ce s-a întîmplat?

— Nu știu.

— Pentru Dumnezeu, Paula! Un psihopat distruge jumătate dintr-un cvartal din Coasta Venetia, ucide nouăsprezece oameni și tu nu știi? Nu-i un debut deloc favorabil pentru Agenție. Columbia cere rezultate și n-o face în termeni politicoși.

— Sînt conștientă de situația Agenției. Ceea ce s-a întîmplat acolo mă neliniștește mai mult pe mine.

— Înțeleg cît de neliniștită ești... Șovăi, pregătindu-și atent cuvintele, aidoma unui medic pe punctul de a anunța o veste proastă. Lucrezi de multă vreme la cazul ăsta. Poate că...

— Nu, îl opri ea sec. Nu a sosit momentul să predau cazul.

Rees nu o contrazise. Păru să se gîrbovească și mai mult îndărătul biroului.

— Bine. Dar ai grijă, Paula, au început să se ridice întrebări despre eficiența ta. Lucrurile stau altfel acum și se vor schimba și mai mult. Dacă ordinul ca să predai cazul vine de sus, nu te voi putea proteja. Dacă n-ar fi fost celelalte rezultate ale tale ...

— Sînt perfect conștientă de felul în care mă protejează propria mea reputație, iar tu știi că nici un alt investigator de-al tău nu l-ar putea prinde pe Johansson.

— Mda. (În mod vizibil, gîndul acela îl îngrijora.) Așadar, ce-mi poți spune despre Coasta Venetia?

— Am condus operațiunea criminaliștilor, încercînd să reconstituim succesiunea evenimentelor. A adăugat foarte puține la ceea ce știam deja.

Îi ceru e-majordomului ei să ruleze un fișier pe portalul mural al directorului adjunct. Era o imagine provenită de la un senzor al echipei de supraveghere, care-l arăta pe bărbat încordat în cadrul ferestrei sparte din cabinetul lui Rigin cu o clipă înaintea plonjonului în canal.

— Fața este necunoscută pentru toate bazele de date, așa că bănuim o reprofilare celulară. Nu există nici o imagine de la vreun senzor vizual care să-l arate sosind pe Anacona sau părăsind planeta prin gara TSC.

— Să fie un localnic?

— Improbabil, totuși n-am eliminat posibilitatea. Din cîte ne putem da seama, toate sistemele lui de armament erau wetcablate, cu excepția unei magazii simple de brat. Am recuperat memocelula recepționerei și am citit ultimele zece minute. Le-am rulat eu însămi.

Amintirile respective erau acum la fel de clare precum cele personale. Bărbatul intrase în galerie și ea își îndreptase ținuta îndărătul mesei recepției, surîzînd cînd văzuse că era tînăr și arătos. Apoi el ridicase brațul și ceva se mișcase sub mîneca jachetei...

Nu exista nimic altceva, nu avusese timp să simtă durere, oroare sau spaimă. Moartea fusese instantanee.

— Am avut noroc să obținem asta, rosti Paula. Arhitectura galeriei a oferit parterului o protecție față de răbufnirea plasmei după explozie. Înăuntru am găsit și alte corpuri, dar vaporizate în proporție de nouăzeci la sută. Și bodyguardul, Roberto, a fost norocos. Armura lui corporală nu fusese concepută pentru o încărcătură termală, însă cîmpul deflector i-a oferit oarecare protecție. Procesoarele ei conțineau niște înregistrări interesante. Imediat înainte de explozie, izbutise să devieze o pulsație ionică, după care a fost supusă unor impacturi fizice teribile. Cineva l-a folosit pe bietul Roberto ca sac de box. Intrusul a fost un tip foarte sofisticat. I-am întrebat pe noii noștri colegi din Directoratul Aplicare care ar fi fost cerințele pentru dotarea cuiva la standardul respectiv. Au avut dificultăți în a-mi întocmi specificațiile. Cîmpurile de forță wetcablate sînt vîrful de lance al tehnologiei.

Mel privi îndelung și dezaprobator imaginea din portal.

— Crezi că Johansson are mulți din ăștia?

— Nu cred că aici a operat Johansson. Elvin n-a achiziționat genul acesta de capacități. În plus, individul i-a distrus operațiunea lui Elvin. Nu, a fost trimis de altcineva.

— Ai vreo ipoteză?

— Există trei posibilități logice. L-a trimis un departament de securitate Commonwealth strict secret — o organizație despre a cărei existență nu sîntem autorizați să

știm. Au existat mereu zvonuri potrivit cărora Executivul ar avea propriile lui servicii de contrainformații secrete. Nu știu de ce ar fi folosit un agent în acest caz specific... doar pentru a-i trimite lui Johansson mesajul clar că nu mai intenționăm să-l tolerăm. Același lucru se aplică și în cazul lui TSC. Este clar că ei pot realiza așa ceva și probabil că n-o să uite și nici n-o să ierte tentativa de sabotaj asupra navei cosmice.

— Și a treia posibilitate?

— A fost trimis de Starflyer.

— Haide, termină!

— Trebuie să admiți că este o posibilitate.

— Nu, nu pot admite așa ceva. Ce știi despre dușmanii lui Rigin? Era contrabandist de arme, pentru numele lui Dumnezeu! Cei de teapa lui nu-și rezolvă dezacordurile la o cină și o sticlă de vin.

— Un rival nu s-ar fi deranjat să distrugă echipamentul pe care-l aduna Rigin — nici măcar n-ar fi știut de existența lui. Nu, momentul ales pentru atac indică spre cineva care deținea aceleași informații ca și noi. Asta s-ar potrivi cu primele două posibilități. Operațiunile noastre sînt cunoscute de Executiv. S-ar potrivi chiar și cu a treia posibilitate.

— Nu. Paula, nu! A treia posibilitate nu există. Starflyer este o teorie a fanaticilor conspirațiilor secrete. N-o vei include într-un raport oficial. Dacă o vei face, nici măcar n-o să mă mai sinchisesc să te apăr. Nu vezi cît de politizat este totul? Trebuie să fie vorba despre Președintă sau de TSC. Putem investiga multe chestii, dar nu și pe ei.

— Nimeni nu este mai presus de lege.

— La dracu'! Dacă a fost autorizat de Executiv, atunci este legal. Același lucru e valabil și pentru TSC. Dumnezeule, Sheldon și Ozzie dețin planete întregi, inclusiv o 15Mare — ei sînt guverne în sine!

— Asta nu conferă legitimitate celor petrecute. Au omorît oameni.

— Paula, rosti Mel pe un ton aproape rugător, nu face asta! Lasă-mă să stau de vorbă cu Columbia, să aflu cît de sigură este chestia. Nu se poate ști niciodată... poate

că am avut dreptate chiar eu. Poate c-a fost un dușman al lui Rigin.

Femeia căzu pe gînduri.

— Bine, voi termina investigarea exploziei din galerie. Ce se va întîmpla după aceea cu cazul și cui îi va fi încredințat va fi treaba ta.

— Vorbești serios?

— Da.

— De ce? întrebă el suspicios.

— Dacă investigația va fi blocată politic, înseamnă că fie Executivul, fie TSC a ordonat atacul, și atunci pe mine nu mă mai interesează cazul. Nu pentru că n-aș dori aplicarea justiției, totuși în circumstanțele respective justiția n-ar fi pur și simplu posibilă. Aș irosi timp în care i-aș putea urmări pe Johansson și Elvin. Dacă însă Columbia dorește să continuăm, lucrurile se schimbă.

— Dacă obținem acordul de a continua, va fi pentru a afla cu cine se războia Rigin. Vrei într-adevăr să-ți petreci timpul cu asta? Acum deții resursele necesare pentru a-l urmări pe Johansson.

— Dacă obținem acordul de a continua, va trebui mai întîi să aflăm care dintre noi a avut dreptate.

— Prin urmare, dorești cazul?

— O să te anunț cînd îmi aduci răspunsul de la Columbia. Pînă atunci, voi lucra cu echipa pentru găsirea lui Johansson.

— Bine, nu mă deranjează.

— Dacă tot vorbești cu Columbia, vreau să mai abordezi o chestiune.

— Care anume?

— Elvin comandase niște echipamente foarte avansate. Cred că este momentul ca toate exporturile spre Far Away să fie examinate. Pur și simplu politica noastră actuală de verificare aleatorie nu mai este acceptabilă. Nu mai spun că pentru mine n-a fost niciodată acceptabilă...

— O s-o trec pe lista de discuții.

— Bine.

***

Hoshe Finn tocmai se așezase să cineze, cînd senzorii ușii apartamentului îi arătară cine se apropia.

— Să-mi bag picioarele, mormăi bărbatul și se sculă brusc.

Soția lui, Inyma, îl privi surprinsă, apoi se uită la mini-ecranul care prezenta imaginea preluată de la videocameră.

— Asta nu-i...?

— Ba da.

Hoshe traversă sufrageria și sosi la ușă în același timp cu Paula Myo.

— S-a întîmplat ceva? o întrebă el după ce o invită să intre.

— Nu, totul este în regulă, mulțumesc. Femeia îl privi din creștet pînă în tălpi. Ai mai slăbit.

— La timp, comentă Inyma. Ne gîndim să avem un copil.

Paula oferi un surîs autentic.

— Felicitări! O să porți sarcina?

— Doamne, nu! răspunse Inyma. O să fie *in vitro*.

— Am înțeles.

Investigatoarea păru să-și fi epuizat subiectele de conversație superficială. Hoshe și Inyma schimbară o privire ușor derutată.

— Vrei să cinezi cu noi? întrebă Inyma.

— Nu, mulțumesc, la Paris este mijlocul după-amiezii. Am prins expresul.

— Dacă vrei, putem discuta pe balcon, spuse Hoshe și soția lui îi aruncă o căutătură disperată.

— Dacă nu deranjez, făcu Paula.

— Oricum mai am și eu niște treburi, o asigură Inyma.

Balconul apartamentului micuț abia oferea spațiu pentru măsuța rotundă și pentru două scaune care erau lipite de balustradă. Hoshe ocoli cu grijă măsuța și se așeză. Paula rămase lîngă balustradă și privi în jur. Blocul cu treizeci de etaje se găsea în districtul Malikoi din Darklake City, foarte departe de țărm. Se puteau totuși

zări parcurile și clădirile complexe de pe țărm, ba chiar și turnul din spatele portului mare unde locuise Morton.

— Ai o casă frumoasă.

— De ce ai venit?

Ea părăsi balustrada și se așeză vizavi de Hoshe.

— Am nevoie de un detectiv. Nu este o solicitare oficială, ci...

— O favoare, completă el cu blîndețe.

— Da.

— Ție nu-ți place să lucrezi în afara canalelor oficiale, nu-i așa, Paula?

— În cazul ăsta, nu prea am de ales. Cred că din Agenția mea se scurg informații. De aceea iau legătura cu tine și cu alte cîteva persoane cu care am lucrat din exteriorul vechiului Directorat. Tu poți face investigații care nu vor fi consemnate în organizația noastră.

— Pentru cine crezi că lucrează agenții aceia dubli?

— Nu sînt sigură, dar bănuiesc că pentru persoane foarte suspuse din guvernul Commonwealth, poate chiar din Executiv. Dacă se află cu ce mă ocup eu acum, nu-mi va fi de nici un ajutor pentru carieră.

— Ei ce au făcut?

— Ce fac mereu: manevre și jocuri politice împotriva altora de aceeași teapă ca ei. De data asta însă s-a soldat cu morți.

— Bun. Ce-ți trebuie?

— Ai văzut înregistrările cu bomba din Coasta Venețiа?

— Ce dracu', bineînțeles! Mellanie le-a rulat aproape non-stop.

— Mellanie? șovăi Paula. Mellanie Rescorai?

— Exact. Uneori mă gîndesc că am greșit, lăsînd demonul să iasă din clondir.

— Hoshe, duhul, nu demonul este lăsat să iasă din clondir!

— În cazul de față, crede-mă, lucrurile stau altfel. După proces, a turnat o biodramă softporn, *Seducție ucigașă*. Ai accesat-o?

— Nu.

— A avut un rating uriaș. Actorul care m-a jucat pe mine arăta ca un luptător de sumo, să dea dracii! Pe tine însă te-au nimerit bine. Oricum, Mellanie a căpătat multă atenție din partea mass-media; pe plan local, cu siguranță, așa că Alessandra Baron a angajat-o ca reprezentantă pe Oaktier a emisiunii ei. Și să știi că-i destul de bună. Cred că și-a dezvoltat și o linie personală — rahaturile obișnuite: costume de baie, holograme, premiere IST, parfumuri, mîncăruri, ba chiar și cocteilul *Seducție ucigașă*. Are un fan club destul de numeros.

— Ciudat... nu părea genul. De obicei nu subestimez chiar așa rău oamenii.

— Da, niște politicieni pe care i-a intervievat Mellanie au făcut greșeala asta cînd a debutat ea. Acum n-o mai repetă.

— Și ea a prezentat înregistrările din Coasta Veneția?

— Toate emisiunile de știri le-au prezentat. Eu m-am uitat la Mellanie fiindcă oferă interviurile cele mai interesante. De data asta mi se pare c-a fost unul dintre adjuncții lui Rafael Columbia. O privi prudent pe femeie. Mellanie a insistat că tu ratezi cu regularitate cazul Johansson. Chiar așa s-a exprimat.

— Sînt convinsă.

— Să reluăm atunci... cu ce te pot ajuta în cele întîmplate în Coasta Veneția?

— Îți spun o informație care n-a fost difuzată public: nu toate echipamentele achiziționate de Rigin au fost distruse în explozie. Cîteva erau depozitate la parter și am reușit să le recuperăm.

— Ce fel de echipamente?

— Printre ele era un modulator supraconductor de microfază de putere foarte mare. Software-ul lui regulator fusese modificat printr-un patch care provenea de la Parteneriatul Shansorel, o firmă specializată în software chiar din Darklake City. Elvin nu l-ar fi putut comanda prin canalele oficiale, fiindcă este un produs foarte tehnic. Shansorel ar fi avut nevoie de specificațiile unui expert și, în plus, firma și-ar fi dat seama că nu era un contract legal.

— La ce se utilizează modulatorul ăsta?

O ușoară încruntătură încreți fruntea Paulei.

— Nu sîntem siguri. Cea mai plauzibilă ipoteză emisă de criminaliști pe baza componentelor despre care știm că au fost deja livrate este că ar fi un tip de cîmp de forță personalizat. Deși asta n-ar explica jumătate dintre componente.

— Bun, deci vrei să investighez Parteneriatul Shansorel?

— Da, te rog.

— Poți să-mi spui mai precis ce anume să caut? Și cîtă presiune să aplic asupra tipilor de acolo?

— Vreau să știu cît de solidă este relația lor cu Elvin, dacă-i pe termen lung sau dacă au fost pur și simplu în pană de bani la un moment dat și au acceptat un contract fără să pună întrebări, ca să scape de insistențele băncii. Eu sper să fi fost ceva pe termen lung, fiindcă așa am putea rula o operațiune de urmărire sub acoperire a contactului lor cu echipa lui Elvin. Depinde de tine cum vrei să acționezi. În orice grup de persoane există întotdeauna o verigă slabă... vezi dacă o poți găsi pe cea din Shansorel și bag-o în sperieți.

— Perfect. Nu înțeleg totuși ceva. Tu îl urmărești pe Elvin... în ce fel crezi că te va ajuta asta în găsirea agenților dubli din Agenție?

— Trucul standard pentru eliminare: fiecare suspect capătă altă informație în mod izolat. După aceea, aștept și văd cine reacționează.

***

Cu decenii în urmă, Thompson Burnelli făcuse o greșeală enormă: presupusese că, pentru că era bărbat și în formă fizică relativ bună, alonja și forța lui aveau să-i ofere avantaje evidente ca s-o învingă pe Paula Myo la squash. Era bun la squash... fără falsă modestie! Ori de cîte ori se afla în Washington, vizita Clinton Estate, clubul lui ultra-exclusivist, unde se derula un procentaj deloc neînsemnat al afacerilor guvernelor Intersolare. De două–trei ori pe săptămînă, Burnelli juca în compania colegilor săi

senatori sau a adjuncților acestora, cu vreun președinte de comisei, ori cu un reprezentant al Marilor Familii. Standardele erau ridicate și antrenorul de la Estate era un instructor excelent, în caz că făcea vreo eroare de execuție.

Jucînd cu Paula Myo, Burnelli învățase că plasamentul și precizia erau vitale. Femeia abia se clintise din centrul terenului, de unde expediase mingi puternice în locurile unde Thompson nu era — de fiecare dată. El părăsise terenul împletic indu-se, roșu la față, ud de transpirație și temîndu-se pentru inima care-i bubuia. Trecuseră unsprezece ani pînă izbutise în cele din urmă să cîștige un set; la doi ani după o reîntinerire cînd el era în vîrf de formă fizică și Paula Myo urma să intre la reîntinerire peste trei ani. În felul acesta, ciclul lor continuase de-a lungul deceniilor.

În prezent, Paula Myo era ieșită de nici zece ani din reîntinerire, iar lui nu-i mai păsa de puncte, ci avea grijă doar să evite infarctul înainte de a pierde, alergînd dintr-un colț în celălalt al terenului în urmărirea loviturilor ei calme. Orice altă persoană cu care ar fi jucat și care n-ar fi deținut statutul lui — asistenți, lobbyști, senatori noi — i-ar fi îngăduit să cîștige cîte un set. Nu pe toate, dar atît cît să-l facă să se simtă bine. Nu era altceva decît simplă politică. Așa ceva nu se aplica niciodată Paulei. Thompson avusese nevoie de ceva timp, însă pînă la urmă pricepuse motivul. Să se fi lăsat învinsă ar fi însemnat un act necinstit, ceva ce ea nu putea face niciodată.

După ce tortura luă sfîrșit, Thompson luă un prosop și-și șterse rîurile de sudoare de pe față. După durerile pe care le simțea în mușchii picioarelor, știa că o săptămînă va avea febră musculară.

— Ne vedem în bar, mormăi el și porni încetișor spre refugiul vestiarului pentru bărbați.

După patruzeci de minute, cu durerile parțial anulate de masajul dușului fierbinte, intră în bar. Clinton Estate era vechi de numai două secole și jumătate, dar privind lambriurile de stejar înnegrit și scaunele cu spătar înalt tapițate în piele, puteai crede că barul data de la sfîrșitul

secolului al XIX-lea. Pînă și personalul părea desprins din epoca aceea, purtînd jiletci stacojii și mănuși albe.

Paula stătea deja într-un fotoliu mare din piele, într-unul dintre bovindourile ce ofereau o panoramă largă peste grădina oficială a clubului. În costumul elegant și cu părul perfect pieptănat care cobora puțin mai jos de umeri, deținea genul de ținută degajată pentru atingerea căreia femeile din Marile Familii se străduiau timp de decenii.

— Bourbon, se adresă Thompson chelnerului și se așeză în fotoliul din fața ei.

Un surîs ușor apăru pe buzele Paulei la auzul tonului, ca și cum ar fi marcat încă un punct.

— Rafael ți-a frecat ridichea pentru Coasta Veneția? întrebă bărbatul.

— Să zicem că mi-a atras atenția asupra nemulțumirii lui. Oamenii o consideră altă victorie înregistrată de Elvin și Johansson asupra mea. Sînt destul de orbi în privința adevăratei ei semnificații.

— Că pe tabla de șah a apărut un jucător nou...

— Nu este nou, dar a devenit vizibil pentru prima dată.

— Continui să crezi că în cabinetul Executivului există o „cîrtiță"?

— Sau într-o Mare Familie, sau într-o Dinastie Intersolară... La urma urmelor, voi sînteți cei cu conexiunile permanente.

— În restaurantul Senatului umblă vorba că i-ai fi spus lui Mel Rees că ar putea fi vorba despre Starflyer.

— Este o posibilitate.

— Sînt convins că-i o posibilitate logică, însă în nici un caz populară! Trebuie s-o știi și tu. Există parlamente planetare în care au fost aleși oameni care-i susțin pe Păzitori — nu mulți — și toate votările au fost prin reprezentanți proporționali. Este totuși îngrijorător faptul că asemenea personaje pot cîștiga susținere.

— Știu foarte bine că nu-i o posibilitate populară și de altfel nu este o ipoteză pe care s-o urmăresc în mod activ.

— Asta nu pare deloc genul tău.

— Nu-mi pot face slujba, dacă n-am o slujbă.

Thompson salută sosirea bourbonului cu un rînjet ușurat.

— Toți sîntem înghesuiți în colțuri. Îmi pare rău. Mai ales pentru tine, trebuie să fie foarte greu.

— Am zis că n-o urmăresc în mod activ. Știi cum se spunea pe timpuri în închisori? „După gratii nu-mi pot închide decît trupul."

— Înțeleg. Cu ce te-aș putea ajuta atunci?

— Trebuie să știu dacă există într-adevăr o secțiune de securitate care răspunde numai față de Executiv.

— Nu, nu există așa ceva, iar eu ar trebui să fiu cel mai în măsură s-o știu, deoarece familia noastră datează dinainte de Commonwealth. Pentru certitudine absolută, îl pot întreba și pe tata.

— Te rog s-o faci. Este important.

Thompson nu se așteptase la așa ceva, deoarece nimeni nu-i punea afirmațiile sub semnul întrebării, dar tocmai de aceea Paula era atît de împrospătătoare. Își începuseră colaborarea cu mulți ani în urmă, printr-un schimb scurt de informații. Paula urmărea pe cineva din echipa prim-ministrului Zarin, iar Thompson încerca să impună în Senat o lege privind impozitele pe creditele pentru infrastructuri, căreia Zarin i se împotrivea. De atunci, făcuseră schimb permanent de informații și bîrfe despre politică și infractori. Bărbatul nu era sigur dacă se puteau numi prieteni, însă în tot cazul relația avusese avantaje pentru amîndoi. Iar el știa că putea să aibă implicit încredere în Paula, ceea ce era aproape un unicat pentru cercurile prin care se mișca.

— Bine. Și ce vei face dacă există? O să-ncerci s-o arestezi pe Președintă? Biata Doy abia a fost aleasă, și asta și așa cu un procentaj jalnic.

— Faptul că Columbia n-a blocat investigația din Coasta Veneția sugerează că nu va apărea o asemenea situație. În etapa actuală nu fac altceva decît să elimin posibilitățile.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun că nu cunosc nici o Mare Familie care ar face așa ceva. Noi nu avem nici un motiv. Far Away și teroriștii Păzitori n-au nici un impact asupra activităților și banilor noștri.

— Ceea ce înseamnă că rămîne doar Nigel Sheldon.

— Pe care nu-l vei aresta niciodată.

— Știu.

— În tot cazul, ordinul n-ar fi venit direct de la Sheldon. Mai degrabă de la un executiv de nivelul al cincilea din familie, care caută să-și crească faima.

— Nu m-ar surprinde. În același timp însă nu avem absolut nici o dovadă concretă că Rigin ar fi lucrat vreodată pentru Adam Elvin.

— Nu aveți?

— Nu. Activitatea pe care o monitorizam semăna cu oricare dintre operațiunile lui de contrabandă. Deși există o diferență importantă: natura echipamentelor achiziționate.

— N-am citit cu atenție raportul. Niște chestii de înaltă tehnologie, nu?

— Da, însă nici o armă. Dacă ar fi fost într-adevăr mîna lui Elvin, asta ar sugera că Johansson intră într-o nouă etapă de activitate. Habar n-am care anume, totuși există un mod foarte simplu de a o preveni.

— Care anume?

— Examinarea completă a tuturor obiectelor livrate spre Far Away. Am cerut asta de ani buni — de decenii, de fapt. De fiecare dată am primit același răspuns — costă prea mult și întîrzierile afectează graficele de transport, mai ales ținînd seama de ciclul găurii-de-vierme Half Way.

— Rafael ce-a spus?

— Că va insista în direcția respectivă. N-a urmat însă nici o mișcare. Am nevoie de cineva cu influență serioasă care să implementeze politica. Tu ai fi acela.

— Rafael are influență serioasă, crede-mă. Unii dintre noi sînt chiar îngrijorați de dimensiunile influenței lui.

— Atunci nu pot spune decît că nu și-o folosește pentru a-mi susține cererea.

— Probabil că-i șucărit pe tine pentru Coasta Veneția. Noua și frumoasa lui Agenție n-a arătat deloc bine după cele întîmplate. Te-ai uitat la vreo emisiune de știri?

Editorialele nu erau deloc prietenoase. Ba chiar Alessandra Baron te-a atacat personal.

— Am auzit, încuviință Paula sec, dar ele n-ar trebui să afecteze judecățile lui Columbia. Thompson, o să faci lobby pentru mine pe lîngă Președintă?

— Halgarthii vor fi iritați. Ei sînt singura Dinastie Intersolară cu o implicare reală pe Far Away. Dacă mă asiguri însă că-i necesar, atunci sigur că da, voi folosi toată influența pe care o avem. În clipa de față, Doy ne este datoare din plin.

— Mulțumesc.

20

După ce părăsiră Anshun, *Conway* și navele-cercetaș *StAsaph* și *Langharne* avură nevoie de numai șaptezeci și două de zile ca să ajungă la Dyson Alfa. Wilson Kime era recunoscător pentru timpul de zbor mai scurt. În ciuda vitezei ei, *Conway* era doar cît jumătate din *A doua șansă*, cu reducerea corespunzătoare a spațiului pentru echipaj. Modificarea cea mai evidentă era lipsa roții care adăpostea sistemul de susținere biotică. Noul tip de navă-cercetaș avea un echipaj de douăzeci și cinci de persoane, ale căror cabine erau integrate în fuzelajul principal. Deși suprastructura lui *Conway* rămăsese un cilindru bont la ambele capete, era mult mai aerodinamică decît predecesoarea ei, avînd lungimea de două sute cincizeci de metri și diametrul de optzeci de metri. Micșorarea în lungime și volum se datora în primul rînd reducerii numărului de rachete cu plasmă la trei, împreună cu toate rezervoarele criogenice aferente. De asemenea, ținînd seama de profilul misiunii, nu existau cerințe pentru vehicule auxiliare, hangare și sisteme de susținere.

Kime știuse că TSC proiecta nave stelare de generația a doua înainte ca *A doua șansă* să fi plecat, totuși pînă și el fusese surprins că asamblarea durase numai șapte luni. Și mai impresionantă fusese respectarea termenului final de completare, în ciuda haosului pricinuit de transferarea facilităților și personalului la Îngerul Înalt. El încă nu-și potolise furia cauzată de imbecilitatea respectivă. După trei sute cincizeci de ani, crezuse că guvernul învățase să reducă la minimum interferența birocraților în proiectele de mare

amploare. Desigur, după ce participase el însuși la atîtea ședințe și negocieri, știa că totul se rezuma în esență la un troc între Marile Familii și Dinastiile Intersolare, însă Executivul nu înțelegea că trebuia să protejeze un proiect de asemenea importanță de manevrele meschine și oportunismul politic? Se părea că răspunsul era negativ.

Starea lui de spirit nu se schimbă defel cînd află dimensiunile alianței pe care Nigel Sheldon o încheiase cu consiliul de administrație Farndale, avîndu-l pe el însuși ca șef de paie. Așa că, după ce fusese perfect manipulat de comisie și avansat în postul de Comandant al noii Agenții pentru Zboruri Stelare, nu-i mai rămăsese de făcut decît să se plîngă lui Oscar și Annei despre pierderea unor oameni esențiali în momente esențiale, deoarece aceștia erau necesari pentru duplicarea facilităților la Îngerul Înalt. Propria sa implicare în noile șantiere navale se limitase la cîteva vizite administrative și o recepție oficială cu redutabila doamnă președinte Gall. Ei doi nu se plăcuseră niciodată și recepția nu schimbase lucrurile.

Ca și înainte, Kime își dedicase timpul și talentul pentru stimularea construirii navelor-cercetaș. Dezvoltarea de la Îngerul Înalt și conducerea Agenției pentru Zboruri Stelare puteau aștepta pînă la întoarcerea sa. Spre deosebire de Executivul Commonwealthului, el își dădea seama că prioritatea absolută era de a afla ce se întîmplase la Dyson Alfa după dispariția barierei. Cel puțin noua lui poziție însemna că-și putea atribui comanda misiunii de recunoaștere a navelor-cercetaș.

Așa că acum îndura din nou disconforturile fizice și, din păcate biologice, ale imponderabilității prelungite. Reducerea spațiului de locuit pentru echipaj afectase și dotările de lux de care se bucuraseră în primul voiaj. Compartimentele din *Conway* erau un ciorchine de sfere interconectate și dispuse în jurul axei fuzelajului, în spatele compartimentului senzorilor și deasupra punții energetice. Toate sferele aveau pereți capitonați și toate echipamentele interne aveau muchii din plastic rotunjite, diminuînd vînătăile de impact. Totuși, așa cum se întîmplase în trecut

în *Ulysses*, Kime petrecea zilnic multe ore cu diverse piese ingenioase de echipament pentru gimnastică pentru a împiedica atrofierea inimii și mușchilor. O dată pe săptămînă mergea la medic pentru monitorizarea funcțiilor organelor, care avea ca efect administrarea unei varietăți de substanțe biochimice care să le contracareze degradarea. Erau apoi momentele meselor, cînd trebuia să se silească să consume volumul de hrană care-i fusese repartizat, deși nu-i era nici pe departe foame; iar pe toată durata zilei e-majordomul îi reamintea să soarbă din flaconul cu apă pentru a împiedica deshidratarea pe care corpul lui n-o mai putea simți. Cireașa de pe tort, și ocupînd de altfel incontestabila poziție de vîrf pe listele de plîngeri ale tuturor, o reprezenta incinta utilitară de evacuare a excreției. Nu doar politica era de vină pentru lipsa unui progres evident în ultimii trei sute cincizeci de ani. Defecarea în imponderabilitate continua să implice un aranjament stresant de curele și pompe de sucțiune. Cel puțin urinarea era relativ simplă... dacă erai bărbat. Toate femeile de la bord fuseseră supuse unei proceduri de reprofilare celulară, pentru a face tuburile de sucțiune mai acceptabile și mai puțin predispuse la alunecare. Un test suprem de caracter era să ignori reprofilarea respectivă în timp ce făceai sex.

La jumătate de an-lumină depărtare de Dyson Alfa, *Conway* se opri în interiorul găurii-de-vierme. *StAsaph* și *Langharne* înaintară, venind lîngă ea. TSC soluționase problema comunicației între navele aflate în hiperpropulsie prin utilizarea de impulsuri modulate ale funcției hisradar. Ținînd seama de dificultățile implicate în producerea unui hisimpuls în interiorul generatorului găurii-de-vierme, procesul continua să fie destul de rudimentar. În tot cazul, nu era un semnal direcțional, ci emiteau către oricine aflat în domeniul de recepție, și nu putea transporta nici pe departe volumul de date asigurat de un fascicul de microunde. Totuși traficul vocal era relativ ușor de realizat.

Wilson pluti în compartimentul punții și se fixă într-un fotoliu de accelerație. De ambele părți ale fotoliului, ecrane și portaluri holografice se depliară din piedestalele lor.

Bărbatul le studie și-i ceru Annei o scanare sferică cu hisradarul.

— Menține-o la raza de un sfert de an-lumină, îi spuse.

— Am înțeles, confirmare, replică femeia din alt fotoliu.

În călătoria aceasta era secundul lui și era foarte conștientă de faptul că toți știau despre relația lor. Din cauza aceasta respecta ca la carte protocoalele și se străduia să fie cît mai eficientă, dovedind permanent echipajului că-și cîștigase poziția exclusiv pe merit. Destui membri de echipaj îl întrebaseră pe Wilson între patru ochi dacă n-o putea determina să-și mai relaxeze stilul bățos. Din punctul acela de vedere, el însuși abia aștepta sfîrșitul expediției. Imponderabilitatea nu era chiar tot ceea ce susținea romanticii zborurilor spațiale. Nu numai una dintre vînătăile lui fusese căpătată în interiorul cabinei lor.

Scanarea hisradar arăta că spațiul de jur împrejur era pustiu; nu se zărea nimic aflat în accelerație. E-majordomul lui deschise un canal spre celelalte două nave-cercetaș, încriptînd transmisia.

— Ce-ai găsit, Oscar? întrebă el.

— Nimic vizibil, răspunse căpitanul lui *StAsaph*. Cred că au încetat să mai trimită nave dinspre propria lor stea. Cel puțin în direcția asta.

— Așa se pare. Antonia, ai găsit ceva?

— Nimic, anunță Antonia Clark de pe puntea lui *Langharne*. Aici este curat.

— În regulă, atunci procedăm așa cum am stabilit. Antonia, stai lîngă noi pînă la zece UA de poziția vechii bariere. Rămîi în hiperspațiu și culegi cît de multe informații este posibil. La orice semn al vreunei activități ostile îndreptate împotriva noastră sau a ta, pleci imediat direct spre Commonwealth.

— Am înțeles.

În decursul ședințelor de planificare a misiunii de pe Anshun, femeia petrecuse zile întregi susținînd că nava ei trebuia s-o însoțească pe *Conway*, dar acum tonul nu-i trăda nici un resentiment.

— Tu Lee, scoate-ne, comandă Wilson. Anna, senzorii în mod pasiv, te rog.

— I-am comutat deja, domnule căpitan.

Wilson încercă să nu dea ochii peste cap.

Navele-cercetaș se apropiară de Dyson Alfa. Profilul misiunii lor era destul de simplu; *Conway* și *StAsaph* urmau să pătrundă în sistemul interior, scanînd după orice semn de activitate specifică găurilor-de-vierme. Dacă descopereau așa ceva, trebuiau să se apropie de sursă, să iasă din hiperspațiu și să încerce stabilirea comunicării. Dacă nu exista nici un semn că Dysonii experimentau cu găuri-de-vierme, aveau să zboare la Alfa Major și să încerce acolo stabilirea comunicării.

Mai aveau un sfert de an-lumină pînă la stea cînd Anna anunță:

— Înregistrăm fluctuații cuantice compatibile cu activitatea găurilor-de-vierme.

— De la distanța asta? întrebă Tunde Sutton.

— Da. Indiferent ce anume au construit, este al naibii de puternic.

***

LuminăDimineațăMunte începu să lucreze imediat ce noile sale memorii Bose dezvăluiseră teoria și aplicațiile practice ale găurilor-de-vierme. Avu nevoie de numai cîteva sute de unități stabil pentru determinarea și cuantificarea principiilor fundamentale, ajutate de cunoștințele de bază din fizica și matematica oamenilor desprinse din memoriile Bose. Ecuațiile se potriviră destul de ușor în propria sa înțelegere a fizicii cuantice, extinzînd cunoașterea într-un mod la care nu s-ar fi gîndit probabil de unul singur. Urmă după aceea sarcina mult mai dificilă a proiectării de hardware. În privința asta, memoriile Bose conțineau puține informații.

După o lună, timp în care peste o mie de unități stabil se reuniseră pentru analizarea noii probleme și cîteva regiuni de producție avansate fuseseră alocate pentru producerea de componente pentru proiect, cel dintîi generator

rudimentar de găuri-de-vierme funcționa. LuminăDimineațăMunte îl folosi pentru a deschide o legătură de comunicații cu colonia sa cea mai importantă de lîngă giganta gazoasă mare. LuminăDimineațăMunte23957, care superviza colonia de acolo, fu conectat în timp real cu grupul original de stabili. În următoarele săptămîni, mai multe găuri-de-vierme mici fură deschise la celelalte colonii ale lui LuminăDimineațăMunte, alăturînd tot mai multe subsidiare îndepărtate la grupul principal de stabili de pe planeta natală și legîndu-le pe toate într-o unică și uriașă rețea.

Din momentul acela toate facilitățile de producție pentru nave spațiale pe care LuminăDimineațăMunte le avea în sistemul stelar începură să producă componente pentru generatoare mai mari de găuri-de-vierme. Pe măsură ce erau deschise tot mai multe găuri-de-vierme, legînd între ele planete, sateliți și colonii asteroidale îndepărtate, navele spațiale deveneau redundante. LuminăDimineațăMunte le dezasamblă și le încorporă resursele în noul sistem de transport. Noi centrale energetice fură amplasate în jurul soarelui, vaste structuri rotative protejate de cîmpuri de forță, care preluau energia și o transferau (prin intermediul găurilor-de-vierme) la a doua gigantă gazoasă, unde se construia cea mai mare gaură-de-vierme dintre toate, cea care avea să străbată spațiul interstelar.

Pentru controlul găurii-de-vierme interstelare era necesară capacitatea mentală a douăsprezece mii de creiere de stabili, într-atît de multe erau aplicațiile complexe de energie și componentele ce trebuiau supervizate. LuminăDimineațăMunte coagulă stabili în mod specific pentru a forma grupul de comandă; ei nu aveau nici o altă funcție și nu participau la procesele de gîndire unificate ale lui LuminăDimineațăMunte. Chiar și așa, cu atîta putere cerebrală dedicată operării generatorului, trebui să utilizeze mai multe procesoare electronice ca oricînd pentru a întreține echipamentele auxiliare.

Gaura-de-vierme interstelară funcționa de trei săptămîni cînd mai mulți detectori orbitali de unde cuantice

descoperiră punctele de distorsiune ale unor nave stelare ce se apropiau. Erau mai mici decît nava stelară umană anterioară, *A doua șansă*, dar veneau din direcția Commonwealthului. De asemenea, erau mult mai rapide.

>misiune nave / explicație<

Nu știu în mod sigur. Mă aștept să fie vorba despre altă tentativă de a stabili comunicarea. Cu certitudine, vor dori să știe ce s-a întîmplat cu mine și cu Verbeke.

>probabilitate confruntare / extrapolare<

Ei nu doresc o luptă, totuși navele vor fi puternic ecranate. Data trecută cînd au fost aici, au văzut cîteva bătălii între nave. Vor ști nivelul de defensivă de care au nevoie de data asta.

>reacție / explicație<

Ce să zic, în calitate de expert tactic...

>cunoaștere tactică / memorie<

Nu exista nici o amintire. Memoriile Bose mințeau... ba nu, nu mințeau, erau *sarcastice*.

>sarcasm / explicație<

Este o trăsătură a personalității umane. Asociată cultural — sau o ai, sau nu. Eu o foloseam adesea pentru a-i împunge pe studenții îngîmfați. Nu cred că se aplică la cultura voastră, voi sînteți mai dispuși să aruncați o bombă atomică.

Nu pentru prima dată, LuminăDimineațăMunte se gîndi să șteargă pur și simplu memoriile Bose. În mod frecvent, considera gîndurile străine drept o formă de nebunie. În ciuda faptului că se aflau închise în siguranță în interiorul unei singure unități stabile, se înregistrau *scurgeri* considerabile. Idei și concepte stranii apăreau adesea în ultima vreme — moduri diferite de a privi lucrurile. La urma urmelor, LuminăDimineațăMunte trebuia s-o recunoască, revărsarea unui nivel așa mare de poluare asupra planetei sale natale dovedea un grad de iraționalitate, deoarece ucidea în mod dezgustător, prin boală și intoxicare, așa mulți mobili — părți din sine. Se sinucidea în prezent, neplănuind așa cum se cuvine pentru viitor. Nu era sigur

despre felul în care noțiunea de *dezgustător* i se furișase în gîndire.

Asemenea gînduri inovatoare îl puteau împinge să devină Prim-străin, *contaminat* din interior. Deși știa că raționalitatea sa Primă continua să fie dominantă, permiterea distrugerii atîtor mobili era o folosire eronată a resurselor. Așa că deocamdată tolera memoriile Bose, știind că în curînd nu va mai avea nevoie de ele.

Cele trei nave umane își încetiniră apropierea, apoi înaintară iarăși. Una se opri înainte de locul unde se ridicase bariera, rămînînd în interiorul găurii-de-vierme pe care o genera. Celelalte două se îndreptară spre a doua gigantă gazoasă, unde LuminăDimineațăMunte construise gaura-de-vierme interstelară. Începu să pregătească navele din apropiere pentru interceptare.

O navă umană ieși din gaura-de-vierme proprie în mijlocul unei rafale de radiații albastre. Se afla la cinci milioane de kilometri de gaura-de-vierme interstelară. Fascicule electromagnetice baleiară, examinînd spațiul din jur, în vreme ce generatorul găurii-de-vierme proprii emitea impulsuri de distorsiune pe care memoriile Bose le identificară ca hisradar. Cîmpuri de forță de înaltă coeziune învăluiră nava umană, deviind majoritatea scanărilor senzoriale ale lui LuminăDimineațăMunte. Recunoscu că aveau să fie greu de străpuns, dar nu imposibil.

Șaisprezece nave fură trimise cu accelerație maximă să intercepteze inamicul. La numai cîteva secunde după pornirea propulsiilor lor cu fuziune, nava umană direcționă către ele fascicule de microunde și laser. De data aceasta, LuminăDimineațăMunte înțelese impulsurile binare, simplele constante matematice, matricele de pixeli cu imagini și simboluri de bază, tabelele periodice. Răspunse prin direcționarea unui maser de comunicații spre nava umană.

Memoriile Bose fură organizate pentru a iniția contact și fură selectate seriile cuvenite de „vorbire".

— Salut, băieți, sînt Dudley Bose. V-a trebuit ceva timp să vă-ntoarceți, este? Oricum, nu vă mint dacă vă spun că mă bucur să vă văd.

Laserele umane deconectară. Un singur fascicul de microunde rămase focalizat pe nava care expediase mesajul.

— Dudley? Sînt comandantul Kime. Cum...? Ești sănătos? Iisuse, Dudley, n-am sperat asta nici o clipă!

Glasul era distorsionat de ceea ce memoriile Bose identificară ca fiind *emoții* de neîncredere și speranță.

— Am reușit, căpitane. Sînt întreg. Și am o mulțime de prieteni noi cu mine, care abia așteaptă să vă întîlnească. În scurt timp ar trebui să puteți face joncțiunea.

— Dudley, tu ești în nava care trimite semnalul tău?

— Bineînțeles. Ce zici de coincidența asta? Eram pe-aici de luni bune, ajutîndu-i pe Primi cu gaura-de-vierme.

— Dudley, nava aia are o accelerație de zece g.

Glasul se schimbase. Memoriile Bose ale lui LuminăDimineațăMunte identificară tonul ca fiind *nedumerit*.

— Știu, mie-mi spui? Îmi face praf spinarea.

— Puteți încetini, zise Wilson Kime. Nu plecăm nicăieri.

— Perfect, o să-i spun căpitanului.

LuminăDimineațăMunte reduse la 3 g accelerația escadrilei de interceptare. Nu intenționa să-i sperie pe oameni — alt concept nou. Multe concepte noi apăruseră după dispariția barierei.

— Unde-i Emmanuelle, Dudley? E cu tine?

— Nu, a rămas pe planeta natală MOARTĂ FUGIȚI IDIOȚILOR FUGIȚI PE NOI NE-AU UCIS O SĂ NE UCIDĂ PE TOȚI E INUMAN FUGIȚI CRETI...

LuminăDimineațăMunte ar fi vrut să *urle* de *furie* pură atunci cînd noțiunea trădării îi arse prin conștiință. Mintea sa strivi memoriile Bose cînd acestea înfloriră din creierul stabilului unde fuseseră stocate, izbindu-le și readucîndu-le sub control. Le strivi. Le eradică din existență.

Rîs uman dement, sfidător, răsună prin clădirea gigantică ce găzduia gruparea centrală de stabili a lui LuminăDimineațăMunte, nucleul existenței sale. Amintirea rîsului. Batjocoritor, pe măsură ce se topea.

***

Wilson se holbă îngrozit la difuzorul care numai cu un minut în urmă îi oferise o fericire ce-l mișcase pînă la

lacrimi. Răcnetul dăinui în tăcerea de moarte care umplu puntea.

Adînc în mintea lui știuse adevărul din clipa în care glasul lui Dudley afirmase că se găsea la bordul unei nave ce avea accelerația zece g și vorbise cu calmul cuiva care stă la un bar cu un pahar în față. *Dacă-i prea bine ca să fie adevărat, probabil că așa este.*

— Navele extraterestre au reînceput să accelereze, anunță Anna. Opt g... Nouă...

— Tu Lee, scoate-ne de aici, ordonă Wilson. Sentimentul de déjà-vu îl străbătu, aproape liniștitor în familiaritatea lui terifiantă. Oscar, Antonia, împrăștiere șablon unu. L-ați auzit — fugiți!

Ecranele ce prezentau imagini în spectrul vizibil a spațiului din exterior începură să strălucească albastru, ca și cum ei ar fi lunecat într-un petic de cer planetar. Tu Lee ieși cu *Conway* din sistemul Dyson cu jumătate de an-lumină pe oră.

— La dracu', ce s-a-ntîmplat? rosti Anna. Cine a vorbit cu noi?

— Ceea ce a mai rămas din Dudley Bose, răspunse Wilson mohorît, gîndindu-se că întotdeauna îl privise cu ochi răi pe astronom. Semne de urmărire?

— Nu ne urmează nimic în hiperspațiu, căpitane, spuse Tunde. *StAsaph* și *Langharne* sînt în fața noastră și se îndepărtează.

Wilson studie display-urile din jurul fotoliului și respiră adînc, străduindu-se să-și potolească inima care bubuia alarmant. Privi celelalte două nave-cercetaș depărtîndu-se mult în adîncimile spațiului interstelar, îngreunînd posibilitatea de a fi urmărite de orice inamic potențial. *De fapt, o manevră jalnică; dacă extratereștrii au construit nave SPL, ar putea trimite cîte o mie după fiecare dintre noi.*

— Am fost afară din hiperspațiu timp de șase minute și un sfert, anunță Anna în timp ce echipajul de pe punte începu să se relaxeze. Timpii noștri de misiune aici sînt din ce în ce mai scurți și tot nu știm cum arată extratereștrii.

Wilson expedie e-majordomului său o serie de instrucțiuni și acesta plie un ecran de lîngă fotoliu. După aceea, bărbatul se întoarse către Tunde Sutton.

— Ce au colectat senzorii noștri?

— Aproape nimic, căpitane, rosti posac fizicianul. N-am stat acolo timp destul ca să obțin imagistică acceptabilă.

— Ce-mi poți spune despre gaura aceea de vierme uriașă?

— Ah, da... Tunde părea straniu de reticent. Noi n-am încercat niciodată să producem ceva la scara asta, iar volumul de activitate cuantică pe care am reușit să-l detectăm indică deschiderea unui număr considerabil de găuri-de-vierme în interiorul sistemului Dyson. Toate erau semnificativ mai mici decît cea de lîngă giganta gazoasă exterioară. Confirmă concluziile noastre anterioare despre capacitățile lor industriale. Acum un an și jumătate nu aveau nici măcar un singur generator de găuri-de-vierme.

— Cît de mare era cea de lîngă giganta gazoasă?

Tunde începu să apeleze înregistrări hisradar, concentrîndu-se asupra gigantei gazoase exterioare, cu cei trei sateliți mari, și suprapunîndu-le puțina imagistică vizuală pe care reușiseră s-o capteze. Focaliză imaginea pe al treilea satelit, care se afla pe o orbită la șapte sute nouăzeci de mii de kilometri deasupra turbulenților nori ecuatoriali de furtună — un planetoid stîncos, care avea jumătate din suprafața sa fisurată acoperită cu plăci de gheață cu grosimea medie de cinci kilometri. Sute de domuri de cîmpuri de forță protejau un sfert din suprafață. Nave cu propulsie cu fuziune umpleau spațiul din jurul său, formînd un inel strălucitor la două sute cincizeci de kilometri deasupra ecuatorului. De acolo, un torent sclipitor de plasmă alb-albastră se întindea pînă la punctul Lagrange cel mai îndepărtat al satelitului, la cincisprezece mii de kilometri distanță. Extratereștrii amplasaseră gaura-de-vierme în centrul de gravitație zero, unde se menținea cu minimum de utilizare a rachetelor poziționale. Nu existau date vizuale; structura generatorului în sine era complet neagră, distingîndu-se doar în infraroșu ca o pată sclipind stacojiu.

Hisradarul dezvălui un toroid cu o apertură centrală de doi kilometri și jumătate. La fiecare cinci–șase minute cîte o navă mare zbura în centru.

— Nenorociții..., murmură Wilson. Ne putem da seama unde duce?

— Nu, răspunse Tunde, însă judecînd după nivelul de distorsionare cuantică, aș zice că la cîteva sute de ani-lumină. Nu știu de unde au atîta energie, fiindcă nu există nici o emisie corespondentă de neutrino care ar fi indicat surse de fuziune.

— Au pătruns în Commonwealth? întrebă imediat Wilson.

— Nu ar putea ajunge așa departe. Este posibil să ajungă la patru sute de ani-lumină, poate chiar cinci sute.

Wilson ar fi dorit să simtă ușurare. Ar fi trebuit s-o simtă, știind că Dysonii nu ajunseseră în Commonwealth luînd-o pe urmele lui, totuși ceea ce văzuse fusese prea îngrijorător. Pînă și pentru o civilizație de dimensiunile acelea, uriașa gaură-de-vierme era în mod evident un proiect prioritar, un act de disperare. Era sigur că știa unde avea să-i ducă în cele din urmă pe Dysoni, dar nu putea pricepe motivul. Oare ce și-ar fi putut dori ei de la Commonwealth?

***

Peisajul era uluitor. Formele de relief erau similare planetelor Uman-congruente, dar cu douăzeci la sută mai mari. Munții erau mai înalți. Văile mai adînci. Rîurile mai late. Cîmpiile mai întinse. Pînă și cerul părea mai mare, deși asta s-ar fi putut datora absenței norilor în timpul zilei (foarte lungi).

Toate astea îl îngrijorau pe Ozzie în privința animalelor pe care le-ar fi putut întîlni. Șobolani cît cîinii? Cîini cît caii? Cum puteau fi elefanții... sau dinozaurii?

Pe de altă parte, trecuseră opt zile de cînd se aflau aici și nu văzuseră nici măcar un țînțar. Vegetația nu prea era pe măsura peisajului. Toate plantele erau insipide, iarba semăna cu o pătură de mușchi și tufișurile erau globuri

cu frunzulițe înguste, țesute laolaltă atît de strîns, încît, din depărtare, păreau o unică membrană. Arborii aveau o simetrie conică simplă, cu frunze verde-închis de mărimea unor degete. De la sosirea lor, Ozzie nu văzuse nici o floare. Poate că evoluția ocolise conceptul polenizării sau poate că nu existau insecte care să asigure polenizarea.

Din cauza aceasta, Tochee era forma de viață cea mai colorată de pe planetă. După ce scăpaseră de pe planeta Citadelei de Gheață, extraterestrul masiv își revenise repede de pe urma degerăturilor, pe măsură ce înaintaseră pe poteci. Proeminențele sale locomotorii se vindecaseră aproape complet după cîteva săptămîni de glisare prin prerii temperate și păduri cu sol de argilă. Dintre cele trei planete pe care trecuseră, una dintre poteci fusese într-o zonă tropicală. Lui Tochee îi plăcuse tare mult. Firișoarele pricăjite ce creșteau din cutele pielii sale maronii înviaseră, colorat și spectaculos. Acum semănau cu niște ferigi penate, a căror pigmentare vie acționa ca o manta unduitoare de mătase; onduleuri de stacojiu, portocaliu, turcoaz și smarald i se legănau pe corp la fiecare mișcare și pală de vînt.

— Seamănă cu un curcubeu cu blană, comentase Orion cînd firișoarele începuseră să crească.

Băiatul era mult mai vesel. Îi revenise mare parte din încrederea și buna lui dispoziție anterioară și se consolida prin fiecare pas cu care se îndepărtau de Citadela de Gheață.

Pe jumătate, Ozzie se aștepta să-l audă întrebînd „N-am ajuns încă?". O întrebare la care, date fiind circumstanțele, era imposibil să-i răspundă. Pe planetele pe care trecuseră pînă atunci, potecile Silfenilor fuseseră rezonabil de evidente, iar micul pandantiv al prieteniei îi ajutase de două ori, cînd Ozzie fusese nesigur. Dar pînă acum nimeriseră în regiuni în care pădurile erau apropiate, cu lizierele separate de numai două văi sau dealuri.

Planeta aceasta mare era altfel. Tocmai ieșiseră dintr-o pădure și văzuseră o vastă cîmpie unduitoare care se întindea înaintea lor. Pădurea din urmă acoperea o vale în forma literei „V": prin ea exista o singură cărare, în

lungul pîrîului iute care bolborosea vesel. Îi urmară pur și simplu cursul, rămînînd în preajma apei. Era unul dintre numeroșii afluenți ce alimentau rîul care străbătea cîmpia.

În cinci zile de mers neîntrerupt, întîlniseră multe păduri similare care se ridicau pe versanții abrupți ai unor văi. Nici una nu avea o potecă Silfenă care să ducă pe altă planetă. Arborii purtau fructe comestibile, globuri de mărimea unor pepeni, cu miez fibros similar la gust cu niște mere insipide. Aspectul acesta părea o constantă pe planetele legate între ele prin poteci Silfene: nimic ce era comestibil nu avea un gust sau o aromă pronunțată.

Orion dobora fructul cu un băț lung, susținut uneori de Tochee, astfel ca să poată ajunge la roadele de pe ramurile cel mai de sus. De fiecare dată cînd îl privea pe băiatul care agita disperat din braț pentru a lovi fructul, Ozzie se gîndea la hamburgeri cu chili și la curry.

Rîul îi îndrepta către un lanț de munți încununați de omăt ce marcau extremitatea cîmpiei. Pe măsură ce se apropiau de poalele lor, covorul de iarbă se rărea, expunînd petice de sol nisipos. În scurt timp, doar valea largă prin care curgea rîul mai prezenta urme de verdeață. Ei înaintau pe malurile presărate cu bolovani, testînd cu atenție terenul ca să ocolească zonele mocirloase. Ozzie și Orion aveau rucsacuri grele, iar Tochee ducea pe spinare o pereche de coșuri de samar mari și vechi. Valea începu treptat să-și mărească panta și rîul își iuți cursul, spumegînd în jurul stîncilor care se înălțau din albia sa.

— Încă îți dorești să fi construit o barcă? întrebă Orion vesel în timp ce treceau pe lîngă două stînci care împroșcau jeturi de picături fine.

Fusese o sugestie mai veche a lui Ozzie, făcută cam prin a treia pădure pe care o examinaseră pentru poteci. Deși ar fi fost o opțiune logică, cuțitul lui cu lamă diamantată nu era un instrument ideal pentru retezarea și curățarea atîtor copaci. Oricum, nu aveau nici un fel de frînghii cu care să lege laolaltă măcar o plută improvizată. La momentul respectiv, Ozzie nu dorise decît să iasă cît mai repede de pe cîmpie. Zilele petrecute sub întinderea tăcută

a cerului erau suficient de neplăcute, iar după căderea nopții se grăbea să intre în cort, demoralizat de pustietatea care-i înconjura. O intuiție îngropată adînc îl făcea să se teamă de planetă.

— Am coborît și pe cataracte care păreau mai amenințătoare, replică el cu un ton defensiv.

După o jumătate de zi de mers prin vale, aceasta coti brusc și se deschise într-un canion masiv. Rîul năvălea înainte și se prăbușea într-o serie de praguri abrupte, fiecare mai înalt decît precedentul, pentru a se sfîrși într-o cascadă care bubuia peste o stîncă înaltă de trei sute de metri. După atîtea zile pe care le petrecuseră în tăcerea profundă a cîmpiei pustii, vuietul cascadei era de-a dreptul șocant.

— Și-acum ce facem? întrebă Orion.

Privea canionul gigantic care ducea apa dincolo de cascadă. Părea să taie ca o lamă de cuțit prin lanțul muntos.

— În spatele nostru nu există nici o cale de ieșire de pe planeta asta, gîndi Ozzie cu glas tare. Fie urmăm cursul rîului, fie căutăm o cale de a ocoli munții.

Scoase o bucată foarte uzată de pergament. Ultimul lui cărbune se redusese la dimensiunile unui chiștoc de țigară; după ce-i găsi muchia cea mai ascuțită, scrise: „Cred că trebuie să continuăm. Asta pare să fie poteca."

De acord, scînteie segmentul ocular frontal al lui Tochee.

Pe toată durata lungii după-amiezi, coborîră cu grijă pe lîngă cascadă. Din cauza pietrelor lunecoase sub jerbele de stropi, se mișcau lent și precaut. Dacă sufereau vreun accident aici, probabilitatea de ajutor era practic nulă. Călătoria în singurătate îi făcuse să fie mai prudenți și nici chiar Orion nu se plînse de durata foarte mare a coborîrii. Tochee era primul; grație proeminențelor sale locomotorii. era de departe cel mai agil dintre ei pe panta periculoasă.

Soarele dispăruse demult în spatele pereților canionului cînd ajunseră pe fundul său. Potrivit ceasului din vederea virtuală a lui Ozzie, mai beneficiau de două ore de lumină solară completă. Bărbatul își scoase ochelarii de soare și mîji ochii spre roca neacoperită de vegetație din jur. În mod

cumva inevitabil, soarele era îndeajuns de puternic aici pentru a-i sili să poarte toată ziua ochelari de protecție. Ceața fină de apă ridicată de cascadă îl păcălise o clipă, producînd o pungă de aer umed și răcoros în jurul bazei ei. Deși nu se afla în bătaia directă a soarelui, se simțea totuși mai bine cu ochelarii pe ochi.

Trecură de tăul adînc pe care impactul zdrobitor al apei revărsate din înălțimi îl săpase în piatră și se îndreptară către rîul care-și relua curgerea calmă, clipocind peste prundișul nisipos din albia lată. Ozzie se opri pe mal și examină împrejurimile. Pe ambele părți, pereții verticali de piatră roșiatică precum rugina aveau înălțimea de peste un kilometru și se părea că creșteau constant, pe măsură ce canionul se curba lin spre est în fața lui. În partea sa cea mai largă, canionul avea lățimea de opt kilometri. Nimic nu creștea aici, nici iarbă, nici tufe. Fundul canionului era numai nisip și pietricele din aceeași gresie ruginie ca și pereții. Ozzie zări uriașe mormane conice de roci sfărîmate îngrămădite la baza stîncilor, în locurile unde secțiuni gigantice se rupseseră hăt deasupra și se prăbușiseră, pulverizîndu-se în grohotiș.

Unul dintre manipulatoarele lui Tochee se ridică într-un gest cît se poate de uman pe care-l deprinsese pentru a le atrage atenția. Cînd Ozzie se răsuci către extraterestru, șabloane mov pîlpîiau în segmentul lui ocular frontal. **Ceva la prima curbă. Posibil un arbore.**

Ozzie comandă transfocarea implanturilor retinale. Aerul tremura din cauza căldurii degajate de stînci, însă o pată întunecată era vizibilă exact în locul în care rîul cotea, dispărînd din vedere. „Posibil", scrise el.

Reluară drumul prin canion și ajunseră foarte repede la vatra focului. Era un simplu cerc de pietre cu fețele interioare înnegrite. Cenușa fusese demult suflată de vînt, lăsînd la interior doar nisip întunecat.

— Priviți! țipă Orion și porni în fugă.

Se opri la cîțiva metri după vatră și ridică ceva din nisip. Își arătă trofeul cu un surîs victorios.

— Să dea dracii, mormăi Ozzie.

Băiatul găsise o cutie de Coca-Cola. Culorile aproape că dispăruseră de-a lungul anilor, dar logoul familiar se distingea cu ușurință.

— Sîntem pe Pămînt? întrebă entuziasmat băiatul.

— Îmi pare rău, nenică, nici nu poate fi vorba.

— Trebuie totuși să fim undeva în Commonwealth. Aveam Coca-Cola chiar și pe Silvergalde.

Ozzie își scărpină barba mare și lățoasă.

— Cred că-s simple gunoaie. Știi cum sînt oamenii — cei mai mari nesimțiți din Univers. Pe de altă parte, ce naiba, se dovedește că sîntem pe cărarea cea bună!

Nu dorea să distrugă speranța fragilă a băiatului.

Orion privi derutat cutia, după care o aruncă înapoi pe nisip.

După o oră se opriră și ridicară tabăra pentru noapte. Ozzie și Orion își instalară cortul pe o ridicătură la cîteva sute de metri de rîu, apoi începură să-și clătească ciorapii și cămășile înainte să dispară ultima geană de lumină. Lui Ozzie i-ar fi plăcut să plonjeze direct în apă și să se spele complet, totuși, deși pînă acum nu zăriseră nici măcar o singură creatură vie pe planeta aceasta, pur și simplu nu se putea convinge să aibă încredere în apă. În studenție pierduse prea multe nopți cu o pizza, două baxuri de bere, ceva iarbă și un DVD cu un SF prost. Dumnezeu știa ce putea să pîndească de pe fundul rîului... poate că acolo nu era nimic, dar nu intenționa să sfîrșească cu ouă de extratereștri care să-i iasă prin fund! În mod brusc, serile petrecute tolănit în bazinele termale din Citadela de Gheață nu mai păreau chiar atît de rele.

Se întorceau spre cort, cînd Orion se opri și spuse:

— Uite o lumină!

Ozzie privi în lungul canionului, în direcția arătată de băiat. Hăt departe, lîngă apă, sclipea o scînteie aurie. Nu era nici măcar sigur dacă se afla pe malul lor. Transfocarea inserției retinale nu putea obține o imagine clară; indiferent ce factor de amplificare ar fi utilizat, rămînea o ceață pîlpîitoare. Cînd comută pe infraroșu, abia se distingea. Așadar nu era un foc.

— Probabil că-i altcineva care merge pe potecă, rosti el cu o siguranță pe care n-o simțea.

Tochee văzuse de asemenea lumina, cu toate că nici ochiul lui n-o putea focaliza. Continuară s-o privească în timp ce își mîncau cina compusă din fructe insipide și apă rece, dar nu se clinti. Ozzie și Tochee făcură de planton pe rînd în timpul nopții, pentru a se asigura că nu se apropia. Ozzie preluă plantonul de la miezul nopții pînă în zori. Se așeză pe o piatră netedă lîngă cort, îmbrăcat în pantalonii de velur și cămașa cadrilată, cu sacul de dormit în jurul umerilor ca o pătură. Rîul murmura discret în apropiere și ocazional auzea un șuierat gros și sacadat dinspre Tochee, pe care-l echivală cu un sforăit extraterestru; în rest nu exista decît tăcerea profundă pe care avea s-o asocieze mereu cu planeta aceasta.

Pe cerul fără nori și fără lună scînteiau o mulțime de stele foarte strălucitoare. Nu mai văzuse niciodată atîtea, nici chiar atunci cînd mersese în periplul său pe planetele noi din Commonwealth, înainte să fi fost contaminate de poluarea luminoasă a civilizațiilor. Îi atrăgea în mod special atenția o nebuloasă ca o ceață, de patru–cinci ori mai mare decît Luna Pămîntului. Era îndoită sub un unghi foarte ascuțit la un capăt, cu un fel de spin roșiatic întinzîndu-se și ieșind din pîcla generală. Nu-și putea reaminti vreun fenomen astronomic nici măcar vag asemănător cu acesta care să fi existat în apropierea Commonwealthului. Îl botează „Coada Diavolului". Păcat că n-avea să știe nimeni niciodată.

Imediat înaintea revărsatului de zori, auzi glasuri. Se ridică brusc, nesigur dacă nu cumva ațipise. S-ar fi putut să fi fost începutul unui vis. Nu erau însă voci omenești, sau cel puțin nu vorbeau în vreun grai pe care să-l recunoască.

Scînteia aurie nu se clintise. Ozzie comută inserțiile pe infraroșu și scană fără grabă de jur împrejur, descriind un cerc complet.

Glasurile se auziră iarăși. În mod clar, nu era un vis. Trecură pe lîngă el, făcîndu-l să se întoarcă atît de repede,

încît aproape că-și pierdu echilibrul. Erau multe și vorbeau între ele. Graiul era non-uman. Păreau alarmate. Speriate.

Erau însă numai sunete. Nimic nu se mișca în canion. Nimic material.

Ozzie fu cît pe-aici să întrebe: „Cine-i acolo?". Atît doar că asta era într-adevăr material de DVD-uri horror de văzut noaptea tîrziu. Idioțenii!

Șoaptele lunecară pe lîngă el, cu cineva — sau ceva — scîncind în depărtare. Ozzie dădu drumul sacului de dormit și extinse brațele, concentrîndu-se asupra mîinilor, străduindu-se să simtă deplasarea aerului, cea mai vagă senzație de mișcare. Închise ochii, știind că văzul nu-i mai era de acum de folos. Ascultă, palpînd aerul. Sunetele reveniră, reamintindu-i vechea expresie *șoaptele vîntului*. Auzi ce se spunea și repetă sunetele, încetișor. Zadarnic. Trecură pe lîngă el, fără să-l bage în seamă.

Așa îl găsi Orion, cînd primul val al zorilor alburii se ridică peste peretele canionului: nemișcat, cu brațele extinse ca o statuie religioasă, bolborosind cuvinte într-o limbă neștiută. Băiatul ieși din cort, frecîndu-se la ochi pentru a-și alunga somnul, și căscă:

— Ce faci?

Ozzie suspină și-și coborî brațele cu un gest de pendulare suspicios de asemănător cu o postură yoga. Îi zîmbi enigmatic.

— Vorbeam cu stafiile.

Orion își roti iute capul, străduindu-se să găsească ceva.

— Ai pățit ceva? Te-ai lovit la cap?

— Nu m-am mai lovit la cap de cînd cu barul de pe Lothian, iar aia s-a-ntîmplat cu mulți ani în urmă. Planeta asta-i bîntuită.

— Haide, Ozzie, termină! Nu mai face bancuri aici. Toată planeta-i ciudată.

— Știu, nenică. Scuze! Totuși să știi că am auzit ceva, ca și cum ar fi fost un grup de oameni sau de extratereștri.

— Silfenii?

— Nu, limba lor o cunosc. Nu știu ce vorbeau ăștia, dar după tonul glasurilor îți poți face o idee generală. Erau triști sau speriați. Poate ambele.

— Termină! Nu-mi place.

— Mda, știu. Cred că ăsta-i și scopul, nenică.

— Scopul cui?

— A ceea ce am simțit. Se încruntă. Ce am simțit de fapt? Dacă acceptăm că stafiile nu există, atunci a fost... un fel de proiecție? Ceva copilăresc, doar ca să-i sperie pe călători? Păi atunci de ce n-ar fi făcut-o cu tot tacîmul — să-și pună un cearșaf alb pe cap și să sară la ei dindărătul unui bolovan?

— Spuneai că Silfenii au viața de apoi, rosti încet Orion.

Ozzie îl privi gînditor.

— Ești atent la tot ce spun eu, este?

— Cîteodată, strînse băiatul din umeri și surîse mîndru.

— Bine, atunci să analizăm chestia asta. Aparatele noastre electronice nu funcționează, așa că stafiile nu pot fi proiecții normale, holograme, focalizări sonore și alte rahaturi de-astea. Silfenii sînt activi aici și asta implică faptul că trebuie să se petreacă cu știința sau acceptul lor.

— Dacă nu cumva o fac chiar ei, zise Orion brusc surescitat. Aici nu există nimic viu. N-am văzut nici un animal sau insectă. Poate că asta-i lumea lor de apoi, unde locuiesc toate stafiile Silfenilor.

Ozzie făcu o grimasă și privi în jurul canionului masiv și despuiat.

— Cumva nu cred asta. M-aș fi așteptat la ceva mai impresionant. E însă posibil să mă-nșel. Se uită după aceea în lungul canionului și anunță: Hopa, nu mai văd nici luminița!

Tochee lunecă între ei și ridică un membru manipulator. **Ce se întîmplă**? întrebară configurațiile din ochiul său.

— Asta o să ne pună la grea încercare vocabularul, murmură Ozzie.

***

La mijlocul dimineții, puteau vedea că pilaștrii negri din fața lor erau într-adevăr arbori. Erau uriași chiar și după standardele acestei planete — conuri subțiri și perfecte ce se ridicau la peste o sută cincizeci de metri.

Fuseseră plantați într-un șir dublu, la opt sute de metri de malul rîului, trasînd un drum impresionant prin canion.

— Așadar, cineva trăiește aici, zise Orion pe cînd se apropiau de începutul „drumului".

— Așa se pare. Ozzie dădu capul mult pe spate pentru a vedea vîrfurile primilor copaci. Știi ceva... fie că-s făcuți dintr-un lemn mai dur ca oțelul, fie că aici nu bate niciodată vîntul.

— Asta-i important?

— Nu știu. În tot cazul este un punct de maximum pe graficul bizareriilor.

Orion chicoti.

— Toată planeta mi se pare un punct de maximum.

— Nu te contrazic.

După o oră de mers, cînd canionului redeveni drept, îngăduindu-le să vadă înainte pe cale de mai mulți kilometri, distinseră un grup care mergea pe drum în fața lor. Erau șapte siluete, departe, ce înaintau în ritm constant.

Bipezi ca voi, anunțară configurațiile lui Tochee. **Ei au produs lumina de azi-noapte.**

„Este posibil", scrise Ozzie.

Se mișcă mai încet ca noi. Dacă iuțim viteza, îi putem ajunge azi.

Ozzie se gîndise la același lucru. Desigur, dacă ar fi dorit cu adevărat să le atragă atenția, în raniță îi mai rămăseseră cîteva rachete semnalizatoare, însă n-ar fi dorit să le folosească pentru altceva decît o urgență reală. Iar grupul din față putea oricînd să privească în urmă și să-i zărească. Era ușor surprins de faptul că nu-i văzuseră deja, ținînd seama mai ales de contrastul dintre fabulosul veșmînt multicolor al lui Tochee și roca monoton ruginie.

„Dacă iuțim viteza, obosim mai repede. Îi vom ajunge în cele din urmă."

De acord.

Mergeau de cîteva ore pe drumul pustiu cînd ajunseră la prima ruină. Un pîrîiaș traversa șerpuit canionul, de la baza peretelui stîncos pînă la rîu, tăind perpendicular drumul. Cu mult timp în urmă, un pod simplu din piatră

trecuse drumul peste el, dar nu mai rămăseseră decît temeliile de pe malurile pîrîului, ridicîndu-se din solul prăfuit ca niște dinți rupți.

În ele existau șănțulețe ondulate puțin adînci, care semănau cu urmele lăsate de șerpi în nisip. Ozzie nu-și dădea seama dacă erau eroziuni naturale, cauzate de vînt, sau sculpturi antice. Gîndindu-se din nou la arbori, bănuia că ar fi fost vorba despre sculpturi. Nu știa totuși cît timp ar fi fost necesar pentru a se toci într-atît. Oricum, cel puțin cîteva secole.

— Păcat că nu-mi funcționează matricele, oftă el. Prin datarea cu carbon a resturilor astea am fi aflat și ora la care au fost terminate.

— Vorbești serios?

— Da, da, ar fi făcut o estimare destul de precisă.

Întotdeauna se simțea ușor iritat că Orion știa așa puține despre tehnologie. Trebuia să fie atent la ce zicea, mai ales în glumă, ceea ce nu-i stătea în fire. Însă băiatul avea tendința de a lua drept literă de lege tot ce spunea el.

Trecură prin apa pîrîului și merseră mai departe. Ozzie se împotrivi impulsului de a-și ciopli numele pe pod. Era nițel surprins că pînă atunci n-o făcuse nimeni, mai ales cei care abandonaseră cutia de Coca-Cola.

Pînă să ridice tabăra pentru înnoptat trecuseră pe lîngă alt pod ruinat, dar și pe lîngă o depresiune circulară mare în sol, ale cărei margini erau construite din blocuri de piatră ce se îmbucau aproape perfect. Nici unul dintre vestigiile arheologice nu oferi vreun indiciu în privința constructorilor lor. Podul avea un design destul de elementar pentru toate speciile, la fel ca fundațiile masive — ceea ce suspecta Ozzie că ar fi fost cercul din pietre.

În ziua aceea izbutiră să reducă la vreun kilometru și jumătate distanța care-i despărțea de grupul de călători din față. După ce ridicară cortul, lumina aurie deveni vizibilă în bezna care se lăsa iute.

— Acolo sînt, rosti Orion. Ar trebui să lansezi o rachetă, Ozzie. E imposibil ca acum să n-o vadă.

Bărbatul rămase cu ochii ațintiți asupra punctului luminos nemișcat.

— Ei știu că sîntem aici. Dacă nu vor să stea de vorbă cu noi, n-are nici un sens să încercăm să-i silim.

Orion încuviință voios din cap și se apucă să taie un fruct mare.

— Am priceput asta. Nu poți să grăbești pe cineva care nu vrea să fie grăbit, este?

— Înveți cîte ceva...

— Deci o las pe fată să decidă ea viteza.

— Exact.

— Și ea va găsi întotdeauna o cale prin care să-mi spună cînd e gata să se culce cu mine? Ești sigur în privința asta?

— A-ă-ă, da. (Ozzie începuse să deteste serile petrecute în jurul focului. Băiatul avea o minte incredibil de orientată într-o singură direcție.) Dar fii atent, nenică, o să fie ceva subtil. Trebuie să fii foarte atent la fată.

— Dă-mi un exemplu.

— Fii atent, dacă ea n-are nimic împotrivă ca întîlnirea voastră să dureze atît de mult cît vrei tu, ăsta-i un semn bun.

— Mai înainte ziceai să nu-ncerc să mă culc cu ea de la prima întîlnire.

— Da, da, așa-i, însă eu mă refer acum la a doua întîlnire sau la alta.

— Bun! Să zicem atunci că ține toată noaptea. Ce fac — îi cer să vină la mine acasă, sau o să-mi ceară ea?

— Nu știu, nenică. Depinde de fată, da? Folosește-ți și tu judecata.

— Ozzie, eu n-am așa ceva și de-aia te și-ntreb pe tine.

— Vrei altă replică de agățat?

Descoperise că aceea era întotdeauna o cale bună de a-l face pe Orion să înceteze, deși prețul la adresa demnității lui era dureros de ridicat.

— Da!

— Bine. Însă pentru asta trebuie să ai o tonă de-ncredere în tine, înțelegi? Să nu eziți deloc. Mi se pare mie sau întotdeauna arăți așa superb?

— Poate, comentă Orion neconvins. Trebuie totuși să mai existe ceva ce să spui dup-aia.

— Eu nu pot decît să-ți arăt cum să deschizi ușa. După ce intri în dormitor, ești pe cont propriu.

În toiul nopții, glasurile reveniră. Erau însă mai puternice și se repetau mai frecvent.

Orion se trezi speriat cînd o rafală trecu chiar pe lîngă cort. Ozzie stătea deja în capul oaselor, în sacul de dormit, ascultînd ce se spunea și tonul cuvintelor.

— Sînt stafii, nu-i așa? întrebă băiatul solemn.

— Așa se pare, da. Ești speriat, nenică?

— Ozzie, sînt stafii!

— Exact. Ei bine, și eu sînt speriat, în cazul în care doreai s-o știi.

Ieși din sacul de dormit și deschise fermoarul cortului. Văzduhul nopții fremăta de sunete, sute de voci care se învolburau haotic în jurul taberei lor micuțe. Pași în mijlocul lor și nimeri... în lumina zilei. Stătea pe un covor luxuriant de iarbă verde-albastră care acoperea fundul canionului, alături de tufe dese și arbori. Drumul străjuit de copaci fusese înlocuit de o șosea pavată cu lespezi din piatră. Bovine ciudate, cvintupede, trăgeau căruțe din lemn umplute vîrf cu butoaie și o versiune locală de fîn. Conducătorii atelajelor erau extratereștri care semănau cu niște sepii în formă de pară, cu sute de tentacule subțiri ce se ridicau din jumătatea lor inferioară și le slujeau atît ca picioare, cît și ca brațe. Tentaculele albe precum ceara se împleteau mai multe laolaltă și produceau membre pentru orice ar fi fost necesar. Zeci de asemenea făpturi lunecau pe șosea, cu vîrfurile tentaculelor răsucindu-se și zbătîndu-se ca niște viermi străpunși cu acul, pentru a asigura înaintarea. Vorbeau între ei cu voci scăzute, bolborositoare.

O căruță venea drept spre Ozzie, care agită disperat din brațe.

— Hei, ai grijă ce....

În mod evident, vizitiul nu-l putea vedea nici pe el, nici cortul, nici pe Orion care îi stătea alături. Îl prinse pe băiat

care încremenise și-l împinse într-o parte, căzînd de pe șosea... în noapte.

— Să-mi bag pula! icni Ozzie.

Ridică ochii și privi în jur. Nimic nu se schimbase. Stelele scînteiau pe cerul nopții, proiectînd o lumină slabă. Drumul de arbori stătea impasibil pe malul rîului tăcut, marcînd traseul vechii șosele.

— Uau! izbucni Orion. Mișto!

— Ce?

Lumina stelelor arăta zîmbetul larg al băiatului.

— Nu te-ai prins? Canionul ăsta-i o mașină a timpului, tot așa cum potecile Silfenilor sînt găuri-de-vierme. Ce zici?

— N-a fost decît o imagine, nenică, spuse Ozzie oarecum bățos cînd se ridică în picioare și-și scutură nisipul de pe șort. Ne arăta ce era înainte pe-aici.

— Ei i-am *mirosit*, Ozzie, miroseau a oțet. A fost ceva real, nu o imagine. Noi am fost acolo, în trecut. Ba chiar și tu ai crezut asta, altfel de ce te-ai aruncat într-o parte?

— M-a luat prin surprindere, atîta tot, și nu știam la ce nivel se extindea imaginea. Să știi că oamenii s-au ales cu răni reale în IST-uri.

— Ți-a fost frică! Orion deschise larg brațele și rîse vesel către peretele canionului. Hei, l-ai speriat pe Ozzie! Ești o mașină a timpului rea.

— Nu-i...

Ozzie se stăpîni, deși sesizase și el izul. Privi în lungul drumului, verificînd luminița aurie de la celălalt grup. Era tot acolo, nemișcată. Vocile spectrale reveniseră și lunecau sinuos prin aer.

— Să dea dracii, locu' ăsta-i straniu!

— Ozzie! icni Orion.

Unul dintre extratereștrii-sepie luneca pe lîngă ei, învăluit în propriul său nimb micuț de lumină. Tochee își împinse în lături pătura din blană de balenă și-și ridică șocat proeminențele locomotorii cînd spectrul aparent solid trecu în apropiere de el.

Ce-a fost asta?

Configurațiile oculare ale lui Tochee străluceau atît de puternic, încît Ozzie crezu că le văzuse și Orion. Ridică din umeri — în nici un caz nu aveau în vocabular un termen pentru stafii călătoare prin timp. Cînd se uită în jur, extraterestrul-sepie dispăruse.

— Cred c-ar fi mai bine dacă am ieși de pe drum. Mai sînt doar cîteva ore pînă-n zori. Ar trebui să-ncercăm să ne odihnim nițel.

— Ozzie, dar e minunat! Am putea sfîrși călătoria asta chiar înainte s-o fi început. Eu m-aș putea întoarce pe Silvergalde și să-mi opresc părinții să mai plece.

— Uite ce-i, nenică, știu că tu crezi că o mașină a timpului este ceva beton, însă ascultă-mă pe mine — există niște fundamente cuantice care o fac imposibilă. Clar? Știu cum pare toată chestia asta, dar nu-i reală.

Orion era pe punctul de a răspunde cînd apăru un vehicul mecanic micuț, în cabina căruia stăteau doi extratereștri-sepie. Fum și abur se revărsau în valuri din burlanele gemene aflate în partea lui din spate. Băiatul inspiră adînc și se clătină spre înapoi.

— Cred că poate ai dreptate. Aici am fi călcați.

Ozzie era extrem de ispitit să stea locului și să lase una dintre aparițiile acelea să treacă direct prin el. Pe de altă parte, arătau al naibii de reale...

Cei trei își strînseră bagajele și părăsiră în grabă drumul. De îndată ce trecură de linia copacilor, volumul glasurilor se diminuă, deși nu dispăru pe deplin. Ozzie și Orion se rezemară de o stîncă, învelindu-se bine cu sacii de dormit. La răstimpuri, o lumină opalescentă răbufnea de pe drum, conturînd bazele arborilor, cînd extratereștrii demult morți treceau pe drumul lor străvechi. După o vreme, Ozzie încetă să încerce să se mai gîndească la explicații și închise ochii.

***

— Am o teorie, rosti înflăcărat băiatul pe cînd își molfăiau micul dejun lipsit de orice gust. Cred că Sara a mers

prin canionul ăsta. De aceea mai trăiește după atîta timp. Canionul a adus-o în viitor.

— Nu-i o mașină a timpului, zise Ozzie probabil pentru a zecea oară. Timpul nu poate să curgă spre înapoi, iar tu nu te poți deplasa spre trecut. Curentul este unidirecțional. Punct, nenică!

— Ea a mers înainte.

— Perfect, asta nu-i așa greu. Pînă și noi o putem face.

— Putem?

Orion era fascinat.

— Păi... teoretic, se poate. Structura internă a unei găuri-de-vierme poate fi modificată astfel încît cadrul ei temporal să se desincronizeze. Cu alte cuvinte, intri printr-un capăt și ieși prin capătul opus după o săptămînă. Dar pentru tine a trecut doar o secundă. Sînt aproape sigur că asta se-ntîmplă pe potecile Silfenilor. În tot cazul, este logic, mai ales cînd te gîndești la oameni ca Sara.

— Tu ai făcut-o cu găurile tale de vierme?

— Nu. Este foarte complicat și noi nu deținem deocamdată o tehnologie pe măsura matematicii. Mormăi dezaprobator. Poate c-o vom avea, pînă o să ne-ntoarcem noi doi.

În dimineața aceea merseră în paralel cu drumul de arbori, păstrînd o distanță de trei sute de metri față de el. Acolo continua să se observe mișcare. Era aproape subliminală. Umbre care pîlpîiau între trunchiuri, dispărînd cînd își focalizau atenția asupra lor. În tot cazul, aparițiile nu erau la fel de clare în timpul zilei.

La două ore după ce porniseră, își dădură seama că îi ajungeau din urmă pe ceilalți călători. Grupul lor rămăsese pe drum și păreau că ar fi înaintat împotriva unui vînt puternic, aplecîndu-se în față pentru a continua cu încăpățînare, cu hainele fluturîndu-le în urmă.

— Sînt Silfeni, zise Orion. Sînt sigur de asta.

Ozzie își folosi funcția de transfocare a inserțiilor retinale. Băiatul avea dreptate.

— Alt punct de maximum, murmură el.

— O să vorbim cu ei?

— Nu știu...

Ozzie era sfîșiat de îndoieli. De cînd părăsiseră planeta Citadelei de Gheață, nu văzuseră nici o altă creatură înzestrată cu rațiune. Pe de altă parte, Silfenii erau neinteligibili în cazul cel mai fericit.

— Să vedem unde sînt cînd ajungem chiar lîngă ei.

În față începuse să se zărească o întrerupere mare a drumului. Șirurile de arbori continuau dincolo de ea, dar fundul canionului era gol pe o distanță de vreo trei kilometri.

— Nu pot vedea nici un copac căzut, rosti Ozzie examinînd solul. Se pare că cei care i-au plantat au dorit să facă o pauză.

— E vreo construcție pe acolo? întrebă Orion.

— Nu văd nici o ruină.

Se apropiau destul de repede de grupul Silfenilor și Ozzie estimă că ar fi trebuit să-l ajungă cu puțin înainte de întreruperea drumului. Umbrele spectrale întunecate continuau să pîlpîie pe potecă, însoțite de ocazionalele bolboroseli jalnice. Era aproape sigur că era același grai pe care-l auzise la extratereștrii-sepie cînd fusese în interiorul proiecției.

Cînd ajunseră la cîteva sute de metri în spatele Silfenilor, Tochee ridică un tentacul. **Nu este natural**, anunțară configurațiile lui. Tentaculul indica peretele canionului din zona de întrerupere.

Ozzie studie stînca, încercînd să distingă ce văzuse Tochee. Unele crăpături verticale păreau cam prea regulate... Își modifică scara vizuală și icni uimit; edificiul era atît de mare, încît nu-l recunoscuse.

Cu milenii în urmă, roca fusese sculptată cu profilurile extratereștrilor-sepie. Erau două, distanțate la un kilometru și jumătate și înalte de opt sute de metri. Entropia le rosese lent, iar alunecările de teren și dislocările rupseseră segmente întregi, distorsionînd conturul. Mormanele de grohotiș de la baza stîncii de sub ele erau foarte înalte. În ciuda vandalizărilor naturii, formele continuau să fie destul de distincte pentru ca bărbatul să le poată identifica. Între ele se afla un palat care se întinsese pe

aproape toată înălțimea stîncii; bănuia că ar fi fost un palat, deși putea cu ușurință să fi fost un oraș vertical, un templu sau poate o fortăreață. Arhitectura îi reamintea vag de castelele bavareze pe care le văzuse clădite în vîrful piscurilor alpine neregulate, însă aici edificiul părea să fi fost construit de termite. Arăta ca și cum turlele curbe și balcoanele în formă de semilună crescuseră din piatră, cu toate că nu mai rămăseseră multe și nici una nu era completă. De fapt, din construcție în sine dăinuise chiar mai puțin decît din statuile gigantice ce o flancau. Arcuri butante se reliefau din suprafața verticală, curbîndu-se în sus și sfîrșindu-se în vîrfuri zimțate, deoarece structura pe care o susținuseră cîndva se rupsese și se prăbușise în vastele mormane de sfărîmături întinse la poale. Scări și poteci zigzagau peste toată suprafața expusă. Sute de încăperi erau vizibile sub formă de cavități acolo unde le lipseau jumătățile frontale. Mii de grote întunecate deschise arătau locurile unde coridoarele sfredeleau roca pentru a conecta odăile și sălile interioare.

— Ce s-a-ntîmplat aici? întrebă Orion și glasul îi tremură cu o undă de respect.

Ozzie scutură din cap, impresionat — lucru rar pentru el — de dimensiunile tragediei. Era profund tulburător ca o specie, evident foarte capabilă și inteligentă, să îngăduie civilizației sale să decadă.

— Cred c-ar trebui să-i întrebăm pe Silfeni.

Îndată ce începură să se apropie de drum, descoperiră motivul pentru care Silfenii avansau atît de greu. Nu vîntul îi împiedica... ci memoriile drumului vechi sporeau în intensitate. Toți călătorii din trecut care folosiseră șoseaua își refăceau traseul și toți foloseau canionul simultan. Le lipsea materialitatea pe care o avusese apariția din noaptea trecută, însă o compensau din plin prin numărul imens.

La început, Ozzie clipea reflex cînd stafiile se repezeau spre el în mod sporadic, încordîndu-se cînd intrau în el, dar descoperise că treceau direct prin el, fără pic de rezistență. Unii extratereștri, majoritatea, erau simpli pedeștri. Alții

își conduceau căruțele șubrede sau călăreau pe animale. Cîțiva erau în vehicule mecanice.

Densitatea călătorilor spectrali crescu proporțional, pe măsură ce se apropiară de șosea. Odată cu ei sosiră și zgomotele lor, strigătele a sute de extratereștri, vorbind și țipînd simultan. Iar numărul lor contribui în final la o ușoară presiune. Ozzie plecă fruntea cînd intră în ei. Simți ceva atingîndu-i încheietura și tresări șocat. Cînd se uită, văzu că tentaculul manipulatorului lui Tochee i se înfășura în jurul mîinii. Acesta îl prinsese în același timp și pe Orion. Ținîndu-se laolaltă, ei trei se împinseră înainte către Silfeni.

Dincolo de șirul de arbori, extratereștrii străvechi se contopeau într-un singur torent încețoșat de culori. Vocile lor deveneau un unic urlet nesfîrșit. Acum era într-adevăr o furtună care-i izbea. Ozzie se aplecă mult în față, recunoscător pentru strînsoarea fermă a lui Tochee. Cămașa și puloverul îi fluturau sălbatic. Făcu o grimasă decisă și-și sili picioarele să înainteze.

Silfenii erau destul de ușor de distins, sub forma unui grup întunecat în puhoiul de culoare, lumină și zgomot care deborda pe șosea. Pe măsură ce se apropiau treptat, Ozzie văzu că Silfenii erau bătrîni. Părul lung le era rar și sur, iar riduri adînci le brăzdau chipurile plate, săpîndu-le demnitate în trăsături. Pînă atunci nu văzuse niciodată la ei semnele vîrstei; în același timp însă nu văzuse nici copii Silfeni, presupunînd că așa ceva ar fi existat. Totuși vîrsta le conferea o distincție care le lipsea oamenilor cu cît înaintau în etate. Dar chiar și acum, în timp ce se împingeau împotriva istoriei șoselei, membrele lor lungi nu șovăiau nici o clipită.

— Salut, rosti Ozzie în graiul Silfen.

O Silfenă se întoarse. Ochii ei mari și negri îl priviră cu curiozitatea unei bunici care uitase numele nepotului favorit.

— Sînt eu. Ozzie. Mă mai ții minte?

— Niciodată noi nu putem uita, scumpule Ozzie, și cel mai puțin în acest loc de amintiri. Fericiți sîntem să te găsim aici unde ai căutat să fii.

— Îmi pare rău, dar eu n-am dorit niciodată să fiu aici.

Rîsetul ei vesel păru să calmeze țipetele spectrelor.

— Cerut-ai ca toate minunile să fie arătate și cunoscute în locuri departe de casă. Cît de iute mintea ta sare și se schimbă o dată cu toanele capricioase, încîntare și tristețe ard îndărătul ochilor tăi cu frumusețea stelelor gemene ce-și dansează de-a pururi cercul perfect.

— Acestea sînt minuni pentru voi? Eu cred că sînt timpuri de mult apuse.

— Ascultă-i pe cunoscători, Ozzie, cînd străbați poteci prin lumi pierdute. Plin de înțelegere vei deveni spre fericirea firii tale încăpățînate. Minunea naște nu numai bucurie, ci și tristețe. Amîndouă trebuie trăite de celălalt, fiindcă în cele din urmă ele sînt îngemănate în una. Aici ai ajuns unde puțini au fost, atît de mare ți-e nevoia, atît de puternic ți-e cîntul. Noi te iubim totuși, deși nu ești încă gata să cazi în cercul de lumină și aer unde cîntul va fi cîntat pînă la sfîrșit, fie el amar sau dulce.

— Asta-i răspunsul la bariera Dyson? Spune-mi despre stelele întemnițate. Doresc tare mult să aflu.

— Vei afla, mergînd prin această vale a morții spre umbrele care zăbovesc și jelesc.

— Rîzi de mine? murmură el în engleză. Ce faci — îmi parafrazezi Biblia?

Limba lungă a Silfenei vibră în mijlocul gurii ei.

— Aici am căutat eu s-ajung? Aici sînt în temnița care încătușează steaua? Potecile voastre trec prin zidurile de întuneric?

— Leapădă-ți numerele și răgușeala și învață să cînți, dulce Ozzie. Cîntecul este destinul tuturor celor care trăiesc ca să iubească să trăiască.

— Nu-nțeleg, scrîșni el printre dinții încleștați. Nu știu dacă ăsta-i răspunsul. Ce pizda mă-sii e locul ăsta? Aruncă o privire tulburată către Silfenă, apoi reveni la graiul lor:

De ce sînteți voi aici, în valea asta moartă? De ce îndurați asta?

— Aici am venit să ne completăm cîntul, micuți și fragili sîntem, și ne căutăm locul printre ceea ce va fi să fie. Lungă ne-a fost călătoria, orbitor a strălucit lumina deasupra noastră, puternice cîntecele pe care ni le-am cîntat, tare și moale a fost pămîntul pe care au călcat picioarele noastre. În curînd nu vom mai umbla.

— Asta este? Ăsta-i capătul potecii Silfene? Picioarele voastre își vor încheia călătoria în valea aceasta?

— Ozzie! strigă Orion. Ozzie, stafiile dispar!

Ozzie privi în jur. Ajunseseră la ultimii doi copaci și presiunea se diminua rapid. Stafiile se destrămau, îngăduind razelor de soare să mănînce grohotișul de pe fundul văii. Pe cînd privea uimit în jur, vocile lor bolborosite își reduseră intensitatea și se stinseră. Se împletici înainte, nemaiîntîlnind rezistență. Deasupra lui, pe întreaga înălțime a canionului, se ridica anticul palat-oraș extraterestru căzut în ruină.

— Poteca pe care pășim și iubim merge de jur împrejur și de aceea nu se poate sfîrși nicicînd, Ozzie, spuse Silfena. Vorbea cu multă tristețe, ca și cum i-ar fi povestit despre moarte. Ea începe cînd începi tu. Ea se sfîrșește o dată cu tine.

— Și între capete? Ce-i atunci între capete? Atunci cîntăm noi?

— Mergînd pe potecă, auzi multe cîntece. Cîntece pe care să le prețuiești. Cîntece de care să te temi. Haide, Ozzie, ascultă cîntecul spart al acestei lumi. Aici se află melodia cu care dorești să umbli mai departe prin hățișul de mister care sîntem noi toți.

Silfenii își uniseră mîinile și femeia înaltă întinse brațul spre el. Orion îl privi neliniștit. Configurațiile oculare ale lui Tochee întrebară: **Ce facem?**

— Spune-i prietenului nostru că nu știu, se adresă Ozzie băiatului. Dar voi afla.

— Ozzie?

— N-o să pățesc nimic.

Întinse mîna către Silfenă. Îi simți pielea caldă și uscată, cînd cele patru degete i se îndoiră suple în jurul mîinii. În mod bizar, gestul acela i se păru liniștitor.

Laolaltă, porniră spre ruinele verticale. La baza mormanului uriaș de piatră sfărîmată exista un glob negru lipsit de caracteristici exterioare, de înălțimea unui Silfen. Ozzie nu era sigur dacă stătea chiar pe nisipul ruginiu sau dacă plutea deasupra lui.

— Acum vei cunoaște cîntecul acestei planete, spuse Silfena cînd se apropiară de sferă. Tot ce obișnuia să cînte vine din ultima ei amintire.

Ozzie aproape că șovăi. După aceea văzu planeta plutind în centrul sferei. Holbă ochii, ca un copil fascinat.

Nu era imaginea planetei, ci un spectru asemănător extratereștrilor care bîntuiseră drumul din canion. Cu mult timp în urmă, plutise în spațiul cosmic, știută de Silfeni care își străbăteau potecile prin pădurile ei bucolice. Locuitorii planetei, extratereștrii-sepie, clădiseră o civilizație pașnică, avansîndu-și cunoașterea așa cum o făceau majoritatea speciilor. Începuseră chiar să-și exploreze propriul sistem solar, trimițînd nave rudimentare pe planete și sateliți.

Atunci sosiseră colonizatorii imperiali. Nave stelare imense pătrunseseră în sistemul stelar pe văpăi de fuziune, intrînd pe orbita acestei planete liniștite și fericite. Avuseseră nevoie de decenii pentru a străbate spațiul interstelar și erau lacomi să-și înhațe trofeul — o planetă nouă, pe care să-și restabilească vechiul imperiu.

Războiul de cucerire fusese pe cît de scurt, pe atît de inutil. Băștinașii rezistaseră în măsura în care putuseră, modificîndu-și rachetele purtătoare de instrumente științifice pentru a ataca invadatorii uriași de deasupra frumoasei lor planete. Navele mari suferiseră unele avarii, care-i făcuseră pe imperialiști să recurgă la represalii brutale.

În pădurile și vîlcelele de dedesubt, Silfenii se grăbiseră pe potecile lor pentru a recîștiga pacea și libertatea refuzate băștinașilor, însă pînă și poporul elfilor, a cărui viață însemna bucurie și interes detașat pentru planetele pe care

trecea, fusese tulburat de violența oribilă care irupsese în jurul său. Silfenii priviseră și se autoflagelaseră.

Lui Ozzie îi fură arătate navele stelare negre și blindate lansîndu-și rachetele și proiectilele cinetice către planeta de dedesubt. Explozii sfîșiaseră norii adormiți, distorsionînd atmosfera. Talazuri de distrugere se rostogoliseră. Terenul solid unduise ca apa. Oceanele se ridicaseră mînioase. Orașe și sate fuseseră nimicite. Zeci de mii de extratereștri muriseră în primele secunde. Ozzie îi cunoscu. Le simți moartea. Durerea. Teama. Pierderea. Tristețea. Regretul, cînd locuințele li se dezintegrară. Amărăciunea, cînd copiii le fură sfîrtecați sub ochi. Toți erau acolo, pentru a-i identifica și a le retrăi emoțiile. Iar morțile se multiplicaseră atunci cînd armele imperiului trimiseseră planeta în uitarea radioactivă fumegătoare, înainte ca navele să fi plecat în căutarea de lumi noi, planete mai lesne de subjugat.

Ozzie se retrase din fața globului și căzu, ghemuindu-se în poziția unui făt, iar lacrimile i se revărsară pe obraji, pătînd solul nisipos și arid al planetei moarte.

Plînse ore la rînd, impregnat de teribila suferință a nenumăratelor morți. O urî așa cum nu mai urîse nimic, niciodată în viața lui. Detestă ceea ce se făcuse aici. Detestă stupiditatea orbească a imperialiștilor. Îi detestă pe Silfeni, fiindcă stătuseră cu brațele încrucișate și nu făcuseră nimic. Detestă distrugerea atîtor vieți, a unui asemenea potențial. Detestă știind că Universul ar fi fost mult mai bun dacă extratereștrii simpli și tăcuți de pe această planetă ar fi supraviețuit și ar fi întîlnit în cele din urmă strident de imperfecta rasă umană pe măsură ce Commonwealthul s-ar fi extins. Detestă că întîlnirea unor minți atît de diferite nu avea să se petreacă niciodată.

Tîrziu după-amiază, cînd lacrimile îi secaseră de mult, își opri lamentația jalnic scîncită și se întoarse pe spate, clipind spre cerul fără nori. Orion și Tochee îl priveau neliniștiți.

— Ozzie, îl imploră băiatul gata să izbucnească în lacrimi, te rog, nu mai plînge!

— E greu, rosti el cu glas răgușit. Am fost aici. Am fost cu fiecare dintre ei, cu toți, cînd au murit.

Reîncepu să tremure.

— Ozzie! Ozzie, te rog!

Simți mîna lui Orion strîngînd-o pe a sa, cu nevoia disperată a unei asigurări. Un băiat pierdut la ani-lumină de casă, abandonat de părinții lui, într-o aventură care devenise un coșmar de prea multe luni. Avea nevoie de fragila atingere omenească pentru a nu se prăbuși în infinitul negru de oroare. *Ce mai ironie a sorții ar fi fost? Superindependentul Ozzie să aibă nevoie de cineva!*

— Bine, șopti el și strînse puternic mîna băiatului. Bine, da' lasă-mă un moment, nenică, da?

Dădu să se ridice în capul oaselor și constată că trupul îi răspundea cu greu la comenzi. Manipulatorul lui Tochee lunecă sub el, ajutîndu-l să se îndrepte. Privi în jurul canionului, aproape temîndu-se de ce va vedea.

— Unde-s Silfenii?

— Nu știu, răspunse Orion. Au plecat de mult.

— Da... În sfîrșit au făcut ceva bun. Dacă mai stăteau, i-aș fi omorît.

— Ce s-a-ntîmplat, Ozzie? Ce-ai văzut?

Bărbatul duse o mînă la frunte, surprins cît de fierbinte îi era pielea, de parcă ar fi avut febră.

— Am văzut ce s-a-ntîmplat cu planeta asta. Niște extratereștri au sosit în nave stelare și... au bombardat-o cu arme nucleare.

Orion se uită de jur împrejur, nesigur.

— Aici?

— Da. Cred însă că de atunci a trecut foarte mult timp.

Se uită la palatul-oraș ruinat și încercă alt val de tristețe.

— De ce ți-au arătat chestia asta?

— Nu știu, pe bune, nu știu. Credeau că asta doream, pentru cîntecul meu. Cîntec — pe dracu'! Un mormăit scîrbit îi scăpă printre buze. Aș zice că avem niște probleme serioase de traducere. Cînd o s-ajungem acasă, cred c-o să dau în judecată pe cineva din departamentul cultural —

o să-i cer un trilion de dolari. N-o să-mi revin niciodată din asta.

Se opri, știind cît de adevărate îi erau spusele.

— Pe de altă parte, cred că asta-i și ideea. Este o amintire care aparține Silfenilor. Ei au asistat la tot. Și n-au făcut nimic.

Ridică un pumn de sol nisipos și-l prefiră printre degete, fascinat de grăunțele mișcătoare.

— Asta-i pentru ei, este durerea lor, nu a mea, nu a foștilor locuitori ai planetei. Despre ei este vorba. De acum nimeni altul nu știe și nu-i pasă.

— Ce facem în continuare?

Ozzie privi vlăguit globul negru.

— Plecăm. Aici nu există nimic pentru noi.

21

Chiar și după atîția ani, Elaine Doy tot simțea un fior cînd suia pe podium. Din sala Senatului, arăta impunător — o estradă largă și înălțată în fața scaunelor, cu o masă mare și curbată din lemn de stejar veche de secole, de unde conducea dezbaterile prim-ministrul. Cînd suiai pe scara din spate, luminile ce străluceau de pe plafonul boltit al sălii erau atît de puternice încît abia zăreai ultima treaptă. Covorul purpuriu era uzat și tocit. Masa impunătoare era pîngărită de orificii pentru a îngădui montarea modernelor matrice, portaluri și i-puncte.

În decursul ședințelor de lucru din trecut, venise de multe ori aici pentru a face o declarație politică ori pentru a citi un raport al trezoreriei. Senatorii o bombardaseră fără milă, strigătele de „rușine!" și „demisia!" răsunaseră prin sală, în vreme ce reporterii din galeria aflată în dreapta podiumului rînjiseră ca lupii, înregistrînd exasperarea ei, replicile debile și răspunsurile ce ocoleau subiectul. În ciuda lor, ei îi acordau în cele din urmă atenție, ea controla dezbaterea, impunea legile, negocia înțelegerile ce asigurau funcționalitatea guvernului și în același timp luau puncte politice de la oponenții ei.

Azi însă cei șapte sute de senatori prezenți tăcură cu respect și se ridicară în picioare, salutînd conform tradiției ocazia în care li se adresa Președintele. Ar fi dovedit același respect și dacă n-ar fi fost decît expunerea ei lunară, dar de data aceasta femeia simțea incitarea reală ce străbătea Senatul. Astăzi privirile erau îndreptate către ea, pentru a le oferi o direcție.

Escorta ceremonială de soldați englezi îi dădu onorul și se retrase, păzind spatele podiumului. Dintotdeauna Elaine Doy apreciase că splendidele lor uniforme stacojii adăugau clasă acestor momente. Deși, din punct de vedere oficial, fuseseră alocați Președinției ca un act de curtoazie al regelui William la întemeierea Commonwealthului, biroul de securitate al Executivului le preluase de mult finanțarea și organizarea.

— Domnilor senatori și cetățeni ai Commonwealthului, vă rugăm să păstrați tăcerea pentru Președintele Elaine Doy, care dorește să vi se adreseze astăzi, anunță prim-ministrul.

Schiță o plecăciune spre Elaine și reveni îndărătul mesei.

— Domnilor senatori și concetățeni, rosti ea, vă mulțumesc pentru timpul pe care mi-l acordați. Așa cum sînt convinsă că știți din buletinele mass-media, navele Agenției pentru Zboruri Stelare, *Conway*, *StAsaph* și *Langharne*, au revenit de la Dyson Alfa. Descoperirile făcute de ele acolo s-au apropiat neplăcut de mult de scenariile noastre cele mai nefavorabile. Comandantul Wilson Kime a confirmat că Dysonii, Primii, cum par a se numi, au într-adevăr o natură ostilă. Mai îngrijorător, el a descoperit că Primii și-au dedicat considerabila abilitate industrială în scopul construirii de găuri-de-vierme mari, care pot ajunge la distanțe imense în această galaxie pașnică.

Mulțumim azi și omagiem echipajele navelor pentru expediția primejdioasă pe care au întreprins-o la solicitarea noastră. Pentru a obține aceste informații în asemenea condiții periculoase, ele au dat dovadă de un curaj excepțional care ar trebui să-i pună serios pe gînduri pe Dysoni asupra fermității noastre. Nu trebuie să uităm totuși nici o clipă că ei au primit ajutor dintr-o sursă cu totul neașteptată.

După ce a îndurat orori pe care nici măcar nu ni le putem imagina, Dudley Bose a sacrificat ce mai rămăsese din el pentru a ne avertiza asupra realelor intenții ale Dysonilor. Recunoștința pe care toți oamenii aflați azi în

viață o datorează acestui om măreț și colegei lui de echipaj, Emmanuelle Verbeke, este mai presus de cuvinte. Am fost informată că procedura lor de re-viere se desfășoară în condiții perfecte și nu putem decît să mulțumim divinităților în care credem și să sperăm că în curînd ei se vor putea realătura societății noastre, astfel ca să-i putem îmbrățișa, primindu-i așa cum merită.

Între timp, ne așteaptă multe de făcut dacă trebuie să păzim minunatul nostru Commonwealth. Concetățeni, după secole de expansiune pașnică, trăim momente în care civilizația noastră se confruntă cu posibilitatea unei confruntări de o neașteptată și unică ostilitate. Dacă se va întîmpla așa, nu ne vom putea baza ca alții, prietenii noștri Silfenii sau Îngerul Înalt, să ne vină în ajutor. Oamenii vor trebui să facă ceea ce au făcut întotdeauna în clipele întunecate ale existenței lor — să întîmpine adversitățile cu hotărîrea și curajul care, în repetate rînduri de-a lungul istoriei, am dovedit că sînt drepturile noastre înnăscute.

În acest scop, am semnat azi decretul Executiv 1081, care transferă o nouă responsabilitate Agenției pentru Zboruri Stelare: apărarea fizică a planetelor și stelelor ce formează Commonwealthul prin orice mijloace vor fi necesare. Din clipa aceasta, Agenția va fi cunoscută sub denumirea Marina Commonwealth. În această inițiativă importantă ne punem încrederea și speranțele pentru viitor. Am credința că toți membrii Marinei vor sfîrși rapid și definitiv amenințarea ce se ridică printre stele îndepărtate. Nici una dintre misiunile cu care se vor confrunta nu va fi mai dificilă, nici mai răsplătitoare. Am de asemenea onoarea de a-l promova pe Wilson Kime la rangul de amiral și de a-l numi la conducerea noii noastre flote. Este o sarcină grea, dar sînt convinsă că o va îndeplini cu tărie, dovedindu-și calitățile de conducător pe care le-a demonstrat deja din plin.

Dysonilor le voi spune doar atît: indiferent care v-ar fi gîndurile dușmănoase, indiferent cît de mult ați rîvni planetele noastre frumoase, nu veți triumfa! Imperfecți așa cum sîntem noi, oamenii, avem inimi care au fost testate

în focul și durerea bătăliilor; noi știm că avem voința, dreptul și determinarea de a învinge orice forță a răului și tiraniei. Către acest obiectiv, jur că voi acționa eu și Președinția mea.

Se înclină spre senatori și coborî energic de pe podium, urmată prompt de escortă. Aplauzele și ovațiile care o însoțiră fură impresionante, atît prin unanimitate, cît și prin entuziasm.

Patricia Kantil aștepta la piciorul scării, aplaudînd entuziast, cu un zîmbet larg lățit pe tot chipul.

— Perfect, rosti ea alăturîndu-se lui Doy cînd ieșiră din sala Senatului. Ai găsit tonul cel mai adecvat. Încrezător și în același timp fără superioritate, iar cuvintele tale i-au făcut pe oameni să se simtă în siguranță.

Doy îi surîse îngrijorată.

— Mă bucur dacă se simt așa.

De îndată ce ieșiră pe ușă, escorta lăsă locul agenților de securitate civili. Asistenții și ceilalți membri ai echipei Președintelui își ocupară pozițiile obișnuite, urmînd-o aidoma cozii unei comete micuțe pe coridorul larg. Toți păreau indecent de voioși și continuau să-i aplaude discursul. După unsprezece luni din ceea ce Elaine însăși descrisese cu multă bunăvoință ca fiind un mandat mediocru, Președinția strălucise finalmente sub luminile rampei, pe podium.

Pînă ce ajunseră în cabinetul ei de la etajul al II-lea din clădirea Senatului, veștile bune soseau repede și multe. Mesaje de felicitare și aprobare se revărsau din unisferă. Asistenții reveniră la propriile lor birouri, ca să le preia.

— Frumos discurs, mulțumesc, i se adresă Doy lui David Kerte cînd trecu pe lîngă biroul lui.

Tînărul ridică ochii și-i zîmbi recunoscător. Pînă la alegeri fusese asistentul principal al Patriciei, iar acum devenise unul dintre cei mai buni autori de discursuri ai echipei.

— Plăcerea a fost de partea mea, doamnă. Am ciugulit cîte ceva din discursul lui Kennedy despre cucerirea Lunii. Mi s-a părut o paralelă potrivită.

— Așa a fost.

Doy intră în salonul de sticlă, o emisferă care se bomba din zidul clădirii Senatului, complet transparentă din interior și negru-oglindă pentru orice persoană din exterior care ar fi încercat să privească înăuntru. Era de asemenea protejată prin cîmpuri de forță, în eventualitatea în care un lunetist ar fi încercat să-și testeze abilitatea. Femeia se trînti pe o sofa largă și expiră prelung și ușurată.

— Vrei ceva? întrebă Patricia, apropiindu-se de barul vechi din lemn de tec.

— Nu-mi permit ceea ce aș vrea. Dă-mi un suc de fructe. O să fie o zi lungă.

Patricia deschise ușița barului și luă de pe raft o cutie cu suc din portocale și fructe triffen. Rețeaua de linii argintii subțiri din jurul ochilor ei pulsă, pe măsură ce vederea virtuală i se aglomera cu date din sondaje. Existau indicatori pe care se putea bizui oricînd și pe care-i scană cu eficiența ei obișnuită.

— Sondajul Hill-Collins în unisferă îți acordă o rată de aprobare personală de șaptezeci și doi la sută, anunță ea. (Cutia se brumă cînd îi rupse sigiliul.) Cincizeci și trei la sută continuă să fie îngrijorați în privința Dysonilor — asta înseamnă cu patru la sută mai puțin ca ieri. Optzeci și opt la sută te susțin în înființarea Marinei. Indicii bursieri urcă; analiștii prevăd o creștere accentuată a cheltuielilor guvernamentale pentru construirea flotei, ceea ce este corect. Sectorul financiar este neliniștit în privința taxelor ce vor trebui plătite ca să susțină efortul. Una peste alta, e favorabil. Al doilea mandat e ca și asigurat.

— Nici vorbă, zise Elaine luînd cutia de suc. Mai e mult pînă acolo. Și ce-o să se-ntîmple dacă Dysonii vor invada cu adevărat?

— Termină! pufni Patricia. M-am documentat în privința asta. În timpul războaielor, popoarele se înghesuie să-și susțină conducătorii. Sînt lucruri dovedite istoric. Perioada postbelică este cea care trebuie să te pună pe gînduri. Churchill, Bush, Dolven... toți au primit șuturi în fund imediat după victoriile lor.

— Mă neliniștise mereu o susținere atît de publică a Agenției pentru Zboruri Stelare, chiar dacă era prețul necesar pentru a căpăta ajutorul lui Sheldon. Uite însă că Dumnezeu l-a rambursat azi cu vîrf și îndesat!

Sorbi din suc.

— Nu-l băga pe Dumnezeu în asta, rosti încetișor Patricia. Prea mulți electori sînt atei.

Președinta o privi dezaprobator.

— Tu ai fost mereu în favoarea Agenției și a dezvoltării ei. Crezi că va fi război?

— Am fost în favoarea Agenției pentru opțiunile pe care ni le oferea.

— Crezi că va fi război?

— Vrei un răspuns sincer? Nu știu, Elaine. Pot să-ți analizez Senatul și mass-media, dar asta... e cu totul în afara domeniului meu. Știu doar că aflarea faptului că Dysonii construiesc o gaură-de-vierme uriașă i-a speriat îngrozitor pe jumătate din analiștii noștri tactici. Ai citit raportul lui Leopoldovici? Nu există nici un motiv logic pentru ca Dysonii să construiască ceva de ordinul acela de mărime, prin urmare motivațiile le sînt necunoscute. Asta nu-i o veste bună, fiindcă nu știm despre ei decît ce ne-a spus Bose. Trebuie să ne așteptăm la tot ce poate fi mai rău. Se pare că cei care au ridicat bariera aveau motive întemeiate.

Elaine Doy își îngădui să se relaxeze în pernele adînci.

— Asta n-a părut logic din capul locului. Toți experții noștri susțin că eforturile necesare pentru ridicarea barierei au fost colosale, totuși ea a fost anulată în clipa cînd ne-am băgat nasul pe acolo.

— Ți-am spus — nu sînt persoana cea mai potrivită pe care s-o întrebi. Nimeni n-a găsit vreun motiv. Nu avem decît teorii aiurite și conspirații sonate, ca a lui Johansson. Pînă și IC este în derută, sau cel puțin așa susține.

— Susține?

— Știi că n-am încredere în el.

— Ești xenofobă.

Patricia strînse din umeri.

— Cineva trebuie să fie.

— Bine, spuse Elaine. Nu cunoaștem motivul, dar știm că ne găsim într-o posibilă situație de război...

— Acesta este alt cuvînt pe care te-aș ruga să nu-l folosești. Războiul are atașate prea multe referințe istorice. Este preferabil termenul „conflict" sau „situația Dyson".

— Să știi că ți-ai dezvoltat un obicei neplăcut. Oamenilor le plac unele trăsături naturale.

— Trăsăturile le pot gestiona, însă nu și cuvintele prohibite.

Elaine trecu o mînă prin păr; un gest pe care-l făcea frecvent cînd era iritată... așa cum îi atrăsese atenția Patricia.

— Bine, o să fiu atentă cum vorbesc.

— Mulțumesc.

— Leopoldovici și toți ceilalți par să evite o chestie.

— Care anume?

— Îngerul Înalt... Știu că amplasarea Bazei 1 acolo a făcut parte din înțelegerea inițială privind Agenția, totuși dacă există posibilitatea vreunui conflict, crezi că Îngerul Înalt va mai rămîne?

— Cineva din echipa lui Leopoldovici a analizat direcția asta; este inclusă într-o anexă. Îngerul Înalt ne-a asigurat în mod repetat că ne va anunța înainte să plece, așa că transferarea personalului de construcție de la Baza 1 la Kerensk nu va fi o problemă. Ei pot continua să ajungă la platformele de asamblare prin gaura-de-vierme. Folosirea Îngerului Înalt ca loc de cazare a fost o mișcare politică pentru a o aduce de partea noastră pe președinta Gall și astfel facțiunea africană. Din punct de vedere fizic, Îngerul Înalt nu este esențial. Există de asemenea o propunere a echipei lui Columbia de a-l folosi ca „arcă de salvare" a speciilor noastre.

— Poftim?!

Patricia strînse din umeri.

— În esență, dacă se va părea că pierdem, ar trebui să îmbarcăm acolo cît mai multe dintre șabloanele noastre culturale și genetice, plus cîteva milioane de ființe umane

și să-l rugăm pe Îngerul Înalt să-i ducă pe supraviețuitori într-o parte mai puțin ostilă a Universului. Sîntem aproape siguri că deține capabilitate de zbor transgalactic.

— Dumnezeule, vorbești serios!

— Oamenii lui Columbia erau cît se poate de serioși. Președintele ar fi clasificat ca o componentă esențială a evacuării de urgență. Tu ai pleca pe Îngerul Înalt.

— N-aș pleca nicăieri și vreau să te asiguri în mod *personal* că varianta asta nebunească nu va ajunge niciodată la mass-media. Ne-ar crucifica dacă ar ști că ne plănuim scăparea.

— Bine, mă voi ocupa de asta.

Elaine oftă prelung.

— Chiar ai citit toate anexele, așa-i?

— Ăsta-i rolul meu aici.

— Bine. Ce urmează acum?

— Întîlnire cu Thompson Burnelli și Crispin Goldreich. Trebuie să rezolvi prima prezentare a bugetului Marinei în fața Senatului. Ai văzut solicitarea lui Kime?

— Da. Crezusem că nu mai sînt la modă fanteziile — încă cinci nave-cercetaș, douăzeci de nave noi cu capacitate completă de atac, un sistem de detectare a găurilor-de-vierme în tot Commonwealthul, aducerea Directoratului Natașei Kersley la statutul total activ și încorporarea a alte douăsprezece departamente științifice guvernamentale. Va însemna creșterea cu un procent a taxelor. Întrevăd perfect cum vor răspunde guvernele planetare față de așa ceva.

— S-ar putea ca solicitarea să fie semnată de Kime, dar a fost întocmită de familiile Sheldon și Halgarth. Deja ele acționează pentru a o trece prin Senat și vor reuși, grație cooperării dintre Dinastiile Intersolare și Marile Familii. Nivelul de resentimente îndreptat împotriva ta va fi minim.

— Așa sper și eu. Întîlnirea va avea loc aici?

— Da, însă pentru prînz mergem acasă.

— E bine.

Elaine se uită prin peretele curb și transparent al salonului spre vechiul Capitoliu din Washington. Clădirea Senatului Commonwealthului fusese ridicată aici și

finanțată cu taxe NFU de către comisionari care doreau ca Pămîntul să rămînă în centrul politicii Commonwealthului; totuși, Palatul prezidențial se afla pe New Rio, ca recunoaștere a rolului noilor planete, și multe Directorate și departamente se găseau risipite în spațiul de fază I în concordanță cu politica de incluziune a Commonwealthului. Elaine se simțea întotdeauna mai în siguranță în palatul de pe New Rio, la fel ca un animal pe teritoriul său.

În timp ce privea ploaia care se abătuse asupra orașului vechi, vederea virtuală îi afișă o hartă stelară simplă. New Rio era de cealaltă parte a Pămîntului față de Perechea Dyson, la mai bine de o mie de de ani-lumină de extratereștri. Și aspectul acesta era de asemenea liniștitor.

***

Hoshe își lăsă automobilul pe Fairfax și merse pe jos cale de un cvartal pe Achaia. Era amiază și căldura alungase aproape toți pietonii de pe trotuare. Bărbatul își scoase sacoul în timp ce mergea, tamponîndu-și transpirația de frunte. Achaia era una dintre străzile înguste din caroiajul orașului ce păreau că se întind la nesfîrșit, cu pîcla de căldură degajată de asfaltul fisurat ascunzîndu-i capătul îndepărtat, care pătrundea în districtul comercial. De ambele părți, clădirile erau în principal blocuri cu apartamente de cîte două etaje, în fața cărora curțile mici erau ticsite de tufișuri și arbori ornamentali care crescuseră excesiv, ajungînd pînă la nivelul acoperișurilor. Aparatele de aer condiționat zumzăiau constant deasupra balcoanelor înguste, de unde aripioarele lor eliminau excesul de căldură. În fața lui Hoshe, mașinile veneau și plecau, cotind pe rampe ce duceau la garaje subterane.

Cînd ajunse la prima alee de acces, detectivul se opri și privi în jur. Garduri înalte de sîrmă protejau ambele laturi ale aleii; arbuști înfloriți și iederă se revărsau peste ele în pături lățoase, viu colorate. Sub tălpile lui, betonul sudat enzimatic lăsă loc unei suprafețe dure din fragmente de piatră și pămînt. Cîțiva cîini îl lătrară cînd trecu de porți.

Auzi pînă și bolborositul metalic distinctiv a unei trakfeline și se rugă în gînd să fi fost în lanț.

După ce parcursese vreo sută de metri pe alee, ajunse la curtea din spate a casei cu numărul 3573. O poartă dublă, scundă, se deschidea pe o secțiune scurtă de beton care ducea la un garaj mare construit din secțiuni prefabricate de piatroțel nituite laolaltă. Îndărătul lui se afla un bungalow de lemn; ferestrele întunecate erau închise și vopseaua galbenă se jupuia de pe scîndură. Vițe cu flori de culoarea safirului care atîrnau moi cuprinseseră toți stîlpii ce susțineau acoperișul. Mănunchiurile erau înfășurate atît de des încît semănau cu tufișuri groase și alungite.

Hoshe pătrunse pe poartă. Una dintre ușile garajului era deschisă. Ceva se mișca înăuntru.

— Bună ziua!

Un tînăr tresări la auzul vocii și se grăbi la ușă.

— Ce-i nenică? Cine pula mea ești? se răsti el.

Blugii lui negri fuseseră spălați de atîtea ori încît aveau o culoare gri decolorat. Tricoul purpuriu îi era la fel de uzat. Purta ochelari de soare cu ramă aurie, ale căror lentile roz afișau grafice și coloane de text mișcătoare — Hoshe nu mai văzuse ceva asemănător din prima lui viață, cînd fuseseră la modă pentru o perioadă scurtă de timp. Îi completau însă perfect imaginea. Ar fi fost greu să ți-l închipui ca avînd altă ocupație decît scriitor de software.

— Mă numesc Hoshe și-l caut pe Kareem.

— N-am auzit de el, nenică. Acu-s cam ocupat.

— M-a trimis Giscard Lex. El mi-a spus că Kareem a locuit aici. Trebuie să-l văd — e ceva urgent. Scoase din buzunar un teanc gros de dolari Oaktier. Foarte urgent!

Tînărul își umezi buzele, privind banii cu lăcomie. Paula avusese dreptate în privința asta, întotdeauna exista o verigă slabă. Hoshe nici măcar nu trebuise să depună mari eforturi pentru a o găsi. Rulase o cercetare simplă pe toți partenerii înregistrați în Shansorel; cînd nu descoperise nici unul cu cazier, rulase altă căutare, pe referințe, și găsise prieteni vechi și colegi cu trecut dubios. Mai exact pe

Giscard Lex, care fusese coleg cu Kareem în colegiu, unde studiile îi fuseseră întrerupte de experiențele ilegale cu narcoware. Două săptămîni de urmărire deloc strictă confirmase că cei doi se mai întîlneau.

Hoshe trecuse într-o seară pe la Giscard Lex, care-i oferise o gamă largă de produse, de la morphware cu modificare a spectrului senzorial la două fete drăgăstoase. În momentul acela Hoshe îi returnase favoarea, oferindu-se să-l prezinte sergentului de serviciu de la secție. Giscard Lex fusese aproape ușurat auzind că nu trebuia decît să-i asigure o întîlnire cu Kareem.

— Bine, nenică, rosti Kareem. Privi înapoi pe alee și COtatuajele de pe urechi îi deveniră verde-smarald în timp ce verifica dacă acolo nu pîndea cineva. Hai-năuntru!

Garajul era ticsit cu lăzi. Pe bancul de lucru din spate, se găseau în plin proces de curățare mai multe scule de modă veche. Hoshe nu zări printre ele nici măcar un instrument energetic. Ridică o șurubelniță și o examină îndeaproape, în vreme ce Kareem activă ușa garajului. Plasticul pliabil se ridică, scoțînd un leorpăit slab.

— Ești colecționar de antichități? Nici măcar nu știam că se mai fabrică șurubelnițe manuale.

— Nu, nenică, zîmbi șiret Kareem. Ăsta-i echipamentul meu de supraviețuire. Acolo unde plec nu există electricitate.

— Unde-i asta?

— Silvergalde, nenică. O să trăiesc cu elfii, io și gagică-mea. Ei o să-și protejeze planeta de Dysoni. Guvernul ăsta de căcat n-o s-o facă — n-avem nici măcar un cîmp de forță care s-acopere Darklake City.

— Așa-i.

Recent, persoanele de felul lui Kareem căpătau tot mai multă atenție din partea mass-media. Reporteri incitați botezaseră fenomenul „Exodul", deși numărul real al celor care plecau era atît de mic, încît guvernele nici măcar nu-i înregistrau — doar cîteva mii de pe fiecare planetă, și majoritatea aflați la prima viață. Punîndu-i însă pe toți

laolaltă, erau destui pentru ca TSC să fie nevoită să tripleze numărul de trenuri spre Silvergalde.

— Da' ce zici de Marină?

— Ha! Care Marină — două nave? Mare căcat o să facă alea cînd deasupra Pămîntului o să se deschidă Poarta Iadului și zece mii de farfurii zburătoare o să-i coboare pe diavoli să ne-omoare. Să știi că n-au construit degeaba gaura aia de vierme uriașă. Păzitorii lu' Johansson au dreptate — sîntem în căcat pînă peste cap și politicienii noștri corupți n-o să miște un deget.

Interesantă coincidență, gîndi Hoshe într-o doară, și în același timp tulburătoare.

— Bun, ia zi — pleci diseară sau ai vreme să m-ajuți?

Kareem flutură din mînă către lăzi.

— Încă n-am strîns totul. Mai sînt multe medicamente și-alte căcaturi de care-am nevoie. Plus cărți. Alea din hîrtie sînt greu de găsit și-s scumpe. Știai că Ozzie are o bibliotecă cu toate cunoștințele omenirii, tipărită pe hîrtie și-ascunsă undeva pe planeta lui? Gagiu' ăla e deja pregătit pentru apocalipsă.

— Deci mă poți ajuta?

— Depinde de ce vrei, nenică.

— Giscard mi-a zis că te pricepi la aranjări de software.

— Mda. Poate... Știu cîteva chestii. Acolo unde lucrez avem niște echipe private pentru rezolvarea de probleme private... dacă-nțelegi cum stă treaba.

— M-am prins. Chestia-i că plătesc prea multe taxe.

— Ce dracu', frate, nu ești singuru'!

— Am o companie care importă piese de rezervă pentru automobile și guvernul ăsta mă seacă. Încerc și eu să-mi asigur traiul, s-aduc pîinea în casă, da' ticăloșii ăia...

— Așa-i!

— Mi-ar trebui ceva care să-mi acopere unele tranzacții. Dac-aș putea vinde doar zece–cincisprezece la sută din stocuri fără să mă taxeze, m-aș ține la suprafață. Mi-ar trebui o încriptare sigură care să reziste la motoarele de audit ale Departamentului de Venituri, ca să-mi pot rula banii prin conturi extraplanetare.

— Pot face asta, sigur că da. Ce dracu', nici nu trebuie să-i mai bag pe-ăilalți în combinație. Ce software contabil folosești?

Hoshe ridică un disc din cristal de memorie.

— Aici e sistemul și rețeaua.

— Perfect! Îi respect pe oamenii pregătiți. Kareem luă cristalul de memorie și zîmbi. Un patch complet te costă un miar, banii-nainte.

— Două sute înainte, rosti Hoshe și-i puse bancnotele în mînă, peste cristal. Restul cînd o să văd că funcționează patchul.

— Bine, nenică, n-am nimic împotrivă. Vîrî banii în buzunarul de la spate al blugilor. Asta-i săptămîna mea băftoasă. E a doua combinație privată care-mi iese.

— Chiar așa?

***

Flota cea nouă apăruse ca prin farmec pentru cetățenii obișnuiți din Commonwealth. La o săptămînă după ce Președintele Doy anunțase înființarea ei, devenise o realitate fizică. Navele erau deja asamblate la Îngerul Înalt și echipele de securitate planetară începuseră să monteze detectoare de găuri-de-vierme pe planetele cel mai apropiate de amenințarea Dysonilor. Totul era sub control. Pînă și Alessandra Baron fusese moderat laudativă în emisiunea ei, deși posibilele creșteri ale taxelor avuseseră parte de o analiză detaliată.

Amiralul Kime fu surprins de absența oricăror obstacole în desfășurarea tranziției. Desigur, fusese de ajutor și faptul că personalul și echipamentele de la Anshun fuseseră transferate la Îngerul Înalt în timpul în care el condusese misiunea de cercetare spre Perechea Dyson. În felul acesta, își putea concentra personalul exclusiv asupra giganticei extinderi de capacități și capabilități cerută de transformarea Agenției în Marină. Mai exact, genul de rol managerial pe scară mare ce-i ocupase viața de adult în proporție de nouăzeci la sută.

Baza 1 a Marinei era în principal un ciorchine de platforme de asamblare a navelor spațiale, aflat la treizeci–patruzeci de kilometri de Îngerul Înalt, în propriul său arhipelag în imponderabilitate. Platformele păstrau designul de bază de sferă din metmal utilizat la Anshun, însă nu aveau conexiuni cu găuri-de-vierme. O flotă de navete de marfă roia între ele și stația gaură-de-vierme vast extinsă și modernizată legată de Kerensk, transportînd componentele ce urmau să formeze viitoarea generație de nave stelare. Navetele pentru pasageri purtau muncitorii în imponderabilitate între platformele de asamblare și Îngerul Înalt, unde ocupaseră o porțiune considerabilă din domul Atolul Babuyan recent construit. Clădirile mai noi ale domului erau de asemenea locul unde își stabilise biroul Kime, alături de mare parte a administrației Marinei, echipele de proiectare, facilitățile pentru instruirea echipelor și birourile de cercetare. În centrul campusului cu aspect de parc exista un turn cu treizeci de etaje care avea cinci laturi ce se curbau concave, înconjurate de o elice ADN de șine aeriene — Alessandra Baron îl poreclise Pentagon II și numele fusese adoptat rapid de mass-media.

Biroul lui Wilson se afla la ultimul etaj și nu-i plăcea deloc bărbatului. Pe timpul cît fusese plecat în misiunea de cercetare, designerul căutase o imagine retro-modern: mobilier elegant cu curbe fluide din lemn de trag alb de pe Niska, podea și pereți cu iluminare monocrom. Era ca și cum ar fi lucrat într-un bloc operatoriu. Singura trăsătură care salva ansamblul era panorama pe care o oferea asupra ecologiei compacte a noului său domeniu. Doar o treime din Atolul Babuyan avea o structură urbană, restul fiind un parc aflat în plină înflorire, cu arbuști micuți și tufe care se ridicau energic prin iarba luxuriantă. Între alei și lăcușoare existau petice netede care semănau cu betonul cu textură perlată și care într-o bună zi aveau să crească în clădiri. Lui Wilson îi plăcea panorama, nu în ultimul rînd pentru vederea nocturnă a lui Icalanise și a benzilor sale rapid mișcătoare de nori roșietici ce pluteau mult deasupra cristalului domului. Ultimii ani îi reaprinseseră surprin-

zător de puternic vechea poftă de explorare din prima viață. De fiecare dată cînd privea pe fereastră și vedea giganta gazoasă, era tot mai puțin sigur că se va mai putea întoarce vreodată la slujba lui în Farndale.

Anna sosi prima la ședința care urma să stabilească regulile pentru intrarea în luptă a Marinei; era firesc, deoarece avea de parcurs distanța cea mai scurtă. După ce fusese promovată la gradul de locotenent-comandor, și în calitate de membru al statului-major, avea biroul chiar alături, unde îi organiza programul zilnic lui Wilson și acționa ca filtru pentru toți cei care doreau ca atenția lui personală să fie direcționată spre proiectul ori cauza lor specifică. Femeia veni însoțită de Oscar; Wilson îi auzi rîzînd împreună cînd intrară pe ușă.

— Naveta lui Kantil a andocat acum cîteva minute, îl anunță Anna. O să ajungă aici destul de repede.

— Bine, încuviință Wilson și anulă datele care-i acopereau vederea virtuală.

Anna îi surîse călduros și el îi răspunse în același fel. Inelul ei de logodnă scînteie luminos cînd femeia flutură provocator din mînă. Wilson o ceruse în căsătorie în clipa andocării lui *Conway* și ea acceptase. Oscar comentase că era și cazul. Încă nu stabiliseră o dată pentru ceremonia în sine — era un caz clasic de amînare datorată muncii —, deși se mutaseră împreună într-un apartament luxos dintr-un bloc situat la marginea domului.

Rafael Columbia sosi îmbrăcat impecabil în uniforma lui neagră și se interesă imediat dacă stabiliseră data evenimentului.

— Propriul meu record pentru o logodnă, le spuse, a fost de cincisprezece ani. Sînt sigur că-l puteți doborî, dacă vă puneți mintea cu el.

Wilson îi aruncă un surîs de martir. Lipsa unei date ferme se transformase într-o glumă standard în Baza 1.

Cînd Președinta Doy înființase Marina, Columbia devenise viceamiral și preluase responsabilitatea operării defensivelor planetare. Își stabilise biroul diviziei pe Kerensk și asimila rapid Directoratele și agențiile din

Commonwealth ce formau acum baza imperiului său aflat în extindere. Ținînd seama de natura politică a insistențelor guvernelor planetare de a instala sau moderniza cîmpurile de forță din jurul principalelor lor centre de populație, era o sarcină pentru care era eminamente potrivit. Pînă în prezent, singura contradicție reală între el și Wilson fusese legată de persoana care să dețină controlul direct asupra proiectului Seattle al Natașei Kersley.

Columbia susținuse ca proiectul să aibă sediul pe Kerensk și să fie înglobat în divizia sa de securitate planetară. În cele din urmă Wilson avusese ultimul cuvînt, atrăgînd atenția că sistemele lui Kersley aveau să fie instalate în final la bordul navelor și de aceea trebuiau să facă parte din operațiunile Bazei 1. Un apel scurt către Sheldon îi asigurase susținerea Executivului și confirmase decizia. De atunci, Columbia nu-l mai înfruntase niciodată.

Daniel Alster intră în cabinet împreună cu Dimitri Leopoldovici.

Wilson fu ușor surprins, deoarece se așteptase ca Alster să vină în aceeași navetă cu Patricia Kantil. Amîndoi reprezentau comitetul de supraveghere pe durata ședinței, în timp ce Leopoldovici era un savant specializat în analize tactice de la Institutul pentru Studii Strategice StPetersburg. Era un domeniu cu puțini practicanți, folosit de Commonwealth în principal ca serviciu de consultanță și cercetare, atunci cînd mișcările secesioniste și de autonomie națională începeau să recurgă la forța fizică împotriva guvernelor planetare legitime. Cît timp făcuse parte din consiliul de administrație Farndale, Wilson auzise deseori politicieni seniori și pe asistenții lor referindu-se defăimător la analiștii tactici ca fiind șoareci de bibliotecă cu diplome în istorie, obsedați de jocurile de război. Pe de altă parte, gîndi el amuzat, tot pe atunci astronomia era o profesiune minoră.

Dimitri trecuse cu cîțiva ani în urmă prin a treia reîntinerire, care-l lăsase cu un corp de douăzeci și cinci de ani și păr blond și lins care începea deja să se rărească. Pielea îi era foarte deschisă la culoare, aproape de nuanța

albinoșilor; combinată cu regimul de fast-food și lipsa totală de exerciții fizice îi conferea aspectul unui vampir dolofan. Încuviință din cap spre Wilson și se așeză pe scaunul lui obișnuit, cu spatele la fereastra largă.

— Ce face Bose? îl întrebă Anna pe Daniel Alster.

— Re-vierile mă sperie întotdeauna, mărturisi Daniel. Clonele alea care cresc accelerat pur și simplu nu mi se par umane.

— Dar personalitatea lui e intactă? insistă Wilson.

— Oh, da. Descărcarea din stocarea de siguranță a fost încununată de succes. Ultimul lucru pe care și-l reamintește este actualizarea din *A doua șansă*, înainte de a porni către Foișor.

— Și Emmanuelle?

— La fel. Deși ea este mult mai calmă.

— Ce vrei să zici?

— Pe Bose nu-l întîlnisem decît o singură dată anterior și atunci părea destul de țîfnos. Trăsătura aceea a devenit... s-a amplificat nițel. Medicii spun că informațiile pe care le-a primit după re-viere nu l-au ajutat.

— Te referi la avertismentul pe care l-am căpătat în misiunea de cercetare?

— Da, parțial. Din păcate nu știm exact cine sau ce v-a transmis avertismentul acela. Cei care au trecut printr-o re-viere sînt adesea îngrijorați de posibilitatea ca personalitatea lor anterioară să fie în viață. În cazul de față, există potențialul declanșării unor probleme schizofrenice absolut unice.

— Avertismentul spunea în mod explicit că Dysonii i-au ucis.

— Știu, totuși Bose este obsedat de entitatea care v-a transmis avertismentul respectiv. El bănuiește că personalitatea lui originală continuă să trăiască acolo, într-o formă sau alta, ceea ce sună destul de rezonabil. Lucrurile au fost înrăutățite de divorțul soției lui. Psihologul spune că el a interpretat divorțul ca pe o respingere a noii sale personalități, ceea ce i-a consolidat astfel focalizarea asupra personalității lui originale.

Wilson și Anna schimbară priviri.

— Sfîrșim mereu prin a avea sentimente de vinovăție în privința lui, așa-i? întrebă femeia.

— Mda, încuviință el simțindu-se inconfortabil. Ce mai zic medicii?

— Clinica îl va externa peste două luni și pînă atunci va fi în vîrf de formă, fizic vorbind. Mental... se spune că fiecare caz de re-viere are nevoie de o viață întreagă pentru a depăși trauma. Bose nu-i o excepție. Îndopați-l cu antidepresive și lăsați-l să se readapteze.

— A spus ce vrea să facă după aceea?

— Nu. Primește o sumedenie de oferte de la companii mass-media — este dorit nu numai pentru dramatizarea vieții lui, ci și în calitate de comentator asupra „situației" Dysonilor. Mă aștept ca Universitatea lui să-l primească cu brațele deschise. În privința asta, putem oferi un indiciu... destul de important. Acasă la el, pe Gralmond, n-ar putea face mai nimic rău.

— Așadar nu vrea să se alăture Marinei?

Daniel rînji larg.

— Nici vorbă! De data asta, nu te amenință nimeni.

Oscar izbucni în rîs, văzînd expresia ușurată de pe chipul lui Wilson.

Patricia Kantil intră în birou.

— Mulțumesc că m-ați așteptat, rosti cu permanenta ei politețe profesională.

— N-ai întîrziat, replică Daniel. Ca să termin povestea cu Bose, se va organiza un fel de ceremonie cînd el și Verbeke vor părăsi clinica. Patricia, asta-i inițiativa voastră?

— Da. Ținînd seama de profilul lor, mai ales de al lui Bose, ne-am gîndit că ar fi bună pentru ei o reprimire „oficială" în societatea Commonwealthului. În clipa de față, sînt persoanele cel mai apropiate de statutul de eroi pe care le avem. Vicepreședintele va fi acolo și n-ar fi rău să participe și unii dintre colegii de echipaj.

Wilson aproape că gemu audibil.

— Bine, zise el. Vom trimite pe cineva. Acum însă zic să-i dăm drumul.

— Raportul meu este destul de simplu, spuse Oscar. Deocamdată n-am avut nici un contact cu navele-cercetaș.

— Cînd trebuiau să raporteze? întrebă Daniel.

— *StAsaph* ar trebui să se întoarcă la Anshun peste zece zile, presupunînd că n-ar găsi nimic.

— Și dacă ar găsi?

— Ei cercetează cincisprezece sisteme stelare aflate la trei sute de ani-lumină de marginea spațiului de fază III — practic, traiectoria lor este o curbă uriașă care-i va aduce la distanță hisradar de fiecare stea. Dacă Dysonii au deschis uriașa lor gaură-de-vierme către oricare dintre sistemele respective, am putea s-o detectăm. Pe de altă parte, ținînd seama de natura traiectoriei zborului, călătoria de întoarcere va fi foarte lungă. Pentru că încă nu s-au întors, știm că n-au găsit nimic la primele unsprezece stele.

— Sau că au găsit și au fost prinși de Dysoni, zise Rafael și ridică din umeri în tăcerea care se lăsă. Este pur și simplu o ipoteză realistă.

— Celelalte șase nave-cercetaș pe care le mai avem ar trebui să se întoarcă în următoarele două luni, continuă Oscar. Laolaltă vor acoperi peste o sută de sisteme stelare. De acord, nu-s multe, ținînd seama de distanțele implicate și de numărul de stele dintre noi și Dyson Alfa, dar dacă Dysonii vin încoace, atunci una dintre stelele acelea va fi folosită ca escală la jumătatea drumului. Trebuie s-o găsim; în cazul cel mai rău, ne va permite totuși să începem schițarea unor scenarii tactice realiste.

— Patrulele acestea de cercetare vor fi o constantă? întrebă Patricia.

— Da, confirmă Wilson. Trebuie să punem la punct un sistem de avertizare prematură pentru cazul în care Dysonii avansează în direcția noastră. Este o abordare din trei etape. Rafael dirijează rețeaua de detectare pe rază scurtă, care va descoperi orice gaură-de-vierme care s-ar deschide în interiorul Commonwealthului. Flota va derula permanent misiuni ale navelor-cercetaș în zona stelelor aflate pe distanță de o sută de ani-lumină în direcția lui Dyson Alfa; dacă Dysonii apar la oricare dintre ele, vom afla în

maximum trei zile. În plus, vom avea misiuni regulate de patrulare spre stelele mai îndepărtate; totuși intervalele la care le vom revizita vor fi de ordinul lunilor, nu al zilelor.

— Cînd va începe programul acesta?

— Am început deja să instalăm primele elemente ale rețelei detectoare de la frontiere, răspunse Rafael. Dacă vor veni direct spre noi, vom ști. Estimarea noastră pentru încheierea rețelei complete pentru Commonwealth este de maximum optsprezece luni.

— Am înțeles. Amirale, ce-mi poți spune despre misiunile de cercetare?

— Evident, ele depind de numărul de nave existent. După încheierea actualei operațiuni preliminare, voi retrage navele respective pentru a începe patrularea stelelor mai apropiate. Alte două nave-cercetaș se găsesc în faza zborurilor de testare, iar restul de cinci din lotul al treilea vor ieși de pe platformele de asamblare în următoarele patru luni. Asta va însemna cincisprezece nave, ceea ce este suficient pentru a asigura patrularea frontierei apropiate. Patrulările mai îndepărtate vor necesita alte zece nave-cercetaș, deși eu aș prefera să am între cincisprezece și douăzeci.

— Fiecare costă trei miliarde de dolari pămînteni, rosti Patricia.

— Sînt conștient de asta, ca și de costurile operării și întreținerii lor. Executivul știa că bugetul va trebui să crească aproape exponențial în primii trei pînă la cinci ani de existență ai Marinei.

— O să reexaminez cifrele acelea preliminare. Care este situația navelor de război?

— Asamblarea primului lot de trei nave trebuie să se termine în patru luni. După aceea vom produce cîte una la fiecare trei săptămîni. Numărul lor va depinde finalmente de natura amenințării Dysonilor.

Toți se întoarseră către Dimitri Leopoldovici. După ce revenise *A doua șansă*, bărbatul fusese consultat de Executiv și de Senat în mod regulat și tot mai des. Experiența îi conferea un grad de încredere în sine ce-i îngăduia să-și

abordeze interlocutorii cu puteri mari într-un mod pe care nu i-l trăda aspectul exterior.

— Cam singurul lucru pe care-l cunoaștem în mod cert despre Dysoni este faptul că nu le pot fi atribuite motivații omenești, rosti el într-o engleză cu accent vag străin. Chiar dacă este vorba despre o civilizație uriașă, limitată la un singur sistem solar, un volum imens al resurselor lor a trebuit să fie deviat pentru construirea uriașei găuri-de-vierme pe care echipa mea a numit-o Poarta Iadului.

Buzele îi zvîcniră ușor, ca și cum s-ar fi așteptat la o cenzurare a expresiei.

— Nu înțelegem pe deplin motivul unei construcții la o asemenea scară. Una dintre posibilitățile cele mai evidente este că a fost construită fără a considera aspectul economic, pentru că reprezintă o rută de supraviețuire a speciei. Dysonii se tem de revenirea barierei înconjurătoare și încearcă să-și răspîndească rasa prin galaxie. Navele de tip arcă vor trece prin gaura-de-vierme, avînd la bord elemente de prăsire și suficiente echipamente tehnologice pentru a susține o colonie. Dacă ei vor comuta ieșirea găurii-de-vierme la alt sistem stelar în fiecare săptămînă, sau chiar în fiecare zi, atunci se vor dispersa într-un mod în care ar fi foarte dificil de restricționat iarăși de constructorii barierei. Ar fi vorba practic despre o versiune de mare viteză a propriului nostru Commonwealth.

— Stop, rosti Patricia. Afirmi că ei nu reprezintă o amenințare pentru noi?

— Nu afirmăm așa ceva, ci vă oferim pur și simplu posibilitățile teoretice. A doua ipoteză este că Dysonii știu unde se află constructorii barierei și traversează spațiul interstelar ca să se confrunte cu ei și ca să ducă războiul pentru a cărui prevenire fusese ridicată bariera. A treia ipoteză este că au construit gaura-de-vierme pentru a ajunge la Commonwealth. Aceasta este, de altfel, singura care ne interesează. Trebuie să accentuăm că nu putem atribui o motivație satisfăcătoare acestei acțiuni, dar în același timp nu trebuie să uităm că sîntem împiedicați de perspectiva umană. Așa cum au dovedit Silfenii și Îngerul

Înalt, logica și șabloanele noastre de comportament nu sînt universale. Iar simpla existență a Porții Iadului demonstrează acest adevăr. De aceea, ca să revin la subiectul acestei ședințe, nu contează motivul pentru care Dysonii vin aici, ci doar faptul că ei există. Aceștia sînt termenii pe baza cărora trebuie să le judecăm acțiunile. Au avut două ocazii pentru a începe proceduri de contact pașnic cu noi și în ambele rînduri au ales să n-o facă. Pornind de aici, concluzia echipei mele este că dacă Poarta Iadului a fost construită pentru a le permite Dysonilor acces la Commonwealth, scopurile nu pot fi decît ostile. Recomandăm ca Marina să răspundă cu maximum de forță dacă Dysonii deschid o gaură-de-vierme fie aproape de Commonwealth, fie în interiorul său.

— Nu ar fi echivalent cu o declarație de război? întrebă Patricia. Nu sînt sigură că Executivul, sau măcar Senatul, ar aproba aceste reguli de intrare în luptă.

— Ca să folosesc o analogie străveche: voi vă ocupați de șah, iar ei de box. Dacă Dysonii au izbutit să extragă informații de la Bose și Verbeke, așa cum indică dovezile de pînă acum, atunci ei știu totul despre noi. Știu că tentativele noastre de a-i contacta au fost pașnice. Știu cum ne-ar putea răspunde, deschizînd spre noi canale de comunicare într-un mod neostil, neamenințător. Este foarte sugestiv faptul că după o mie de ani de izolare n-au încercat nici măcar să investigheze situația galaxiei din jurul lor. În termeni tactici, ei se deplasează într-o poziție de avantaj considerabil.

— De ce să parcurgă însă un drum atît de lung? întrebă Oscar. Dacă nu doresc decît resurse naturale, atunci există sute de sisteme stelare apropiate de al lor spre care s-ar putea răspîndi pentru a le exploata.

— Numărul de factori necunoscuți înseamnă că trebuie să ne concentrăm asupra puținelor fapte pe care le știm, nu să ne angajăm în speculații perpetue, rosti oarecum reprobator Dimitri Leopoldovici. Continuăm să nu știm de ce sau de către cine au fost ridicate barierele Dyson. Nu știm de ce una dintre ele a fost deconectată. Să reducem

totul la esență, prieteni — știm doar că Dysonii s-au dovedit ostili, că au zeci de mii de nave de război și că construiesc găuri-de-vierme care pot ajunge la noi. Va trebui să ne resetăm modul de a gîndi la cel original: să tragem în ei înainte ca să tragă în noi. În cazul acesta, nu avem altă alternativă decît să ne pregătim pentru scenariul cel mai nefavorabil. Eu unul aș prefera să cheltuiesc un trilion de dolari pe flotă și să fiu viu ca să regret irosirea banilor contribuabililor, decît să nu-i cheltuiesc și să aflu că de fapt trebuia s-o facem. Amintiți-vă de Pearl Harbour.

Wilson privi cu încîntare tăcută cum Patricia se sili să nu comenteze despre flota de un trilion de dolari a lui Leopoldovici.

— Nu sînt convins că paralela se aplică în mod strict, comentă el, totuși înțeleg direcția sugerată.

— Vom deține un avantaj strategic, spuse Dimitri Leopoldovici și surîsul rigid prin care își sublinie spusele îl făcu să semene și mai mult cu un vampir. Unul singur și atît. El trebuie exploatat, indiferent cît ne-ar costa asta, pentru că va fi unica noastră șansă de supraviețuire. Dysonii se află la capătul unei linii de aprovizionare foarte lungi. Fără ea nu pot exista ostilități și de aceea echipa mea recomandă insistent ca gaura-de-vierme Dyson să fie atacată în clipa în care va fi deschisă în spațiul Commonwealthului. Atacată și distrusă. Accentuez cît pot de mult asupra acestei strategii. O dată ce Dysonii vor începe să iasă prin gaura-de-vierme, nu vor mai exista reguli de intrare în luptă. Am studiat înregistrările realizate de *Conway* — ei trimiteau zeci de nave prin Poarta Iadului în fiecare oră, iar asta se petrecea cu cîteva luni în urmă, în timp ce voi discutați despre producerea unei nave de război la fiecare trei săptămîni, și prima nu este nici măcar terminată. Chiar dacă ne-am devota întreaga producție industrială în direcția producerii de nave, am avea nevoie de decenii ca să ajungem la numărul pe care Dysonii îl pot lansa către noi chiar acum.

— Este posibil un asemenea scenariu? întrebă Patricia. Putem lansa ceva prin gaura lor de vierme care să distrugă mecanismul generator din capătul opus?

— Un simplu drug de fier sau chiar o piatră azvîrlită cu praștia pot distruge generatorul unei găuri-de-vierme, dacă știi componentele esențiale ce trebuie atinse, răspunse Wilson. Principalul este să ajungi suficient de aproape pentru a produce avaria relevantă. Este cert că deschiderea din partea aceasta va fi apărată de escadrile de nave și de cele mai puternice cîmpuri de forță pe care le pot ei ridica. Va trebui să le străpungem ca să ajungem la stația din celălalt capăt. În momentul de față, tipul de sisteme capabile de așa ceva nu fac parte din arsenalele cu care dotăm navele de război.

— Atunci trebuie proiectate și instalate, rosti Dimitri Leopoldovici apăsat. Imediat!

Patricia și Daniel schimbară o privire și bărbatul înclină infim din cap.

— Perfect, zise Patricia. Am luat cunoștință de recomandarea aceasta oficială. Amirale, aș dori să analizați propunerea și costurile necesare, pentru a fi examinate de comitetul de supraveghere.

— Bineînțeles, încuviință Wilson.

***

În timpul verii Paulei îi plăcea să stea în cafenelele de pe trotuarele Parisului. În orașul profund naționalist cafeaua continua să fie amară și naturală, ocolind multe reglementări NFU de procesare, în vreme ce produsele de patiserie care o însoțeau conținea excesiv de multe calorii. Soarele și trecătorii constituiau o schimbare înviorătoare de la mediul aseptic al biroului, totuși pentru apelul acesta femeia intră în bistroul micuț aflat la o sută de metri de birou și alese un separeu privat. Folosea același loc de cincizeci de ani; chelnerița o conduse către separeul din spate fără să-i pună vreo întrebare. Paula comandă o ciocolată fierbinte și plăcintă cu migdale și vișine.

E-majordomul ei o anunță că legătura era stabilită. Paula așeză pe masă o matrice palmară mică și așteptă deplierea ecranului. Ar fi putut prelua apelul și în birou, desigur, dar simțea că era mai cuvenit s-o facă în mo-

mentele ei libere. Chipul lui Thompson Burnelli apăru pe plasticul subțire; după fundalul alb-auriu încețoșat, bănui că se afla în cabinetul său din clădirea Senatului.

— Paula! surîse destins bărbatul. Ce-i cu tine — fără uniformă?

Oricine altcineva ar fi primit o căutătură ucigașă pentru observația aceea, dar senatorul se alese doar cu o sprînceană ridicată.

— Probabil c-am dat-o la spălat, rosti Paula.

Înființarea Marinei Commonwealthului o luase prin surprindere pe femeie; nu era pregătită ca noua Agenție de Securitate Planetară să fie iarăși schimbată și trecută la bugetul Marinei. Indiferent însă dacă îi plăcea sau nu, ea făcea acum parte din contrainformațiile flotei și avea rang de comandor. În ziua după ce biroul Paris fusese anunțat de schimbări, Tarlo o salutase cu palma la tîmplă cînd venise la serviciu. Nimeni n-avea să mai facă gestul acela. De asemenea, nimeni din Paris nu purta uniformă, deși aveau dreptul acela. Prin sediu umbla vorba că unii îmbrăcau uniformele înaintea nopților petrecute prin cluburi, testînd străvechea teorie potrivit căreia fetele se dau în vînt după marinari.

Uniformele reprezentau cea mai neînsemnată dintre grijile Paulei. În primul rînd, Mel Rees le spusese că întregul birou avea să se mute pe Kerensk, unde viceamiralul Columbia își stabilea sediul. Aceasta dusese la o înfruntare între ea și Rees, cu telefoane adresate aliaților politici cu viteza salvelor de proiectile ale Dysonilor. Mel Rees dorea cu disperare această mutare în sediul general al defensivei planetare a Marinei, unde șansele lui de promovare erau considerabile; Paula amenința cu demisia dacă va avea loc vreo relocare sau modificare a echipei.

Rafael Columbia soluționase problema cu obișnuita lui iscusință politică. Paula fusese numită comandant al proiectului Johansson, care avea să rămînă în Paris din motive strategice. Mel Rees fu promovat și avea să conducă o unitate nouă pe Kerensk, ocupîndu-se de amplasarea rețelei detectoare de găuri-de-vierme. Femeia fusese destul de

încîntată să remarce că contactele ei fuseseră mai puternice decît conexiunile lui de familie.

— Îmi pare rău că răspunsul la problema ta a durat așa mult, rosti Thompson. Viața în Senat n-a mai fost atît de incitantă de... să fiu sincer, nu-mi amintesc să fi existat altă sesiune ca asta. Al doilea zbor al lui Kime a zgîlțîit serios lucrurile. Nu crezusem niciodată cu adevărat că va trebui să înființăm o flotă și m-am implicat pînă peste cap în activitățile preliminare.

— Ai știut că vechiul Directorat Delicte Grave va sfîrși ca departament de contrainformații al Marinei?

— Nu, Paula, nu mi-am dat seama cît de ambițios va fi Rafael. Am auzit despre conflictul tău cu Rees și mă bucur că s-a reușit ajungerea la un compromis care ți-a permis să continui. Ce dracu', noi înșine abia am izbutit să păstrăm Securitatea Senatului! Îți vine să crezi că Rafael o dorea și p-asta?

— Nu poate să continue așa, Thompson. Avem nevoie de un departament Intersolar pentru urmărirea delincvenților. Cu excepția cazului Johansson, contrainformațiile Marinei n-au obiect de activitate. Foștii mei colegi se ocupă tot de cazurile vechi, doar că acum poartă uniformă în timp ce anchetează.

Thompson surîse trist.

— Nu-i numai atît. Există un nivel destul de ridicat de opoziție față de înființarea flotei. Sigur că da, este vorba despre minți înfierbîntate care au fost domolite, totuși ele trebuie monitorizate ca nu cumva să se alăture Exodului.

— De așa ceva se poate ocupa și poliția locală.

— Nu vreau să polemizez cu tine, Paula. Te-am apelat fiindcă am noutăți.

— Scuză-mă — dă-i drumul!

— Mai întîi, nu există nici un departament de securitate care să fie condus de Executiv. Este o afirmație lipsită de orice echivoc. M-am consultat cu tata. Indiferent cine ar fi fost individul din Coasta Veneția, el nu a fost autorizat de Președinte sau de Securitatea Senatului.

— Mulțumesc. Ce-i cu transporturile spre Boongate și Far Away?

— Mda, făcu Thompson și se foi. Aici lucrurile devin interesante. Am vorbit despre asta chiar cu Patricia Kantil, explicîndu-i că trebuie neapărat să examinăm tot ce ajunge pe Far Away. Ea a spus că-i de acord și că va trece subiectul pe agenda lui Doy. De atunci n-am căpătat decît informări potrivit cărora propunerea este analizată. Aș fi devenit curios chiar și fără suspiciunile tale. Ceva atît de banal ar fi trebuit să fie simplu de aranjat; în mod normal, ar fi suficient să-i spun unui asistent să se ocupe. Faptul că nu merge este foarte sugestiv.

Paula simți un fior rece coborîndu-i în piept, în ciuda ciocolatei calde pe care o sorbise. Petrecuse decenii întregi completînd cereri pentru această acțiune specifică adresate tuturor șefilor noi din Directorat și nu avusese niciodată vreun rezultat... Însemna că toate fuseseră blocate de biroul Executivului.

— Cine ți se opune? Doar nu Doy însăși?

— Nu. Asta-i legea lui Newton aplicată în politică — fiecărei acțiuni... Cineva face lobby pe lîngă biroul Executivului ca să permită trecerea neverificată a mărfurilor.

— Cine?

— Nu știu. Asta-i zona șoaptelor și învîrtelilor. La nivelul ăsta al jocului, oponenții nu se arată — asta face parte din joc în sine. Dar voi afla, Paula. M-ai îngrijorat și asta nu-i ceva pe care s-o reușească mulți.

***

Lumina caldă a soarelui se revărsa prin ferestrele circulare de deasupra capului lui Mark Vernon, difuzînd egal în studioul emisferic. Iluminarea era mai puternică decît și-o închipuise cînd el și Liz începuseră să-și proiecteze casa cea nouă. Asta nu însemna că n-ar fi dorit ca studioul să nu-i fie corespunzător iluminat, ci doar că întotdeauna își imaginase o încăpere ușor întunecată, poate nițel aglomerată de obiectele lui; genul de cameră pe care un bărbat ar fi putut-o folosi pentru a se izola ocazional de familie.

Însă văzîndu-i pereții din coral-uscat alb-perlat și aspectul general diafan Mark nu fusese încîntat să îngăduie domnia dezordinii și aglomerării. Așa că biroul îi era curat și toate obiectele fuseseră organizate atent în dulapuri mari din lemn de alva. Și, pentru că Barry și Sandy puteau alerga liber de capul lor prin restul casei, studioul rămăsese încăperea cea mai ordonată.

Bărbatul rămase imediat după ușa de sticlă jivrată și privi în jur, derutat. Nu zărea nicăieri scurta despre care știa că se afla acolo.

— Tati, haide! țipă Sandy în holul principal dinapoia sa.

— Nu-i aici, rosti el, sperînd că lui Liz i se va face milă de el.

— E haina ta, îi strigă Liz din hol.

Mark privi din nou perplex în studio. Apoi Panda, tînăra cățea labrador albă a familiei, apăru trăgînd după ea scurta lui favorită de lînă. Dădu fericită din coadă și-l privi.

— Bravo, fetiță, dădu el să se apropie de cățea. Las-o! Las-o, fetiță.

Coada Pandei se agită chiar mai repede, anticipînd un joc; începu să se întoarcă.

— Nu! strigă Mark. Stai!

Panda o luă la fugă pe hol, tîrînd haina după ea. Mark alergă după labrador.

— Înapoi! Stai! Las-o! Încercă să-și amintească alte comenzi pe care le învățaseră la orele de dresaj. Fui!

Lîngă ușa din față, Liz trăgea hanoracul lui Sandy peste capul fetiței. Amîndouă se întoarseră să se uite.

— Stai! Stop! Vino-aici!

Mark traversase jumătate din hol, cînd Barry ieși din bucătărie și spuse:

— Aici, fetița.

Se bătu cu palma pe genunchi. Panda veni iute spre el și-i lăsă scurta lui Mark la picioare.

— Bravo, fetița.

Barry o răsfăță, lăsînd-o să-l lingă pe față și pe mîini. Mark își ridică haina cu cîtă demnitate putea. Pe umăr avea

o pată mare și udă leoarcă, de la fălcile cîinelui. O căpătaseră pe Panda cu aproape un an în urmă, cînd se mutaseră finalmente în casa de coral-uscat. Li se spusese că era un cîine ideal pentru familie. Dintotdeauna labradorul făcuse numai ce-i spusese Barry.

— Asta pentru că-i doar un cățeluș, susținuse Mark în ultimele trei luni. O să crească și-o să învețe.

La care Liz replicase simplu:

— Da, scumpule.

Deși nu mai avusese niciodată un cîine, Mark fusese mereu încîntat de ideea respectivă, imaginîndu-și plimbări lungi prin valea Ulon cu labradorul alergînd pe lîngă ei. Un asemenea animal ar fi fost credincios, ascultător și iubitor, un excelent tovarăș pentru copii. Și oricum majoritatea locuințelor din valea Ulon aveau cîini. Făcea parte din însuși idealul lui Randtown.

Proprietarul magazinului de animale de companie din Main Mall îi asigurase pe Vernoni că labradorii albi aveau toată prietenia înnăscută a speciei, la care se adăuga o inteligență superioară secvențată în ADN-ul lor alături de blana albă ca zăpada. Lui Mark i se păruse că suna perfect. Apoi Sandy văzuse cățelușul alb și pufos cu ochii încercuiți de pete negre și alegerea fusese făcută înainte ca Liz și Barry să poată spune vreun cuvînt.

Mark își puse scurta pe braț.

— Toată lumea-i gata?

— O luăm pe Panda? întrebă Barry.

— Da.

— Tu o să ai grijă de ea, rosti sever Liz. N-are voie să fie lăsată din lesă.

Barry surîse larg și trase cîinele din ușa principală. Liz verifică dacă hanoracul lui Sandy era bine închis, după care o împinse după fratele ei.

— Să știi că Barry are teme, spuse ea. Iar creșa are și așa destul de puțin personal, fără ca eu să-mi iau liber după-amiezile.

— Dacă vrei să-și vadă de teme, atunci nu trebuie să vină. zise Mark. Dar știi că eu trebuie s-o fac.

Ea oftă și privi prin hol cu o expresie de evidentă nostalgie.

— Da, știu.

— Ne protejăm modul nostru de viață, Liz. Trebuie să arătăm Marinei că nu poate să manipuleze oamenii în felul ăsta.

Liz îi aruncă un zîmbet drăgăstos și-i mîngîie obrazul cu vîrful unui deget.

— Nu mi-am dat seama niciodată că m-am măritat cu un bărbat care are atîtea principii.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Cred că-i admirabil!

— Crezi atunci că ar trebui să luăm copiii? întrebă el, brusc nesigur. Vreau să spun... astea sînt opiniile noastre și-i silim pe ei să ia parte. Mă tot gîndesc la copiii care sînt vegetarieni sau religioși doar pentru că așa sînt părinții lor. Dintotdeauna am detestat așa ceva.

— Asta-i altceva, scumpule. Participarea la un protest sub formă de blocadă nu va însemna pentru ei un obicei de o viață. În plus, le va plăcea — știi și tu asta.

— Mda... Încercă să nu surîdă și eșuă jalnic. Știu.

Camioneta Ables se găsea lîngă mica Toyota 4x4 a lui Liz, pe peticul din calcar compactat unde fusese vechea casă temporară. Deși structura aceea dispăruse de mult, Mark tot nu izbutise să-și facă timp să programeze boții pentru curățarea pietrei.

Copiii se suiseră deja pe bancheta din spate și se certau. Panda lătra, veselă, încercînd să sară pe ei.

— Centurile! rosti Liz așezîndu-se în față.

Mark duse ferm cățeaua în spate și o împinse în spațiul ei, după care trecu la volan.

— Toată lumea-i gata?

— Da! țipară copiii.

— Atunci îi dăm drumul.

Porniră prin valea Ulon, pînă în Mlaștina Înaltă, apoi intrară pe autostradă, mergînd spre nord și îndepărtîndu-se de Randtown. După cîțiva kilometri, văile începeau să se strîmteze și autostrada cu patru benzi suia pe versantul

muntelui, unde drumul era tăiat în stîncă. La treizeci de kilometri de oraș trecură prin cel dintîi tunel. Din față nu venea absolut nici un vehicul. Cînd serpentinele încetară, Mark putea vedea ocazional cîte o mașină, hăt departe în fața lor.

Era începutul verii, astfel că numeroasele pîrîiașe ce curgeau pe panta munților nu secaseră încă, deși debitul era considerabil redus față de potopul de primăvară. Lanțul Dau'sing se ridica înalt de o parte și alta a lor, pe măsură ce autostrada șerpuia către nord. Adesea, pe marginea drumului erau prăpăstii adînci de sute de metri, cu pereți complet verticali: unica protecție era un parapet gros de piatră. La altitudini mai joase, iarba bolt își preschimba obișnuitul galben sîrmos într-o culoare mai bogată, ca mierea, apropiindu-se de anotimpul sporilor care dura numai o săptămînă.

La cincizeci de kilometri de oraș trecură pe lîngă unul dintre monstruoasele utilaje JCB de construit șosele, pe care Simon Rand le folosise pentru a-și săpa autostrada prin munți. Fusese abandonat pe o platformă pe care un alt utilaj similar o excavase în versantul de lîngă șosea. Deceniile de ierni aspre din continentul sudic îi reduseseră părțile metalice la maldăre de rugină cu aspect topit, în timp ce șasiul principal din materiale compozite era decolorat și crăpat. Giganticele șenile din metal solid se lăsaseră pe roțile lor antrenoare, îngăduindu-i pîntecului să coboare pe sol, unde se îndoise și deformase. Vînătorii de suvenire luaseră pînă și cele mai mici componente, iar geamul cabinei frontale asemănătoare unui ochi de insectă fusese spart.

Ambii copii fură atîțați văzînd utilajul și Mark trebui să le promită că-i va readuce acolo altădată, ca să se uite pe îndelete.

La opt kilometri dincolo de JCB, pe creasta înaltă a muntelui Zuelea, autostrada era ticsită de vehicule staționate. Napo Langsal flutură brațul spre ei; era proprietarul unei ambarcațiuni turistice pentru scufundări din Randtown. Mark nu-l văzuse niciodată altundeva decît în

oraș sau pe vaporașul lui. Nici măcar nu știa dacă Napo avea o mașină.

— Salut, oameni buni, rosti Napo. Colleen se pregătea să se-ntoarcă în oraș, așa că v-aș fi recunoscător dacă v-ați putea băga în locul camionului ei.

— Nici o problemă, zise Mark. Am adus de mîncare, totuși copiii trebuie s-ajungă diseară acasă.

— Mi se pare că pe la șapte vin niște mașini să preia schimbul de noapte.

— Bine atunci.

Mark înaintă cu mașina sa, strecurîndu-se prin îngustul interstițiu în zigzag dintre vehiculele care erau oprite perpendicular pe benzi, în majoritate camionete sau 4x4, genul de mașini conduse de locuitorii din Randtown. Oamenii care umblau pe drum îi văzură pe Vernoni și fluturară din brațe ori ridicară degetele mari către ei. O secțiune din bariera centrală fusese îndepărtată și Mark trecu pe șoseaua sudică. Camionul mare al lui Colleen era lesne vizibil, cu flancurile vopsite cu logoul roz și smarald strălucitor al firmei ei, cu frunze semiorganice extractoare de umiditate ce sclipeau puternic în lumina soarelui. De la sosirea lor, Mark avusese cîteva discuții în contradictoriu cu femeia în privința echipamentelor semiorganice pe care le furniza ea, dar acum amîndoi își surîseră vesel cînd trecură unul pe lîngă celălalt.

— Spiritul de comunitate este la înălțime azi, murmură Liz astfel încît să nu fie auzită de copii.

Cei doi soți își zîmbiră.

Mark parcă mașina în spațiul lăsat de Colleen și apoi merseră pe jos pînă în partea din față a blocadei, unde camioane utilitare mari, buldozere, tractoare, pluguri de zăpadă, mașini de măturat și autobuze cu etaj erau oprite față în față, strînse ca un mozaic. Simon Rand însuși veni să-i întîmpine — o siluetă înaltă într-o togă stil Gandhi de culoarea caisei din țesătură semiorganică, care-i vălurea în jurul membrelor cînd mergea, acoperindu-i permanent pielea și menținîndu-i căldura în aerul montan răcoros. Vîrsta lui aparentă se apropia de șaizeci de ani, o etate care

produsese cute prelungi și distinse pe chipul de abanos. Se potrivea perfect în rolul de guru al naturii; era carismatic și cu o încăpățînare pasivă, trăsături care ofereau asigurare universală tuturor celor angajați în idealurile lui.

Îl urma un alai de oameni, o suită asemănătoare cu cea din jurul oricărui politician important, atît doar că aceștia erau mai degrabă acoliți. Unii aveau expresii preocupate și concentrate, pe cînd alții visau cu ochii deschiși. Mai bine de jumătate erau femei și toate erau atrăgătoare, fie reîntinerite, fie la prima viață. Dedicarea lui Simon față de propriile sale idealuri îi atrăgea o sumedenie de admiratoare dintre cele care veneau să trăiască în Randtown și, așa cum repeta bărbatul însuși, era om și el.

— Mă bucur că ai venit, Mark, rosti Simon cu căldură și-i strînse mîna cu putere.

În mod clar, strîngerea de mînă a unui politician, gîndi Mark.

— Și Liz, de asemenea. Frumos din partea voastră. Știu bine cît de greu este pentru cei care au serviciu să-și dedice timpul unei cauze, mai ales cei care abia ni s-au alăturat și au ipoteci de plătit. Nu știu dacă vorbele mai înseamnă mare lucru, dar vă mulțumesc pentru că sînteți azi aici.

— Putem să ne permitem cîteva după-amiezi, spuse Liz sec.

Era una dintre persoanele imune la șarmul lui personal, deși pînă și ea îi aprecia hotărîrea.

— Să sperăm că situația aceasta nu va necesita nimic mai mult, zise Simon. Am auzit deja — neoficial, bineînțeles — că ar fi de acord să analizeze negocierea unei surse energetice alternative în locul plutoniului acela groaznic pe care l-au adus cu ei.

— Sună bine, încuviință Mark. Unde vrei să stăm?

— Între noi și ei este o zonă neutră largă și acolo sînt adunate multe familii. Copiii vor putea să se joace cu prietenii lor.

— Pot s-o iau pe Panda? întrebă Barry.

— Este cîinele tău? Simon le făcu cu ochiul ambilor copii. Sigur că puteți, noi îi primim pe toți la acțiunea

aceasta de protest. Sînt sigur că Panda se va distra. Încearcă să nu-l lași să muște prea mulți polițiști. Nu-și fac altceva decît meseria și conflictul nostru nu este cu ei.

— Să *n-o lase*, precizează Sandy indignată mîngîind-o pe Panda. Este o domnișoară cățea, să știi!

— Îmi cer scuze. Este o domnișoară cățea tare frumoasă.

— Mulțumesc. Panda zice că și tu ești drăguț

— Să mergem atunci, rosti Mark trăgîndu-și fermoarul scurtei.

Începuse să regrete că nu-și luase mănușile.

— Stați numai atîta timp cît vă simțiți confortabil, spuse Simon. Relevant este actul în sine al venirii aici. Noi nu evaluăm devotamentul prin numărul de ore pe care le veți sta.

— Am înțeles că dormi într-un autobuz, zise Liz.

— Da. Nu dorim să lăsăm Marinei posibilitatea de a străpunge blocada, așa că susținătorii mei cei mai apropiați și cu mine stăm de veghe noaptea. Nu pot pleca, Liz, acesta este căminul meu, acum și pe vecie. Rădăcinile mele sînt aici. În adîncul sufletului sînt mulțumit de ce am obținut și de aceea, cred că înțelegi, trebuie să stau pe șoseaua aceasta și să împiedic orice violare a vieții pe care atît de mulți ne-am ales-o.

— Înțeleg.

El inspiră adînc, cu o expresie de seninătate pe chip.

— Uitasem gustul aerului de la munte. Puritatea și nealterarea lui sînt înviorătoare. Aici, la înălțime, toți ne putem reafirma hotărîrile cele mai intime. Șoseaua aceasta pe care am construit-o nu există numai din punct de vedere fizic. Din locul acesta puteți face multe alegeri privind destinația voastră.

— Mulțumim, totuși eu cred că la sfîrșitul schimbului acestuia ne vom duce acasă, îi spuse Liz.

Iar Simon înclină capul și zîmbi delicat, ca orice mistic izbit de materialitatea indubitabilă a unei realități de viață.

— A fost cam grosolan din partea ta, comentă Mark după ce porniră spre capul blocadei.

Simon și susținătorii lui cei mai apropiați plecaseră cu treburi necunoscute.

— Băsinoșii ăștia bătrîni și îngîmfați mai și trebuie s-o ia-n freză din cînd în cînd. Femeia își lipi palmele în stilul budiștilor și privi sașiu. Îi aduce în contact cu Unitatea.

Brațul lui Mark îi cuprinse umărul și-l strînse cu drag.

— Dacă ai curaj, spune asta gloatei de linșaj de la miezul nopții.

Dincolo de camioanele mari din capul blocadei, șoseaua era goală pe o distanță de vreo două sute de metri. Cîteva sute de locuitori din Randtown se aflau pe betonul sudat enzimatic. Adulții se adunaseră în grupulețe și stăteau de vorbă, tropăind din picioare ca să se încălzească în aerul înghețat care sufla dinspre piscurile înalte din est, pe care zăpezile nu se topeau niciodată. Copiii se divizaseră în propriile lor pîlcuri, urmărindu-se în fel de fel de jocuri. Buzboți fulgerau prin aer pe deasupra lor; erau jucăriile cel mai la modă — mici vehicule aeriene de forma unor farfurii zburătoare, care aveau în centru ventilatoare ce se roteau în sensuri diferite și erau controlate de mănuși-v. Spectacolul era straniu, copii care stăteau perfect nemișcați și mișcau doar iute din degete, ca și cum ar fi cîntat la piane invizibile, trimițînd aparatele micuțe să se ridice și să coboare peste șosea prin fiecare mișcare. Ocazional, cîte unul se îndrepta glonț către linia de polițiști plictisiți aflată de partea opusă. Un strigăt de avertisment din partea unui părinte îi determina destul de repede întoarcerea.

Dincolo de poliția de pe șoseaua care ducea spre sud se zărea un convoi lung de camioane SAAB cu douăzeci și șase de roți. Toate erau echipate cu motoare diesel, ceea ce contravenea din capul locului regulilor de pe autostrăzi care permiteau doar vehiculele cu acționare electrică. Asta era însă aproape irelevant, ținînd seama de conținutul lor. Transportau echipamentele necesare construirii unei stații pentru detectarea găurilor-de-vierme a diviziei de securitate planetară a Marinei, care urma să fie amplasată în munții Dau'sing, imediat deasupra lui Randtown. Echipamentele

acelea includeau trei microreactoare de fisiune, care să asigure energia pentru detectoare.

Un scandal teribil se iscase la bariera cu plată din capătul nordic al autostrăzii cînd convoiul ajunsese acolo, dar ofițerul de Marină răspunzător apelase la poliția locală, care ignorase protestele operatorului barierei și lăsase convoiul să treacă. Simon Rand fusese informat imediat și pornise să-l oprească din capătul sudic, însoțit de adepții lui și șofînd toate utilajele civile mari pe care le putuseră găsi. Cînd ajunseseră în punctul cel mai înalt, pe muntele Zuelea, se opriseră, scoseseră vehiculele din funcțiune și așteptaseră. Impasul acesta dura de două zile.

Mark și Liz găsiră destul de repede familiile Conant și Dunbavand, pe David și Lydia, care dețineau pepiniera unde lucra Liz; și ei își aduseseră copiii pentru a se juca în aer liber în după-amiaza aceea.

— O mai fi rămas cineva în Randtown? se întrebă Liz.

Petrecură două ore pălăvrăgind, îndeosebi despre felul în care avea să fie afectată industria turismului. Autobuzele care aduceau grupuri la hoteluri nici nu mai așteptau înapoia convoiului Marinei împotmolit, iar operatorii de excursii făceau un scandal monstru și amenințau cu acționarea în judecată. Recipiente cu băuturi calde treceau din mînă în mînă. Unii oameni se întorceau la automobilele lor pentru a mai îmbrăca o haină. Copiii trebuiau duși la toaletele dintr-un autobuz. Întreaga acțiune de protest părea mai degrabă un picnic gigantic decît o declarație politică.

După două ore, Mark reveni la camionetă ca să ia cutia în care își aduseseră prînzul. Între vehiculele mai îndepărtate se zărea o strălucire portocalie; era Simon Rand care mergea hotărît într-o misiune necunoscută, urmat de curtierii credincioși. Mark se apropia de capătul șirului de mașini oprite și întindea gîtul ca să-și găsească vehiculul cînd o zări pe fată.

Nu credea că era o turistă, fiindcă ceva anume din ea îl făcea să se îndoiască de faptul că va fi vreodată parte din turma unei companii de excursii — o scînteie de

independență ori de încredere în sine pe care o putu recunoscu. Exact genul de fată aflată la prima viață care venea în Randtown pentru a se alătura petrecerilor și a-și petrece timpul liber cu sporturi extreme. Deși n-o mai zărise pînă atunci prin oraș, ca ospătăriță sau dînd o mînă de ajutor în vreun magazin.

Era extraordinar de frumoasă, iar asta îl tulbura, fiindcă genul acela de frumusețe îl făcea să se întrebe ce fel de nevastă va avea după Liz. Pentru că amîndoi știau că nu va merge o veșnicie, deși în chiar clipa aceasta mergea foarte bine. Mark era un tip realist, la fel ca Liz. Ceea ce însemna că nu era nici un rău în a se gîndi la asemenea lucruri. Nu?

Fata îl văzu holbîndu-se și-i surîse larg.

— Bună, rosti ea tărăgănat.

Era un glas ușor răgușit, seducător, perfect potrivit cu chipul tînăr și prelung cu nas cîrn ademenitor. Pielea avea un bronz sănătos, de aproape aceeași culoare cu părul roșcat-arămiu, lung și ondulat.

— Salut, răspunse el. Deja vocea îi era tensionată, iar mușchii stomacului i se încordară, ținîndu-i abdomenul tare, așa cum fusese cu numai cîțiva ani în urmă. Cauți pe cineva?

— Nu tocmai. Mă uitam și eu prin jur...

— Ah, bun, păi... ă-ă-ă, centrul acțiunii este acolo, în față. Nu c-ar fi cine știe ce acțiune. Cu excepția meciului de fotbal al puștilor.

— Aha.

Fata se apropie de el, continuînd să zîmbească. Pe autostradă, toți se înfofoliseră împotriva frigului, dar ea părea să se simtă perfect confortabil într-un tricou alb cu mîneci scurte și o fustă din piele întoarsă care i se oprea deasupra genunchilor. Imediat deasupra tivului fustei, se zărea un logo argintiu micuț în forma literei „M". Îmbrăcămintea îi punea în evidență umerii lați și abdomenul de sportivă. Cizmele ei de cowboy nu aveau tocuri, totuși ochii fetei se aflau la aceeași înălțime cu ai lui Mark. Întinse mîna.

— Mă numesc Mel.

— Mark.

Bărbatul se strădui să nu-și imagineze prea multe în contactul acela fizic. Fata era mult mai sigură pe sine și sofisticată decît majoritatea tinerilor aflați la prima viață din Randtown.

— Deci ai bătut atîta drum numai ca să vezi meciul? întrebă ea.

Mark se înroși înaintea tonului de tachinare, a felului în care privirea ei pătrunzătoare nu-i părăsea nici o clipă fața, a apropierii — el tot nu-i eliberase mîna.

— Oh, Doamne, nu! Am venit ca să-l susținem pe Simon Rand. Și restul orașului.

— Am înțeles, zise ea și își retrase mîna cu delicatețe. Majoritatea orașului susține blocada aceasta?

— Da, absolut. E scandalos ce-ncearcă să ne facă. Trebuie să fie opriți.

— Opriți din a construi o stație de detectare a găurilor-de-vierme?

— Exact. Iar noi o vom face! Idealul nostru se va găsi în siguranță numai dacă vom acționa împreună.

Chipul frumos se încreți ușor într-o încruntătură.

— Nu sînt de mult timp aici, dar pot înțelege felul în care viața simplă îi atrage pe oameni. Cum ai defini tu, în mod exact, idealul acela?

— În modul cel mai concis: noi sîntem dedicați unei vieți simple, curate și ecologice.

— Nu cred totuși că Marina ar distruge asta. Stația va fi situată la kilometri buni de oraș, sus în munți, unde nu poate afecta pe nimeni. Iar Commonwealthul trebuie cu adevărat să știe dacă Dysonii deschid o gaură-de-vierme în interiorul frontierelor noastre.

— Este vorba despre principiul acțiunii lor. Stația are sisteme cu energie nucleară, împotriva cărora noi ne opunem cu hotărîre. În plus, Marina nu ne-a întrebat nimic — au năvălit pur și simplu pe autostradă ca să-și construiască stația fără permisiunea noastră.

— Aveau nevoie de permisiune?

— Sigur că da. Întregul lanț muntos Dau'sing este inclus în carta fundației, iar energia nucleară este exclusă în mod explicit.

— Înțeleg asta, totuși Marina are realmente nevoie de stații detectoare de găuri-de-vierme pe continentul sudic pentru a oferi acoperire completă întregii rețele. Dacă te opui la așa ceva, nu înseamnă că ai o poziție anti-omenire?

— Dacă asta-nseamnă poziție anti-omenire, atunci eu sînt pentru și mai vreau! bravă el, cîștigîndu-și un surîs încurajator. Nu, bineînțeles că nu-i vorba despre așa ceva. Decizia de amplasare a stației în Dau'sing a fost luată de o șleahtă de birocrați care au înfipt o piuneză într-o hartă. Nu le-a păsat de dorințele și crezurile oamenilor care trăiau acolo și probabil că nici măcar nu s-au sinchisit să afle vreuna dintre tradițiile noastre. Prin blocada asta noi nu facem altceva decît să-i silim să țină seama de cerințele noastre. Se pare că au început deja negocieri despre alte surse de energie.

— Nu știam asta.

— Este încă neoficial. Însă, da, e adevărat.

— Dar nu va costa mai mult?

— Bugetul Marinei este atît de mare încît nimeni nu va sesiza. Oricum, ei ar trebui să ne protejeze existența. Pentru așa ceva merită să plătești nițel în plus, nu?

— Cred că da.

— De cît timp ești în oraș? Nu cred să te mai fi văzut.

— Tocmai am sosit.

— Dacă vrei să mai rămîi și să încerci ceva sporturi extreme, știu cîteva locuri unde se fac angajări.

— Mulțumesc tare mult, Mark, dar îmi pot plăti șederea.

— Bun... bine... perfect. Își aminti brusc că ar fi trebuit să ia mîncarea din camionetă. Păi atunci cred că ne mai vedem.

Ea țuguie buzele.

— Abia aștept.

***

În seara aceea, izbutiră să-i lase pe Barry și Sandy să doarmă cu copiii familiei Baxter în Mlaștina Înaltă, așa că putură să iasă în oraș. Merseră în barul Phoenix de pe strada Litton, care era paralelă cu Main Mall. Ca toate clădirile din Randtown, era nouă, cu un panou solar pe acoperiș și pereți din material compozit, izolați. Pe dinăuntru însă proprietarii prevăzuseră pereți din piatră care să mascheze rețeaua din traverse de carbon și apoi montaseră bîrne masive din frasin, care susțineau tavanul de lemn, astfel încît încăperea lungă și dreptunghiulară era întunecoasă și intimă. Barul în sine ocupa un perete întreg și servea cîteva tipuri de bere alături de toate soiurile de vinuri produse în văile de lîngă Randtown, inclusiv cîteva din podgoria Vernon. Capătul opus era dominat de un șemineu atît de mare, încît necesita două coșuri de fum; în lunile de iarnă, pe grătarul din fier ardeau bușteni enormi care degajau o căldură extraordinară. Pe timpul verii înăuntru fusese plasat un jgheab lung din ceramică umplut cu flori proaspăt culese. În fața lui erau poziționate cîteva sofale de două persoane, pe care se instalară Liz și Mark, împreună cu Iuri și Olga Conant. În mod obișnuit, sofalele erau deja ocupate de la începutul serii, însă blocada redusese numărul obișnuit de clienți ai barului.

— Asta nu-i numai aici, rosti Iuri instalîndu-se cu un pahar de vin negru din Chapples, o podgorie din Mlaștina Înaltă. Aproape toate localurile din oraș suferă, pînă și francizele Bab's Kebabs.

— Tocmai schimbau seriile de turiști cînd a-nceput blocada, spuse Liz. Seria veche a plecat, iar cea nouă încă n-a sosit. Hotelurile sînt pe trei sferturi neocupate.

— Și toți cei care au rămas prinși în oraș fac scandal, încuviință Olga. Nu-i pot învinui.

— Există și locuri mai rele în care să rămîi prins, replică Iuri.

— Simon ar fi trebuit să se fi gîndit la un mod prin care ei să poată trece prin blocadă. Principiile lui încep să-i afecteze pe oameni.

— Este totuși o diferență între a răni și a provoca disconfort, zise Mark.

— Nu tocmai și nu în cazul ăsta. Cei mai mulți turiști au ajuns la sfîrșitul vacanțelor și nu doresc decît să se întoarcă la casele și slujbele lor. Ție cum ți-ar plăcea dacă cineva te-ar împiedica să-ți mai poți cîștiga existența?

— N-o să mai țină decît cel mult două zile.

— Da, însă a fost o acțiune prost gîndită din capul locului.

— Nu aveam multe opțiuni. Stai și te-ntrebi de ce Marina nu ne-a avertizat din timp despre construirea unei stații aici?

— Este un proiect fulger, spuse Olga. Probabil că n-au știut nici ei pînă cu cîteva zile înainte ca echipamentele să sosească pe Elan.

— Bun, dar atunci de ce n-a spus nimic președintele Parlamentului Ryceel?

— Pentru că el știa care va fi reacția lui Rand.

— Exact, a fost o conspirație menită să ne trîntească asta-n brațe înainte să ne dăm seama ce se-ntîmplă. Doreau un *fait accompli*.

E-majordomul lui Mark îl anunță că-l apela Carys Panther. Clipi surprins și acceptă legătura.

— O accesezi pe Alessandra Baron? întrebă Carys.

— Și îmi face plăcere să vorbesc cu tine, replică bărbatul. Cred c-au trecut vreo șase luni.

— Nu fi idiot și acceseaz-o acum. O să te sun cînd se termină.

Convorbirea se întrerupse.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Liz.

— Nu sînt sigur, răspunse Mark și se întoarse către barman. China, o poți accesa pe Alessandra Baron pentru noi, te rog?

De obicei nu-l încînta emisiunea arogantă a Alessandrei, care critica mereu.și nu întreprindea niciodată ceva constructiv. Avea senzația că era dăscălit de niște snobi care se specializaseră în satiră.

Bătrînelul dinapoia barului încuviință și puse emisiunea pe portalul cel mare.

— Oh, futu-i..., murmură Mark.

Imaginea era dominată de propria lui față, înaltă de un metru. Tocmai spunea: „noi sîntem dedicați unei vieți simple, curate și ecologice".

— Era reporter, se adresă el lui Liz. N-am știut... ea n-a zis nimic....

— Cînd a fost asta? întrebă femeia.

— Azi după-amiază. M-a abordat cînd luam prînzul din mașină. Crezusem că era din oraș.

Imaginea reveni în studio, unde Alessandra Baron stătea în centrul unei sofale mari, cu o expresie amuzată pe chipul de o frumusețe clasică, cam așa cum reacționează adulții înaintea unui copil precoce. Lîngă ea era așezată Mellanie Rescorai, părînd încă și mai sofisticată decît fusese pe muntele Zuelea, într-o rochie foarte simplă stacojie, mulată pe corp, și o jachetă neagră cu un „M" argintiu micuț pe rever; părul îi fusese răvășit în mod grijuliu.

Liz aruncă o ocheadă prelungă spre Mark și sprînceana ei se ridică cu cîțiva milimetri.

— Ăsta a fost reporterul?

— Îhîm, încuviință Mark făcîndu-i semn să tacă.

Iuri și Olga schimbară priviri atotcunoscătoare.

— Și ce a mai spus după aceea? întrebă Alessandra.

— Cred că voia deja să mă-ntrebe: putem merge la un motel pentru restul zilei? Mellanie izbucni în rîs. Am izbutit totuși să-i țin departe mînuțele înfierbîntate, spunîndu-i că Marina nu intenționa să-i distrugă viața nătîngă. Ai idee ce mi-a răspuns?

— A fost recunoscător? sugeră Alessandra răutăcios.

— Oh, da! Fii atentă!

Imaginea reveni la Mark în blocadă.

Așezat pe sofa în fața șemineului, cu un pahar de vin în mînă și știind la ce să fie atent, lui Mark îi venea foarte ușor să-și dea seama că zîmbetul pe care îl afișase fetei era oarecum silit. Ba chiar, anxios. Era zîmbetul pe care un

bărbat îl folosea cînd încerca să impresioneze. Posibil cînd era nerăbdător să impresioneze.

„Este vorba despre principiul acțiunii lor", rosti imaginea lui. „În plus, Marina nu ne-a întrebat nimic — au năvălit pur și simplu pe autostradă ca să-și construiască stația fără permisiunea noastră."

„Aveau nevoie de permisiune?"

„Sigur că da."

Emisiunea reveni în studio.

— Incredibil! rosti Alessandra clătinînd din cap cu o uimire întristată. Oare cît de înapoiați sînt cei din Randtown?

— Dialogul a fost editat la montaj! protestă Mark, adresîndu-se spre toți cei de la bar. Eu... Nu asta am vrut să spun. Am zis și chestiile celelalte. I-am spus despre minireactoarele nucleare. Pe alea de ce nu le-au dat pe post? Face să... Iisuse, arăt ridicol!

O simți pe Liz prinzîndu-i mîna și strîngîndu-i-o liniștitor și-i aruncă o privire disperată.

— E-n regulă, șopti ea.

— Genul de înapoiere care apare după trei generații de verișori care s-au căsătorit între ei, comentă Mellanie.

Barul Phoenix era complet tăcut.

— Așadar, părerea lui era că noi, Commonwealthul, nu avem dreptul de a instala echipament esențiale pentru defensivă pe un munte nelocuit, zise Mellanie. Stai să vezi ce vine în continuare.

— Dumnezeule..., mormăi Mark.

Ar fi dorit ca emisiunea să ia sfîrșit. Imediat! De fapt, ar fi dorit ca Universul să ia sfîrșit.

Ceva mai devreme, la locul blocadei, Mellanie întrebă: „Dacă te opui la așa ceva, nu înseamnă că ai o poziție anti-omenire?" pe un ton perfect rezonabil.

Fața gigantică a lui Mark rînji nătîng. „Dacă asta înseamnă poziție anti-omenire, atunci eu sînt pentru, și mai vreau!"

În studio, Mellanie ridică disperată din umeri către Alessandra.

— Fir-ai a dracu'! răcni Mark furios și sări în picioare, cu paharul de vin rostogolindu-se pe podeaua din dale de piatră. Futu-ți norocu' mă-tii! N-a fost așa!

Toți cei din bar îl priviră. Emisiunea Alessandrei Baron dispăru din portal, înlocuită de turneul de golf open de la New Oxford.

— Ajunge cu nenorocitele alea tari în gură, mîrîi China și cîțiva lujeri răsuciți de COtatuaje îi străluciră stacojiu pe craniul spîn. Stai jos, Mark. Am văzut toți că te-au lucrat din montaj. O să-ți aduc alt pahar, din partea casei.

Liz îl prinse de încheietură și-l trase în jos.

— Așa ceva nu poate fi legal, spuse Mark. Nu?

Furia lăsa loc șocului.

— Depinde ce poți dovedi, zise Iuri sincer. Dacă amintirea ta asupra evenimentului este vizionată în tribunal, atunci poți demonstra că s-a efectuat un montaj în detrimentul tău.

Amuți sub căutătura sfredelitoare a Olgăi.

— Nu-ți face griji, vorbi Liz liniștitor. Toți cei de aici te cunosc și au putut vedea că interviul a fost falsificat. Este răspunsul Marinei față de blocadă — îl presează pe Simon ca să lase convoiul să treacă. Legea lui Newton aplicată în politică.

Mark își lăsă capul în palme. E-majordomul îl anunța că era apelat din nou de Carys Panther. Și de Simon Rand. Mesajele soseau din unisferă cu rata de cîteva mii pe secundă, direcționate la codul lui public. Se părea că toți cei care le accesaseră pe Alessandra și Mellanie doreau să-i spună ce credeau despre el. Și nu erau deloc amabili.

***

Căldura părea să crească cu fiecare pas, o dată cu umiditatea. Pe Ozzie îl surprindea. De acum străbătuse destule poteci Silfene între planete ca să știe cînd trecea un prag. Semnele erau subtile și foarte gradate. Nu însă și de data aceasta.

Merseseră printr-o pădure de foioase pe a doua planetă de după cea a spectrelor; era toiul verii și florile sălbatice

alcătuiau un covor lin de culori pastelate. Palmieri și ferigi gigantice începură să se amestece printre trunchiurile groase. Aromele păreau de asemenea că se întețeau și Ozzie avu nevoie de o vreme pînă le identifică. Oceanul... Trecuse mult de cînd nu mai văzuse o mare sau un ocean. Potecile Silfene nu se apropiaseră niciodată de asemenea întinderi de apă sărată.

Lumina sporise și ea, iar razele puternice ale soarelui aveau o tonalitate indigo. Bărbatul scotoci prin buzunarul de la piept în căutarea ochelarilor de soare.

— Sîntem altundeva, nu? întrebă Orion nerăbdător.

Privea în jur cu o expresie absorbită la coroanele dese prin care se terminau toți arborii. Pînă și tufișurile se îndesiseră, iar iarba creștea mai înaltă și era verde-întunecat. Liane se ridicau în jurul copacilor, în spirală, cu flori albe și galben-lămîie.

— Așa se pare, încuviință liniștitor Ozzie.

Cînd se întoarse pentru a se uita la băiat, văzu cărarea curbîndu-se în unghi drept îndărătul lor. În ultimele ore, merseseră mai mult sau mai puțin aproape numai în linie dreaptă. Orion nu observase; ridicase pandantivul prieteniei și-l studia preocupat. După ce părăsiseră planeta spectrelor, i-l ceruse înapoi lui Ozzie. Experiența avută acolo îl determinase pe băiat să-și schimbe iarăși părerea despre Silfeni. Nu aveau să mai fie niciodată idoli mai presus de orice dubii, dar începea să-i accepte ca pe adevărați extratereștri. Ozzie bănuia că era un semn de maturitate.

— E vreunul prin apropiere? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Orion îngrijorat. Nu l-am mai văzut niciodată în felul ăsta. S-a făcut verde.

Îl ridică și-l arătă lui Ozzie. Micuța nestemată exotică sclipea ca un smarald viu, legănîndu-se la capătul lănțișorului.

— Crezi că-nseamnă că aici ar fi altceva?

— Habar n-am ce-nseamnă, recunoscu bărbatul.

Palmierii se răreau și iarba deasă le ajungea pînă la genunchi. Tochee trebuia să-și unduiască cu putere

proeminențele locomotorii pentru a-și propulsa corpul larg prin vegetație. Ozzie încetini, derutat — nu mai exista potecă, ci în față se întindea doar iarba prin care merseseră pînă atunci. Fără frunzele late de deasupra capului, simțea puternic căldura stelei pe pielea neprotejată. Sub tălpile bocancilor, terenul cobora lin. Panta continua să fie acoperită de iarbă pînă la cîțiva kilometri depărtare, unde se zărea scînteierea albastră neîndoielnică a oceanului.

Încotro? întrebară configurațiile ochiului lui Tochee.

Ozzie stătu înaintea prietenului lor extraterestru și ridică din umeri. Era un gest pe care Tochee îl cunoștea prea bine după atîta vreme.

— N-am mers niciodată prin așa ceva, vorbi Orion.

Se întorsese și se uita pe drumul pe care veniseră. În spatele lor se înălța vîrful rotunjit al unui munte nu prea înalt, acoperit de o junglă de palmieri și ferigi uriașe, cu cîțiva arbori scheletici, cenușii, care ar fi putut rezulta prin încrucișarea pinilor cu eucaliptii. Porțiunea aceea de pădure nu putea să aibă lățimea mai mare de un kilometru și jumătate.

Ozzie se străduia să găsească o replică, cînd un piuit electronic se auzi din ranița sa. Sunetul, care făcea parte în mod atît de integral din societatea Commonwealth, era șocant aici. El și Orion se priviră surprinși.

— Conexiune cu matricea încheietură, se adresă bărbatul e-majordomului.

În vederea lui virtuală apăreau iconuri care nu mai fuseseră acolo din ziua cînd plecase din Lyddington, pe măsură ce inserțiile își recîștigau capacitatea integrală. Își scoase ranița din spate grăbit, ca și cum ar fi luat foc. E-majordomul îi confirmă că inserțiile receptau semnal de la matricea încheietură. Ozzie scutură rucsacul pe iarbă, vărsînd totul dinăuntru și neglijînd harababura. Un led roșu de alimentare sclipea pe latura matricei încheietură mată. Și-o trase peste mînă și metmalul se contractă confortabil. COtatuajul de pe antebrațul lui făcu contact cu i-punctul matricei. Printre hainele și pachetele pe care

le răsturnase era o matrice palmară. O ridică și o activă. Iconurile ei îi apărură instantaneu în vederea virtuală.

— Să fiu al dracu', mormăi Ozzie.

E-majordomul începu să facă în ambele matrice cópii de siguranță ale fișierelor inserțiilor. Ozzie îl lăsă să-și vadă de treabă, în timp ce mîinile lui virtuale rearanjară iconurile pentru matricea palmară. Ecranul acesteia se deplie la dimensiunea maximă, cu lățimea de un metru și jumătate.

— Te rog, imploră el și degete chihlimbariu translucide extraseră simboluri din fișierele lingvistice pe care le acumulase cu minuție în ultimele luni.

Pe ecran, configurațiile de flori țepoase pe care le folosea Tochee erau afișate în movul cel mai profund pe care-l suporta rezoluția.

Tochee rămase nemișcat. **Salut**, proiectă segmentul lui ocular frontal.

— Sistemele noastre electronice funcționează iarăși, rosti Ozzie cu glas tare.

Matricea palmară îi traduse cuvintele într-o serie de configurații pe care le afișă pe ecran.

Înțeleg.

— Alea sînt desenele prin care vorbește Tochee? întrebă Orion fascinat, zgîindu-se la ecran.

Matricea traduse și Tochee produse un răspuns.

— Corect, om mic, spuse matricea. Spectrul vizual nu este corect. Totuși le pot citi.

Orion țipă fericit și sări în sus, lovind cu pumnul strîns prin aer într-un gest de victorie.

— Eu sînt, Tochee, eu sînt! Eu vorbesc cu tine!

Zîmbi fericit lui Ozzie și bătură cuba.

— Sînt conștient de comunicare, traduse matricea pentru Tochee. Am dorit momentul acesta de mult timp. Primele mele cuvinte adevărate sînt ca să vă mulțumesc, om mare și om mic, pentru tovărășia pe care mi-ați acordat-o. Fără voi aș fi rămas în casa frigului. Nu mi-ar fi plăcut.

Ozzie schiță o reverență scurtă.

— Plăcerea a fost de partea noastră, Tochee. Dar chestia asta-i reciprocă, nenică. Fără tine am fi avut greutăți în părăsirea Citadelei de Gheață.

Orion se repezi către Tochee, care extinse un tentacul manipulator și băiatul îl strînse fericit.

— E grozav, Tochee, e minunat! Sînt atîtea lucruri pe care vreau să ți le spun. Și am și multe întrebări.

— Ești bun, om mic. Oamenii mari doi, trei, cinci, cincisprezece, douăzeci și trei și treizeci au arătat de asemenea grijă față de situația mea, ca și alte specii din casa frigului. Sper că ei sînt bine.

— Care-s ăia, Ozzie?

— Nu știu, nenică. Bănuiesc că Sara este omul mare doi, iar George ar trebui să fie și el pe acolo, pe undeva. Mîna lui virtuală trase rutinele de traducere din stază și le introduse în puterea de procesare mai mare a matricei palmare. Tochee, trebuie să ne îmbunătățim capacitatea de traducere. Aș dori să vorbești cu mașinăria mea, de aici.

— De acord. Am și eu propriile mele unități electronice pe care doresc să le activez.

— Perfect, să-i dăm drumul atunci!

Extraterestrul masiv își mișcă manipulatorul spre înapoi și ridică unul dintre sacii grei pe care-i purta. Între timp, Ozzie alese cîteva instrumente senzoriale din cele răsturnate pe jos și le activă pe rînd.

— Nenică, mormăi el, am fost cît pe-aici să le las în Citadela de Gheață...

— Ce-ai acolo? întrebă băiatul incitat.

— Chestiile standard ale echipelor de prim contact. Analizoare minerale, scanere de rezonanță, monitoare pe spectru EM, microradare, magnometre... Chestii care pot să-mi spună multe despre mediu.

— În cel fel ne vor ajuta?

— Încă nu sînt sigur. Depinde și de ce anume vom găsi. Totuși locul ăsta-i diferit de celelalte prin care-am trecut. Trebuie să existe vreun motiv pentru care Silfenii n-au mai stopat electricitatea.

— Crezi... Orion se opri și privi în jur, prudent. Ăsta-i sfîrșitul drumului, Ozzie?

Bărbatul fu cît pe-aici să-i replice să nu mai spună prostii, dar îl opri nesiguranța sa care creștea întruna.

— Nu știu. Dacă așa-i, m-aș fi așteptat la ceva mai complex. Arătă cu brațul peisajul vălurit. Asta pare mai degrabă o fundătură.

— Așa mă gîndisem și eu, șopti băiatul sfios.

Rezultatele senzorilor se cumulau în grile pe vederea virtuală a lui Ozzie. Le ignoră, pentru a-l strînge în brațe pe Orion.

— Nici vorbă, nenică!

— Bine.

Ozzie reveni cu atenția asupra rezultatelor senzorilor și observă că Tochee activase cîteva unități electronice. Propriile lui scanări arătau că sistemele extraterestrului erau unități de senzori și procesoare nu mult diferite de ale lui. În rest, aparatele nu-i spuneau mare lucru. În mod straniu, planeta nu părea să aibă cîmp magnetic, totuși nivelul general de neutrino era peste medie. Citirile cîmpului cuantic local difereau cu puțin de cel standard, însă nu era nimic care să producă genul de distorsiuni necesare deschiderii unei găuri-de-vierme — Ozzie credea că puteau fi reziduuri de la efectul de atenuare electronic.

— Bizar, dar nu destul de bizar..., mormăi el.

— Ozzie, ce-i pe cer?

Matricea palmară fulgeră aceeași întrebare și pentru Tochee. Extraterestrul își lăsă propriile gadgeturi pentru a urmări brațul întins al lui Orion. Ozzie privi și el într-acolo, mijind ochii deoarece se uita aproape direct în lumina solară puternică. Părea să fie un fel de nor argintiu situat la altitudine foarte mare, asemănător unei dîre curbe și înguste ce se întindea peste soare. Cînd inserțiile lui retinale activară filtrele de mare intensitate și transfocară, își schimbă părerea. Indiferent de nivelul de zoom pe care l-ar fi utilizat, dîra de argint tremurător nu se schimba. Planeta avea un inel. Îl parcurse cu privirea, utilizînd memoriile ambelor matrice pentru a stoca imaginea.

Scînteierile pe care le putea zări în interiorul norului erau de fapt particule minuscule. Probabil că erau de ordinul miilor. Se întrebă în treacăt în ce fel compoziția lor diferea de a restului inelului. Apoi ajunse în zona în care inelul trecea prin fața soarelui. De fapt, nu trecea. Și scara imaginii se schimbă din nou, la un grad terifiant.

— Băi, să-mi bag pula, mișcă Ozzie din buze fără nici un sunet.

Un halo de gaz ocolea steaua. Iar asta însemna că planeta pe care se aflau ei orbita în interiorul haloului.

— Știu locul ăsta, rosti el uluit.

— Ce? izbucni Orion. Cum poți să-l știi?

Ozzie emise un hohot nervos.

— Mi-a povestit despre el altcineva care a umblat pe potecile Silfenilor. Mi-a spus că vizitase niște artifacte numite recife-de-arbori, care pluteau într-o nebuloasă de gaz atmosferic. Ca să vezi, băi nene, și eu am crezut întotdeauna că povestea nu era decît o frecție. Cred că-i datorez niște scuze.

— Cine era ăla, Ozzie? Cine-a mai fost pe-aici?

— Un gagiu pe nume Bradley Johansson.

***

După un drum de cinci minute, trenul de pe Oaktier opri la peronul 29 în terminalul III pentru călători din gara TSC Seattle. Stig McSobel coborî și-i ceru e-majordomului să găsească peronul de unde putea lua un tren-buclă de clasă standard spre Los Angeles, care era următoarea escală pe linia transterrană. Află că toate trenurile-buclă plecau de la terminalul II, așa că sui iute în micul vagon monorai care-i transporta pe pasageri între terminale. Acesta lunecă lin pe șina supraînălțată, care-l purtă peste triajul vast ce acoperea terenul la est de Seattle. Trenuri lungi de kilometri care transportau bunuri de consum, trase de uriașele locomotive electrice Damzung T5V6B, treceau pe sub el după ce ieșeau din poarta de marfare către Bayovar, planeta 15Mare conectată direct cu Seattle. În același timp trenurile trans-Commonwealth fulgerau pe magșine, aidoma

unor avioane zburînd la altitudine zero. Hăt în sud, bărbatul putea vedea o linie lungă de arcade de porți ce emanau o lumină albastru-decolorat, care producea umbre lungi peste suprafețele de beton colonizate de buruieni. Gara TSC Seattle era un nod de cale ferată pentru douăzeci și șapte de planete din spațiul de fază I, pe lîngă Bayovar, dirijînd toate mărfarele și călătorii care se deplasau între ele. Zilnic, mii de trenuri rulau prin gară, formînd imensa rețea de legături comerciale care ajutau la menținerea bazei industriale și de cercetare de înaltă tehnologie din Seattle.

Stig stătea la un capăt al vagonului monorai tubular, scanîndu-și rapid tovarășii de drum și transferînd imaginile în fișiere. Matricea încheietură rulă comparații cu miile de fișiere vizuale pe care le acumulase de cînd începuse să lucreze în Commonwealth. Șapte dintre călătorii din monorai fuseseră și în trenul de pe Oaktier, ceea ce era normal. Dacă unul dintre ei îl urmărea, îi reprofilaseră chipul de ultima dată cînd fuseseră împreună în același tren.

Terminalul II era un dom uriaș din metal și beton, din care jumătate se găsea sub sol. Numeroasele lui peroane erau dispuse radial pe două niveluri: cel inferior, pentru sosiri și cel superior, pentru plecări. Stig plăti cu bani lichizi biletul la clasa standard, care avea să-l ducă pe toată bucla pînă la Calcutta, și sui pe o bandă rulantă spre peronul A-17, unde tocmai trăgea unul dintre trenurile-buclă cu douăzeci de vagoane. Bărbatul rămase așteptînd relaxat lîngă o ușă deschisă de la vagonul al doilea, privind întîrziații care se grăbeau pe peron. Nimeni din monorai nu coborî pentru trenul-buclă. Mulțumit, Stig se îmbarcă și traversă vagoanele pînă intră în al cincilea; abia atunci se așeză.

Hoshe Finn stătea la coadă pentru taraba francizei Bean Here de la capătul peronului A-17 și-și privea ținta suind în trenul local.

— Oamenii tăi l-au reperat? o întrebă pe Paula aflată lîngă el.

— Da, mulțumesc. Echipa B îl încadrează. Tocmai s-a instalat în vagonul cinci.

Bărbatul cumpără o cafea pentru el și un ceai pentru Paula.

— Bănuiești pe cineva din echipa B?

— Din păcate, n-am nici un suspect real, rosti ea și suflă în ceai pentru a-l răci. Asta înseamnă că va trebui să-i tratez pe toți ca posibili agenți dubli.

— Asta mă include și pe mine?

Ea sorbi din ceai și-l privi gînditor.

— Dacă lucrezi pentru un serviciu de securitate al Executivului sau pentru o divizie de operațiuni clandestină corporativă, atunci cel care te-a infiltrat dispune de resurse și anticipație care depășesc pînă și capacitatea mea de a le contracara.

— Iau asta drept un compliment.

— Mulțumesc pentru că mă ajuți, Hoshe.

— Plăcerea-i de partea mea. Sper doar să-ți aducă ce ai nevoie.

— Asta sper și eu.

El rămase lîngă taraba Bean Here și privi trenul plecînd din gară. Una peste alta, era o situație stranie și oricare i-ar fi fost finalul știa că n-avea să-i placă. Fie că Președintele ucidea cetățeni fără teamă de consecințe, fie lunaticul de Bradley Johansson avusese dreptate din capul locului. Nu era sigur care dintre variante era mai neplăcută.

***

Trenul-buclă avu nevoie de zece minute ca să ajungă la LA Galactic, iar cea mai mare parte a timpului aceluia fusese petrecut tîrîndu-se prin gara Seattle și așteptînd printre mărfare la poarta buclă transterrană. Cu secole în urmă, cînd începuse totul, nici măcar TSC nu-și putea permite în LA un teren de dimensiunea celui necesar pentru o gară planetară. De aceea, se mutase la sud de San Clemente și închiriase o parte din Camp Pendelton de la guvernul american, într-un contract care asigura Pentagonului acces direct la găurile-de-vierme, oferindu-le capacitatea de a desfășura trupe oriunde pe planetă sau în afara ei. Cerințele militarilor se destrămaseră treptat,

pe măsură ce o parte tot mai mare din populația Pământului plecase pentru a-și găsi printre stele propriile genuri de libertate și naționalism, lăsînd în urmă tot mai puțini dictatori militari și fanatici, pînă ce, în final, apăruseră Națiunile Federale Unite. Pe cînd vechile armate își dădeau duhul, TSC își continuase expansiunea inexorabilă. Pornind din LA Galactic fuseseră descoperite și explorate mai bine de jumătate din planetele U-congruente din spațiul de fază I; iar cînd TSC își mutase finalmente divizia de explorare în exterior pe 15Mari, divizia comercială intervenise prompt pentru a umple vidul. Ca mărime și complexitate, LA Galactic rivaliza cu gările de pe oricare 15Mare.

Stig coborî din trenul-buclă pe peronul 3 în terminalul Carralvo, o clădire modernistă gigantică și multisegmentată din beton alb, decolorat încă și mai tare de soarele neiertător al Californiei. În ciuda mărimii uriașe a structurii, ea vibra la trecerea trenurilor care șerpuiau, intrînd și ieșind pe viaducte ce se curbau elegant, suprapuse uneori pe cîte trei niveluri, grație unor elaborate contraforturi răsucite. Stig și-ar fi putut găsi drumul prin Carralvo în beznă absolută, și nu numai prin spațiile publice; coridoarele utilitare, birourile managementului și facilitățile pentru personal îi erau încărcate în fișierele din inserții. Celelalte șapte terminale pentru călători îi erau la fel de familiare.

Petrecuse ani buni lucrînd aici. Dacă s-ar fi putut spune despre Păzitori că aveau o bază regulată de operațiuni în Commonwealth, aceasta era LA Galactic. Era pentru ei locul perfect și esențial. Sute de mii de tone de produse industriale și casnice erau dirijate zilnic între porțile sale; importurile de alimente depășeau un milion de tone, în timp ce materiile prime aflate în tranzit corespundeau unei piețe și mai mari. Mii de companii de export-import, de la giganții Intersolari pînă la virtuali, care nu erau decît un simplu spațiu codificat din matrice și un număr de cont bancar, aveau birourile, antrepozitele și depourile de transport în interiorul acestei gări cît un oraș. Toate erau cuplate, atît

fizic, cît și electronic, la gigantica rețea de căi ferate și facilități TSC pentru manipularea mărfurilor. Toate aveau conturi multiple în rețeaua financiară. Toate aveau conexiuni cu Directoratul Produselor Reglementate. Toate aveau birouri, de la zgîrie-nori întregi la apartamente închiriate. Creșteau, decădeau, dădeau faliment, vindeau acțiuni publice și erau cotate Intersolar, își mutau sediile dintr-un cvartal în altul, schimbau personalul, fuzionau și se luptau sălbatic între ele pentru contracte. Era super-capitalism într-un mediu limitat de tip recipient sub presiune, care era nemilos față de orice slăbiciune.

De-a lungul deceniilor, Adam Elvin înființase și închisese zeci de companii în LA Galactic. Nu era de altfel unicul. Numărul companiilor ce apăreau și dispăreau pe parcursul unei singure luni era adesea de ordinul sutelor. Ale lui erau ascunse printre celelalte, deloc diferite de toți cei care-și încercau norocul și porneau să aprovizioneze fie piețe pe care le cunoșteau, fie în care aveau încredere. El își crea identități pentru sine, împreună cu toate datele de muncă asociate, și folosea numele pentru a înregistra o companie care n-avea să fie utilizată ani la rînd. Cînd o activa, era o afacere legitimă, concurînd pentru atragerea pieții alături de celelalte.

Procesul acela îi slujise bine pe Păzitori. Toate operațiunile de livrare de armament și echipamente spre Far Away implicau o fațadă în LA Galactic, care îi îngăduia să urmărească în mod pasiv livrările. Și, la un moment dat, toate componentele aveau să treacă pe acolo, pentru verificare, sau comutare, sau pentru a fi camuflate. Din cîte știau Paula Myo și Directoratul Delicte Grave, nu erau decît alt antrepozit închiriat din lanț.

De data aceasta, cu Johansson îmbarcîndu-se în proiectul de răzbunare al planetei sale și cu Marina devenind periculos de eficientă în urmărirea lor, scara operațiunilor era mai mare ca oricînd, iar focalizarea ei se extindea. După Coasta Veneția, paranoia lui Adam atinsese cote noi.

Lemule's Max Transit închiriase un etaj întreg în Turnul Henley, o clădire lipsită de imaginație cu treizeci și cinci

de etaje din sticlă, carbon și beton de partea San Diego a LA Galactic, care se ridica în pădurea de turnuri pentru birouri similare ce forma una dintre platformele de administrație comercială ale gării. În birourile ei lucrau douăzeci de Păzitori. Patru dintre ei se ocupau de livrările produselor clandestine spre Far Away, iar restul de securitate.

Imediat după ce cumpără biletul pe trenul-buclă, Stig expedie un mesaj către o adresă de unică folosință din unisferă. Kieran McSobel, care era de serviciu la biroul Lemule, îl primi și, așa cum cerea procedura, lansă o baterie de software de observare în cibersfera planetară. Programele se autoinstalară în nodurile ce deserveau trenul-buclă pe care îl folosea Stig și începură să analizeze datele ce treceau prin noduri.

Rezultatele licăriră în vederea virtuală lui Kieran.

— La dracu'! Marisa, avem trafic intern încriptat în trenul lui Stig. Cinci surse și una chiar în vagonul lui.

De cealaltă parte a biroului deschis, Marisa McFoster accesă informațiile.

— Nu arată bine. Este o formație standard de încadrare. L-a prins Marina. Futu-i!

Îl apelă pe Adam.

— Avem nevoie de software-ul pe care-l transportă, spuse Adam. Putem încerca o recuperare moartă?

— Boții sînt amplasați, răspunse Marisa și rulă diagnostice pe mașinăriile micuțe, aducîndu-le la statut operațional. Avem timp, anunță ea. Gareth acoperă Carralvo. Poate trece pe lîngă el.

— Faceți-o!

— Și Stig?

Adam își păstră chipul inexpresiv, nearătînd tinerilor cît de îngrijorat era. Cum dracu' îl depistase Marina?

— Nu putem sparge încadrarea — asta ar alerta Marina și ne-ar trăda capacitățile. Va trebui s-o facă singur. După ce avem confirmarea recuperării, expediază-i un ordin de încetare și evadare. Și activați locuința de securitate din Veneția. Dacă reușește s-ajungă acolo, va trebui supus reprofilării.

— Da, încuviință Marisa.
— Nu vă faceți griji. Este bun și-o să reușească.

***

Stig coborî rampa lungă și curbată de la capătul peronului. Era una dintre cele zece care conectau peroanele de sala centrală unde revărsarea de pasageri atinsese densitatea mulțimii care se repede pentru a-și ocupa locurile dintr-un stadion. Mult deasupra capetelor, plafonul de beton în formă de dom era susținut de pilaștri gigantici, aidoma unor picioare de păianjeni, ale căror îndoituri bruște lăsau impresia că ar fi capabili să coboare oricînd întreaga masă. Teoria lui era că tocmai din acest motiv oamenii se grăbeau întotdeauna pe aici, fiindcă în mod subconștient încercau să părăsească locul înainte de producerea colapsului.

Pe cînd înainta pe rampă, numără ieșirile de urgență. După ce ajungea la sala centrală, mai avea nevoie de trei minute și jumătate pînă la stația de taxiuri. De acolo pînă la birou făcea minimum zece minute, în funcție de traficul pe căile interne ale gării.

În fața lui, Gareth păși pe rampă și începu să înainteze pe ea. Purta o jachetă gri elegantă peste o cămașă galbenă.

Antrenamentul lui Stig îl făcu să nu întoarcă ochii cînd trecură unul pe lîngă celălalt. Îi veni totuși greu să n-o facă. Gri pe galben. Ordin de recuperare moartă. Pentru așa ceva exista un singur motiv: el era sub observație.

Erau pricepuți, trebuia s-o recunoască. Verificase pe tot drumul de întoarcere de pe Oaktier și nu văzuse pe nimeni. Bineînțeles, putea fi vorba despre supraveghere virtuală; o echipă cu IR care-l urmărea prin intermediul videocamerelor publice și senzorilor. Chiar și mai greu să scapi de ei.

Cînd ieși de pe rampă, schema sălii centrale i se depliase deja în minte cu toate amănuntele. Porni către stînga, unde erau peroanele cu numere pare, după care sui pe una dintre escalatoarele triple spre mallul de la nivelul cel mai de jos.

În tot acest timp, privea cu atenție. Acum era greu. Fu conștient că ridicase ochii cînd ajunsese la nivelul median și trecuse pe setul următor de escalatoare. Era semnul sigur al cuiva care căuta o încadrare. Oare îi atenționase? Totuși, dacă îl urmăriseră, l-ar fi văzut cu certitudine executînd rutina anti-urmărire. Dacă n-ar fi privit, ar fi devenit suspect. Decisese pentru o uitătură scurtă, nepăsătoare, în sus, capturînd imaginea într-un fișier de inserție.

În timp ce escalatorul luneca lin în jos, Stig studie imaginea spectrală din vederea virtuală. Lîngă balustrada balconului stătea un individ, un surfer tipic pentru Coasta de Vest, care coborîse de asemenea din trenul-buclă de la Seattle, fără să fi fost însă în același vagon cu el. Îi extinse imaginea și-l studie. Păr blond și des strîns în coadă la spate, nas acvilin, maxilar pătrat, cămașă albastră sport și blugi. Nu putea garanta, dar trecu imaginea pe reapelare instantanee.

Escalatorul îl aduse la mallul din marmură și neoane și Stig se îndreptă către toaleta publică. Majoritatea cabinelor erau pustii. Doi bărbați foloseau pisoarele. La chiuvete erau un tată și copilul său.

Stig intră în a doua cabină goală, încuie ușa și-și lăsă pantalonii în vine. Dacă cei din încadrare acoperiseră toaleta înaintea lui, nu aveau deocamdată nici un motiv de suspiciune. Folosindu-și matricea palmară, transferă software-ul pe care-l luase de la Kareem într-un cristal de memorie și ejectă micul disc negru din unitate. Îl puse într-o carcasă de plastic standard, o înveli în hîrtie igienică și o aruncă în vas. Dispăru destul de ușor după ce trase apa, apoi ieși din cabină pentru a se spăla pe mîini.

Cînd reveni în mall, blondul în cămașă albastră examina vitrinele magazinelor la douăzeci de metri mai departe.

Stig intră în cel mai apropiat magazin de articole sportive și-și cumpără o pereche nouă de adidași, plătind cash. Echipa de încadrare trebuia să verifice ce schimbase cu casierul. Intră după aceea într-un magazin universal și luă o pereche de ochelari de soare. Reveni în sala centrală

și se opri la unul dintre chioșcurile mici care vindeau tricouri pentru turiști și-și alese o pălărie de soare destul de bună. Porni în continuare în lungul casetelor pentru bagaje din stînga și-și apăsă tatuajul de credit pe cea pe care o folosise cu trei zile în urmă. Ușa se deschise și Stig scoase geanta neagră de umăr care conținea trusa lui pentru urgențe.

Fără să privească îndărăt sau să mai facă alte verificări, se duse direct la stația de taxiuri. Cînd ușa rotativă îl scoase în lumina caldă a soarelui californian, Stig zîmbi. În ciuda posibilității serioase de a se prăji, avea să se distreze din plin în orele următoare.

***

Antrepozitele nu-l iritau pe Adam în aceeași măsură în care o făceau districtele de turnuri pentru birouri ce se întindeau pe latura sudică a lui LA Galactic. Detesta mulțimea de companii de manipulare și transport care supraviețuiseră într-o legătură parazitară cu rețeaua feroviară TSC. Erau adevărate entități capitaliste, care nu produceau nimic, obligîndu-i pe oameni să livreze produse, sporind costul vieții pe o sută de planete, existînd pe seama celor care munceau în producție. Desigur, trebuia s-o recunoască, cei care activau în prezent în producție nu mai erau vechile clase muncitoare așa cum fuseseră definite de marxism; toți erau ingineri care se ocupau de depanări cibernetice. Cu toate acestea, în ciuda schimbărilor și indiscutabilelor îmbunătățiri pe care automatizarea și consumerismul le aduseseră în standardul de trai al proletariatului, ele nu modificaseră structura puterii financiare care conducea rasa umană. O minoritate infimă controla bogăția a sute de planete, șuntînd, cumpărînd sau corupînd guverne pentru a-și menține dominația. Iar el se găsea aici, trăia printre ei, un consumator zelos al produselor lor, intimidat de dimensiunile lor, cu țelul vieții sale aproape pierdut pe măsură ce-și vindea o parte tot mai mare din propria persoană pentru cauza lui Johansson. O cauză care acum îi stîrnea motive reale de îngrijorare. Nu ar fi suflat o vorbă

altora — la urma urmelor, cui ar fi putut spune? — , dar trebuia să se confrunte cu posibilitatea descurajantă și terifiantă ca Bradley Johansson să fi avut dreptate în privința lui Starflyer. Întreaga situație legată de Dysoni era prea stranie, se acumulau prea multe coincidențe: misiunea *A doua șansă*, dispariția barierei, Poarta Iadului, atacul din Coasta Veneția. Adam era convins că va urma războiul și nu era sigur de partea cui avea să se situeze guvernul Commonwealthului.

De aceea, își continua munca meticuloasă de asamblare a echipamentelor lui Johansson, fără cinismul lui obișnuit. Evitase partidul de multă vreme și nu asigura susținerea nici unei filiale de pe nici o planetă. Păzitorii erau cei care se bucurau de toată atenția lui. Tineri nebuni, entuziaști și devotați de pe Far Away, care porneau voioși în cruciada lor și nu aveau absolut nici o idee despre felul în care funcționa Confederația. Pe ei îi proteja, călăuzindu-i ca spre o străveche, mistică și promițătoare nirvana aflată la capătul drumului. Atît doar că azi se părea că Stig nu avea să scape.

Mașina stației lor îl purtă cu precauție pe căile interne pînă în districtul Arlee — douăsute șaizeci de kilometri pătrați de antrepozite pe latura estică a lui LA Galactic. Clădirile din material compozit, cu fațade neutre, erau amplasate într-un caroiaj perfect. Unele erau atît de mari încît ocupau un cvartal întreg, în vreme ce alte cvartale cuprindeau pînă la douăzeci de clădiri separate. Toate aveau pereți ușori din compozite și celule solare negre pe acoperișuri, iar aparatele mătăhăloase de condiționare a aerului se ridicau de pe pereți și margini ca niște cancere mecanice, cu ventilatoarele strălucind portocaliu stins sub lumina fierbinte a soarelui. Nu existau trotuare și automobilele erau o raritate pe drumurile acestea. Furgonete și camioane mari se deplasau peste tot, cu matricele pilot navigînd pe calea simplă dintre halele de încărcare și un triaj pentru mărfare care funcționa non-stop. Cel puțin însă districtul acesta implica deplasarea fizică a bunurilor, nu se limita la tranzacțiile financiare și înmulțirea banilor din

birouri. În mod normal, așa ceva le făcea mai suportabile pentru Adam.

Intră în parcarea halei de încărcare a antrepozitului Lemule's Max Transit, o clădire de dimensiuni medii cu o suprafață de depozitare de două hectare. Bjou McSobel și Jenny McNowak lucrau înăuntru. Lemule's avea o comandă mare pentru localizarea și livrarea de module de ambalare pentru un lanț de supermarketuri pe cinci planete din spațiul de fază II, iar lăzile respective erau stivuite în jumătate din interiorul cavernos, așteptînd ordinele de expediere. Încărcătoare cu platformă și elevatoare cu furcă lunecau înainte și înapoi pe aleile dintre stivele metalice înalte, deplasînd echipamente agricole, scule pentru tîmplărie, UGboți, portaluri holografice casnice și o sută de alte articole care constituiau partea legală a companiei, ambalîndu-le pentru călătoria cu trenul peste planete. În sine, Lemule's Max Transit era o operațiune viabilă. În fiecare dimineață, cînd își părăsea hotelul de pe coastă și șofa în LA Galactic, Adam simțea ironia faptului că, după atîția ani pe care-i petrecuse conducînd concerne identice, putea asigura managementul unei companii tranzitorii într-un mod mai bun decît o făceau întreprinzătorii și oportuniștii disperați pentru succesul propriei lor firme.

Pe cînd Adam cobora din mașină, Bjou închise ușa rulantă grea de la capătul halei de încărcare.

— Cum merge? se interesă Adam.

— Jenny a deschis chepengul de acces. Botul S&I ar trebui să fie aici în patruzeci de minute.

— A recuperat sigur carcasa?

— Da, domnule.

— În sfîrșit și o veste bună.

Porniră spre capătul opus al halei, unde Păzitorii stabiliseră o zonă sigură. Bjou și Jenny pregătiseră un transport de echipamente pentru Far Away, camuflînd componentele în unelte industriale de bază și produse electronice casnice expediate către Armstrong City. De cealaltă parte a lăzilor deschise și mașinăriilor dezasamblate, în podeaua din beton sudat enzimatic, fusese

deschis un chepeng de vizitare ascuns. Sub el se afla un puț circular mic, care cobora cinci metri pînă la una dintre conductele de canalizare ce deserveau LA Galactic. Și aceasta fusese perforată, iar orificiul astupat cu un chepeng etanș. Jenny stătea pe muchia puțului, cu o expresie preocupată pe chip, urmărind înaintarea botului lor S&I prin labirintul de conducte de canalizare care se întindea sub LA Galactic.

— Nici o problemă, domnule, anunță ea. Monitoarele noastre n-au observat nimic care să fi urmărit botul.

— Bine, Jenny, rămîi pe poziție.

Bjou trase două scaune și Adam se așeză, recunoscător. E-majordomul lui anunță un apel încriptat de la Kieran.

— Ne-am gîndit că ar trebui să știți că Paula Myo tocmai a sosit cu un tren-buclă din Seattle. Este însoțită de personal de securitate TSC. Se pare că se îndreaptă spre centrul operativ.

Un fior rece străbătu spinarea lui Adam. Dacă femeia se ocupa personal de operațiunea lui Stig, atunci știa cît de important era bărbatul.

— Vreți să intrăm pe rețeaua lor internă? întrebă Kieran. Am putea vedea ce face ea.

— Nu, răspunse imediat Adam. Nu putem garanta o intrare curată, în nici un caz în securitatea TSC. Nu vreau să-și dea seama că știm despre ei. Deocamdată ăsta-i singurul atu al lui Stig.

— Da, domnule.

Adam rezistă impulsului de a-și lăsa capul în palme. Rămase pe scaunul din plastic dur, cu ochii la deschiderea secretă din podea, în timp ce apela fișiere și le afișa pe vederea virtuală. Undeva trebuia să existe o verigă slabă, o cale pe care Paula o găsise pentru a se infiltra printre curierii săi. Cînd informația pal-chihlimbarie apăru în fața lui, se blestemă pentru greșeala elementară pe care o făcuse. Stig cumpăra software de la o relație din Parteneriatul Shansorel, aceeași persoană care vînduse software regulator pentru un set de modulatoare de microfază

achiziționate de Valtare Rigin. Semnătura parteneriatului era înglobată în subrutine și lesne de urmărit.

— Fir-ar a dracu', mormăi el.

„Îmbătrînesc. Și mă prostesc."

— Totu-i în regulă, domnule? întrebă Bjou.

— Da, așa cred.

***

Tarlo aștepta în sala operativă a departamentului de securitate TSC din LA Galactic cînd Paula Myo intră.

— Scuze, șefa, rosti el. Cred că m-a depistat cînd a ieșit de la budă.

Femeia dădu scurt din cap.

— Nu-ți face griji.

Bărbatul aruncă o privire ofițerului de securitate TSC care o escortase pe Paula. Tot departamentul căzuse pe spate și oferise cooperare deplină la simpla menționare a numelui ei.

— Ar fi trebuit să recurgem la o urmărire virtuală.

— Am reținerile mele vizavi de capacitățile lor de susținere electronică. În tot cazul, v-au găsit încadrarea destul de repede. Dacă sînt atît de buni, ar fi sesizat o virtuală imediat ce am fi început-o. Se întoarse către ofițerul de securitate. Aș dori, te rog, un birou protejat, pe care să-l putem folosi drept cartier general.

— Da, doamnă.

Îi conduse pe un coridor spre un birou pustiu și activă sistemele, oferindu-le acces total.

— O echipă de susținere a plecat din Paris și va fi aici peste o jumătate de oră, îi spuse Paula lui Tarlo cînd rămaseră singuri. Ei vor putea să dubleze restul oamenilor tăi.

— Ar fi trebuit să fie din capul locului o operațiune pe scară mai mare.

— Știu. Vestea a sosit pe neașteptate.

Paula fu surprinsă cît de ușor îi fu să spună minciuna, dar o exersase în prealabil. Totuși echipa de susținere era inevitabilă acum. Ea trebuia să se concentreze însă asupra

celor care știuseră înainte ca ținta să-i fi observat. De acolo trebuie să fi pornit scurgerile de informații.

— Ești sigur că a descoperit încadrarea? îl întrebă pe Tarlo, neplăcut de conștientă de faptul că bărbatul făcuse parte din operațiunea Coasta Veneția.

— Este în misiune de curierat, nu? Așa ne-ai spus. Și-a efectuat rutina de cercetare dacă nu-i urmărit, după care a mers și a luat altceva din caseta de bagaje. În mod normal nu se-ntîmplă așa. Îți faci cursa cît mai repede cu putință, fără să iei de pe traseu un al doilea obiect, care dublează riscul. În plus, eu îl urmăream și el știa că-i supravegheat. Ridică jalnic din umeri. Asta-i părerea mea, dacă are vreo importanță...

— Nu-ți face griji, eu continuu s-o apreciez. Ne rămîne așadar doar să ghicim ce va face el în continuare.

— Poate să facă un singur lucru: să-ncerce să scape de noi.

— Care-i situația actuală?

— Carol și ceilalți sînt în patru taxiuri, în fața și în spatele lui. Au deconectat software-ul matricei de pilotare și poliția rutieră din LA a fost informată că este o operațiune a Marinei. Avem autoritate completă pe rută. N-o să scape de noi într-un taxi.

— Mda. Mă preocupă ce era în geanta de umăr pe care a luat-o din casetă.

— Probabil că armament, pentru momentul cînd va încerca să scape.

— S-ar putea să ai dreptate. Oricum, nu putem risca. Ia legătura cu departamentul de poliție LA și spune-le că am nevoie de o echipă cu armament tactic în așteptare.

— Am înțeles.

***

De la terminalul Carralvo și pînă la antrepozitul Lemule's Max Transit din districtul Arlee erau treisprezece kilometri în linie dreaptă. Prin conductele de canalizare, drumul era mult mai lung și nici nu era direct. Botul Service & Inspectare trebuia să traverseze cîteva puncte

de legătură, valve de scurgere care se deschideau și închideau aidoma unor ecluze pneumatice, pentru a putea trece dintr-o conductă în alta. La patruzeci și trei de minute după ce Adam sosise în antrepozit, el se tîrî în cele din urmă sub chepeng. Jenny coborî iute în puț și deschise chepengul. Bjou și Adam stăteau deasupra ei, luminînd-o cu lanterne puternice, pentru ca să poată vedea ce face.

Adam se strîmbă cînd chepengul se deschise și miasmele îl izbiră. Jenny se aplecă spre botul S&I murdar pe care-l clonaseră de la compania de servicii utilitare LA Galactic. Îi luă carcasa mică de plastic din membrul electromuscular și închise repede chepengul.

După ce ieși din puț, Bjou închise gura de vizitare și începu s-o etanșeze și camufleze pentru inspecții superficiale. Jenny întinse carcasa lui Adam și acesta o deschise și introduse cristalul de memorie în matricea lui palmară.

— Se verifică! anunță cînd meniul programului se derulă pe ecranul unității.

Jenny suspină fericită.

Adam îl apelă imediat pe Kieran.

— Transmite-i lui Stig codul de încetare și evadare.

***

Biroul diviziei de securitate TSC se umplea. Pe lîngă echipa de susținere și rezervă din Paris, mai venise un detectiv locotenent din DPLA, care acționa ca ofițer de legătură. În cele două ore de cînd părăsise LA Galactic, ținta nu făcuse altceva decît să intre în LA, unde coborîse pe Walgrove Avenue și pornise pe jos. Înaintase fără grabă spre țărmul oceanului, mergînd pe străzi, iar acum se afla pe Washington Boulevard, aproape de portul de ambarcațiuni Del Rey.

Tarlo îi ceru IR-ului orașului să acceseze cîteva videocamere publice din zonă. Imaginile lor apărură pe ecranele din birou. Paula nu le lăsă să focalizeze pe țintă pentru eventualitatea în care Păzitorii monitorizau fluxul de date, așa că ele își continuară baleierile lente, zărind-o ocazional cînd intra în raza lor vizuală.

— Se îndreaptă către port, spuse Tarlo. Crezi că-l așteaptă vreo șalupă?

— Cine știe? făcu ea. Fă rost totuși de la șeful de port de lista tuturor ambarcațiunilor amarate acolo.

— M-am și apucat deja, rosti Renne.

E-majordomul Paulei o anunță că senatorul Burnelli o apela pe o linie criptată. Femeia se retrase în spatele biroului și autorizâ legătura.

— Cum merge treaba, Paula?

Una dintre videocamerele stradale observase ținta care pătrundea în portul Del Rey. Doi dintre membrii încadrării intraseră deja înaintea sa.

— Am treabă, răspunse ea.

Ofițerul de legătură cu DPLA deplasa echipa cu armament tactic pe altă poziție.

— Nu te reține mult, dar m-am gîndit că vei dori să auzi ceva. Am o veste bună și alta mai puțin bună.

— Zi-mi-o pe cea bună.

— M-a iritat faptul că solicitarea mea legată de Far Away fusese blocată, așa că am confruntat-o direct pe Doy. M-am bucurat să văd că mai am ceva influență. Un secol de servicii publice n-a fost chiar complet irosit. Începînd de săptămîna viitoare, toate mărfurile expediate spre Far Away vor fi examinate la Boongate. Nu va exista nici o excepție. Ea îi va ordona lui Columbia să formeze o divizie de specialiști care să se ocupe de asta.

— Îți mulțumesc foarte mult.

Videocamera de deasupra unui debarcader arăta ținta care pășea pe scîndurile de lemn, privind ambarcațiunile frumoase și scumpe amarate de ambele părți. Paula se încruntă.

— Avem disponibilă vreo ambarcațiune pentru urmărire? îl întrebă pe ofițerul de legătură.

— Vă pot găsi una.

— Te rog.

Recomută pe legătura cu senatorul.

— Care era cealaltă veste?

— Nu știu cum o vei primi pe asta... Eu însumi am fost destul de surprins. De la ultima noastră discuție, m-am interesat prin diverse locuri obscure. Cei care fac lobby pe lîngă Executiv împotriva examinării transporturilor spre Far Away lucrează pentru Nigel Sheldon.

— Repetă, te rog.

— Nigel Sheldon ți-a blocat solicitarea.

— Ești sigur?

— Sută la sută.

— Trebuie să ne-ntîlnim.

— De acord. Cît mai repede cu putință. Cred că ar trebui să-l introducem și pe tata în asta.

Ținta ajunse la capătul debarcaderului, sări peste parmaclîcul din lanțuri și-și dădu drumul în apă.

— Futu-i! strigă Tarlo. Ai văzut?

— Echipa cu armament tactic are scufundători? îl întrebă Renne pe ofițerul de legătură.

Acesta se holba la ecran, nevenindu-i să creadă.

— O să... o să mă interesez.

— Tarlo, rosti Paula, focalizează toate videocamerele disponibile pe apa din port.

— Nici o problemă.

— Desfășurați imediat echipa cu armament tactic, urmă ea. Nici o ambarcațiune nu mai are voie să iasă din port. Toți polițiștii disponibili din Veneția să vină acolo. Toate ambarcațiunile vor fi controlate, una cîte una. Un elicopter să vină imediat deasupra portului și să scaneze apa. La gura portului, o șalupă a pazei de coastă, sau altceva cu un sonar — imediat!

Biroul se animă brusc, toți transmițînd mai departe instrucțiunile.

— O să te sun eu, se adresă Paula senatorului. Situația a luat-o nițel razna pe-aici.

***

Kazimir stătea în grădinița din spate a casei în vreme ce soarele cobora sub orizont. Lumini se aprinseră pe toată lungimea canalului, acolo unde celelalte case aveau

spatele către apă. La cinci sute de metri depărtare, felinare stradale de modă veche iluminau puternic podul mic cu balustrade albe. Zgomotele nocturne ale orașului plutiră peste tînăr, purtate prin văzduhul cald și nemișcat. Kazimir era extrem de conștient de urletele sirenelor. Deocamdată nici una nu se auzea în apropiere. În vederea virtuală, cronometrul continua să numere minutele și orele de cînd Stig sărise în apă. Erau prea multe. Mult prea multe...

La ora 23, elicopterele tot nu plecaseră de deasupra portului. Așezat pe scaunul lui de pe verandă, Kazimir întrezărea prin interstițiul dintre casele scunde de vizavi proiectoarele lor puternice de căutare, care baleiau înainte și înapoi, iluminînd velaturile ambarcațiunilor amarate. Tensiunea așteptării îi răscolea măruntaiele. Așteptarea pe un Charlemagne în vederea primirii comenzii de atac era floare la ureche pe lîngă asta.

— Kaz?

Fusese un glas slab, mai mult o șoaptă de durere. Kazimir se repezi, împiedicîndu-se, pe cei cîțiva metri care-l despărțeau de marginea apei. Chipul lui Stig privi în sus spre el.

— Ai reușit! icni Kazimir.

— La limită. Kaz, nu-s sigur că mai pot ieși.

Kazimir intră plescăind în apă și-l apucă pe vechiul său tutore. Stig nu mai avea practic pic de putere, așa că tînărul îl prinse în stilul pompierilor, îl trase afară din apă și se împletici cu el pînă în casă.

Stig rămase pe canapea, în timp ce Kazimir încuie ferestrele și ușile, activînd sistemul de securitate. După ce trăsese și draperiile, aprinse în cele din urmă lumina.

— Urăsc să înot, în pizda mă-sii, gemu Stig.

O mască branhială îi atîrna în jurul gîtului, clipind încetișor din ledul roșu de avertizare a descărcării sursei.

— Și eu, încuviință Kazimir, însă n-am uitat cine m-a-nvățat.

Înveli cu o pătură umerii tremurători ai lui Stig, apoi începu să-i descheie pantalonii îmbibați de apă și mînjiți de mîl.

Stig coborî ochii și chicoti slab.

— Ca doi poponari... Să sperăm că echipa lui Myo n-apare-n clipa asta prin fereastră.

— Vrei să bei ceva?

— Doamne ferește! Nici un fel de lichid. Nici acum și nici altădată. Cred c-am înghițit jumătate din rețeaua de canale. Crezusem că Pământul are legi antipoluare stricte. După gust n-aș zice așa-n pizda mă-sii! Îți dau cuvîntul c-am înotat chiar prin căcat pe-acolo.

Kazimir îi trase pantalonii și-i înveli picioarele în altă pătură. Stig arăta ca un individ care fusese recuperat de la Polul Nord.

— N-ai avut labe?

— Doar la-nceput. Le-am pierdut o dată cu restul. Rîse iarăși fără putere. Inclusiv cămașa de pe mine. Asta să fie o lecție pentru tine, Kaz — nu contează cît de bune îți sînt gadgeturile și planurile de rezervă, fiindcă realitatea are alte planuri. Acum, pentru Dumnezeu, spune-mi că Adam a recuperat programele pe care le adusesem!

— Le-a recuperat.

Kazimir își trase răsuflarea ca să spună „dar", apoi se răzgîndi.

Ezitarea lui nu trecu neobservată.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Stig.

— Emisiunile de știri din seara asta au anunțat că din clipa aceasta toate mărfurile expediate spre Far Away vor fi controlate. Elvin și Johansson n-au comentat nimic, totuși se pare că ne-au ras.

***

Personalul de securitate al gării izolase un spațiu semicircular mare în jurul casetelor pentru bagaje din terminalul Carralvo. Pasageri curioși, aflați în tranzit spre alte trenuri, zăboveau să vadă despre ce era vorba. În cele din urmă, fură răsplătiți prin apariția Paulei Myo. Se auziră cîteva aplauze răzlețe și cineva fluieră apreciativ. Femeia îi ignoră și privi impasibil echipa de criminaliști care începuse lucrul la casetă. Tarlo și Renne stăteau imediat

în spatele ei, respingînd întrebările reporterilor care apăruseră și atenționările ofițerului de securitate TSC. Știau cît de mult prețuia șefa lor examinarea neîntreruptă a scenei oricărui delict.

— Deci este o coincidență ? întrebă Tarlo. Sau să fie politica lor actuală de operare standard — ce crezi?

— Ce coincidență să fie? se încruntă Renne.

— Evadarea subacvatică. Auzi, păi dacă vor face mereu așa, poate că Marina ne va plăti un program de modificare. Ar fi marfă, mi-ar plăcea să-mi crească un sonar de delfin!

— Da? Mă pot gîndi la o chestie inutilă pe care să ți-o înlocuiască.

— Mulțumesc, da' chestia aia-i folosită la greu.

— Nu este politica de operare standard, vorbi Paula. Azi ținta noastră a fost un Păzitor. Agentul din Coasta Veneția lucra pentru altcineva.

Nigel Sheldon... Ce beneficiu avea el însă din așa ceva? De ce să le îngăduie Păzitorilor să strecoare armament de contrabandă pe Far Away, iar după aceea să atace un dealer care avea contracte cu ei? Era lipsit de sens.

— Ești sigură că azi a fost un Păzitor? întrebă Tarlo.

Renne îi aruncă o privire de avertisment, dar Paula nu reacționă.

— Problema noastră este că nu știm ce speră ei să realizeze în continuare, spuse Paula. Această etapă nouă este surprinzătoare. Renne, vreau să formezi o echipă care să studieze echipamentele pe care știm că Valtare Rigin le aduna pentru ei.

— Raportul diviziei armament spunea că existau prea multe necunoscute, replică prudent Renne. Nu ne-a putut oferi o utilitate specifică.

— Știu. Necazul lor este că sînt indivizi conservatori și practici. În problema asta vreau să ieșim în afara cadrului. Acum facem parte din Marină și n-ar trebui să avem greutăți în a găsi proiectanți specialiști în fizica armelor, mai ales dintre cei cu imaginații hiperactive. Vreau o listă de posibile utilizări, oricît de năstrușnice.

— Da, șefa.

Locotenentul de Marină care conducea echipa de criminaliști se apropie de Paula și o salută. Tarlo și Renne se străduiră din răsputeri să nu zîmbească.

— Am obținut o identificare de familie de la reziduurile ADN, anunță locotenentul. Ați avut dreptate, face parte din clanurile de pe Far Away. În trecut am colectat destule eșantioane pentru a confirma corelarea; este un descendent din a șaptea sau a opta generație ai lui Robert și Minette McSobel. Dat fiind nivelul de căsătorii între rude, este greu de precizat care anume.

— Mulțumesc.

Paula se întoarse către Tarlo și ridică o sprînceană.

Bărbatul ridică din umeri cu un gest apăsat.

— Scuze, șefa.

— Bun, așadar știm că există altă operațiune activă de contrabandă de echipamente, condusă probabil de Adam Elvin. Începe să trasezi niște opțiuni pentru urmărirea ei.

***

Biroul micuț al antrenorului avea o masă cu o matrice conectată direct la rețeaua Clinton Estate. El împinse cadavrul într-o parte, șterse sîngele care izbucnise din gîtul bărbatului cînd îi fusese frînt și puse palma pe i-punctul matricei, deschizînd un canal direct. Software-ul din inserțiile lui se infiltră în rețeaua Estate. Clubul avea rutine foarte sofisticate, aproape imediat sub nivelul IR. Ținînd seama de clientela sa, era inevitabil ca securitatea să fie de vîrf. De aceea era locul ideal pentru exterminare. Aici oamenii se simțeau suficient de apărați pentru a-și coborî garda.

Software-ul identifică nodurile ce serveau terenurile de squash ale clubului și se infiltră în programele lor de management sub forma unor sonde de diagnosticare. Nodurile nu puteau fi scoase din funcțiune; așa ceva ar fi fost detectat imediat de regulatorul rețelei. El dorea doar capacitatea de a devia semnalele de urgență.

Cînd fu mulțumit că subtila lui alterare fusese integrată și era funcționabilă, își schimbă hainele, îmbrăcîndu-se cu

cămașa și șortul albe care erau obligatorii pentru personalul sportiv al clubului. Așteptă patruzeci și unu de minute în birou, apoi luă o rachetă de squash și porni pe coridorul scurt spre terenul pe care senatorul Burnelli îl rezervase pentru lecție.

Senatorul era deja pe teren, încălzindu-se.

— Unde-i Dieter? îl întrebă.

— Îmi pare rău, domnule senator, răspunse el închizînd ușa, dar Dieter nu se simțea bine și și-a luat o zi liberă. Astăzi îi țin eu locul.

— Bine, fiule, surîse afabil senatorul. Te-așteaptă o sarcină grea. Săptămîna asta m-a bătut asistentul lui Goldreich. A fost umilitor. Acum vreau să-mi iau revanșa în același fel.

— Bineînțeles.

Porni spre senator.

— Cum te cheamă pe tine, fiule?

Brațul lui descrise un arc de cerc fulgerător și lovi cu muchia palmei în gîtul senatorului. Se auzi un trosnet sonor, cînd coloana spinării se rupse. Trupul senatorului se înmuie și căzu pe podea, cu inserțiile zbierînd alarme.

El se opri pentru o clipă și-și controlă software-ul; niciunul dintre nodurile rețelei nu transmitea alarma. Diversiunile funcționau, dirijînd apelurile de ajutor al bărbatului care murea spre codul unei adrese inutile, de unică folosință. Își strînse mîna în pumn și-și folosi forța amplificată pentru a izbi în chipul senatorului. Craniul lui Thompson Burnelli se făcu țăndări sub impact.

22

— Noi avem istorii despre animale mici și ciudate care nu erau animale și puteau fi văzute uneori prin pădurile noastre, spuse Tochee prin intermediul programului de traducere al matricei. Există de asemenea istorii despre păduri care au înăuntrul lor alte păduri, ascunse călătorilor obișnuiți. Dar, pe măsură ce am pătruns în epoca rațiunii și științei, poveștile acelea s-au destrămat în legendă. Nimeni din timpurile moderne n-a întîlnit așa ceva. Chiar și eu le-am tratat ca pe povești generate în trecutul nostru primitiv și utilizate pentru a explica un aspect al naturii sau pentru a-i avertiza pe membrii mai tineri ai familiilor. Venerabilul părinte cel mai vîrstnic al familiei mele a fost cel care mi-a sădit îndoiala în minte. Înainte să moară, mi-a spus că el zărise micuțele non-animale, ba chiar că se aventurase pe o potecă într-o pădure interioară, cu mulți ani în urmă, pe cînd era tînăr, înainte ca tehnologia să se fi răspîndit în asemenea măsură. Pentru mine, ideea că astfel de legende nu erau legende, ci puteau fi trăite în mod real, a însemnat prea mult ca s-o ignor. Am plănuit în taină, fără să spun nimic colegilor mei, și am pornit către pădurea unde vîrstnicul meu părinte zisese că vizitase pădurea interioară. Am petrecut multe zile explorînd și în cele din urmă mi-am dat seama nu numai că mă rătăcisem, ci și că nu mai eram pe planeta mea. Iar acum am propriile mele povești, care sînt mai extraordinare decît toate celelalte colectate în arhiva noastră.

— Stai așa, făcu Orion și un surîs larg înflori pe chipul său acoperit de pistrui. Ești bibliotecar?

Matricea piui și anunță:

— Inserare traducere neechivalentă.

Tochee spuse:

— Sînt un custode al istoriei culturii noastre. Transmit istoriile a ceea ce a fost și ce ar fi putut să fie, pentru tinerii multor familii. În felul acesta cunoașterea noastră nu este doar întreținută, ci și apreciată.

— Un bibliotecar! rînji Orion.

— O îndeletnicire foarte frumoasă, rosti Ozzie apăsat.

De cînd translatorul îi transmitea lui Tochee absolut tot ce vorbeau ei, devenea tot mai greu și stînjenitor să explice accesele de rîs ale băiatului. Orion părea să considere amuzantă mare parte din cultura lui Tochee și Ozzie trebuia să admită că societatea extraterestrului părea să fie într-adevăr destul de puritană și rigidă.

— De unde ți-ai dat seama că erai pe altă planetă? întrebă Orion. Poporul tău zboară în spațiul cosmic?

— Mi-am dat seama că planeta diferea de a mea atunci cînd am văzut că soarele de pe cer avea altă culoare și că dispunerea stelelor diferea noaptea, răspunse Tochee. Noi nu zburăm în spațiu.

— De ce n-o faceți? Orion indică gadgeturile pe care Tochee le ținea în manipulatorul său. E clar că aveți nivelul tehnologic necesar.

— Nu avem nici un motiv s-o facem. Noi nu deținem non-logica voastră interioară, dorința constantă de a explora fără motiv.

— Tu voiai să găsești legendele, spuse Ozzie. Nu era o acțiune non-logică?

— Ba da, iar prin dorința respectivă am demonstrat o abatere atipică față de rasa mea. Dacă verificarea relatării vîrstnicului meu părinte era necesară, atunci eu și colegii mei ar fi trebuit să începem o investigare sistematică. Eu am pornit de unul singur, deoarece credeam că colegii mei nu vor fi interesați.

— Atipică!

Orion chicotea din nou și Ozzie îi aruncă altă căutătură de avertisment.

— Mă interesează faptul că rasa ta nu consideră necesar zborul în spațiul cosmic, rosti bărbatul. Dacă ați atins un nivel tehnologic ridicat, nu apreciați că diminuarea resurselor reprezintă o problemă?

— Nu. Noi nu construim nimic care să depășească posibilitățile noastre de susținere.

— Asta-i ceva cu adevărat remarcabil. Specia noastră nu-i deloc atît de rațională.

— Din cîte am văzut în călătoriile mele, atitudinea aceasta pare să fie majoritară.

— Da, totuși există grade de abatere. Îmi place să cred că noi sîntem rezonabil de cumpătați, dar probabil că, potrivit standardelor voastre, nu sîntem așa.

— Asta nu înseamnă că vreunul dintre noi greșește, însă nici că are dreptate absolută.

— Așa sper. La urma urmelor, trebuie să trăim toți în aceeași galaxie.

— Eu cred că inteligența și rațiunea vor fi întotdeauna fundamentale, indiferent de forma pe care o au creaturile înzestrate cu conștiință de sine. A nu crede așa ceva ar însemna să mă îndoiesc de valoarea vieții în sine.

Ozzie ridică degetul mare în semn de încuviințare spre extraterestrul masiv. Se apropiau de altă pantă abruptă care era pe jumătate din rocă. Tochee putea escalada asemenea obstacole cu cea mai mare ușurință, în vreme ce Ozzie și Orion trebuiau să se cocoțe asudînd de efort. Ozzie privi către oceanul din stînga sa. De două zile mergeau pe vîrful falezei stîncoase. Aceasta varia în mod considerabil în înălțime, dar aici ajungea la douăzeci de metri și la bază nu părea să existe vreo plajă. Oricum, nu exista nici o cale simplă de coborîre.

— În cazul ăsta, suim, îl anunță pe Orion.

Băiatul făcu o grimasă și legă mai strîns fîșia de țesătură albastră decolorată care-i împiedica părul lung să-i intre în ochi. Începură amîndoi ascensiunea, proptindu-se cu picioarele în crăpături înguste, prinzîndu-se cu mîinile de smocuri de iarbă pentru a-și păstra echilibrul atunci cînd greutatea ranițelor îi trăgea spre spate. Tochee se deplasa

fluid în sus pe pantă, cu proeminențele sale locomotorii fixîndu-se de piatră și de vegetație în timpul urcușului. Ozzie nu-l întrebase, însă bănuia că extraterestrul putea sui și o stîncă perfect verticală.

După ce ajunseră în vîrf, porniră pe marginea falezei. Terenul reîncepe să coboare lin și Ozzie știu că se aflau pe o insulă. Delușorul central încununat de junglă fusese vizibil în dreapta lui pe toată durata celor două zile a expediției. Sistemul de navigație al matricei sale trasa cercul larg pe care-l descriau în jurul delușorului. Încă nu-i spusese lui Orion, dar peste doi kilometri și jumătate aveau să revină în locul de unde porniseră.

— Aia nu-i o insulă? întrebă Orion.

Pe linia orizontului se zărea un punctuleț negru. Cînd Ozzie transfocă, văzu că era un pisc mic și solid care se înălța din ocean, foarte asemănător celui pe care se găseau ei.

— Mda, asta-i a cincea. Înseamnă că-i un fel de arhipelag.

— N-am văzut însă nici un vapor, zise Orion.

— Nu te grăbi, n-au trecut decît două zile.

— Ești sigur?

— Absolut.

Noaptea nu coborîse niciodată de cînd ajunseseră pe planeta aceasta. Mai precis, poziția soarelui strălucitor nu se schimbase deloc. Planeta era precum Luna terestră, orientată permanent cu o față către soare. Ozzie nu știa cum era posibil un climat normal în asemenea condiții; de fapt, nici haloul gazos nu era un fenomen natural. El și Tochee utilizaseră toți senzorii pe care-i aveau împreună pentru a scana mulțimea de punctulețe scînteietoare ce orbitau prin gaz o dată cu planeta. Nu erau planete, asta era sigur, deși în rest nu aflaseră prea multe despre ele. Nu emiteau impulsuri radio sau de microunde, cel puțin nu îndeajuns de puternice pentru a fi detectabile de la distanță. Ca atare, nu se puteau bizui decît pe descrierea succintă a lui Johansson. Varietăți gigantice de corali pe care creștea vegetație. Ozzie se întrebă dacă Silfenii le foloseau ca orașe, sau cuiburi, sau dacă măcar se sinchiseau să le viziteze. Poate că existau acolo doar pentru a menține

proaspăt și respirabil gazul din halo, așa cum acționau pădurile și oceanele de pe planete.

Cît despre măsurătoarea haloului în sine, putuseră aproxima doar că avea o secțiune circulară transversală de două milioane de kilometri și că se afla pe o orbită la o sută cincizeci de milioane de kilometri depărtare de stea. Nu știau ce anume reținea gazul, dar trebuia să fie un gen de cîmp de forță. Ideea de a construi un tor transparent de asemenea mărime era ametitoare și introducea un spectru vast de probleme de inginerie și întreținere. Nu se știa nici de unde provenea energia necesară generării unui cîmp de forță atît de mare, cu toate că Ozzie era aproape sigur că constructorii folosiseră energia stelei. Realmente, puține alte fenomene ar fi putut oferi tipul de nivel de energie necesar. Îl depășea însă cu totul motivul pentru care cineva ar fi creat un astfel de artefact. Era complet lipsit de caracterul practic al unei sfere Dyson sau al unui inel Niven. Pe de altă parte, dacă deținei capacitatea să produci așa ceva, probabil că nici nu aveai nevoie s-o transpui în practică. Iar dacă era sistemul natal al Silfenilor, bărbatul bănuia în mod serios că răspunsul la întrebarea sa ar fi fost: de ce nu? De fapt, nu-i prea păsa, ci era pur și simplu încîntat că o făcuse cineva... și că el o văzuse.

— Ozzie, Tochee — priviți!

Orion alerga înaintea lor prin iarbă. Aici nu existau stînci și terenul cobora lin, ajungînd la nivelul apei. În față se curba o plajă mare și nisipoasă. Băiatul o luă la fugă pe nisip. O ramură moartă de ferigă se ridica în vîrful unei dune joase la începutul plajei, ca un steag maroniu. Ozzie o înfipsese acolo cînd își începuseră expediția de explorare.

Încîntarea băiatului se năruí cînd scoase feriga din nisip.

— Este o insulă...

— Mă tem că da, încuviință Ozzie.

— Dar... Orion se întoarse și privi dealul central. Cum plecăm de pe ea?

— Eu pot să înot pînă la altă insulă, zise Tochee. Dacă va trebui să veniți cu mine, trebuie să construim o ambarcațiune.

Orion privi neîncrezător oceanul.

— Nu putem chema pe cineva în ajutor?

— Nu ne-ascultă nimeni, răspunse Ozzie ridicîndu-și matricea palmară.

Din clipa cînd reîncepuse să funcționeze, aparatul transmisese semnale standard de prim contact și SOS-uri umane. Deocamdată întregul spectru electromagnetic rămăsese tăcut.

— Dacă aici trăiesc Silfenii, *unde* sînt ei? întrebă băiatul.

— Cred că undeva pe continent, răspunse Ozzie.

Privi în largul oceanului. La transfocare maximă, inserțiile retinale distingeau trei insule, deși nu era sigur în privința distanțelor. Dacă aveau aceeași mărime cu cea pe care se aflau ei, ar fi fost la vreo optzeci de kilometri depărtare. Ceea ce, ținînd seama de faptul că el se găsea la numai doi metri deasupra nivelului mării, însemna că ar fi fost mult dincolo de orizont pe orice planetă de mărimea Pămîntului. Se întrebă dacă aceasta era la fel de mare ca Silvergalde.

— Unde-i ăla? întrebă Orion morocănos.

— Nu știu. Poate că în bancul de nori pe care l-am văzut de pe cealaltă parte a insulei.

— De fapt, habar n-ai.

— Nu, se răsti Ozzie, habar n-am. Nu bunghesc defel locul ăsta, e bine?

— Scuză-mă, făcu băiatul împăciuitor. Crezusem doar... de obicei, tu știi tot felu' de chestii, asta-i tot.

— Ei bine, de data asta nu mai știu, așa că va trebui să le descoperim împreună.

Îi ceru e-majordomului să apeleze fișiere de construirea ambarcațiunilor din memoria matricei.

***

Chiar și în toiul verii, Trine'ba era rece. Umplut în fiecare primăvară cu apele provenite din topirea zăpezilor și fiind îndeajuns de adînc pentru ca lumina soarelui să nu pătrundă pînă la nivelul său cel mai de jos, lacul își

păzea temperatura scăzută. Mark purta un termocostum, plutind printre fabuloase dendrite, evantaie și arcade de corali ce se ramificau din reciful principal. Deocamdată biologii marini identificaseră trei sute șaptezeci și două de specii de coral și numărul lor creștea în fiecare an. Se întindeau de la predominantul spinare-de-dragon, cu movilițe prelungi de culoarea ametistului și chihlimbarului, pînă la nucile-de-plută bej cît niște pietricele. Formațiuni ca niște coarne de unicorni se ridicau din petice de tranșee de coral portocaliu-deschis, cu vîrfuri foarte ascuțite. Bărbatul era încîntat să vadă că Barry le trata cu respectul cuvenit; mulți oameni doreau să verifice dacă erau pe atît de tăioase pe cît păreau. Țesătura termocostumului nu asigura nici un fel de protecție pentru degete și palme, și spitalul din Randtown trata anual zeci de răni ale turiștilor.

Barry îl văzu privindu-l și ridică mîna dreaptă, făcînd semnul circular prin care îl anunța că totul era în regulă. Mark flutură brațul. Șerpi inelați de culoarea cobaltului se foiau întrebător în nișele lor, pe cînd oamenii înotau leneș pe deasupra. Știuci-mochetă se tîrau pe recif, cu sutele de ochișori pedunculați legănîndu-se ca și cum ar fi fost un petic de grîu moale și verde peste care sufla o adiere lină. Peștii ticseau apa în jurul lor ca un nor de corpusculi văzut printr-un caleidoscop — mii de particule viu colorate ca o răbufnire de artificii, ale căror aripioare și țepi pulsau rapid, propulsîndu-le în zigzaguri smucite. Variau în mărime, de la afriplasele arămii mai mici decît jumătate din degetul lui, pînă la uriașii pești maundy maro și aurii care se deplasau lent și greoi, ca niște bețivi, în jurul recifelor inferioare. Chiar în fața ochelarilor lui Mark viermuia un banc de spinări-de-șlep alb-lăptoși și bizari, iar bărbatul schiță din mîini o mișcare lentă de prindere. Creaturile de lungimea palmei își îndoiră spinările simultan, alcătuind o formă de picătură, și țîșniră brusc, îndepărtîndu-se.

Barry executa tonouri încete, lovind în ritm egal și atent din labe. Ambele mîini îi erau încleștate în jurul unor elitre uscate de insecte native, pe care le freca încet. Peștii îl urmau, hrănindu-se cu firimiturile. Formaseră spirale

gemene în siajul lui, ca niște tirbușoane care se intersectau. În timp ce mîncau, bacteriile unice existente în traiectele lor digestive începură să strălucească, iluminîndu-i pe dinăuntru. Privindu-i de sus, suprapuși peste fundul întunecat, semănau cu coada multicoloră a unei comete care se rotea în ralanti prin întuneric.

Cînd mîncarea fu pe terminate, Barry își lovi palmele între ele, creînd un glob de firimituri care se dilata. Peștii din Trine'ba se năpustiră în el, creînd în jur o galaxie de stele opalescente.

Mark surîse mîndru în masca branhială. Băiatul era tot ce-și putea dori de la un fiu: vesel, neastîmpărat și încrezător în sine. Îi era tot mai greu să-și reamintească de Augusta. În ultima vreme, nici unul dintre copii nu mai vorbea despre planetă, ba chiar și Liz își suna tot mai rar prietenele de acolo, iar Mark însuși nu vorbise de luni de zile cu tatăl său.

Bătu din picioare, apropiindu-se de Barry, iar vălul de pești luminoși se întunecă și se îndepărtă, căutînd altă mîncare. Cronometrul din vederea virtuală îl anunță că explorau reciful submarin de patruzeci de minute. Făcu semn spre suprafață. Barry răspunse fără chef printr-un gest de încuviințare.

Ieșiră sub lumina caldă și puternică a soarelui, care-i făcu să clipească pînă le dădură lacrimile privind în jur după ambarcațiunea lor. Catamaranul se găsea la o sută cincizeci de metri depărtare. La provă, Liz flutura din braț către ei. Mark scoase din gură mușțiucul măștii.

— E ceva de înotat pînă acolo. Ar fi mai bine să-ți umfli vesta.

— N-am nici o problemă, tată.

— Am eu, în schimb. Umfl-o puțin, da? Fă-o fericită pe mama.

— Bine, bine...

Mark apăsă supapa pompei de pe umăr și simți jacheta termocostumului rigidizîndu-se pe măsură ce țesătura absorbea aer, umflîndu-se în jurul său. Se întoarseră pe spate și începură să dea din picioare.

Sandy făcea explorări subacvatice la mică adîncime în jurul iahtului împreună cu Elle, unul dintre copiii Dunbavand. Lydia și cei doi puști ai ei, Will și Ed, reveniseră deja pe catamaran și-și clăteau echipamentul de scufundare. David și Liz începuseră să pregătească prînzul pe puntea mediană.

Panda lătră încîntată cînd Barry înotă către micuța platformă pentru sărituri din spatele iahtului.

— Stop! strigă Liz.

Cățeaua părea gata să sară și să înoate din nou.

Barry sui pe platforma pentru sărituri și-și scoase labele.

— Ți-a fost dor de mine? o întrebă pe Panda. Ți-a fost?

Cîinele continua să latre surescitat și dădea rapid din coadă. Barry îi vorbi întruna, lăudîndu-l, în vreme ce suia scărița cromată spre puntea principală. Întinse mîna către un ou fiert din salata pe care o pregătea Liz.

— Mai întîi spală-te și usucă-te, îl avertiză maică-sa.

Mark o ajută pe Sandy să iasă pe platforma pentru sărituri. Fata își ridică vizorul și zîmbi fericită la tatăl ei.

— Tati, am văzut un grog acolo. Era enorm!

Deschise larg brațele, pentru a-i arăta cît de mare.

— Bravo, scumpo, răspunse el scoțîndu-și labele. Te-ai dat cu loțiune de plajă înainte să intri în apă?

— Da, da, încuviință ea repede și energic.

Deși pielea lui Sandy era mult mai oacheșă ca a lui, Mark avea unele dubii în privința cefei și părții dorsale a brațelor fetei, care i se păreau cam roșii.

— Haide să dăm și cu niște balsam după plajă, da?

Încîntată de atenția care i se acorda, ea aprobă imediat.

— N-ar fi trebuit să-l ții așa mult acolo, îl dojeni Liz cînd bărbatul se așeză și începu să întindă unguentul pe spinarea lui Sandy. Începusem să mă-ngrijorez. Și uită-te ce mult v-ați îndepărtat de barcă!

— Mami, dar azi a fost foarte limpede, protestă Barry. Puteai să vezi pînă la kilometri depărtare. Niciodată nu s-a mai văzut așa grozav.

Mark își privi neajutorat soția. Cum poți opri un copil care se simte bine? Ea le aruncă amîndurora o căutătură de exasperare și reveni cu atenția asupra salatei.

Catamaranul era al lui David și Lydia, care-l foloseau în lunile de vară pentru a explora golfulețele și intrîndurile de pe țărmurile lui Trine'ba. Iarna era dus în docul uscat al clubului de iahting din Randtown, așa că în weekenduri David petrecea multe ore în remiza ambarcațiunii, vopsind bordajul și reparînd velatura pentru sezonul următor. Mark era încîntat de iaht și începuse deja să se gîndească în mod serios să-și cumpere unul. Desigur, încă nu și-o puteau permite. Într-o oarecare măsură o ambarcațiune făcea parte din viața locuitorilor lui Randtown, la fel ca un 4x4 și un cîine.

După ce toți se spălară, se uscară și se așezară la masă, straiurile electromusculare ale catamaranului depliară velele și ambarcațiunea porni spre unul dintre minusculii atoli conici care se înălțau din zona cea mai adîncă a lacului. Le promiseseră copiilor că le puteau vizita după-amiază, pentru a vedea dacă florile-baloane începuseră să se umfle. Se apropia evenimentul anual pe care Randtown îl sărbătorea cu parade și un gigantic grătar seara, pe malul lacului.

— Asociația viticultorilor n-a remarcat nici o reducere a comenzilor, spuse David după ce toți copiii plecaseră să se instaleze la pupa, unde mîncau înghețată și fructe lillin. Am fost aseară la întrunire. Ar fi trebuit să vii și tu, Mark.

— Nu știu dacă aș fi fost primit cu brațele deschise.

— Nu mai fi paranoic, zise Lydia. Nici măcar n-ai avut parte de cele cincisprezece minute de faimă; în seara aia, ai fost doar o minune de un minut. În clipa de față mass-media nu-s interesate decît de asasinarea lui Burnelli.

— Baron continuă să folosească expresia aia, oftă Mark. Potrivit emisiunii ei, întregul Randtown este anti-omenire.

Toți locuitorii districtului erau îngrijorați în legătură cu efectul pe care propaganda Alessandrei Baron îl putea avea asupra micuței lor economii. Deocamdată nu se întîmplase nimic. După un impas care durase cinci zile,

camioanele Marinei se retrăseseră de pe autostradă și autobuzele cu turiști reveniseră. Desigur, rezervările pentru vară fuseseră făcute cu luni în urmă și era prea tîrziu ca să mai fie anulate. Adevăratul test avea să fie dat de rezervările pentru sezonul viitor. Un număr surprinzător de mare de turiști îi felicitase pe localnici pentru poziția lor fermă; în mod politicos, interviul lui Mark nu fusese niciodată menționat. Între timp, oamenii urmăreau să vadă ce se întîmpla cu exporturile de vinuri și alimente organice.

— Ce naiba, spuse Lydia, pe Elan nimeni n-o să organizeze vreun boicot. Oricum jumătate din vinul pe care-l producem se vinde chiar aici, în district, iar genul de persoane care cumpără produse crescute organic ne susțin poziția din capul locului.

Mark încuviință posac și-și mai turnă vin Chapples.

— Atunci poate c-am scăpat cu fața curată.

David se aplecă spre el și ciocniră paharele.

— Să bem pentru asta! Haide, viitorul arată bine. Liz aproape c-a spart secvența rizomilor pentru soiul Kinavine și după ce-și va putea regla singur nivelul de azot o să-l vindem pentru cultivare în toată valea. Oamenii o să-și scoată vițele vechi ca să-l planteze. Pe Ryceel n-o să mai existe nici măcar o podgorie care să rivalizeze cu vinul ăla.

— Va mai dura însă nițel, interveni Liz.

Mark o cuprinse cu brațul.

— O s-o faci tu, îi șopti.

Ea îi zîmbi larg.

— Ce naiba-s alea? întrebă Lydia.

Ținea o palmă pavăză deasupra ochilor, iar cu brațul celălalt arăta spre Randtown.

Blackwater Crag domina linia orizontului îndărătul orașului, apoi urma o deschidere îngustă printre munți, la vest de el, pe unde valea autostrăzii revenea în Dau'sing. După aceea vîrfurile zimțate se ridicau iarăși, ca niște santinele peste malurile lui Trine'ba. Unul dintre piscurile cele mai înalte de pe latura vestică era Goi'al, cel mai sudic din pîlcul denumit în mod colectiv Regenții, baza motosporturilor și curselor pe zăpadă. Vehiculele micuțe

intrau în vacanță pentru cîteva luni doar acum, în toiul verii, cînd gheața și zăpada dispăreau de pe înălțimi.

Puncte negre se roteau lent peste versantul lui Goi'al. Pentru a fi vizibile de la depărtarea aceea, trebuiau să fie uriașe.

— Să dea dracii, murmură David.

Merse în cabină și aduse un binoclu. Vinciurile electromusculare începură să strîngă velele, micșorînd viteza pentru a stabiliza catamaranul.

— Elicoptere! anunță el. Să fiu al dracu', da' tare mari mai sînt. N-am mai văzut așa ceva... au rotoare duble. Trebuie să fie un fel de ridicătoare de suprasarcini. Cred că-s cel puțin cincisprezece acolo, dacă nu mai multe.

Întinse binoclul și celorlalți. Liz îl luă, dar Mark nu se mai obosi s-o facă, ci se lăsă să cadă pe bancheta semicirculară de pe puntea mediană.

— E stația detectoare, rosti el. După tot ce-am făcut, după tot ce-am spus... ei tot au adus-o. Nenorociții!

Liz întinse binoclul Lydiei.

— Știai că pînă la urmă așa se va întîmpla, zise ea. Ceva de dimensiunile astea nu va fi oprit de o ceată de oameni care blochează o șosea.

— Crezusem că trăim într-o democrație.

— Așa și este. Ne-am exercitat dreptul democratic de a protesta, iar ei ne-au ignorat. Marina este un departament guvernamental, la ce te așteptai?

— Nu știu... Ar fi fost prea mult dacă ceream puțină sensibilitate?

Femeia se ridică de la masă și se așeză lîngă el.

— Îmi pare realmente rău, dragule. Nu-i doresc aici, tot așa cum nu ți-i dorești nici tu. Va trebui însă s-o acceptăm și să trăim cu asta. Sînt vremuri ciudate și trebuie să fim toleranți. După ce se va termina afacerea cu Dysonii, iar atițătorii la războaie și profitorii nu-i vor mai speria de moarte pe toți, atunci stația va dispărea. Și-o să ne asigurăm c-o să-și ia toate rahaturile cu ei — ți-o promit!

— Mda, oftă bărbatul dîndu-și seama că cei doi Dunbavand îl priveau probabil ca pe un țînc capricios. Da, cred c-așa-i. Asta nu-nseamnă că trebuie să-mi și placă.

— Nimeni nu ți-o cere.

El își goli vinul din pahar și se uită peste apele calme și reci ale lacului Trine'ba. Elicopterele începuseră să aterizeze pe Goi'al.

***

— Cele mai mari temeri ale noastre s-au dovedit întemeiate, spunea cu glas calm și apăsat purtătorul de cuvînt al Păzitorilor. Dysonii se pregătesc să invadeze Commonwealthul. Ei au o forță copleșitoare care se revarsă prin Poarta Iadului și care va fi dezlănțuită asupra noastră de pe o zi pe alta. V-am prevenit că așa se va întîmpla, iar acum, din păcate, milioane — dacă nu miliarde — de cetățeni vor fi uciși pentru a confirma că toate spusele noastre au fost, din nefericire, adevărate. Ei vor muri fiindcă defensivele Commonwealthului sînt complet neadecvate. Știm că cei din Marină vor face tot ce vor putea în clipa începerii invaziei și îi susținem din toată inima în misiunea lor teribilă, dar sînt mult prea puțini, iar navele sînt insuficiente. Dacă le-am putea oferi asistență, am face-o, totuși nu acela este domeniul nostru.

Ne vom continua lupta noastră singuratică împotriva creaturii Starflyer care a declanșat acest dezastru. Rareori putem demasca pe unul dintre agenții săi, deoarece de obicei ei sînt ascunși și protejați. În cazul acesta însă dovezile sînt copleșitoare. O singură persoană a înaintat propunerea lansării unei nave pentru a investiga Alfa Dyson. O singură persoană decide bugetul Marinei. O singură persoană cunoaște adevărata mărime a resurselor de care avem nevoie și ne refuză permanent resursele acelea. O singură persoană își trimite asasinul pentru a-și ucide oponenții. Această singură persoană este cea mai puternică marionetă pe care Starflyer a folosit-o vreodată împotriva noastră. Este însăși Președintele Doy!

Vă avertizăm și nu uitați că adevărata criză cu care ne confruntăm nu este amenințarea fizică a Dysonilor, ci corupția din interior. Noi am fost mereu onești cu voi. Acum, în ceasul cel mai întunecat al omenirii, vă cerem să ne credeți pentru această ultimă dată. Doy și stăpînul ei sînt dușmanul nostru și ea ne va nimici dacă nu va fi trasă la răspundere.

Trageți-o la răspundere!

Purtătorul de cuvînt plecă fruntea.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

***

Tot biroul își petrecu dimineața întocmind rapoarte și completînd formularele departamentului financiar pentru justificarea costurilor acțiunii LA. Din fericire, Paula nu trebuia decît să arunce un ochi peste sinteze și să-și anexeze codul de autorizare. În felul acesta îi mai rămînea timp pentru a contempla ce se întîmplase, deși de fapt nu se putea gîndi decît la asasinarea lui Thompson Burnelli. Tarlo și Renne erau ocupați cu cernerea numărului jalnic de mic de piste care rezultaseră din urmărire, pentru a putea schița un plan de acțiune. Alic Hogan optase pentru examinarea imaginilor luate de videocamerele din LA Galactic într-o proiecție virtuală, ca să vadă dacă software-ul fusese predat în interiorul terminalului gării. Ea nu obiectase. În ciuda faptului că era marioneta lui Columbia, Hogan dovedea destulă eficiență în ceea ce făcea și ar fi scăpat de prezența lui în majoritatea zilei.

Așa cum se petrecea frecvent cu cazul Johansson, LA devenise o problemă care se multiplicase în mod neașteptat și mereu în direcțiile nefavorabile. Ca aspect pozitiv, Paula știa măcar că Elvin punea la cale altă operațiune de contrabandă.

La ora 11, Rafael Columbia apăru în birou. Purta uniforma completă de amiral și era urmat de cîțiva ofițeri de stat-major. Toți din birou își încetară lucrul și-l priviră.

Paula se ridică în picioare, cînd ajunse la ușa ei.

— Așteptați-mă, le spuse Columbia ofițerilor și închise ușa.

— Bună ziua, domnul amiral, rosti Paula.

Închise fișierul din vederea virtuală care afișa numele tuturor celor pe care-i informase despre sosirea unei ținte în Seattle, alături de etichetele orare respective.

Bărbatul îi zîmbi fără veselie și se așeză în scaunul pentru musafiri.

— Bună ziua, doamnă comandor.

— Cu ce te pot ajuta?

— În mod obișnuit, aș fi zis că-mi poți da explicații despre ultimul tău fiasco. Sincer vorbind însă cred că am depășit genul ăsta de rapoarte, nu?

— Los Angeles a fost un accident, deși noi am aflat că...

— Nu mă interesează. Din capul locului a fost un căcat de operațiune. Și asta este elocvent pentru felul în care conduci tu lucrurile. O *țintă* apare din senin și, fără nici o planificare sau notificare anterioară, treci la urmărire cu o echipă cu resurse insuficiente. În plus, cînd lucrurile merg prost, tîrăști jumătate din DPLA în operațiune, la timp ca să vadă cum ne pocnește în față. Am ajuns de rîsul curcilor, doamnă comandor. Iar eu nu voi tolera asta!

Paula văzu furia dinapoia expresiei oțelite a lui Columbia și-și dădu seama că trebuia să i se destăinuie.

— Îmi pare rău în privința publicității negative, dar te pot asigura că planificarea operațiunii a beneficiat de o analiză considerabilă. Utilizarea unei echipe mici a fost deliberată.

— În ce scop?

— Cred că în contrainformațiile Marinei există o scurgere. De mai mult timp rulez operațiuni de izolare și identificare pentru a identifica sursa.

Rafael Columbia se întunecă la față.

— O scurgere? repetă el cu calm simulat.

— Asta trebuie să fie.

— Și nu te-ai obosit să mă informezi pe mine sau pe locotenentul Hogan?

— Așteptam mai întîi niște rezultate concrete.

— Așadar nu ai încă un suspect?

— Nu, încă nu am.

— În afara suspiciunilor tale, deții cea mai măruntă dovadă care să-ți susțină această afirmație nedovedită la adresa colegilor tăi ofițeri?

— Coasta Veneția cred că a fost...

— Ah! Celălalt eșec foarte public care a atras atenția asupra noastră.

— Așa cum spuneam, reluă apăsat femeia, Coasta Veneția a fost o operațiune din care s-au scurs informații. Atacatorul necunoscut trebuie să fi primit informații de la o sursă din interiorul Marinei.

— Și acest atacator necunoscut, care era wetcablat cu cel mai sofisticat armament pe care-l poate produce Commonwealthul, lucrează pentru Starflyerul lui Johansson?

— Este o ipoteză.

— O ipoteză pe care ai strigat-o foarte sonor spre aliații tăi politici.

— De mai multe decenii cineva îmi deviază investigațiile. Trebuie să încep să-mi lărgesc abordarea.

Se opri în ultima clipă în a-i spune ce aflase de la Thompson Burnelli.

Rafael Columbia scoase un buzunar un ziarecran micuț. Îl ridică, în timp ce se deplia.

— Îl recunoști?

Paula privi imaginea de pe ecran.

— Ăsta-i atacatorul din Coasta Veneția.

Imaginea fusese luată dintr-un unghi prost, de sus, și individul purta îmbrăcăminte sport albă, dar n-ar fi confundat niciodată fața aceea.

— Mă bucur că sîntem de aceeași părere măcar într-o privință. Am primit imaginea de la securitatea Senatului. A fost luată de o videocameră din Clinton Estate. Acesta este bărbatul care a ieșit de pe terenul de squash al lui Thompson Burnelli, după uciderea senatorului.

— Nu putea s-o facă el, murmură femeia îngrozită.

Sheldon își elimină adversarii politici? Nu cred. Nu așa operează Marile Familii și Dinastiile Intersolare. Ceva e-n neregulă aici. Ceva este foarte în neregulă.

— Cine nu putea s-o facă? întrebă Rafael.

— Asasinul. De ce ar fi fost el utilizat pentru a-l ucide pe senator?

— Habar n-am, în pizda mă-sii! Însă potrivit spuselor tale, el acționează și creează panică la ordinele unui ofițer din Marină.

— N-am spus așa ceva și tu ești un prost dacă o crezi.

Rafael Columbia se lăsă pe spate în scaun și o fixă cu privirea.

— Cînd am devenit șeful Directoratului, eram la fel de impresionat de persoana ta ca și toți cretinii ăia din mass-media pentru care faci spectacol la procesele tale. Legendara Paula Myo care-și rezolvă toate cazurile mai puțin unul, dar ea tot continuă să lucreze la ăla după atîtea decenii — ea nu renunță niciodată! De aceea, la fel ca toți șefii dinaintea mea, te-am lăsat în pace și nu ți-am pus niciodată metodele sub semnul întrebării. La urma urmelor, Johansson și ajutorul lui nu sînt decît doi lunatici, fanatici ai teoriilor conspirațiilor, care împroașcă propagandă paranoică. Chiar nițel romantici, ca niște pirați în corăbii. Fiindcă singurele stricăciuni pe care le cauzează Păzitorii sînt pe Far Away, unde nimeni nu merge niciodată și unde oricum nu-i pasă nimănui, cu excepția Halgarthilor care își pot permite. Atît doar că piraților au fost de fapt psihopații cei mai sîngeroși, care măcelăreau complet echipajele corăbiilor și afectau economii întregi pentru că închideau rute maritime. Vezi paralela? Pentru eliminarea pirateriei au fost necesare acțiuni decisive. Eu ți-am pus la dispoziție un departament întreg, cu resurse guvernamentale nelimitate, avînd sarcina de a face un singur lucru. Ți l-am pus la dispoziție cu bună credință, pentru că tu ești *Paula Myo* și toți te consideră unica persoană din Commonwealth care-l poate prinde pe Bradley Johansson pentru mine.

— O pot face.

— Însă n-ai făcut-o. Motivul pentru care încă-l mai urmărești — și-mi pare rău dacă te vei considera jignită, dar întîmplător este adevărat — este faptul că ești nevropată și obsedată. Ăsta-i unicul motiv, doamnă comandor Myo.

— Sînt ceea ce sînt, iar asta mă face perfectă pentru meseria mea.

— Nu am aceeași părere. Capacitățile tale de conducere sînt modeste, îți scoți din minți colegii și-i asmuți împotriva ta, nu urmezi procedurile, crezi că nimeni altul nu-i capabil să realizeze sarcinile la fel de bine ca tine... cu alte cuvinte, îi desconsideri și nu ai încredere în ei și ăsta-i și motivul pentru care am ajuns acum în situația asta cu scurgerile de informații. Trebuie să fie o scurgere de informații, nu-i așa?, fiindcă-i imposibil să fie vina ta, ratato!

— Vrei să-mi spui lucrul pentru care te-ai deplasat pînă aici ca să mi-l spui?

— Bineînțeles. Începînd din clipa asta, îl numesc pe Alic Hogan la conducerea operațiunii Johansson.

— Nu.

— Vei continua desigur să faci parte din operațiune, totuși rolul tău va fi strict consultativ. Hogan va conduce activitățile zilnice ale acestui birou și se va ocupa de politica și strategia sa.

— Așa ceva nu este acceptabil.

— Ești ofițer al Marinei și-mi vei asculta ordinele.

— Nu sînt ofițer al Marinei. Nu fac parte din farsa asta birocratică. Eu sînt ofițer de poliție.

— Nu mai ești. Dacă-mi refuzi ordinul, vei fi concediată.

— Asta este investigația mea.

— Nu mai este.

E-majordomul Paulei o anunță că tocmai i se interzisese accesul la rețeaua biroului. Femeia privi peste masă la Rafael Columbia; își simțea corpul încremenit ca în stare de șoc și pielea i se răcea iute. O senzație neplăcută, despre care bănuia că se apropia de panică, începuse să-i încețoșeze gîndurile. Era evident că Rafael nu avea să accepte un compromis; el dorea ca omul lui să conducă operațiunea

și LA nu era decît un pretext. Un lucru era perfect clar — ea nu mai putea continua investigația ca făcînd parte din Marină.

— Perfect, demisionez.

Paula se ridică brusc, făcîndu-l pe Columbia să tresară. Își luă cubul de cuarț cu hologramă de pe birou și-l puse în poșetă, apoi ridică planta rabbakas de pe pervazul ferestrei.

— Îți dau un sfat, rosti Columbia. La viitoarea reîntinerire, elimină-ți dominantele fixate de Fundație. În ziua de azi, clinicile pot aduce pe oricine la normalitate.

Ea ridică o sprînceană, interesată.

— În cazul ăsta mai sînt speranțe pentru tine.

Cînd ea ieși din cameră, cei din birou stăteau toți la mesele lor în aceleași poziții ca la sosirea lui Columbia. Unica diferență era surpriza de pe chipuri.

— La revedere, le spuse Paula. Și vă mulțumesc pentru toată munca grea pe care ați depus-o pentru mine.

Tarlo se ridică pe jumătate din scaun.

— Paula...

Ea schiță un gest infim de negație din cap și bărbatul amuți. Fără să privească în dreapta sau în stînga, Paula Myo ieși din birou.

Cînd ajunse pe stradă, merse în mod reflex pe jos pînă la apartamentul ei, aflat la opt sute de metri distanță de birouri. Era la primul etaj al unui bloc vechi de secole, cu o curte centrală pietruită spre care dădeau ferestrele acoperite de obloane. Treptele înguste de piatră suiau în spirală printr-o casă a scărilor ce părea mai degrabă erodată de apă decît produsă de mîna omului. În unica ei concesie vizibilă făcută securității, ușa de stejar solid a apartamentului avea o încuietoare electronică modernă, care o dubla pe cea mecanică, străveche.

Înăuntru erau trei încăperi: un dormitor, o baie și livingul care avea o nișă pentru chicinetă. Paulei nu-i trebuia ceva în plus, pentru că nu folosea nimic în plus. Era un loc unde să doarmă, convenabil de aproape de birou, și o adresă pentru serviciul ei de curățătorie a hainelor.

Cînd intră, fembota stătea pasiv în colțul livingului. Rulase deja rutinele zilnice de curățenie, lustruind podelele înnegrite de vreme, ștergînd de praf toate suprafețele netede și punînd în mașina de spălat vase farfuria din care femeia mîncase micul dejun. Paula deschise fereastra ce dădea în curte și puse planta rabbakas pe comoda micuță de lîngă ea, unde avea să fie luminată de soare în toate după-amiezile. După aceea privi în jurul livingului perfect ordonat, ca și cum ar fi căutat un indiciu. Nu avea nimic altceva de făcut. Se așeză pe sofaua orientată către portalul mural, stînd doar pe marginea ei.

Amintirile îi reveneau în minte. Amintiri care nu fuseseră niciodată șterse sau transferate în stocarea de securitate la vreuna dintre reîntineriri. Amintiri despre care presupusese că erau latente. Imediat după procesul părinților ei, Paula revenise la hotel escortată de poliție. În capitala lui Marindra fusese construit un turn mare, cu încăperi cubice, mobilier nou și curat și aer condiționat. Escorta o lăsase singură, oferindu-i un moment de respiro înainte de sosirea oficialității guvernamentale de pe Limanul lui Huxley, care s-o ducă „acasă". Atunci, după terminarea procesului, nu știuse ce să facă. Nu avea cum să-și umple timpul, nu trebuia să meargă la școală, nu era nici Coya cu care să piardă vremea, nici băieți după care să tragă cu ochiul. Se așezase pe marginea patului, privise cerul orașului prin fereastra mare și așteptase. Lucruri ciudate se petrecuseră în mintea ei — strigătele isterice și rugămințile Coyei continuaseră să răsune acolo, și în tot acel timp ochii ei care se uitau pe fereastră nu puteau zări decît pe părinții ei care erau scoși din sală. Tatăl era cu capul plecat, cu visurile și speranțele făcute cioburi împrejur. Mama era la fel de distrusă. Totuși Rebecca se întorsese ca să privească spre partea opusă a sălii de judecată, prinsese căutătura fiicei ei vitrege răpite și mișcase din buze:

— Te iubesc...

În apartamentul ei mic și pustiu din Paris, Paula șopti:

— Și eu te iubesc, mami.

Apoi, așa cum făcuse în camera aceea de hotel cu o sută șaizeci de ani în urmă, Paula Myo începu să plîngă.

***

Pregătirile duraseră multe luni, cantități vaste de resurse și capacități industriale fuseseră abătute de la expediția de expansiune care se pregătea prin gaura-de-vierme interstelară, dar LuminăDimineațăMunte era în sfîrșit gata. Ceilalți stabili încheiaseră alianțe care ar fi putut să-i conteste dominanța. Îi îngrijorase noua sa tehnologie. El știa că experimentaseră cu construirea de găuri-de-vierme fiindcă detectoarele de unde cuantice identificaseră fluctuațiile trădătoare dinspre multe colonii din tot sistemul Prim. Dacă nu acționa acum, aveau în scurt timp să ajungă pe picior de egalitate și avantajul lui avea să fie definitiv pierdut.

Trei sute treizeci și opt de găuri-de-vierme fură deschise la unison. Erau mici, largi de numai un metru și jumătate. Atît cît să permită trecerea unui focos de rachetă de zece megatone. După aceea găurile-de-vierme se închiseră.

LuminăDimineațăMunte le redeschise lîngă grupările primare ale tuturor ceilalți stabili de pe planetă, în interiorul cîmpurilor de forță protectoare foarte puternice care-i păzeau de atacurile din văzduh și lîngă clădirile întinse ce-i adăposteau, îi alimentau și le satisfăceau toate nevoile. Focoasele detonară instantaneu, nimicind toți stabilii și mobilii de pe o rază de douăzeci și cinci de kilometri. În clipa în care exploda primul val de bombe nucleare, LuminăDimineațăMunte redeschise găurile-de-vierme, de data aceasta lîngă următoarea serie de ținte — stabilii subsidiari de pe orbita planetei natale a Primilor. După aceea se ocupă de prima dintre cele două planete solide, apoi de a doua. Veni rîndul gigantei gazoase interioare, al sateliților ei, al habitatelor asteroidale, al gigantei gazoase interioară și al platformelor industriale. Talazul de distrugeri undui prin sistem mai bine de o zi. Puține dintre grupările de stabili rămase știură vreodată că erau în război; avuseseră parte de prea puține avertizări sau

chiar de nici una. Valul de atacuri al lui LuminăDimineațăMunte străbătuse sistemul stelar mai iute decît viteza luminii.

După ce se termină, după ce toate celelalte grupări de stabili fuseseră reduse la nivelul unor lacuri de lavă radioactivă, LuminăDimineațăMunte folosi iarăși găurile-de-vierme. De data aceasta expedie prin ele conexiuni, microunde sau cabluri de fibră optică, infiltrîndu-se în rețelele de comunicații rămase fără nuclee ale rivalilor dispăruți. Gîndurile și ordinele sale se revărsară în mințile mobililor supraviețuitori, ștergîndu-le moștenirea mentală și transformînd LuminăDimineațăMunte în unica entitate înzestrată cu rațiune din sistemul stelar. Toți mobilii fură prinși în plasa gîndurilor sale cînd preluă controlul infrastructurii și navelor spațiale rămase. În următoarea săptămînă trimise în spațiul cosmic miliardele de mobili noi, pentru a cerceta ruinele și a inventaria sistemele mecanice care scăpaseră neatinse. Majoritatea fermelor și fabricilor alimentare nu fuseseră afectate, ca și foarte multe dintre facilitățile industriale. Informațiile acelea fură folosite pentru asamblarea unei strategii de integrare, contopind toate centrele de producție într-o organizație unică. Aceasta începu să amalgameze mii de mobili în noi grupări subsidiare pentru a face față uriașelor cerințe ale administrării unui întreg sistem stelar. Fără rivali și acționînd laolaltă, outputul industrial combinat al tuturor uzinelor industriale era mai mare decît fusese vreodată.

Sinergie, o numeau memoriile Bose. Conceptele și termenii străinului continuau să dăinuie și se furișau printre gîndurile lui LuminăDimineațăMunte, în ciuda faptului că memoriile fuseseră șterse de mult. LuminăDimineațăMunte își luase chiar precauția de a distruge fizic unitatea stabilă în care fuseseră ele stocate. Mai rămăseseră doar amintiri ale amintirilor, informații diseminate care se manifestau în frazările ciudate ale străinului. Nu mai exista temerea posibilei contaminări. LuminăDimineațăMunte era acum pur, o entitate care trăia în tot acest sistem stelar și care se pregătea să se extindă în al doilea.

Reluă efortul de ajungere la Commonwealth; sute de nave zburau zilnic prin gaura-de-vierme interstelară spre sistemul stelar care avea să fie folosit ca escală la jumătatea drumului, purtînd echipamente pentru construirea următoarei serii de găuri-de-vierme.

***

Dintre sutele de miliarde de mobili care se grăbeau să-și îndeplinească sarcinile repartizate, unul singur nu asculta instrucțiunile lui LuminăDimineațăMunte. Întrucît un asemenea individualism era imposibil pentru un Prim, mobilul acesta se deplasa unde dorea și vedea ce dorea. Nici un alt mobil nu deținea genul de structură de gîndire independentă pentru a-i chestiona acțiunile. Atîta vreme cît evita atenția principalelor rutine de gîndire ale lui LuminăDimineațăMunte, putea să umble fără grijă, după cum voia.

Vreme de mai bine de o zi ocolise baza giganticei clădiri-munte ce conținea nucleul inițial al masivei creaturi interconectate care era LuminăDimineațăMunte. Nu se mișca la fel de lin precum ceilalți mobili, deoarece nu era obișnuit cu patru picioare și nici cu modul straniu în care se flexionau și răsuceau acestea. Totuși făcu progrese.

Pe fundalul minții sale existau directivele și gîndurile lui LuminăDimineațăMunte, provenite de la micul dispozitiv de comunicații atașat de una dintre tijele receptorilor nervoși. Le ignora, deoarece așa dorea. Era o capacitate mentală pe care alți mobili n-o aveau. Imaginile și informațiile sosite din dispozitivul de comunicații constituiau un ghid util pentru cele ce se petreceau în sistemul Prim.

Mult deasupra sa, trăsnete orbitoare loveau repetat domul cîmpului de forță protector, sfîrîind și descărcîndu-se în sol pe crestele văii. Norii clocoteau pe cer cu o viteză pe care n-o mai văzuse niciodată. Erau groși și negri, acopereau bolta și revărsau potopuri musonice în fiecare oră. Ploaia aceea nenaturală era într-atît de puternică, încît peste cîmpul de forță se formau rîulețe ce purtau apa spre

pămîntul saturat. Adevărate maree de noroi lunecau prin valea sacrosantă și apărată.

Mobilul privi cu atenție climatul nou și un singur gînd începu să-i domine mintea: *Iarnă nucleară.*

***

Paula Myo luă expresul de la Paris direct către Wessex. În gara planetară TSC de acolo trebui să aștepte mult; spre Limanul lui Huxley circula un singur tren pe zi. Afară se întunecase deja atunci cînd ea merse în cele din urmă pe peronul 87B, aflat într-o anexă mică de la extremitatea terminalului. Trenul pe care-l găsi acolo se compunea din patru vagoane cu un singur nivel, trase de o locomotivă cu aburi care putea să fi fost scoasă direct din muzeu. Femeia uitase că drumul acela însemna o întoarcere în istorie. Pe orice altă planetă, o asemenea mașinărie care vomita fum des și negru din cărbunii pe care-i ardea ar fi fost prohibită în conformitate cu o mulțime de legi antipoluare; aici, pe una dintre cele 15Mari, nimeni n-o băga în seamă.

Sui în primul vagon și se așeză pe una dintre banchetele capitonate în catifea. Alte două persoane intrară și o ignorară. Cu cîteva clipe înaintea plecării, un controlor trecu prin vagon. Purta uniformă albastru-închis cu nasturi argintii strălucitori la vestă și șapcă înaltă cu cozoroc și trese roșii.

— Biletul dumneavoastră, vă rog, ceru el politicos.

Paula îi întinse cartonul mic și roz pe care i-l tipărise automatul din capătul peronului. Controlorul scoase un cleștișor și perforă în colț un orificiu în forma literei „Z".

— Nu mai durează mult, îi spuse și-și atinse cozorocul.

Cei o sută cincizeci de ani de cinism și sofisticare culturală care formau obișnuitul înveliș protector al femeii se destrămară.

— Mulțumesc foarte mult, zise ea.

Vorbise absolut serios; simțea un confort deosebit într-o cultură atît de onestă și directă.

Rămase apoi cu biletul în mînă, privindu-l, iar locomotiva emise un țignal sonor și părăsi stația în mijlocul

unui nor de aburi albi și puri și în țăcănit de pistoane. Teoretic vorbind, Limanul lui Huxley era „acasă" pentru ea, deși ea nu simțea nici un atașament față de planetă și locuitorii ei. Întoarcerea acolo ar fi părut oricărui observator (și era convinsă că Hogan avea s-o supună unei monitorizări virtuale) ca fiind o fugă în adăpost, revenirea în singurul loc unde s-ar fi putut integra.

Urmă obișnuitul tîrîș prin triajul planetar. Alte trenuri păreau să gonească pe lîngă ei, cu luminile ferestrelor vagoanelor producînd o bandă continuă de iluminare. Semnalele feroviare erau puncte roșii sau verzi pe fundalul întunecat, care se întindeau pe kilometri lăsînd impresia unui oraș rarefiat populat. La răstimpuri, farurile orbitoare ale unui mărfar curgeau peste șinele argintii, urmate de formele masive și negre ale vagoanelor ce eclipsau restul triajului.

Înaintarea lor treptată îi purtă într-o lumină chihlimbarie palidă, care se revărsa peste porțiunea aceea a triajului precum razele puternice ale lunii. Cînd își lipea fața de sticla ferestrei, Paula putea zări porțile aliniate în fața lor; mai bine de două treimi erau iluminate de lumina zilei de pe planetele la care duceau. În fața lor căile ferate erau pline de trenuri și distanțele mici dintre ele erau neliniștitoare; controlul de trafic al gării le aranja în șir continuu. Doar șinele pe care mergea locomotiva cu aburi erau pustii, atît în față, cît și în spate. Descriseră o curbă, pentru a se orienta cu fața către poarta care strălucea cu lumină difuză avînd culoare de primulă.

Paula simți obișnuita furnicătură pe piele cînd trecură prin perdeaua pneumatică a porții. După aceea se aflau pe altă planetă și în toiul zilei, mărind viteza printr-o regiune rurală cu suprafață ondulată, alcătuită din loturi agricole verzi dispuse în tablă de șah. Terenurile erau separate prin garduri vii, dese și ordonate, cu ocazionale ziduri din coral-uscat ce acționau ca bariere mai substanțiale. Arbori băștinași cu frunze roșcate se intercalau printre stejarii, frasinii, sicomorii și fagii terestri. Coroanele tuturor fuseseră tăiate, astfel că din trunchiurile groase

se ridicau ramuri lungi și verticale. Fermierii foloseau lemnele tăiate pentru a face focul în lunile de iarnă, reducînd dependența de rezervele de combustibili fosili. Unul dintre beneficiile folosirii unei tehnologii mecanice atît de simple îl reprezentau cerințele energetice reduse; toată electricitatea planetei era furnizată cu ușurință de hidrocentrale.

Femeia zărea fermele cuibărite printre cutele terenului — clădiri mari din cărămidă cu acoperișuri de ardezie vineție, înconjurate de hambare în stil olandez, cocini de porci, grajduri și magazii pentru depozitare. Unele aveau silozuri de grîne, structuri din șindrilă, vopsite în sur-porumbel, despre care Paula știa că se numărau printre clădirile cele mai înalte de pe planetă. Căi ferate monoșină se ramificau din calea ferată principală, șerpuind spre triajele silozurilor prin debleuri înguste. Șinele erau ruginite acum, la începutul verii, cînd ogoarele erau încă verzi, dar după strîngerea recoltelor, cînd mărfarele colectau zilnic, șinele redeveneau lucioase și buruienile dintre traversele din lemn se uscau și dispăreau treptat din cauza căldurii degajate de locomotive și a jeturilor de aburi. Paula trebuia să admită că arăta perfect bucolic și idilic. În prezent accepta tot ce respinsese cu atîta forță ca adolescentă dezrădăcinată și confuză: faptul că ideea acestei societăți era imutabilitatea — pentru asta erau proiectați membrii ei. Fundația Structurii Umane alesese un nivel de tehnologie egal cu cel de la începutul secolului al XX-lea, anterior revoluției electronice; genul de mecanică ușor de întreținut. Dacă aici se defecta ceva, nu necesita diagnostice rulate de calculatoare; inginerii și tehnicienii puteau să vadă defecțiunea cu ochiul liber printre roți dințate și cabluri electrice. Același lucru era valabil și în cazul informațiilor. Nu existau matrice baze de date sau rețele; birourile de funcționari și contabili lucrau cu registre, dosare și agende. Fundația proiectase oameni care să lucreze în slujbe specifice, iar slujbele acelea nu se metamorfozau o dată cu progresul... fiindcă nu exista progres. Limanul lui Huxley le asigura locuitorilor săi societatea cea

mai stabilă din punctul de vedere al securității. Paula tot nu putea decide dacă Fundația avusese dreptul moral de a începe proiectul respectiv; totuși, privind ogoarele aranjate și ordonate și fermele perfecte, ca desprinse dintr-un tablou, trebuia să admită că societatea aceea funcționa.

Trenul intră în periferia capitalei, Fordsville, și sui un taluz larg, care oferea panorama străzilor din districtele îndepărtate. Șiruri lungi de case sistematizate, cu terase, se întindeau în linii regulate; toate cărămizile lor erau roșu-ruginiu, însă ferestrele late erau multicolor zugrăvite. Printre ele se ridicau clădiri publice mai mari, uneori cu trei sau patru etaje, construite din piatră cenușiu-închis. Nu existau biserici de nici un fel, fiindcă aici nu exista nici religie; era o planetă unde toți știau că fuseseră creați de om, nu de Dumnezeu.

Chiar și în centrul orașului clădirile aveau aceeași mărime uniformă; case rînduite despărțite prin structuri comerciale și multe parcuri mari ce întrerupeau lăbărțarea urbană. Fordsville nu semăna cu alte orașe din Commonwealth, unde banii și puterea politică se adunau în centru și arhitectura reflecta concentrarea aceea. Aici egalitatea domnea.

Alphaway, gara principală, era probabil cea mai mare structură din oraș după clinica inițială a Fundației, avînd trei acoperișuri prelungi și arcuite din fier și sticlă, îndeajuns de înalte pentru norii de fum ai locomotivelor cu aburi să se disipeze prin răsuflătorile de pe creste. Paula traversă peronul și ieși în piața Richmond. Străzile erau animate de tramvaiele electrice cu trei vagoane care circulau pe șinele din mijloc; mai numeroase erau autobuzele, ale căror motoare cu metan mîrîiau ascuțit cînd goneau pe lîngă ea; taxiurile și furgonetele cu mărfuri se străduiau să găsească un spațiu de trecere printre ele. Unicele mijloace personale de transport erau bicicletele, cărora li se rezervaseră cîte două benzi pe fiecare stradă.

Pietonii de pe trotuare mergeau grăbiți. Mulți o priveau pe furiș pe Paula, ceea ce o amuză pe femeie. Nu faima atrăgea privirile lor, fiindcă aici nimeni nu știa despre ea,

ci costumul de afaceri care o eticheta ca fiind extraplanetară. Contrar parodiilor comedienilor din Commonwealth, în ale căror scheciuri cei de pe Limanul lui Huxley erau îmbrăcați în salopete identice dintr-o bucată, nativii purtau aproape toate modelele de îmbrăcăminte pe care le inventase vreodată rasa umană. Lipseau doar fibrele sintetice.

Paula traversă piața și intră în principala stație de tramvai. Nu exista o cibersferă pe care s-o consulte e-majordomul ei și nici informații utile despre trasee și stații. Fu nevoită să stea înaintea unei uriașe hărți colorate pe care erau schițate traseele tramvaielor și să-l găsească singură pe cel de care avea nevoie.

Peste zece minute stătea într-un tramvai care pornise pe traseul său și despre care spera că o va duce în districtul Earlsfield. Era foarte similar celui pe care-l folosise ultima dată cînd plecase de pe Limanul lui Huxley, deși nu-și putea aminti numărul traseului. Pe măsură ce se îndepărta de centru, numărul magazinelor mari și al depozitelor se reduse, iar străzile căpătară un aer mai rezidențial, cu cvartale de fabrici alipite între ele. Privindu-le în timp ce le depășea, Paula continua să fie convinsă că procedase bine cînd plecase de aici, cu decenii în urmă. După ce crescuse în Commonwealth, planeta aceasta ar fi fost prea liniștită.

Nu pentru prima dată, își examină opțiunea principală: să efectueze o reîntinerire și să șteargă toate amintirile vieții din Commonwealth. Fără ele, fără bogata contaminare culturală atît de iubită de părinții ei vitregi, ar fi putut să se încadreze aici. Nu era însă o acțiune pe care să se poată sili s-o facă, cel puțin nu deocamdată. Mai rămăsese de rezolvat primul ei caz real... deși acum devenise incredibil de dificil și de complex.

Începuse în anul 2243, la două săptămîni după ce Paula absolvise examenele Directorat pentru a deveni investigator senior. Era la nouă luni după ce Bradley Johansson pretinsese că revenise în Commonwealth după ce mersese pe potecile Silfene și începuse înființarea Păzitorilor Individualității. Ca toți liderii unor noi mișcări politice, mai

ales ai uneia care întreținea conflicte armate, el avea nevoie de bani cu care să-și susțină cauza. Întrucît nu mai avea acces direct la banii familiei Halgarth, pusese la cale un plan simplu pentru a fura ceea ce dorea.

Într-o noapte caldă de aprilie, Johansson și patru colegi pe care-i eliberase recent de Starflyer pătrunseseră prin efracție în muzeul Moștenirea Tehnologică a Californiei. Ignoraseră sălile de marmură pline cu aparate de zbor uriașe și cu imensele avioane spațiale, trecuseră pe lîngă vitrinele umplute cu calculatoare din secolul al XX-lea, nu aruncaseră nici măcar o privire spre primii PCochelari G5, evitaseră roboții mobili originali, laserele SD, un microsubmarin stealth, prototipul bateriei supraconductoare și merseseră direct către centrul clădirii. În mijlocul acesteia se afla generatorul găurii-de-vierme pe care Ozzie Fernandez Isaacs și Nigel Sheldon îl construiseră și îl folosiseră ca să ajungă pe Marte. Fuseseră necesare multe negocieri și manevre politice, dar muzeul obținuse finalmente dreptul de a-l expune.

Cînd Johansson și micuța sa echipă detonaseră ușa principală a domului central, alarmele declanșaseră și activaseră cîmpurile de forță. Paznicii reacționaseră prompt și înconjuraseră domul în mai puțin de un minut.

În scopul împiedicării furturilor, muzeul instalase în mod lăudabil mai multe cîmpuri de forță pentru a izola secțiuni din interior imediat ce se detecta orice formă de comportament delictual. Întrucît domul central conținea mașinăria cea mai importantă, și astfel cea mai valoroasă, pe care o produsese vreodată rasa umană, cîmpul său de forță o înconjurase complet. Cînd se activase, îi prinsese înăuntru pe intruși. Pînă aici, perfect!

Avînd în afara domului peste cincizeci de oameni înarmați, șeful pazei se folosise de sistemul de difuzoare publice pentru a recita celor dinăuntru celebrul îndemn de a-și arunca armele și de a ieși cu brațele ridicate și inserțiile dezactivate. După aceea, încercase să decupleze cîmpul de forță. În clipa aceea se descoperise că în momentul intrării, Johansson arsese principalul cablu de alimentare al

generatorului cîmpului de forță și legăturile de comandă. Cîmpul de forță se activase în mod automat o dată cu alarma, alimentat de generatorul lui de rezervă, dar deocamdată paznicii nu-l puteau opri.

Nici asta n-ar fi fost o problemă reală. Trebuiau pur și simplu să aștepte cinci ore, cît era limita de funcționare a generatorului respectiv. Nimeni din muzeu nu se gîndise însă vreo clipă la natura mașinăriei pe care o proteja cîmpul de forță al domului. Privind prin interstițiul îngust lăsat de ușa avariată, paznicii îi văzuseră pe intruși muncind cu frenezie în jurul dispozitivului istoric dinăuntru. Johansson cuplase trapa d-zero pe care o aduseseră cu ei și alimenta încet generatorul găurii-de-vierme. Era vechi de aproape două sute de ani, dar componentele sale erau în esență semiconductoare, iar Nigel și Ozzie îl construiseră cu un factor destul de mare de redundanță la defecțiuni. După o oră, Johansson izbutise să deschidă o gaură-de-vierme. Aceasta nu ajungea la cine știe ce depărtare și în nici un caz nu se compara cu giganticele ei urmașe comerciale utilizate de TSC. Asta nu-l deranjase totuși pe bărbat, care nu dorea să ajungă pe Marte și nici măcar pe Lună. Nu voia decît să fie la patru sute de kilometri depărtare de muzeu, în Las Vegas. Mai exact, în seiful de maximă securitate care deservea cele mai mari opt cazinouri de pe Pămînt.

După ce gaura-de-vierme se deschisese în seif, echipa lui pătrunsese acolo. Alte alarme începuseră să urle, declanșate de prezența lor, și cîmpurile de forță se activaseră iarăși în exterior, concepute pentru a opri pînă la sosirea pazei orice hoț care izbutise să ajungă atît de departe. Unul dintre oamenii lui Johansson folosise încărcături microtermale în jurul ușii seifului și o blocase etanș pe dinăuntru. După aceea, bărbații petrecuseră patruzeci și nouă de minute transferînd prin gaura-de-vierme, în muzeu, genți pline cu bancnote. Cazinourile acceptau valuta de pe toate planetele Commonwealthului și fiecare geantă conținea bancnote în valoare de cinci milioane de dolari pămînteni. În medie, fiecare membru al echipei lui Johansson avu

nevoie de un minut să ia o geantă, să o ducă prin gaura-de-vierme și să se întoarcă după următoarea.

Paula Myo sosise la nouăzeci de minute după declanșarea alarmei muzeului Moștenirea Tehnologică a Californiei. În ultima săptămînă, femeia lucrase la straniul caz al unei trape d-zero furată dintr-o fabrică de lîngă Portland. Nimeni din Directoratul Delicte Grave nu putuse înțelege ce ar fi dorit cineva să facă cu un asemenea obiect; era accesibil pentru orice companie care ar fi avut nevoie de el. Acum aflaseră motivul. Paula își croise drum prin mulțimea surescitată de reporteri, apoi fusese nevoită să treacă pe lîngă mini-armata de DPLA și paznici de muzeu care-i încercuise pe infractori. Se lipise cît putuse mai mult de ușa distrusă, care-i oferea o imagine îngustă și strîmbă din interiorul domului; se întrezărea doar o latură a venerabilului generator de găuri-de-vierme. Mijind ochii pentru a scruta mai bine prin aerul încețoșat de cîmpul de forță, Paula putuse distinge siluetele care se agitau.

Absolvise de numai două săptămîni și acum privea în direct la desfășurarea celui mai mare jaf din istoria omenirii.

După ce ultima geantă fusese adusă în sala domului, Johansson mutase din nou ieșirea găurii-de-vierme, de data aceasta la o destinație necunoscută. Echipa lucrase alte cincizeci de minute, ducînd genții în partea cealaltă. După aceea plecaseră, iar un software simplu cu funcție de temporizare oprise în urma lor alimentarea generatorului găurii-de-vierme.

După alte două ore, cîmpul de forță încetase. Paula fusese printre cei dintîi care pătrunseseră în dom, supervizînd echipa de criminaliști pe care o chemase. Directoratul nu-i alocase ei cazul, bineînțeles, era la prima viață și mult prea neexperimentată (moștenirea ei anormală nu fusese niciodată menționată). Investigatori seniori cu douăzeci de ani de experiență fuseseră aduși la conducerea cazului, iar Paula primise un rol secundar în forța de intervenție.

Pînă dimineață, cazinourile confirmaseră că fuseseră furate unu virgulă șaptesprezece miliarde de dolari. Massmedia folosise denumirea Marele Jaf al Găurii-de-vierme.

Conducerea Directoratului își asigurase contactele că în scurt timp investigatorii vor face arestări. Era pur și simplu imposibil să scapi de atîția bani fără să atragi atenția.

Johansson însă plănuise totul cu mult grijă și cheltuise banii cu genul de oameni care nu puneau întrebări și care nu deschideau în nici un caz conturi masive și inexplicabile în bănci. Pe Far Away, Păzitorii începuseră să-și mărească numărul și activitățile, pornind campania împotriva principalului agent al lui Starflyer — Institutul de Cercetări — , cu membrii familiei Halgarth ca ocazionale ținte secundare.

Forța de intervenție a Directoratului izbutise să identifice ADN-ul lui Johansson din firele de păr rămase în dom. La început, nu însemnase nimic: o mulțime de oameni treceau săptămînal prin sala aceea și el era doar un nume dintre cele două mii cinci sute de mostre confirmate. Fișierul lui prezenta o cercetare din cauza circumstanțelor anterioarei dispariții din familie și de la slujbă, cu cinci ani în urmă. Abia cînd acțiunile de sabotaj începuseră pe Far Away și Păzitorii îmbîcsiseră unisfera cu propaganda shotgunning, investigatorii Directoratului puseseră lucrurile cap la cap. Prinderea lui Johansson era însă o sarcină mult mai grea. El folosea doar intermediari pentru achizițiile de armament și Păzitori pentru emiterea mesajelor de propagandă. Toate arestările efectuate fuseseră periferice. Nu se apropiaseră de el nici măcar pe departe.

De-a lungul anilor, apoi al deceniilor, investigatorii părăsiseră forța de intervenție sau fuseseră realocați, ori pur și simplu se retrăseseră din Directorat. Paula suise prin ierarhie, pînă ajunsese la comanda forței de intervenție. În cele din urmă, pînă și forța de intervenție fusese dizolvată în mod discret, iar cazul Marelui Jaf al Găurii-de-vierme fusese trecut pe plan secundar. Femeia menținuse totuși cazul activ ca parte din investigarea generală a Păzitorilor. Pentru mai bine de o sută treizeci de ani, ea nu abandonase. Nu putuse.

Tramvaiul se opri la capătul lui High Street din Montagu și Paula coborî. Orașul nu se schimbase, cel puțin

din amintirile ei vagi din prima viață. Cînd privi în lungul străzii cu magazine și hoteluri mici, văzu cum cobora spre golfulețul din capăt. Își amintea că într-o parte era un port din piatră, cu bărci de pescari scoase din apă pe promontoriul stîncos și năvoade întinse la uscat. Stoluri de păsări mari, stacojii, se roteau pe deasupra, tetralbatroși ale căror pene unsuroase le îngăduiau să înoate aproape la fel de bine pe cît zburau.

Mijlocul după-amiezii nu reprezenta un moment animat în Montagu. Majoritatea oamenilor se găseau la muncă, astfel că strada nu era foarte populată, iar autobuzele erau pe jumătate goale. Cel mai apropiat magazin avea două bovindouri mari, care expuneau manechine bine îmbrăcate. Pe Limanul lui Huxley nu existau lanțuri de magazine sau francize. Economia era practic comunism de piață, dar se accepta producerea individuală a bunurilor și produselor neesențiale, ceea ce oferea designerilor o considerabilă libertate de inovare. Rochiile de pe manechine erau cu certitudine atractive, ca și șalurile drapate în jurul lor.

Paula intră și fu întîmpinată de vînzătoare, o tînără ale cărei haine proveneau numai de pe rafturile din prăvălie. Pentru o clipă Paula se pomeni studiind-o puțin cam prea pătrunzător; totuși cum anume trebuia să arate cineva care fusese proiectat pentru a fi vînzător în magazin? *La fel ca tine*, își spuse ea îmbufnată, *o persoană obișnuită*. Oricum nu exista o castă a vînzătorilor din magazine. Gena dominantă nu i-ar fi conferit decît o trăsătură comportamentală pentru servicii publice. La fel de bine ar fi putut să fie bucătăreasă, bibliotecară sau grădinar. Abia după școala primară, care dura pînă împlineau doisprezece ani, cei de pe Limanul lui Huxley începeau să aleagă specialitatea pe care doreau s-o urmeze în sfera lor de interes predeterminată.

Vînzătoarea surîse ușor, văzînd hainele Paulei.

— Te pot ajuta, domnișoară?

Paula avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă că ea părea mai tînără decît vînzătoarea, chiar și îmbrăcată în costumul de afaceri.

— Îmi pare rău, dar n-am nevoie de haine. Doream să mă interesez cum să ajung la reședința Denken.

— Ah, da. Vînzătoarea era aproape încîntată de întrebare, ca și cum ar fi fost ceva ce s-ar fi așteptat din partea unui extraplanetar. Este pe Semley Avenue.

Îi oferi Paulei o serie de indicații, după care întrebă:

— Dacă nu te deranjează că te întreb, de ce vrei să-l vizitezi?

— Am nevoie de niște sfaturi.

— Serios? Nu știusem că cetățenii din Commonwealth folosesc liber cugetătorii noștri.

— Nici n-o fac. Eu m-am născut aici.

Surîse larg zărind expresia vînzătoarei.

Semley Avenue rămăsese neschimbată: o stradă cu bungalow-uri ce aveau în față grădinițe perfect aranjate. Excepția o constituiau coniferele plantate pe marginile trotuarelor, ce fuseseră îngrijite cu atenție în cei o sută cincizeci de ani care trecuseră și care acum erau copaci înalți și groși. Aroma puternică, combinată cu briza proaspătă dinspre mare, crea atmosferă de relaxare. Aducea în mintea Paulei aspectul unui sătuc de pensionari.

Reședința Denken era ultimul bungalow înainte ca strada să se deschidă într-o fișie de parc, care se întindea pe vîrful stîncilor. Era mai mare decît celelalte case, ceea ce reprezenta în sine un lucru neașteptat pe o planetă unde toți aveau același salariu, indiferent de munca pe care o prestau. La un moment dat, cineva construise în lateral o anexă mare de cărămidă, cu cîteva ferestre simple, aidoma unor ambrazuri. Nu se potrivea cu restul arhitecturii stil cabană a casei.

Paula merse pe aleea micuță pînă la ușa din față și sună clopoțelul de alamă care-și pierduse luciul. Grădina diferea în mod subtil de cele vecine, care preferau organizarea rigidă a peluzelor, răzoare cu flori colorate și ocazionale scăldătoare din piatră pentru păsări sau orologii solare. Grădina aceasta era mărginită de tufe perene, care ofereau un spectru de culori pastelate, iar peluza nu mai fusese tunsă de o săptămînă.

Paula se pregătea să sune din nou, cînd dinăuntrul casei se auzi glasul unui bărbat:

— Vin, vin!

Peste o clipă ușa fu deschisă de un ins înalt, avînd în jur de treizeci și cinci de ani, cu păr castaniu neîngrijit care-i ajungea pînă la umeri și prin care începuseră deja să se țească fire sure. Purta un tricou albastru-turcoaz extrem de mototolit și un șort de culoarea lămîii.

— Ai venit devreme, o privi el derutat pe Paula. Of... nu putea să vină maică-ta?

— Eu n-am mamă.

Paula putea să distingă trăsăturile de familie. Obrajii bărbatului erau mai rotunzi și părul mai întunecat decît ai strămoșului său, însă avea același nas, iar ochii verzi și expresivi erau de-a dreptul identici. Ușoara uluire înaintea realităților vieții cotidiene era de asemenea la fel.

Bărbatul își frecă apăsat ochii, ca și cum abia s-ar fi trezit, și o examină mai atent.

— Hopa, hopa, o extraplanetară! Ce cauți aici?

— Tu ești Denken?

— Leonard Denken, da.

— Mă numesc Paula Myo și nu sînt o extraplanetară.

Leonard Denken se încruntă, după care o expresie de surprindere îi apăru pe chip.

— Oh, vai, oh, vai... da, sigur că da, ultimul prunc răpit. Bunicul meu... Ba nu! Străbunicul meu te-a consiliat. Tata pomenea mereu despre asta.

— Acum am iarăși nevoie de sfaturi.

Leonard icni, apoi surîse larg.

— Intră, te rog, intră! Îmi cer scuze pentru deranj. Mintea mea nu-i chiar atît de ordonată pe cît se așteaptă oamenii, iar casa reflectă lucrul ăsta. Matilda mă tot amenință c-o va deretica, dar deocamdată n-am avut șansa să compilez un index. Într-o bună zi... Da, da, într-o bună zi...

Lîngă ambii pereți ai coridorului lung erau stivuite cărți cu coperte cartonate groase sau legate în piele. Unele stive ajungeau pînă la umărul Paulei și păreau teribil de instabile.

— Trebuie să-mi montez mai multe rafturi, spuse Leonard pe un ton de scuză cînd o zări uitîndu-se în jur. Pe stradă sînt cîțiva tîmplari, însă pur și simplu încă n-am apucat să stau de vorbă cu ei. Îmi trebuie de altfel și lemn...

O conduse în anexa mare, care era o singură încăpere.

— Tata intenționase ca aici să fie biblioteca noastră, zise el, dar se pare că i-am dat niței planurile peste cap.

Toți pereții erau acoperiți cu rafturi de cărți, din podea pînă în tavan, ocupînd practic fiecare centimetru de spațiu disponibil, iar alte cărți stăteau în maldăre direct pe podea. Doar peretele din spate avea ferestre înalte și înguste, însă și acelea fuseseră de mult acoperite de cărți. Pe peretele din față erau două uși-fereastră largi și arcuite care se deschideau în grădina principală a bungalow-ului, de unde exista o vedere superbă peste stînci și marea de dincolo de ele. În fața unei uși fusese instalat un birou mare și vechi, ticsit cu reviste, hîrtii, cărți și fișe din carton.

— Ia loc, te rog, arătă Leonard spre un scaun antic și cu aspect fragil din fața biroului. Matilda! Matilda, avem un musafir! Vrei niște ceai? Sau cafea? Mă tem că n-avem mărcile din Commonwealth, dar am un sherry destul de bun. (Se uită în jur, ca și cum ar fi fost într-o locuință străină, pînă ce văzu o pendulă străveche.) Sau poate că-i prea devreme?

— Un ceai este perfect, mulțumesc.

O fată intră pe ușă.

— Ea este Matilda, spuse Leonard.

Adorația din glasul lui era aproape stînjenitoare. Chipul său căpătă un aer visător cînd îi zîmbi.

Paula, care era obișnuită cu femeile cu ADN secvențat și modificat din Commonwealth, fu surprinsă de frumusețea Matildei. Abia trecută de douăzeci de ani, avea pometi delicați ce reușeau totuși să-i confere trăsături puternice, completate de ochii mari și albăstrui ca gheața, cu o privire tulburător de pătrunzătoare. Avea părul incredibil de bălai și-l lăsase să crească foarte lung. Acum era strîns într-o singură coadă care-i cobora pe mijlocul spatelui pînă deasupra șoldurilor înguste. Era înaltă, cu picioare

lungi ale căror forme perfecte se datorau unor mușchi pe care i-ar fi invidiat orice balerină. Paula îi putea vedea foarte ușor, deoarece Matilda nu purta decît un slip roșu micuț și un tricou alb scurt. Pielea ei avea un bronz bogat și sănătos.

Cînd privi din nou afară prin ușa-fereastră deschisă, Paula zări prosoapele din grădină unde cei doi făceau probabil plajă.

— Vreau să ți-o prezint pe Paula Myo, rosti Leonard, distinsa noastră musafiră din Commonwealth.

— Bună ziua, zise Matilda. Cu ce te pot servi?

— Doar niște ceai, mulțumesc, răspunse Paula.

— Sigur că da.

Zîmbetul ei era neprihănit și Paula se trezi că-i răspunse tot cu un surîs.

— Nu-i minunată? făcu Leonard după plecarea fetei. Era sfios și în același timp incitat, ca un adolescent care s-a trezit pe neașteptate alesul reginei balului. O să-i cer să se mărite cu mine. Așa cred... Nimeni nu-mi doresc mai mult, dar... sînt nițel mai în vîrstă. Desigur, ea n-a spus nimic în privința asta.

— Nu aștepta prea mult, îl sfătui Paula. Există pe puțin o sută de bărbați gata să-i ceară același lucru, dacă n-o vei face tu. Iar ea se află acolo unde vrea să fie. Asta ar trebui să-ți spună ceva.

— Da, oh, da, ai dreptate! Își dădu seama de comportamentul său și oftă. Scuză-mă! N-ar trebui să-ți cer ție sfatul.

— Nu-i nici o problemă. Eu am avut mai multă experiență cu genul ăsta de lucruri și sînt obișnuită să văd diferențe de vîrste de peste un secol. De obicei iubirea învinge.

— Da, da, sigur că da! Trebuie să-ți zic că venirea ta aici m-a șocat. De-aia nu mă comport prea grozav. Scrisorile tale adresate străbunicului sînt undeva pe-aici... Făcu un gest neclar cu mîna spre teancurile din bibliotecă. Le-am citit cînd le-am preluat de la tata. Tu tocmai obținuseși

diploma ca să devii un fel de detectiv în guvernul Commonwealthului.

Paula uitase de scrisorile acelea. La început, fuseseră un contact binevenit cu unica persoană din galaxie care părea s-o înțeleagă; apoi, cînd nesiguranțele i se destrămaseră treptat, mai scrisese doar din politețe. În cele din urmă, bineînțeles, munca îi răpise atît de mult din timp... Era o scuză foarte jalnică. Ar fi trebuit să-și dea seama că Alexis va păstra scrisorile. Fusese o idilă foarte intensă în timpul scurt cît durase.

— Da, am devenit investigator. Am avut de altfel și succes. Fără falsă modestie.

El îi zîmbi în felul acela mîndru care îi stîrni femeii prea multe amintiri vechi.

— Bineînțeles c-ai avut succes. Aveai să fii cel mai bun investigator pe care l-ar fi avut ei vreodată. Deși n-ar fi admis-o niciodată.

— Pentru asta trebuie să-i mulțumesc străbunicului tău. El mi-a spus să plec. Știa că n-aș fi fost fericită aici, în nici un caz după ce cunoscusem atîtea din Commonwealth.

— Aș fi avut altă părere, totuși eu nu sînt el, iar tu ai înflorit în mod evident. Trebuie să te întreb, și-mi cer scuze dacă sînt indiscret, însă ai vreodată îndoieli în privința reîntineririi? Este evident că ai parcurs de cîteva ori procesul. Mi se pare că erai adolescentă cînd ai plecat de pe Limanul lui Huxley...

— Nu, n-am avut îndoieli. Niciodată! Acolo sînt prea multe infracțiuni.

— Și nimeni altul nu poate face slujba respectivă.

Paula făcu o grimasă. Bărbatul semăna foarte mult cu Alexis.

— Cîțiva s-ar putea descurca, recunoscu ea.

— Te-am întrebat, fiindcă reîntinerirea este unica problemă dezbătută la nesfîrșit de casta mea. Pur și simplu nu putem decide dacă ar trebui s-o adoptăm aici.

— Eu aș spune că este contrară întregului vostru etos. Societatea aceasta a fost înființată pentru ca oamenii să-și

poată trăi viețile și să fie mulțumiți. Mare parte din mulțumirea respectivă provine dintr-un ciclu natural care rămîne neafectat și care n-a fost niciodată secvențat de Fundație. Ei v-au oferit pur și simplu capacitatea de a vă bucura de ceea ce era disponibil într-un cadru de lucru relativ simplu — cel puțin comparativ cu majoritatea societății Commonwealthului. Indiferent cine ați fi, va exista întotdeauna o slujbă pentru voi, o slujbă sau un țel de care vă veți bucura și care vă va răsplăti financiar, nici mai mult, dar nici mai puțin decît alții. Dacă veți introduce reîntinerirea, veți începe să vă extindeți dincolo de ceea ce poate susține economia. Iar tehno-economia voastră actuală este unica adecvată pentru castele cu trăsături fixe. Fundația ar fi putut secvența corespunzător doar comportamentul potrivit pentru o profesiune explicită, alături de unele însușiri suplimentare, de pildă dexteritatea în cazul medicilor. Voi însă nu puteți produce tehnicieni de fuziune sau microbiologi. Genurile acelea de profesiuni au prea multe cerințe — nu există o unică aptitudine recognoscibilă. Pentru a susține o economie mai modernă, ar trebui să despecializați trăsăturile pînă în punctul în care s-ar dizolva. Ați sfîrși cu oameni normali care vor trăi într-o economie impulsionată ideologic, nu asociată nevoilor. N-ar mai exista nimic care să-i oprească să plece și să găsească slujbe mai bine plătite pe alte planete, mai ales după vreo două secole de robotit în același birou.

— Să fiu al naibii... și care eu crezusem că cugetătorii liberi ca mine sînt singurii care pot prezenta argumentații logice solide!

Matilda reveni cu o tavă pe care se aflau căni cu ceai.

— Nu-l lăsa să te distragă, îi spuse Paulei cînd îi întinse cana. Este un liber cugetător slab de tot. Pune întruna întrebări și nu răspunde niciodată la ele.

— Ca să mă gîndesc la lucruri, trebuie mai întîi să le cunosc.

Matilda ridică din umeri spre Paula, în semn de „ce ți-am spus?", apoi îi dădu o cană lui Leonard.

— Tu cu ce te ocupi? întrebă Paula.

— Sînt infirmieră în maternitatea spitalului local. Îmi plac copiii.

Îi aruncă o privire grăitoare lui Leonard și bărbatul se înroși la față.

Paula ar fi vrut să se răstească la el: *pentru Dumnezeu, cere-o de soție*! În casa asta exista prea multă istorie reciclată. O societate statică, atemporală, era un concept interesant, dar care putea fi împins pînă la extrem. Cu un secol și jumătate în urmă, ea fusese mai tînără decît Matilda, iar Alexis mai vîrstnic ca Leonard. Plecarea ei frînsese inima bărbatului, însă el îi dăduse brînci, știind că era unicul fel în care Paula putea să aibă un viitor. Deși, dacă ea ar fi putut să fie fericită undeva pe Limanul lui Huxley, atunci ar fi fost numai aici, alături de el. Acesta era necazul cu liber cugetătorii — aveau imaginații hiperactive, care-i făceau nesiguri. *Poate că de asta sînt întotdeauna bărbați. Fundația le-a amplificat pur și simplu incapacitatea înnăscută de a-și asuma o obligație.*

Matilda privi de la iubitul ei la Paula.

— Vă las să stați de vorbă. Anunțați-mă dacă mai vreți ceva.

Îl sărută pe Leonard pe frunte și reveni în grădină. Pe cînd își scotea peticele de îmbrăcăminte ca să se întindă pe prosop, Paula avu un fulger de amintire cu Mellanie și Morton, o pereche pe care ar fi preferat s-o dea definitiv uitării.

— În același timp însă, întrebă Leonard, nu ești tu însăți contraargumentul perfect al teoriei tale?

— Recent, cineva a afirmat că Fundația mi-a stabilit trăsăturile de nevropată și obsedată. Individul este un idiot, totuși poate să fi avut ceva dreptate. Sînt niște trăsături excelente pentru un ofițer de poliție. Genul meu este probabil singurul care se poate adapta în Commonwealth.

Tăcu puțin, tulburată de direcția în care o împingeau gîndurile, după care adăugă:

— Posibil și liber cugetătorii.

Leonard își ținea cana între palme și o privea pe femeie.

— Nu sîntem chiar atît de „liberi" pe cît cred oamenii. Dacă mi-ai cere o definiție, aș zice că sîntem psihiatrii societății. Fundația ne-a considerat necesari să ajutăm lumea aceasta, să răspundem la întrebări și probleme dincolo de cele obișnuite. Priviți ca grup, sîntem efectiv politicienii. Consiliul nostru ar trebui să ofere opțiuni pe care toți ceilalți să le voteze. Expresia chipului i se destinse. Este mai degrabă un mit că toți ceilalți ar fi secvențați să facă așa cum le spunem noi. Deși trebuie să recunosc că, dacă ar fi adevărat, posibilitățile pentru dictatură ar fi fabuloase.

— Nu cred că tu ai fi un dictator prea bun.

— Nu, aici ai dreptate. Ca o ironie a sorții, noi sîntem cunoscuți mai degrabă pentru munca noastră la nivel micro, nu macro. Să știi că eu sînt privit ca psihiatrul local. Orice abatere cît de mică de la tiparul obișnuit al problemei și casa aceasta este prima escală.

— În privința asta sînt la fel de vinovată ca toți ceilalți.

— Înțeleg. Așadar... pentru ce ai venit?

— Poate fi necesar să pregătiți niște opțiuni pentru planeta asta. Ați urmărit știrile despre Perechea Dyson și extratereștrii de pe Prima?

— Sigur că da, s-a scris în ziare, dar mă tem că noi nu dedicăm chiar atît spațiu chestiunilor din Commonwealth. Eu însă am primit rapoarte de informare de la oficiul Commonwealthului de aici, din Fordsville. Ai vreo legătură cu ei?

— Am avut, pînă recent.

Începu să-i povestească tot ce se întîmplase.

După două ore, cînd terminase, chipul lui Leonard căpătase o expresie evident îngrijorată. Își apăsă ambele palme pe tîmple și expiră zgomotos.

— Exceptînd posibilitatea de a mă duce la acest individ Rafael Columbia și de a-i trage un pumn zdravăn în nas, nu văd multe feluri în care te-aș putea ajuta. Este adevărat — ai lucrat o sută treizeci de ani la același caz?

— Da. Nu stă în natura mea să abandonez.

— Nu... Nu, sigur că nu. Scuză-mă, dar pur și simplu nu sînt obișnuit să lucrez cu genul ăsta de scară temporală. Ce anume ai dori să faci în continuare?

— Instinctul meu este să-l prind pe Johansson.

— Da, asta îmi dau seama. Bun, eu dețin bineînțeles anumite puteri... sînt stipulate în carta Fundației. Pot impune Trezoreriei să-ți plătească un salariu lunar. N-ar fi mare lucru, totuși ți-ar îngădui să fii liberă pentru a-l urmări pe acest bărbat diabolic fără să ai grija banilor.

Paula rîse oarecum crud. Începea să se întrebe dacă nu făcuse o greșeală teribilă venind aici. Fusese însă un gest instinctiv. El era un liber cugetător și ultima ei legătură cu Alexis. Își lăsă privirea să se plimbe prin bibliotecă, întrebîndu-se ce ar fi făcut cu bungalow-ul dacă ar fi rămas aici; ce vopsele, mobilier și tapet ar fi putut utiliza pentru a îndepărta aerul de paraginã.

— Leonard, Commonwealthul mi-a plătit un salariu bun vreme de o sută cincizeci de ani și în plus mi-a decontat toate cheltuielile. Mi-am terminat de achitat apartamentul acum o sută opt ani. În majoritatea cazurilor mîncam la cantina serviciului. Nu-mi cumpăr decît șase costume pe an și cîteva haine obișnuite. După ce mi-am strîns fondul pentru pensie, toți banii mi-au fost depuși într-un cont administrat de IC care crește, în ciuda inflației. Nu am nevoie de finanțare, dar îți mulțumesc pentru ofertă.

— Atunci cum te pot ajuta?

— Se consideră că liber cugetătorii sînt obiectivi în privința tabloului general. Doream opinia ta despre ce ar trebui să fac. Deși asta se apropie periculos de mult de o iertare a păcatelor.

— Ce are religia cu... nu, lasă asta! Vrei să zici că eu ar trebui să-ți spun cum să procedezi în continuare?

— Poate să mă convingi. Și da, aș aprecia să nu intri în detalii.

— Nu sînt nici măcar sigur că aș putea examina tabloul general în cazul tău. Ce opțiuni ai? Este în firea ta să nu cedezi niciodată. Știi că locul lui Johansson este după gratii. Folosește-ți talentul și prinde-l.

— Dar ar trebui s-o fac? murmură ea.

Simpla rostire a întrebării acelea îi înfioră pielea brațelor.

— De ce n-ar trebui?

— Și dacă el are dreptate? Dacă există cu adevărat un Starflyer, un extraterestru malign care i-a influențat pe politicieni?

— Draga mea, însă ar fi posibil așa ceva? Mi se pare că seamănă suspect de mult cu o teorie a conspirației.

— Știu, totuși mă confrunt cu tot mai multe nepotriviri în caz. Pînă acum se părea că Johansson avea motivații foarte simple, că Păzitorii au fost înființați pentru a-l ajuta să fure banii din Las Vegas și apoi să-i camufleze stilul de viață și să-i permită să trăiască din beneficii. Dar dacă el are dreptate și Starflyer ne-a împins cumva în expediția spre Dyson Alfa, atunci s-ar explica foarte multe lucruri. De exemplu, Johansson nu a șovăit niciodată în a-și afirma credința în Starflyer. Cealaltă singură persoană pe care o cunosc și care poate menține o poziție absolut constantă după atîta vreme sînt eu.

— Aha, acum înțeleg de ce ai venit la mine! Este o dilemă morală. Te întrebi dacă n-ar trebui să renunți la urmărirea lui Johansson, în ciuda faptului că știi cu certitudine că a comis delicte, și să pornești după Starflyer, a cărui existență rămîne deocamdată nedovedită.

— Cam asta este, da.

Paula nu aminti că nu exista nici altă persoană cu care să poată discuta situația. În clipa aceea, nu era sigură în cine se putea încrede.

— Oricît de măgulitoare ar fi apariția ta aici, nu cred că sînt cel mai în măsură să-ți ofer o părere în această privință. Nici nu cunosc, nici nu înțeleg politica din Commonwealth. Și tocmai așa ceva mi se pare a fi.

— Nu, nu-i așa ceva. Politicienii și obiectivele lor sînt desigur implicați, chiar foarte mult în cazul lui Columbia, dar nu mă îngrijorează certurile lor pentru putere, ci rezultatul acelor certuri. Și chiar dacă te-ai îndoi asupra existenței lui Starflyer, îți sugerez să examinezi numele

Nigel Sheldon. Cumva el este amestecat în toate astea. Oricum aș privi lucrurile, Johansson s-a înfruntat cu cineva care deține putere politică și, în cazul acesta, este posibil ca el să opereze alături de altă grupare politică. În tot cazul, ipoteza asta ar explica motivul pentru care a primit atîta timp ajutor din interiorul guvernului Commonwealthului.

— Stai puțin... mi s-a părut că ai spus că Sheldon a împiedicat examinarea mărfurilor expediate spre Far Away.

— Așa mi-a zis Thompson Burnelli.

— Atunci cum poate el să fie cel cu care se înfruntă Johansson?

— Nu știu. Probabil că nu este. Asta dacă Burnelli avea dreptate. Dacă Johansson l-ar fi convins pe Nigel Sheldon că Starflyer reprezenta o amenințare, n-ar mai fi fost nevoie nici de Păzitori, nici de Marele Jaf al Găurii-de-vierme. Vechiul meu Directorat și toate agențiile guvernamentale ar fi fost angajate în găsirea extraterestrului. Însă el nu l-a convins, deși Sheldon a blocat oricum examinarea mărfurilor.

— Cîtă încredere aveai în senator?

— În privința asta? Totală.

Leonard se lăsă pe spate, părînd amețit.

— Atunci nu-i logic.

— Pare un paradox numai pentru că deocamdată nu deținem toate informațiile.

— De aici și decizia ta de a continua cazul, da, înțeleg. Dar care parte din el? Mda, o dilemă interesantă... Te-ai putea confrunta cu Sheldon?

— Ținînd seama de situația mea curentă, probabil că aș putea obține o singură audiență la o singură persoană cu putere. Din cauza asta, trebuie să aleg cu atenție. Dacă Sheldon este amestecat, el va nega pur și simplu, după care s-ar putea să am soarta senatorului.

— Da. Trebuie evitat. Evident, dacă ar fi să-l prinzi pe Johansson, el ți-ar putea oferi răspunsuri la multe întrebări.

— Și găsirea lui Starflyer ar pune capăt situației.

— Cum ai proceda în cazul ăsta?

— M-aș duce pe Far Away. Dacă Johansson are dreptate, atunci în Institutul de Cercetare *Marie Celeste* ar trebui să existe o sumedenie de dovezi.

— N-ar fi periculos?

— Riscul este acceptabil. Nimeni nu s-ar aștepta ca eu să fac așa ceva. Și ar fi rapid.

— Da, înțeleg atracția unei asemenea acțiuni. Starflyer ar fi culpa mai mare, ceea ce ți-ar îngădui să-l urmărești cu conștiința curată. Ești totuși convinsă că nu-i o reacție vizavi de șocul concedierii tale?

— Nu, nu este. În cele din urmă îl voi prinde pe Johansson. Pe de altă parte trebuie să țin seama că din cauza situației Dyson s-ar putea să nu beneficiez de prea mult timp, mai ales dacă Johansson are dreptate și totul a fost pus la cale în detrimentul nostru. Scopul demascării lui Starflyer în fața autorităților ar fi de a împiedica orice fel de conflict.

— Ignoră factorul timp — este o necunoscută pe care n-o poți ghici. Trebuie să te duci după Johansson. Știi cum acționează el, știi care-i sînt șabloanele, iar acum deții un atu uriaș.

— Care?

— Dacă lucrezi singură, el nu va mai afla informații scurse din biroul tău. Nu va ști că ai pornit după el.

Paula surîse subțire.

— Ai în comun cu Alexis mai multe decît crezusem.

— Oh, mulțumesc! Așadar, cum vei proceda?

— O să plec pe Far Away și-o să-i contactez pe Păzitori. Ei mă vor duce la Johansson. După cum ai spus, nu se va aștepta să apar din direcția aceea.

— Vai de mine, vai de mine... Bănuiesc că știi ce faci, dar te rog să fii prudentă! Îmi place să-mi imaginez că strănepotul meu va sta aici și-ți va asculta următorul impas.

Femeia se ridică și-i întinse mîna.

— Spune-i să mă aștepte.

— Îmi vei urma cu adevărat sfatul?

— M-a ajutat să mă concentrez asupra celor pe care trebuie să fac, da.

El privi afară prin ușa-fereastră către Matilda, care era întinsă pe prosop.

— Atunci ar trebui neapărat să-ți urmez sfatul.

***

O imensă limuzină Zil neagră staționa în fața intrării blocului cu apartamente în care locuia Paula, blocînd strada aproape complet. Femeia fu surprinsă că poliția n-o ridicase de acolo; în cazul cel mai fericit, ar fi trebuit să-l amendeze pe șofer. Cînd se apropie de automobil, o portieră ca o aripă de pescăruș culisă și se ridică. Un bărbat cu pielea ca de aur curat scoase capul.

— Trebuie să vorbim, îi spuse el Paulei.

23

Tulip Mansion era situată în afara New Yorkului, în districtul Rye. Clădirea în sine se afla pe vîrful unuia dintre munții scunzi care abundau în regiunea cu relief accidentat, unde era înconjurată de pădurile de pini ce se revărsau peste dealurile vecine. Printre arborii înalți se amestecau tufișuri gigantice de rododendroni, cărora le pria solul stîncos, producînd la înflorire cel mai minunat covor colorat. Cei care aveau case acolo tindeau să rămînă multe vieți și secole. Apropierea de oraș făcea ca Rye să fie un loc excelent pentru oamenii care-și puteau permite prețurile. Nu era la fel de șic ca Hamptons... dar era foarte convenabil.

Așa crezuse Miles Foran cînd își pusese bazele averii la începutul secolului al XXI-lea — un miliardar de pe urma Internetului ale cărui acțiuni cotate la bursă căpătaseră o traiectorie ascendentă aproape balistică. Tulip Mansion fusese visul său de a construi „prima reședință măreață cu adevărat americană a noului mileniu". Nu-l interesau casele standard cu schelet din lemn și îmbrăcate în cărămidă și piatră. Superficialitatea nu exista în vocabularul său atunci cînd îi convocase pe arhitecți. Zidurile ornate din piatră aveau miezuri de beton și oțel care aveau să dureze secole. Meșteșugari fură aduși pe calea aerului din toată lumea; meșteri tîmplari și pietrari tăiaseră și ciopliseră, lucrînd la o operă de artă în care să poți locui. Fuseseră contactați designeri aristocrați care să producă un interior clasic modern, pe lîngă care palatele magnaților petrolului păreau ieftine și țipătoare. Domeniul fusese modelat și amenajat în grădini care să rivalizeze cu Versailles.

Proiectul de construcție care urma să se întindă pe un deceniu se desfășura potrivit graficelor, cînd Jeff Baker lansă pe piață noua memorie de cristal. Era apogeul stocării datelor electronice, eliminînd toate sistemele concurente, anulînd copyrightul și revoluționînd Internetul, pe care-l transformase în datasferă. Gravitația înhățase foarte ferm traiectoria stocului de acțiuni Foran, a cărui unică posibilitate rămăsese declararea falimentului.

Peste cîțiva ani, băncile creditoare fuseseră recunoscătoare în mod discret lui Gore Burnelli cînd le făcuse o ofertă mică pentru domeniu și nebunia pe jumătate terminată de acolo. Munca fusese reluată. Turnul central ca o stamină fusese terminat, încununat de coroana de antere galbene. Cele patru aripi care se extindeau în jur erau petalele florii — ovale deformate ce căpătaseră acoperișuri curbe stacojiu cu negru, al căror design fusese inspirat în mod direct de Opera din Sydney. Înăuntru se aflau saloanele de recepție, o sală de bal, o sală uriașă pentru banchete, cincizeci de dormitoare pentru musafiri, o bibliotecă, piscine, solarii, camere cu jocuri și cavernoase garaje subterane ticsite cu automobile pentru care destule muzee ar fi fost în stare de orice.

Absolut totul era excesiv pînă la vulgar, totuși Justine petrecea la Tulip Mansion mai mult timp decît în oricare altă reședință a familiei. Acesta era cu certitudine singurul loc pe care îl asimila unui cămin. Iar acum trebuia să găzduiască petrecerea de logodnă a Muriellei, într-un moment incredibil de nepotrivit.

Petrecerea fusese însă planificată cu multe luni în urmă. Negocierile purtate între echipele de avocați care reprezentau familiile Burnelli și Konstantin se încheiaseră. Căsnicia lor trebuia examinată pentru mișcările de blocuri de acțiuni între cele două familii, deși, desigur, blocurile esențiale n-aveau să se miște niciodată. Statutul relativ junior al cuplului însemna că cei doi urmau să primească doar acțiuni secundare, cîteva mici companii subsidiare, o casă financiară virtuală și proprietăți imobiliare în spațiul de fază III. Cu toate că fuziunea era de linie directă, avocații

permiseseră posibilitatea unei fuziuni și mai strînse pentru copii peste două secole. Era o dinamică interesantă, care durase mult pînă fusese clarificată.

Cu lacrimi în ochi, Murielle se oferise brav să amîne petrecerea; la urma urmelor, Thompson era strămoșul ei. Justine îi surîsese fetei înlăcrimate aflate la prima viață și spusese: „*Nici vorbă, Thompson ar fi dorit să o ții*".

De aceea, la amiază, stătea într-un pavilion acoperit de trandafiri și primea musafirii care soseau în limuzine moderne sau fabuloase automobile de epocă. Justine nu băga în seamă mașinile; interesul ei în comportamentul competitiv în societate fusese epuizat cu secole în urmă, deși trebuia să recunoască un anume grad de conștientizare cînd se ajungea la toaletele purtate de invitați. Costumele ar fi trebuit să fie din anii 1950, iar pavilioanele ridicate pe pajiștea de sus a grădinilor reflectau aceeași epocă. Chelneri îmbrăcați în ținute adecvate serveau cocteilurile vremurilor acelea.

Justine însăși alesese o rochie de seară protocolară verde-marin, cu trenă ca o coadă de sirenă. Se împotrivise totuși cu fermitate purtării de tocuri cui pe iarbă.

Un Oldsmobile '56 se opri și Estella coborî încet din spate.

— Ce naiba ai pățit? întrebă Justine cînd prietena ei șchiopătă spre chioșc.

Estella purta o rochie stacojie cu buline albe mari și ochelari de soare roz cu aripioare. În loc de pantofi avea o pereche de cizme electromusculare de susținere. O sărută scurt pe obraji.

— Îmi pare rău că stric imaginea generală, scumpo, dar am căzut și mi-am scrîntit ambele glezne. A fost *hidos* de dureros, nu te mint!

— Cum ai reușit?

— De-a dreptul prostesc. Dansam pe o măsuță pentru cafea la o petrecere și cînd am sărit jos, am aterizat prost. Nu-nțeleg, scumpo... Am mai dansat pe masa aia de o sută de ori și n-am mai pățit așa ceva niciodată!

Justine n-o dojeni; ar fi fost ceva prea părintesc.

— Eu nu mai sînt invitată la genul acela de petreceri.

— Nici n-aș fi crezut, doamnă senator. Acum ai o reputație de care trebuie să te-ngrijești.

— Mulțumesc tare mult. De la cei ca tine am nevoie de susținere.

—Știu, scumpo. Estella își puse mîna pe brațul Justinei. Cum merge? E chiar așa groaznic?

— Thompson avea o echipă excelentă și eu pur și simplu votez așa cum îmi spun ei. Încă n-am început să negociez direct. La urma urmelor, este doar o numire temporară, deși senatorii au votat în unanimitate să-i continuu reprezentarea. Pînă și oponenții lui m-au aprobat. Cred că toți sînt șocați sau de-a dreptul speriați. Nici un senator n-a mai fost ucis pînă acum. Chestia asta ar trebui să-i transmită asasinului mesajul că politicienii nu pot fi stopați în felul acesta. Așa că, în esență, eu nu fac altceva decît să apăr cetatea pînă la ieșirea lui din clinică.

— Fii curajoasă!

— Mă cunoști doar, rîse ea spart.

— N-au aflat nici acum cine-a făcut-o?

— Nu. Și nici care ar fi fost motivul. Cine *ucide* oameni în epoca asta? Doar nu mai sîntem pe vremea barbarilor?!

Estella își netezi rochia.

— Ba în după-amiaza asta sîntem.

— Mda... Ce faci, rămîi la piesa de diseară? O să fie *Visul unei nopți de vară*. Se zice că actorii din Tolthorpe sînt foarte buni și grădinarii au ridicat o scenă deschisă în aer liber în fața pădurii de mesteceni.

— Nu plec nicăieri de-aici, scumpo! O tărie și un chelner arătos la prima viață sînt tot ce-mi trebuie.

— Bine. Atunci vorbim mai tîrziu, da?

— Normal. Ia zi, ea este Murielle?

— Sigur că da.

Justine o prezentă pe prietena ei fetei și logodnicului acesteia, care așteptau de cealaltă parte a chioșcului. Murielle purta o copie a rochiei albe pe care Marilyn Monroe o avusese în *Șapte ani de căsnicie*. Și o purta cu eleganță. Justine trebuia să recunoască. Avea o siluetă

fabuloasă, însoțită de o voie bună atît de însorită, încît ea trebuia să recunoască cît de bătrînă și de obosită era în prezent, în ciuda faptului că avea un corp abia ieșit din adolescență. Lîngă Murielle, tînărul Starral Konstantin era în mod evident îndrăgostit peste urechi, iar cei doi nu-și dădeau drumul mîinilor nici o clipă. Simplul fapt că stătea în preajma lor o vlăguia pe Justine. Fusese tîrîtă de entuziasmul inocent al Muriellei față de logodnicul ei, față de petrecere, căsătorie, viitoarea lor viață împreună și copiii mulți pe care dorea să-i aibă (cu sarcini naturale, pentru numele lui Dumnezeu!) pentru soțul ei chipeș. Fusese minunat s-o ajute pe fată să planifice totul; Murielle se mutase la Tulip Mansion de cinci luni, imediat după absolvirea Universității Yale. Pînă și Dysonii și Marina nu fuseseră decît subiecte secundare.

Apoi un dement îl ucisese pe Thompson.

De ce?

Iar acum ea trebuia să fie dîrză și fermă așa cum se așteptau toți să se comporte un membru senior al familiei Burnelli, deși nu și-ar fi dorit nimic altceva decît să-l ia în brațe pe fratele ei mezin și să-l legene așa cum făcea pe cînd avea cinci ani, iar el nu era decît un prunc.

— Te simți bine, străbu'? întrebă Murielle.

Spre propria ei oroare, Justine își dădu seama că i se umeziseră ochii. *Nu acum, fir-ar a dracu'!*

— Mă descurc, zise ea hotărît. Atît doar că la răstimpuri îmi mai amintesc de el.

Murielle o cuprinse în brațe cu un gest atît de copilăros, spontan și autentic, încît Justine fu cît pe aici să izbucnească cu adevărat în plîns.

— Nu te mai necăji, străbu', spuse Murielle. O să se-ntoarcă repede.

— Da. Mulțumesc. Justine încuviință din cap, dorind să scape de zîmbetul larg, dar îngrijorat, al fetei. Îmi pare rău că-ți stric ziua.

— Sîntem în familie, străbu'. Asta-nseamnă să fim împreună cu toții și la bine și la rău.

Justine îi aranjă bretelele rochiei, cu toate că nu era nevoie.

— Și la bine și la rău, da?

— În prezent, pentru mine este la bine. Se uită către Starral, care-i surîse înțelegător. Știi că-i foarte bun la pat, șopti Murielle pe un ton confidențial.

— Da, scumpo, mi-ai spus.

— Nu mă supăr dacă petreci cîteva nopți cu el, străbu'. Înainte de a ne căsători.

Justine începu să chicotească. Îi era imposibil să se abțină; Murielle vorbea cu toată seriozitatea. *Ce minunat să fii atît de tînăr!*

— E-n regulă, scumpo. Bucură-te de el — este cu adevărat un trofeu grozav și oricine poate s-o vadă. Du-l în dormitor în fiecare seară și distruge-l pur și simplu pentru alte fete.

— O să mă străduiesc să fiu cît mai rea, făcu Murielle cu falsă modestie.

— Așa! Noi, femeile din neamul Burnelli, avem o reputație pe care trebuie s-o confirmăm. Mă bizui pe tine să păstrezi onoarea familiei. Dacă mai pot merge a doua zi dimineață, înseamnă că n-am fost destul de rele.

Murielle chicoti și Starral aruncă o privire vag suspicioasă și îngrijorată spre micuța conspirație feminină.

— Doamne, murmură Justine văzînd o limuzină Skoda lungă care tocmai oprise, uite cine-a venit și — *ce fericire!* — și-a adus-o și pe noua ei tîrfă.

Cele două femei se îndreptară și afișară zîmbete false, cînd Alessandra Baron se apropie de ele.

— Draga mea doamnă senator, îmi pare tare rău de fratele tău, rosti Alessandra. Thompson a fost întotdeauna încîntător cînd l-am invitat la emisiunea mea. Eu spuneam mereu despre el că este un politician decent. Unul dintre ultimii...

Justine simulă două sărutări exagerate pe obrajii celebrității.

— Mulțumesc mult. Și el gîndea la fel despre tine.

— De îndată ce noul trup devine conștient, să-i spui că m-am interesat despre el. Și mi-ar face plăcere să mai vină la emisiunea mea.

— O să-i spun. Mulțumesc.

— Vreau să ți-l prezint pe cel mai nou și mai bun reporter afiliat al meu, vorbi repede Alessandra. Mellanie Rescorai.

Justine surîse cînd dădu mîna cu femeia mai tînără. Era la prima viață și avea cam aceeași vîrstă cu Murielle, dar acolo încetau similitudinile. În mod vădit, Mellanie era dură, șireată, agresivă și periculos de ambițioasă. Ciudat că Alessandra nu recunoscuse toate astea. Sau poate că își cobora garda atunci cînd se privea în oglindă.

— Sînt onorată, doamnă senator, zise Mellanie. Ai o casă foarte frumoasă aici.

— Mulțumesc. Ți-am accesat reportajele de cîteva ori. Pari să-ți fi cîștigat o reputație, mai ales pe Elan.

— Oamenii aceia au fost teribili... să se opună în felul acela Marinei. Commonwealthul trebuia să afle ce făceau.

— Sînt convinsă.

— Gata, Mellanie, interveni Alessandra, sîntem la o petrecere! Iar aceasta este fericita mireasă. Prinse ambele mîini ale Muriellei între palmele ei. Felicitări cu ocazia logodnei, scumpo! Arăți minunat! Cu rochia asta ne-ai umilit pe toate. Și de fapt pe bună dreptate!

— Mulțumesc foarte mult, răspunse Murielle cu dulceață.

— Da, felicitări, zise Mellanie. Ești foarte norocoasă.

Cuvintele ei sunară aproape ca și cum ar fi fost adevărate.

Justine așteptă pînă ce reporterii îl salutară pe Starral și părăsiră chioșcul.

— Amintește-mi — de ce ce-am invitat-o?

— Este un eveniment monden, străbu'. Sînt niște reguli...

— Ah, da. Știam eu că exista un motiv foarte bun.

— Crezi că Gore va veni? A sosit toată familia lui Starral.

— Nu te-ngrijora, o să vină el. Știe ce i-aș face dacă n-ar apărea.

***

Gore Burnelli apăru într-adevăr în uriașa lui limuzină Zil, deși mult după ora 17. Justine se desprinse din grupul Halgarthilor cu care stătea de vorbă și merse să-și întîmpine tatăl. Bărbatul purta un smoching perfect croit, însă nici măcar acesta nu putea face ca mîinile și fața sa de aur să pară umane. Îl însoțea o femeie pe care Justine n-o recunoscu la început; foarte atrăgătoare, cu chip tînăr ce avea trăsături orientale și părul negru strîns sobru la spate. Purta un costum modern de afaceri, ceea ce era enervant, întrucît invitațiile fusese *foarte* explicite.

— Nu te strîmba, rosti Gore. Paula a venit ca invitată a mea.

— Sînt încîntată, spuse Justine apoi o recunoscu pe femeie fără măcar să-și fi consultat e-majordomul. Doamnă investigator, ți-am urmărit multe anchete.

— Fost investigator, zise Paula. Am fost concediată.

— Motiv pentru care și sîntem aici, încuviință Gore.

Justine nu înțelese motivul, totuși sperase ca măcar o dată petrecerea să nu fi fost un paravan pentru afaceri și negocieri, ca oamenii să-și poată face de cap și să se simtă cu adevărat bine. Suspină.

— În cabinetul tău...

Ca și Justine, Gore trata Tulip Mansion ca principala lui bază de operațiuni. Nu numai că era perfectă din punctul de vedere al securității fizice, dar avea și un nod cibersferă mai mare decît majoritatea sediilor corporative. Accesul principal era din cabinetul său. Precum Gore însuși, cabinetul reprezenta vîrful tehnologiei de interfațare, astfel încît atunci cînd erau cuplați laolaltă se aflau în sinergie. Tehnicieni din laboratoarele familiei îl reconstruiau permanent și apoi modificau sistemele, încorporînd progrese care n-aveau să apară vreme de cîțiva ani pe piața comercială.

Vizual vorbind, adevărata sa mărime era greu de perceput, fiindcă nu existau puncte de referință. Suprafața era

din plastic dur, alb-perlat, în interiorul căreia scînteiau luminițe ce se deplasau lent. Justine avea permanent impresia că se găsea într-un gigantic procesor fotonic.

După ce ușa se închise, ei trei părură suprapuși unei proiecții holografice lipsită de trăsături caracteristice. Din podea se ridicară scaune curbate de forma unor boabe de fasole. Strălucirea lor interioară se modifică într-un arămiu slab, îngăduindu-le să poată fi zărite. După ce se așezară toți, nuanța dispăru treptat.

— O numesc pe Paula în serviciul de securitate al Senatului, anunță Gore. Va avea statutul de șef de departament — vezi să aranjezi asta.

— Am înțeles, rosti Justine împăciuitor. Care-i motivul?

— Asasinarea fratelui tău a fost comisă de cineva asociat cu cazul la care lucram eu, spuse Paula.

— Te referi la Johansson? Nu doresc să fiu critică, mai ales acum, dar lucrai la cazul acela de foarte multă vreme. De aceea te-a concediat Rafael Columbia, nu? Lipsa de rezultate.

— Columbia este un găozar, în pizda mă-sii, zise Gore. Va trebui să fim cu ochii pe el. Căcățelul ăla n-o să se astîmpere pînă nu se vede-ncoronat ca-mpărat.

Justine o privi direct pe Paula.

— Are totuși dreptate. Ai avut la dispoziție aproape o sută patruzeci de ani.

— Cazul n-a fost doar Marele Jaf al Găurii-de-vierme, răspunse Paula. Am știut mereu că Johansson era protejat de cineva din interiorul Senatului sau al Executivului. Fratele tău mi-a confirmat-o. Apoi a fost ucis.

— Cine l-a ucis?

— Nu știu. Asasinul este un agent necunoscut; nu știu de asemenea nici pentru cine lucrează, deși am niște bănuieli.

— Cine-i? mîrîi Justine.

— Starflyer.

După ce stătuse încordată în așteptarea răspunsului, Justine se trînti pe spate în scaun, dezgustată.

— Pentru Dumnezeu!

— Eu o cred, spuse Gore.

— Tată, doar nu vorbești serios?!

— Am fost jucați pe degete de un expert absolut. Din capul locului întocmirea pachetului cu Marina mi s-a părut suspicioasă. A fost prea simplu-n pizda mă-sii! Altcineva făcuse pregătirile politice.

— Aiurea! Nimeni nu știa că vom avea nevoie de Marină pînă nu s-a întors *A doua șansă*. Eu însămi nu sînt încă pe deplin convinsă de necesitatea ei. Noi am fost implicați doar pentru contracte.

— Exact. Asta-i motivația noastră — lăcomia pură, teama de sărăcie, de lipsă de protecție, de absența controlului. Ne cunoaște foarte bine, nu?

— Nu, clătină Justine din cap. Ce ți-a spus fratele meu? o întrebă pe Paula.

— De mai multe decenii, eu solicitasem examinarea tuturor mărfurilor expediate pe Far Away. Dacă aș fi putut depista livrările de armament, m-ar fi ajutat să rezolv definitiv cazul Johansson. Fratele tău a descoperit că Nigel Sheldon se opusese examinării.

— Asta-i... asta-i... Justine se întoarse către tatăl ei, solicitîndu-i ajutorul. Doar nu poți să crezi așa ceva?

— De ce n-ar putea exista Starflyer? replică el.

— Institutul de pe Far Away l-ar fi descoperit.

— Potrivit spuselor lui Johansson, l-au și descoperit, răspunse Paula. El a fost directorul, mai ții minte?

— Știu, făcu femeia și gîndurile îi reveniră la luminișul însorit din pădurea unde îi asolizase hiperplanorul; convingerea absolută a dragului și dulcelui Kazimir în cauza lui dementă. Bun, să presupunem așadar că acest extraterestru ar exista și că Nigel Sheldon ar lucra pentru el sau că ar fi fost subjugat de el, sau ce altceva vreți voi. Ce legătură are asta cu uciderea lui Thompson?

— Senatorul a izbutit pînă la urmă să impună examinarea mărfurilor, spuse Paula. Eu însămi am înțeles relevanța aceasta abia aseară, însă păstrarea rutei Far Away deschisă și eliberată de orice intervenții oficiale fusese un fel de pact cu diavolul pentru cele două părți.

Păzitorii o doreau ca să-și poată aduce armele, iar Starflyer o dorea ca să se poată întoarce acolo.

— Să se întoarcă? făcu Justine. Adică la nava lui?

— Da. Așa cred Păzitorii — că se va întoarce după ce va distruge Commonwealthul.

— De ce? Nava-i o epavă și planeta e pe jumătate moartă. O știu, am fost acolo.

Își dădu seama aproape imediat din mișcarea ochilor, modificarea șablonului respirației și o duzină de alți indicatori subtili. Majoritatea oamenilor nu i-ar fi sesizat, dar Justine se confrunta de trei secole și jumătate cu politicieni de vîrf și cu maeștri corporativi. Limbajul corpului era pentru ea o emisie telepatică de un milion de wați. Iar ultimele cuvinte pe care le rostise tocmai o transformaseră în cel mai recent suspect al Paulei Myo.

— Nimeni nu-i înțelege motivația, spuse Paula. Sau, poate, Johansson. Și nu aș avea încredere în el, chiar dacă în cele din urmă s-ar dovedi că are dreptate. Nu dispunem decît de propaganda Păzitorilor. Ei susțin că Starflyer intenționează să se întoarcă.

— Și tu crezi că de aceea a fost ucis fratele meu?

— El i-a ridicat un obstacol în cale.

Justine își privi apăsat tatăl, zărindu-și imaginea curbată în oglinda netedă și aurie a chipului său. Tăcerea lui anunța clar de partea cui era.

— În ce fel ajută numirea ta în securitatea Senatului la găsirea asasinului?

— Îmi va oferi acces la toate datele despre caz pe care le au contrainformațiile Marinei. Eu pot vedea ce fac ei, însă ei nu vor ști că trag cu ochiul. În felul acesta mă pot menține cu un pas în fața lor.

— Ia stai așa! protestă Justine. Pe cine-ncerci să prinzi?

— Finalmente, pe Starflyer. Dar pentru asta voi avea nevoie de Johansson. El este unicul nostru expert în Starflyer. Paula se uită la Gore. Doar dacă nu mă duc eu însămi pe Far Away.

— Cu totul exclus, replică Gore. Ți-am zis deja — ești mult prea valoroasă ca să pleci în scotocirea unui ținut

necunoscut plin de gherile. În plus, nu ești dotată pentru genul acesta de operațiuni. Profilul tău public este prea ridicat, trebuie să te ținem ascunsă înapoia unui birou. Acum cînd știu ce se-ntîmplă aici cu adevărat, putem trimite agenți sub acoperire din echipele de securitate ale familiei ca să examineze de-aproape ambele fațiuni de pe Far Away. Vreau să știu exact ce pizda mă-sii se-ntîmplă acolo.

— Perfect, spuse Justine. Personalul lui Thompson îți va aranja certificările. Ar trebui să poți începe chiar mîine.

Nu însemna că ar fi fost de acord cu tatăl ei, totuși pur și simplu nu întrevedea nici un alt mod în care să acționeze deocamdată.

***

Mellanie știa că lui Morton i-ar fi plăcut petrecerea. Abunda în personaje care erau cu un nivel de putere și influență peste toți printre care se învîrtise pe Oaktier. Pînă și proasta aia de Murielle avea în fondul ei de investiții mai mulți bani decît fuseseră capitalizați în iubita Gansu Construction a lui Morton. El ar fi intrat în tranzacții din clipa în care ar fi sosit și pînă ce cateringboții ar fi început să deretice în orele mici din noapte.

Ea însăși era fascinată de Tulip Mansion. Atîta bogăție, antichitate și stil laolaltă erau copleșitoare pentru o fată din Darklake City. Creșterea într-un asemenea mediu ar fi conferit oricui încredere în sine și dezinvoltură. Copilăria petrecută aici ar fi fost magnifică. Parcă în confirmarea ideii acelea, zărea grupuri de copii care alergau pe domeniu, nepăsători și fericiți în timp ce jucau leapșa simplă și eternă. Zîmbetul ei inexpresiv îi camufla invidia.

Uitîndu-se în jur la oamenii frumoși care pălăvrăgeau în grupuri pe peluză, Mellanie continua să aibă senzația că trăia în biogdrama IST a altcuiva. Ea știa cum să se miște printre ei, cum să rîdă la glumele lor prostești, cînd să surîdă cunoscător la bîrfe, cunoștea numele vinurilor și mîncărurilor și cum să le pronunțe corect. În privința artelor mai avea încă greutăți, deoarece Marile Familii și Dinastiile Intersolare păreau să aibă disponibilă la nivel

genetic istoria artelor, totuși e-majordomul ei ținea fișierele respective pe reapelare rapidă.

— Ah, uite-l pe Campbell Sheldon, spuse Alessandra și indică discret unul dintre corturi. Îl vezi?

Mellanie se răsuci fără grabă și scană grupul de acolo, încadrat de un aranjament floral gigantic. Vederea virtuală îi afișă fișierul imagine al lui Sheldon și ea îl asocie bărbatului din realitate.

— L-am identificat.

— El e futaiul tău din seara asta. A fost negociatorul-șef al familiei la înființarea Marinei, așa că are acces la statistici. Cum sînt respectate graficele de timp ale construcțiilor, care-i adevărata depășire de buget... Știi ce ne trebuie.

Mellanie nu spuse nimic.

Alessandra o privi dezaprobator.

— Cred că nu-ncepi să te-nmoi, da? Există un miliard de fete care ar vrea să-ți ia locul.

— Știu, dar el este un Sheldon și n-o să-mi dea cifre pentru așa ceva. Nu-i idiot!

— Bineînțeles că nu-i. Știe cine ești și de ce-i sugi pula. Exact asta-i ideea. N-o să-ți spună cifre, însă o să ne arate direcția-n care să mergem. Ei toți sînt în război unii cu ceilalți, tînără Mellanie, toți se luptă să obțină dominația, iar armele lor sînt informațiile. Dacă unul dintre rivalii lui a belit-o, o să-ți spună.

Mellanie examină pentru a doua oară grupul. Era 18:30, ea băuse prea multe cocteiluri și purtase prea multe conversații găunoase în care toate frazele începeau și se terminau cu „scumpo". În interiorul corturilor se aprinseseră lumini, iar potecile de pe pajiște străluceau în albastru, ca niște pîraie fosforescente.

— De ce-au instalat corturile? Locul ăsta are cu siguranță cîmpuri de forță. Le-ar activa dacă-ncepe ploaia.

— Sînt sigură, făcu Alessandra pe un ton iritat.

— Și atunci, dacă tot n-o să ne udăm, de ce-au instalat corturi?

— Du-te și-ntreabă-l pe Campbell. Toți Sheldonii sînt gata să te plictisească cu tehnologia. Sînt sigur c-o să-i placă să-ți explice totul.

— Ție-ți place de cineva?

— De tine.

Alessandra se aplecă și o sărută apăsat. Mellanie îi răspunse cu întîrziere.

— Nu mai fi așa scîrbă, se plînse Alessandra.

Mellanie o privi prin ceața ușoară a alcoolului, apoi clipi repede, uitîndu-se peste peluza care începea să se întunece.

— Aia-i Myo.

— Paula Myo?

Alessandra nu-și putu alunga tonul de interes din glas.

— Da.

— Curios... Rămase cu fața la Mellanie. Cu cine este?

— Un nimeni. Un bodyguard.

Mellanie era destul de încîntată că știa răspunsul.

— Așadar lucrează cu Burnelli.

— Dă-mi mie cazul.

— Ar trebui să-ncetezi să mai fii obsedată de ea.

— Este un subiect bun și-o știi și tu. Mă fut cu cine vrei tu, dar dă-mi-l mie.

— Asta-i Mellanie a mea! Bine, mă pot lipsi de tine pentru vreo două zile. O să fiu impresionată dacă poți afla ce face pentru Burnelli. Dacă nu, vreau ca-n patruzeci și opt de ore să fii înapoi pe Elan.

— Mulțumesc.

Mellanie o sărută, pătimaș de data aceasta.

— Bine, chicoti Alessandra încîntată. Campbell! Ai reținut? Acum dă-i drumul!

Mellanie își aruncă paharul de cocteil în tufișurile de trandafiri, își scutură pe spate părul răvășit, împinse bustul în față și porni spre ținta ei.

***

Petrecerea de logodnă mergea bine pînă la urmă. Justine îi examină pe musafirii care se îndreptau spre bufetul de seară. O formație de douăzeci de instrumentiști

se instalase în fața uriașei fîntîni arteziene și cînta melodii vesele din anii 1950. Auzea multe rîsete peste murmurul general al conversațiilor. În aerul înviorător al nopții se simțeau aromele bogate ale florilor. Pe cer constelațiile sclipeau puternic. Lîngă pădurea de mesteceni, trupa Tolthorpe efectua repetiția finală cu tehnicienii de scenă.

Dispoziția i se îmbunătățise considerabil după plecarea tatălui ei și a lui Myo. Bănuia că n-ar fi trebuit să fie surprinsă că, în disperarea lui de a prinde asasinul, Gore accepta teoriile conspirațiilor. Atît doar că el fusese mereu cel cu logica nemiloasă. Probabil că uciderea lui Thompson îl zguduise mai mult decît admitea.

Dimineață avea să-și facă timp și să stea de vorbă cu el în mod serios despre toată situația. Pînă atunci însă mai avea timp destul să se distreze din plin, iar pe lista musafirilor figurau cîțiva bărbați cu care ar fi fost încîntată să-și petreacă noaptea. Cînd începu să dea o raită, îl zări pe Campbell Sheldon. Avea un surîs extaziat pe chip și pălăvrăgea cu Mellanie Rescorai. În mod clar fata decisese că el avea s-o ducă în pat. Justine dădu ochii peste cap înaintea prostiei psihicului masculin. Treaba lui, era băiat mare și probabil că avea să supraviețuiască experienței.

Ramon DB era lîngă cort și privea îndelung și vinovat spre mîncare. Justine îi zîmbi cald. Îi fusese un protector puternic în Senat, ajutînd-o să treacă prin zilele lungi și dificile. Peste un an urma să fie reîntinerit. Ea avea să-i simtă lipsa între timp; pe de altă parte, la douăzeci de ani Ramon fusese *extrem de* arătos.

O căută din ochi pe Estella, care ar fi fost o companie bună și lipsită de complicații.

— Ați uitat asta, doamnă.

Justine se răsuci către chelnerul tînăr care-i întindea o tavă de argint. Pe ea nu existau pahare, ci doar o pălărie de soare veche, decolorată și zdrențuită.

— Nu cred că...

Se opri. Se holbă la pălăria de soare. Brusc, o forță necunoscută o strîngea de gît. astfel încît abia mai putea

să respire. Aceeași forță care îi înțepă ochii cu lacrimi de neîncredere cînd se uită la fața chelnerului.

— Doamne... Dumnezeule... *Kazimir*!

Picioarele fură cît pe aici să cedeze sub ea, dar izbuti să străbată distanța scurtă dintre ei și să-l cuprindă în brațe. Kazimir era mai voinic. Mai vîrstnic. Cu umeri mult mai lați. Chip oacheș și chipeș cu păr negru ca pana corbului tăiat în breton pe frunte. Și era la fel de extaziat ca Justine.

— În fiecare noapte te-am visat, îngerul meu, îi șopti în ureche, mîngîind-o pe păr.

Femeia se prinse de spatele lui, aproape rupînd țesătura sacoului de chelner.

— În fiecare noapte...

Acum tremura. Justine își încordă strînsoarea.

— În fiecare noapte mi-am dorit să fii fericită. Mi-am dorit să-ți iubești viața ta minunată. Și totuși, deși îți doream toate astea, voiam să mai te pot vedea doar pentru un minut.

— Ș-ș-ș-ș...

Lunecă un deget peste buzele lui, după aceea îl sărută. La început tandru, nevenindu-i să creadă că putea fi adevărat. Apoi insistent, pasional, tremurînd în îmbrățișarea lui.

Kazimir se trase îndărăt și o privi fix în ochi. Zîmbetul lui de uimire era la fel de luminos ca întotdeauna, mai luminos decît în amintirea ei.

— Tu ești, rosti ea jubilînd. Tu ești, cu adevărat!

— A trebuit să vin, îngerul meu. Alte planete sau alte galaxii, dar nu puteam să fiu departe de tine. Trebuia să găsesc o cale. Iartă-mă.

— Oh, Kazimir...

Știa că va plînge și nu-i păsa. Iubitul ei minunat de romantic și prostuț o urmărise printre stele.

— Vino cu mine, rosti Justine încet și-l trase implorator, doritor, spre Tulip Mansion.

***

În bezna completă a miezului nopții, proiectoarele de holograme învăluiau scena deschisă în tușe mari de culori primare. Gheața carbonică se revărsa supranatural printre mesteceni. Cîmpuri de forță inteligent poziționate le îngăduiau lui Puck și zînelor să zboare grațios prin văzduh. Monologurile erau declamate cu bravado și măreție și erau salutate cu aplauze entuziaste de către spectatori.

Justine nici nu auzise, nici nu văzuse nimic din reprezentația trupei Tolthorpe. În bezna și pacea dormitorului, propriul ei trup executa cele mai erotice acte senzuale pe care le putea materializa. Uitase cum era să fie adorată atît de complet, atît de altruist. Kazimir era mult mai sensibil acum, răspunzînd la plăcerea pe care o oferea femeia cu ușurință, dorință și nerăbdarea de a o satisface. Puteau fi lenți și blînzi unul cu celălalt, mișcîndu-se în ritm tandru, sau sălbatici, aproape luptîndu-se pentru a se aduce reciproc la orgasm. Nu conta, ambele feluri de a face dragoste erau potrivite pentru ei. Nu numai o dată, printre umbrele mătăsoase, Justine văzu cum trăsăturile lui încordate în extaz se înmuiau într-un zîmbet de bucurie insuportabilă, doar pentru a se pierde ea însăși în același delir. Ca niciodată, nu era ajutată de substanțe chimice sau programe. Era ceva real.

Cînd zorii își proiectară lumina sură și egală în dormitor, ea zîmbi înaintea corpurilor lor, încă încolăcite laolaltă, cu transpirațiile amestecîndu-li-se pe piele, cu chipurile la cîțiva centimetri depărtare, împărțind secretul perfect al fericirii.

— Te iubesc, rosti el apăsat.

— Și eu te iubesc.

— N-o să te mai las să pleci.

Justine zîmbi admirativ înaintea convingerii din vocea lui.

— Ce faci aici, pe Pămînt?

Știa răspunsul pe care-l dorea — că venise numai și numai pentru ea.

— A apărut o șansă să te văd. Cum aș fi putut s-o ratez?

— Iubitul meu minunat...

Puse un deget pe toracele lui și descrise încet o linie în jos pe stern, urmîndu-i jucăuș marginile mușchilor tari. Corpul lui era fabulos. De cît timp ar fi avut nevoie un băiat născut pe o planetă cu gravitație mică să se poată antrena pentru gravitație standard? Ce eforturi făcuse, cîtă determinare... Era destul de încîntată că urmase ea însăși orele de gimnastică aerobică și dieta de întreținere și că se menținuse zveltă și puternică.

— Va fi greu să scap de ei ca să te văd, totuși voi reuși.

Degetul ei se opri exact înainte să fi ajuns la ombilic. Deja știa că va fi o veste proastă.

— Să scapi... de cine...?

— De Păzitori, bineînțeles. Sînt aici în misiune.

— Hristoase...

Se împinse cu brațele în pieptul lui și lunecă peste cearșafuri pînă ce ajunse la o lungime de braț depărtare, după care îl privi uimită. Pe chipul lui tînăr și înțelegător apăruse o expresie nedumerită.

— Misiune..., croncăni Justine. Ai venit aici într-o misiune pentru Păzitori?

— Da.

— Oh, Kazimir, nu! Nu poți să faci una ca asta aici! Aici nu-i Far Away. Trebuie să-ncetezi.

— Nu pot. Acum a sosit timpul nostru. Acum ne vom răzbuna pe Starflyer. Eu fac parte din răzbunarea asta, Justine. Bradley Johansson m-a ales.

Femeia ar fi dorit să-și îngroape capul în palme, sau poate să-i vîre lui în cap puțină rațiune.

— Kazimir, ascultă-mă! Noi avem o Marină, în care există o divizie întreagă dedicată stopării lui Johansson. Sute de ofițeri lucrează la cazul lui. Te vor prinde. Asta se va-ntîmpla.

Zîmbetul lui blînd o anunța că ea pur și simplu nu înțelegea.

— N-o să mă .prindă. Sîntem în perfectă siguranță.

— Kazimir, ăsta nu-i un joc!

— Eu am știut asta dintotdeauna. Acum tu însăți ai devenit o victimă a lui Starflyer. Am plîns cînd am auzit

că slujitorul lui ți-a ucis fratele. Cît de crudă a fost soarta — ca dintre toți oamenii din Commonwealth să o rănească pe singura persoană pe care o iubesc!

— Nu, Dumnezeule, nu, nu-i adevărat! Kazimir, *te rog*, nu există nici un Starflyer! Fratele meu a fost ucis de rivalii lui. Este urît, este brutal și șocant și nu s-a mai întîmplat niciodată în politica din Commonwealth, dar nu-i vina unui extraterestru secret.

— Și politicienii sînt tot slujitorii lui. Ei sînt oamenii cel mai ușor de corupt.

— Ascultă-te ce spui. Nu faci altceva decît să repeți lozinci studențești. Johansson este un bătrîn rău, care se folosește de tine și de toate clanurile de pe Far Away.

— Justine, îmi pare rău, însă tu ești cea care nu poate distinge adevărul situației.

— Mi-e imposibil să cred că purtăm discuția asta! Kazimir, trebuie să te oprești... să pleci pur și simplu. O să aranjez eu orice probleme legate de implicarea ta. Dumnezeu e martor c-ai fost îndoctrinat de la naștere. Nimeni nu te va învinovăți.

— Cum poți să-mi ceri așa ceva? întrebă el, șocat și rănit. Am sperat că tu ne vei ajuta. Răzbunarea planetei poate fi și a ta, dacă ești de acord. Te poți asigura de înfrîngerea lui Starflyer.

— Poftim? Despre ce tot vorbești?

— Să anulezi inspectarea transporturilor.

— *Poftim*?

N-ar fi putut-o îngrozi mai rău, nici dacă ar fi pălmuit-o.

— De asta ai venit? îl întrebă.

— Nu! protestă Kazimir. Am riscat totul ca să vin la tine. Totul! Te iubesc, Justine, și lupt să-ți salvez planeta.

Ea se aplecă în față și-i prinse mîinile, disperat de conștientă de tinerețea și idealismul lui, de dorința lui de afirmare.

— Nu vreau s-o faci, nu în felul acesta. Kazimir, este mult mai curajos și mai nobil să recunoști că greșești. O știu, eu însămi a trebuit s-o fac de multe ori. Te rog.

gîndește-te să-i lași pe Păzitori să se descurce o vreme fără tine. După aceea, noi doi putem discuta despre asta...

— Adică să mă convingi, speriindu-mă.

— Nu mă gîndesc deloc la așa ceva. Vreau doar ca tu să afli că există și alte puncte de vedere decît ale Păzitorilor.

— Nu-mi pot abandona camarazii. Nu ar fi trebuit să-mi ceri așa ceva. L-am văzut pe prietenul meu cel mai bun murind sub ochii mei. Am pierdut mulți alții. Iar acum tu zici c-a fost în zadar?

— Ce-ai de gînd să faci?

— Ce-ai *tu* de gînd să faci? replică el. O să-ncerci să mă oprești să mă-ntorc la camarazii mei? Nu le voi îngădui celor din securitatea ta să mă interogheze.

— Calmează-te, spuse Justine repede. Nimeni nu te va opri să pleci. Eu nu vreau să pleci, dar acesta-i singurul lanț care te leagă — cît de mult te iubesc și faptul că nu vreau să te văd rănit.

— Am trecut prin multe bătălii. Nu mă tem de dușmani.

— Dumnezeule! șuieră femeia printre dinții încleștați. Bărbații!

Kazimir îi surîse nervos și se rostogoli din pat.

— Unde pleci? Doar nu pleci?

— Trebuie, strînse el din umeri și se înroși la față. Nu mă așteptasem să rămîn peste noapte.

Justine își simți obrajii învăpăindu-se.

— Kazimir, vreau să-ți petreci toate nopțile aici. Vreau ca toate nopțile să fie ca noaptea asta. Eu nu mai fac asta... La naiba, credeam... nu credeam că de-acum aș mai putea ține așa la cineva. Însă tu...

— Cînd se va termina, cînd nimic nu va mai exista între noi, voi fi al tău pentru atîta timp cît vei dori să mă păstrezi.

— La dracu'...

Ochii ei se umpluseră de lacrimi.

— Nu plînge. Nu vreau ca îngerul meu frumos să plîngă pentru mine. Nu merit una ca asta.

— Ba da. O meriți. Habar n-ai...

El se îmbrăcă, apoi o ținu în brațe.

— Mă voi întoarce după tine, îi promise grav. Îți jur!

Justine încuviință, prea epuizată emoțional și fizic pentru a face altceva. După o vreme, cu lacrimi proaspete revărsîndu-i-se pe obraji, îl apelă pe Alic Hogan la biroul său din Paris.

***

Începu să plouă cu o oră înainte de ivirea zorilor, cu picături reci care se spărgeau pe dalele de piatră și formau pîrîiașe murdare prin rigole. Mellanie stătea în firida unei clădiri, la trei uși de cea a apartamentului Paulei Myo din Paris; obosită, mizerabilă și flămîndă cînd soarele se ridică, expunînd strada îngustă unei penumbre cenușii rămasă parcă din Evul Mediu. Buiandrugul de lemn deformat de vreme de deasupra ei îi picura monoton în cap, stricîndu-i coafura scumpă. Nu avusese timp să se pregătească așa cum ar fi trebuit. Știa că Alessandra nu avea să-i permită nici o secundă în plus față de cele două zile, decît dacă făcea rost de un reportaj bun. De aceea își ridicase gulerul jachetei în tentativa disperată de a o feri de frig, deoarece rochia de petrecere în stilul anilor 1950 pe care o purta pe dedesubt nu era în nici un caz bună pentru așa ceva. Picioarele îi erau ude leoarcă în pantofii de piele italienești cusuți manual, care erau aproape distruși.

Monotonia începutului dimineții era întreruptă ocazional de UGboții edilitari ce rulau pe lîngă ea. După ora șase, oamenii începură să folosească strada și Mellanie căpătă cîteva priviri de curiozitate. Ochii trecătorilor o părăseau însă repede, decizînd că era o prostituată care-și aștepta proxenetul după o noapte ratată.

Pe aproape, gîndi fata după ei, pe cînd se îndepărtau grăbiți.

La șapte și jumătate, Paula Myo ieși pe stradă. Purta un impermeabil lung, descheiat, sub care se vedea obișnuitul ei costum de afaceri; picioarele îi erau protejate cu cizme din piele de boos, înalte pînă la jumătatea gambei. Femeia acționă mînerul unei umbrele din plastic pliabil care înflori într-o ciupercă largă și neagră.

Mellanie aşteptă pînă ajunsese la capătul străzii, apoi părăsi ascunzătoarea jalnică a firidei. Vederea virtuală îi afişă o hartă simplă a zonei. Aşa cum se aşteptase, Myo mergea către cea mai apropiată staţie de metrou. Rămase la douăzeci de metri îndărătul ei, străduindu-se să nu fie prea evidentă. Pe străzile largi exista un oarecare trafic pietonal, aşa că-i venea mai uşor să se camufleze. Farurile proiectau panglici strălucitoare de reflexii pe asfaltul negru, iar roţile vehiculelor ridicau jerbe subţiri şi murdare de stropi. Mirosul de pîine proaspăt coaptă răzbătea din patiseriile care-şi deschideau uşile. Mellanie îşi auzi stomacul ghiorăind de poftă.

În faţă, Myo coti după un colţ şi fata iuţi pasul. Cînd ajunse la colţ, indicatorul staţiei de metrou strălucea luminos la cincizeci de metri mai departe. Myo dispăruse.

— Unde...

Mellanie scană locurile de jur împrejur. Femeia nu traversase pe celălalt trotuar. Nici un magazin nu era deschis, aşa că nu se putuse ascunde în vreunul.

— Fir-ar a dracu'!

Planul ei fusese perfect: s-o urmărească pe Myo pînă la locul de muncă. În felul acela ar fi căpătat un indiciu despre ce anume lucra pentru Burnelli sau dacă era cu adevărat vorba despre Burnelli. Indiferent de rezultat, ar fi oferit destule întrebări interesante pentru Alessandra, ca s-o lase în continuare pe urmele lui Myo.

— Ai fi un agent de teren jalnic.

— Ce...? se răsuci Mellanie.

Myo era în spatele ei, cu umbrela ţinută perfect vertical, şi o privea întrebător.

— Este ilegal să rulezi programe de căutare prin listările restricţionate ale oraşului. Paul Cramley, hackerul de care te-ai folosit ca să obţii acces, este îndeajuns de vîrstnic ca să ştie asta.

— Şi ce-o să faci — o să ne-arestezi?

— Nu. Împotriva lui voi depune o plîngere oficială. Probabil că se va solda cu o amendă şi confiscarea echipamentelor.

— Scîrbă ce ești!

— A încălcat legea. La fel ca și tine. Faptul că ești reporter nu te situează mai presus de lege, domnișoară Rescorai. Trebuie să respecți regulile ca toți cetățenii, indiferent cît de inconvenabil este pentru așa-zisa ta profesiune.

— N-am auzit niciodată de acest Paul Cramley. Nu poți dovedi nimic.

Ochii lui Myo se înăspriră.

— Nici nu trebuie să dovedesc. Obstrucționezi o oficialitate guvernamentală, ceea ce este de asemenea un delict.

— Nu mai ești, ai fost con... Mellanie inspiră adînc. Îmi cer scuze. Eram disperată să obțin un interviu cu tine.

— Nu acord interviuri. Toți cei din profesiunea ta știu asta.

— Ar trebui totuși să-mi poți spune dacă există suspecți în asasinarea lui Burnelli.

— Adresează-te biroului mass-media al Contrainformațiilor Marinei pentru ultimele noutăți.

— Ei nu-s la fel de buni ca tine. Dacă vor prinde pe cineva, asta se va datora bazelor pe care le-ai pus tu. Eu vreau toată istoria.

— Nu răspund nici înaintea flatărilor.

— Nu te flatez. Te disprețuiesc. În același timp însă sînt realistă.

O limuzină gri-închis opri lîngă ele. Portiera din spate se deschise.

— Îți pierzi timpul urmărindu-mă, zise Myo. Umbrela din plastic pliabil curse înapoi într-un mîner simplu, gros. Chiar dacă ai fi bună, n-ai găsi nimic interesant acolo unde merg eu.

— Și unde aș găsi ceva interesant?

— Îți spun sincer: nu sînt sigură. Ai putea încerca în spațiu, în adîncul spațiului cosmic.

Sui în limuzină și portiera se închise.

Mellanie rămase tremurînd în ploaie, privind cum luminile de poziție stacojii ale vehiculului plușat se pierdură în traficul parizian.

— Este adevărat că ea nu minte niciodată? întrebă pe IC.

— Este adevărat că nu spune niciodată o minciună directă, dar este capabilă să modifice adevărul dacă îi poate avansa investigația.

La dracu'! Spațiul cosmic... Cine se pricepe la spațiul cosmic?

***

În seara trecută, la Îngerul Înalt fusese o adevărată sărbătoare. *StAsaph* revenise din alt zbor în care cercetase unsprezece stele. Căpitanul McClain Gilbert raportase că nu întîlniseră nici un fel de activitate specifică găurilor-de-vierme ale Dysonilor. După aceea, împreună cu amiralul Kime și căpitanul Oscar Monroe, mersese să vadă *Neînfricata* desprinzîndu-se de platforma ei de asamblare. Designul navei de război era evident modificat față de *A doua șansă* și primele nave-cercetaș. Avea un singur fuzelaj lung de trei sute de metri, de forma unei picături extinse, cu opt aripioare radiatoare termale boante la pupa, care completau iluzia formei aerodinamică. Echipajul de treizeci de oameni comanda hiperpropulsia de tip 4 cu viteză maximă de un an-lumină pe oră; cîmpul de forță din șapte niveluri era completat cu un blindaj de molecule blocate; existau cincizeci de rachete ce conțineau fiecare cîte cincisprezece sub-focoase independente capabile să atingă douăzeci *g*, cu încărcături de o sută de megatone și funcții de dispersare a energiei; plus treizeci de arme cu fascicul energetic direcțional. Pentru alimentarea cu energie a hiperpropulsiei și sistemelor de luptă, fuseseră instalate cincisprezece trape d-zero de mare capacitate. Încărcarea lor pentru zbor depășea capacitatea de generator de la Kerensk, care alimenta deja cu energie întreaga flotă de nave-cercetaș. TSC întindea cabluri energetice supraconductoare de la alte planete ca să alimenteze flota anticipată. Producerea de generatoare noi oferea o piață în creștere pentru obligațiunile energetice în Commonwealth, pe măsură ce antreprenorii și companiile existente licitau pentru a asigura gigawați Marinei.

Neînfricata se desprinsese conform graficului; flăcăruile ionice albastre dispuse în jurul bazei o îndepărtau lent de platforma de asamblare deschisă. Ocolise Îngerul Înalt, oferind oamenilor din domurile de cristal imaginea clară a mărimii și formei ei cînd tranzitase Icalanise, înainte de a comuta hiperpropulsia și a dispărea într-o flamă de lumină violet.

— Trei terminate și alte zece autorizate, spusese Wilson cînd nava lunecase peste atolul Babuyan. *Apărătoarea* este următoarea. Este a ta, dacă vrei, i se adresase lui Oscar.

— Oh, vreau. Da, da, chiar vreau!

Mac rîsese încîntat și-și felicitase vechiul prieten. Apoi ieșiseră împreună în oraș, atît cît exista în Atolul Babuyan, ca să sărbătorească noul comandant și întoarcerea încununată de succes.

Oscar gemu jalnic cînd expresul țîșni în lumina solară galben-lămîie puternică, care strălucea prin ferestrele vagonului de clasa I. Își căută grăbit ochelarii de soare.

— Și unde-ați ajuns azi noapte? întrebă Antonia Clarke de pe fotoliul de vizavi.

— Să dea dracii dacă știu, mormăi Oscar. Undeva unde era o formație. Așa cred... Să fi fost jazz?

Luă ceașca de cafea neagră pe care tocmai i-o turnase stewardul, o privi, simți cum în stomac încep să-i clocotească fluide ciudate și o puse repede pe masă.

Antonia izbucni în rîs. Avusese deja grijă de el în decursul zborului de navetă în imponderabilitate de la Îngerul Înalt la stația găurii-de-vierme Kerensk. Fusese destul de greu să-i păstreze uniforma curată în circumstanțele acelea; ceilalți pasageri din navetă fuseseră de-a dreptul revoltați.

— Ți-ai pregătit discursul? întrebă femeia.

— Lasă-mă dracu-n pace!

— Mai vrei o doză de tifi?

— Auzi... Taci dra... Oh, Doamne, da, te rog!

Zîmbind larg, ea scoase pachetul de tuburi și-i apăsă unul pe gît. Se auzi un țiuit capacitiv și membrana din capăt îi introduse rapid substanța în fluxul sanguin.

— Asta ți-e limita. Nu mai capeți nimic în următoarele șase ore.

Bărbatul își atinse vîrfurile degetelor cu grijă de fruntea asudată, testînd dacă dispăruse durerea.

— Ei scriu chestiile alea doar ca să se-acopere legal. Poți lua o doză de cel puțin două ori mai mare înainte să se-ntîmple ceva rău.

— Mereu optimist! Cum te simți?

— Cred că ultima chiar își face efectul.

— Bravo!

Expresul trecu prin altă poartă gaură-de-vierme și lumina spori mai mult, devenind alb-albastru pătrunzător. Antonia privi pe fereastră.

— Am ajuns. Nodul New Costa. Haide!

Se ridică.

Oscar privi pentru ultima oară cu jale ceașca de cafea, apoi decise să nu o bea.

Un manager senior de la clinică îi aștepta pe peron. Venise cu un automobil și porniră imediat pe autostrada 37.

— Drumul este de zece minute, le promise el. Sîntem între schimburi, așa că traficul e acceptabil.

Hotelul Nadsis era retras față de autostradă și avea forma unui „X" înalt de douăzeci de etaje, cu cinci complexe separate pentru conferințe. Mai bine de o mie de reporteri erau ticsiți în auditoriul Bytham, unde urma să aibă loc ceremonia de revenire. Ambii invitați de onoare și toate VIP-urile suiră în același timp pe scenă, salutați cu ropote de aplauze. Dudley Bose, un adolescent deșirat cu o coamă de păr blond-roșcovan care refuza să se supună pieptenului, își părăsi expresia morocănoasă pentru a surîde de jur împrejur și în cele din urmă ridică în sus ambele degete mari în gestul care devenise caracteristica lui pentru interviuri. Emmanuelle Verbeke fu o surpriză pentru cei care-i accesaseră fișierul pentru informații generale. În *A doua șansă* fusese sobră și profesionistă pînă la insipid, o femeie cu trăsături mai degrabă banale, căreia nu-i păsa de aspectul exterior. Astăzi era aproape imposibil de deosebit de o puștoaică autentică de optsprezece ani aflată

la prima viață. Alesese o rochie purpurie cu bretele, scurtă, dezvăluind picioare lungi care fuseseră bronzate perfect de fizioterapeuții clinicii. Părul ei negru, încă scurt în ciuda fazei de creștere accelerată a clonei, era coafat în bucle mici care-i accentuau tinerețea. Zîmbetul perpetuu vesel și chicotele de-a dreptul copilărești ilustrau un caz rar de persoană extrem de potrivită pentru procedura re-vierii.

Oscar fusese anunțat că va deschide ceremonia. Adresă un salut general, apoi trebui să facă prezentările — ceea ce i se părea o tîmpenie. Urmă după aceea propriul lui salut „personal" adresat foștilor camarazi de echipaj: o anecdotă din *A doua șansă*, ca să arate ce prieteni grozavi fuseseră ei toți, deși de fapt ar fi dorit să povestească cum reușise Bose să strice unitatea de filtrare a dușului de pe puntea lui.

După cinci minute de tortură, se așeză însoțit de aplauze politicoase și de surîsul batjocoritor al Antoniei. Urmă Vicepreședintele Bicklu, care ținu discursul oficial prin care salută revenirea celor doi. Era un bărbat înalt, ale cărui trăsături fuseseră secvențate ADN și profilate pentru a produce o frumusețe searbădă, alături de pielea nordică albă, care să contrasteze cu etnicitatea africană a lui Doy. Oscar rînji țeapăn, în vreme ce Vicepreședintele ținu un discurs foarte bun, cu o sumedenie de glume relaxate care-i făcură pe reporteri să rîdă și pe ceilalți invitați să zîmbească apreciativ. Prin comparație cu el, Oscar păruse amatorul din deschidere.

Cînd îi veni rîndul, Emmanuelle se sculă și-l sărută dulce pe Vicepreședinte pe obraz. Surîse către audiență, spuse ce grozav se simțea să fie înapoi, cît de impresionată era de progresul realizat de Marină, cît de mult dorea să se înroleze iarăși, imediat ce atingea vîrsta cuvenită — aplauze și cîteva fluierături — , apoi îi salută din toată inima pe toți prietenii ei și le mulțumi pentru susținerea pe care i-o arătaseră pe cînd era re-viată.

După aceea îi făcu din ochi încurajator lui Dudley Bose, care porni spre podium.

— În după-amiaza asta am auzit multe despre dedicarea și prietenia tuturor celor din *A doua șansă*, spuse Dudley și ridică o mînă în mod reflex pentru a se trage de ureche. Ce navă minunată și ce treabă grozavă a făcut în misiunea aceea! Iar asta mă derutează... Să fiu al dracu' dacă știu despre ce *A doua șansă* au vorbit cei dinaintea mea. În nici un caz nu poate să fie cea în care am zburat eu. Nenorociții cu care am fost eu M-AU LĂSAT ACOLO! SINGUR! Așa-zisul nostru mare căpitan nici măcar n-a verificat să vadă dacă mai eram viu, într-atît de disperat era să-și salveze curul!

Ridică brusc brațul, indicînd plafonul cu un deget rigid.

— Eu sînt încă acolo, să știți! Cumva... Niște extratereștri m-au ținut viu, pe mine sau bucăți din mine. Atunci de ce sînt în același timp aici? De ce-mi faceți asta, *căcaților*?

Ieși de pe scenă tropăind, lăsînd VIP-urile să schimbe priviri stînjenite.

— Fă ceva! șuieră Antonia prin colțul gurii.

— De ce tocmai eu? replică Oscar în același fel.

Toți reporterii din sală îi priveau, așteptînd ceva, și transmiteau imaginea în unisferă. Mulți dintre ei zîmbeau. Nu era însă un gest de simpatie.

— Tu ești maestrul de ceremonii.

— Căca-m-aș!

Oscar se apropie fără grabă de centrul scenei, unde erau focalizate luminile principale. Își drese glasul.

— S-au uitat și copiii, da?

Parcă niciodată nu cunoscuse o tăcere atît de profundă, atît de neîntreruptă.

— Uite... Bun! Îmi pare rău că domnul Bose nutrește aceste resentimente. Dacă am fi rămas la Foișor, noi am fi murit. Atît și nimic mai simplu. Dysonii trăgeau cu rachete nucleare în noi. În asemenea circumstanțe nu poți să stai pe loc și să filozofezi.

În primul rînd al auditoriului, Alessandra Baron se ridică în picioare.

— Căpitane Monroe, *A doua șansă* dispunea de viteză superluminică. Dysonii nu aveau aceeași capacitate. De ce n-ați făcut atunci un ocol și să vă întoarceți în survolare, pentru a vedea ce se întîmplase cu camarazii de echipaj?

— Misiunea noastră primară era de a raporta Commonwealthului descoperirile făcute. Toți de la bord știau asta, inclusiv domnul Bose. Acceptasem riscurile asociate.

— Totuși acțiunile voastre n-au sporit factorul de risc în acest caz? O simplă verificare n-ar fi primejduit pe nimeni de la bord. Nu v-a păsat de camarazii voștri?

— Ei dăduseră chix, se răsti Oscar furios pe acuzația respectivă.

Își reamintea foarte bine cum fusese în momentele acelea la bordul navei. Iar acum primadona asta idioată le punea sub semnul întrebării deciziile, aflată la adăpostul timpului și a distanței.

— Sau cel puțin Bose dăduse chix, continuă el. Nu fusese antrenat corespunzător pentru a se alătura echipei de explorare. Din capul locului, nimeni nu l-a dorit pe idiotul ăla bătrîn la bord.

De data aceasta tăcerea care urmă fu parcă și mai adîncă. După care o mie de întrebări fură strigate simultan.

Brațul Antoniei cuprinse protector umerii lui Oscar.

— Vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat, doamnelor și domnilor, bubui ea cu volum maxim prin difuzoare. Bufetul cu băuturi s-a deschis deja în foaier. Distracție plăcută!

Îl purtă practic pe sus pe Oscar de pe scenă, într-o strînsoare demnă de un practicant al luptelor corp la corp. Înainte de a ajunge în culise, bărbatul întrezări rînjetul diabolic de victorie al lui Baron.

Pielea albă a Vicepreședintelui Bicklu devenise roșu-vineție.

— De ce nu m-a informat nimeni că-i ostil? zbiera el la asistenții săi. Îl zări pe Oscar și se dezlănțui asupra lui: Ce dracu' a fost asta? Ia zi!

— Mai tîrziu, cîntă vesel Antonia continuînd să-l împingă pe Oscar.

Ajunseră pe unul dintre coridoarele de servicii ale hotelului și abia acolo se opriră. Oscar duse o mînă la frunte. Era fierbinte și asudată. Migrena îi revenise, amplificată. Cînd își retrase palma, se așteptă pe jumătate să o vadă mînjită de sînge.

— Doamne Dumnezeule, chiar am spus toate alea?

— Îhîm, încuviință Antonia pe un ton incredibil de încîntat. De altfel era și timpul să i-o spună cineva.

— Dumnezeule, cred c-am dat cu piciorul căpităniei *Apărătoarei*.

— Nu fi idiot! Haide! Ăsta-i un hotel și trebuie să existe un bar pe undeva. Îți cumpăr ceva să te dregi, ai nevoie...

***

Dudley îi ignoră pe toți, oficialitățile guvernamentale, personalul hotelului, ba pînă și pe asistenta medicală a clinicii. Imediat ce părăsi scena, o luă la fugă, rătăcind prin labirintul de coridoare, pînă ajunse la o bucătărie mare și pustie. Abia atunci se opri și își trase răsuflarea, gîfîind. Își apăsă fruntea de latura unei unități frigorifice mari, bucurîndu-se de senzația suprafeței reci de oțel inoxidabil lipită de pielea lui. Inima îi bubuia și mîinile îi tremurau. Iar toate astea nu se datorau exclusiv alergăturii.

— Am făcut-o, șopti el și surîse în barbă.

Le spusese ceea ce credea în fața tuturor reporterilor importanți din Commonwealth... și a Vicepreședintelui. Simpla amintire îi expedie altă tremurătură prin membre.

Cineva începu să aplaude lent, aproape ironic.

Dudley se îndreptă. Mai că se așteptase să fie bodyguarzii Vicepreședintelui, venind după el cu pistoalele ionice fulgerînd.

Era însă o fată tînără și frumoasă, cu păr auriu ondulat, care-i cobora pe umeri. Purta o bluză decoltată din voal roz-ruginiu, cu modelul unei frunze argintii, și blugi decolorați și mulați care aveau un M mic din argint pe una dintre bridele centurii. Pe cînd se apropia, pe buze i se citea un surîs aprobator. Dudley observă că avea dinți foarte albi... și că bluza era transparentă. Începu să se îmbujoreze.

— Ceea ce ai făcut, rosti fata, necesită mult curaj. Respect întotdeauna curajul.

— Mulțumesc.

Se bîlbîise, deși nu fusese decît un cuvînt. Știa că se holba, totuși îi era imposibil să n-o facă. Fata era mai mult decît atractivă, trupul ei avea o *sănătate* amețitoare. Propriul său corp devenea incontrolabil de încins. Deocamdată nu izbutise să aibă nici o relație sexuală cu acest trup. Doar o sumedenie de nopți singuratice petrecute masturbîndu-se din clipa în care putuse s-o facă... adică nu de prea mult timp. Amintiri ale femeilor cu care fusese îi fulgerau întruna prin minte, ca și ale femeilor pe care nu avusese curajul să le solicite. Știa prea bine că vechiul lui caracter n-ar fi agățat niciodată o fată ca asta.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine să-ți dai seama ce ți-au făcut, urmă ea. Să accepți felul în care te-au trădat.

— Da. Da, așa a fost...

— Fără tine, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil, nici una dintre navele stelare pe care le-au construit. Pozițiile noi și importante pe care le-au obținut foștii tăi camarazi...

— Nu pot să cred c-au făcut-o! Ne-au lăsat acolo ca să murim!

Chiar și după atîtea luni în care se gîndise numai la asta, în care încercase să accepte cele petrecute în decursul expediției, amărăciunea și șocul erau la fel de puternice ca în ziua în care aflase adevărul.

— Nu le-a păsat de mine... nici unuia nu i-a păsat.

— Știu, încuviință ea încetișor. Mulți dintre noi știu asta. Zîmbetul ei era fascinant. Îmi amintesc cînd ai descoperit învăluirea. Cînd eram la școală, accesam rapoartele despre tine. Din cauza ta, mi-am dorit să devin astronom.

El își răsuci umerii stînjenit. Apropierea ei era primejdioasă. Își simțea erecția crescîndu-i și se temea că fata o va zări. Dorea s-o vadă dezbrăcată. Dorea să facă dragoste cu ea ca niște animale în călduri.

— Și ai... ai făcut-o? Ești... astronom?

— Nu. Mă tem că nu sînt tipul de intelectual. Pînă la urmă m-am îndreptat spre sport și am intrat în echipa de natație.

— Aha...

— Nu-mi vine să cred că vorbesc cu vechiul meu idol.

— Nu sînt idolul nimănui. Nu sînt nici măcar sigur că sînt eu însumi.

Lovi cu pumnul în unitatea frigorifică, o dată și încă o dată. Nici discuția cu ea nu-i putea abate gîndurile prea multă vreme.

— Știi că adevăratul Dudley Bose este tot acolo. El privește și-acum stele extraterestre, dar o face mult mai de aproape...

Chicoti ascuțit, isteric și scăpat de sub control. Mîna ei îi prinse pumnul și-l opri, împiedicîndu-l.

— Pe mine mă cheamă Mellanie.

— Încîntat de cunoștință.

Nu simțea decît degetele ei strîngîndu-i încheietura, puterea și căldura lor. Fata se parfumase extrem de discret. Dudley inspiră adînc, știind că era o aromă cu totul diferită de aerul condiționat filtrat al clinicii, un parfum omenesc.

— Afară am un automobil închiriat. Și în hotelul ăsta am o cameră închiriată.

Lui Dudley îi venea incredibil de greu să spună orice.

— Da.

— Așa că... Pot să te duc pînă la cea mai apropiată Lumea Tăcerii, sau putem merge sus. Acum. Chiar acum!

***

Camera de hotel era banală și lipsită de trăsături caracteristice, ca oricare alt produs de masă de pe Augusta. Avea forma unui „L" lung, cu balconul la un capăt și baia din marmură în capătul opus. Patul dublu mare se găsea pe un nivel ușor ridicat, cu draperii ce-l puteau izola de restul încăperii.

Afară era beznă cînd Oscar deschise în cele din urmă ușa și se împletici înăuntru. Petrecuse cu Antonia două ore în barul mic de la nivelul V, destinat exclusiv rezidenților.

înainte de a fi descoperiți de reporteri. Momentul acela însemnase sfîrșitul petrecerii.

Lăsă lumina aprinsă și se duse în nișa chicinetei. Prin ușile largi de sticlă dinspre patio pătrundea destulă lumină pentru ca să vadă sticlele de bere din frigider. Luă una și o destupă. Antonia avusese dreptate, o băutură care să te dreagă avea întotdeauna mai mult succes decît o doză de tifi. Mahmureala îi dispăruse complet. Meniul hotelului era pe masă; îl luă și ieși pe balconul îngust. În seara aceasta fusese planificat un dineu oficial care să încheie ceremonia revenirii, motiv pentru care el își rezervase de altfel camera. Cina fusese însă anulată. Dacă dorea să mănînce, trebuia să recurgă la room-service.

New Costa scînteia orbitor sub cerul nopții, ca și cum ar fi fost o oglindă amplificatoare pentru constelațiile de deasupra. În interiorul continentului, către nord, orizontul strălucea în chihlimbar închis, acolo unde topitoriile de oțel se întindeau printre dealurile Colrey. Un autentic fals revărsat de zori. Corona era chiar mai luminoasă decît o planetă care avea ca stea primară o pitică portocalie, pe care bărbatul își amintea că o explorase cu opt–nouă ani în urmă. Autostrăzile erau fluvii pirotehnice lente, ce șerpuiau prin grilele sclipitoare în continuă mișcare. Benzi înguste de întuneric brăzdau orașul, șine de cale ferată pe care trenuri lungi și pîlpîitoare rulau permanent între triaje, gări și fabrici.

Oscar zîmbi pasiv către megalopolisul industrial, copleșit ca de fiecare dată de dimensiunile și energia sa. Vîntul El Iopi era puternic în seara aceasta, biciuind cu aer cald și uscat autostrăzile și bulevardele. Sorbi din bere. Undeva, acolo, în grila de lumini ca niște bijuterii se găseau fabricile în care TSC își producea hiperpropulsiile. În Baza I circulau zvonuri despre cele mai recente variante, mai rapide decît tipul 4... mult mai rapide. Așa ceva chiar că ar fi fost o navă extraordinară.

— Frumos spectacolul de după-amiază...

Oscar tresări auzind vocea.

— Futu-i...

Sticla de bere îi lunecă dintre degete și căzu silențios spre parcarea întunecată aflată cu cincisprezece niveluri mai jos.

— Futu-i...

Cînd reveni, clătinîndu-se, în cameră, pe sofa stătea un bărbat. Oscar nu-l văzuse cînd intrase.

— Unii nu se schimbă niciodată, rosti individul. Dintotdeauna ți-a plăcut nițel cam mult băuturica.

— Cine? Ce?

Se auzi un chicotit și bărbatul aprinse o veioză de pe masă. Oscar îl privi cu atenție. Era destul de bătrîn, probabil trecut de șaizeci de ani... nereîntinerit. Avea fața rotundă cu obraji roșii și pielea cu o textură ușor rugoasă, caracteristică cuiva care folosise prea multă reprofilare celulară. Corpul îi era mai masiv decît media bărbaților, totuși în formă fizică, mai ales pentru cineva de vîrsta lui.

— Scuze... te cunosc cumva?

— Oh, da, Oscar, mă cunoști.

Oscar se apropie de sofa și se uită mai atent, străduindu-se să integreze chipul în trecutul său.

— Nu...

— Nu-ncerca să mă cauți în memorie. N-a mai rămas nimic din ce eram cîndva. De-a lungul deceniilor, am fost reprofilat de o sută de ori, în tot acest timp rămînînd mereu cu cîțiva pași în fața legii.

— Să-mi bag pula... Picioarele nu-l mai ascultară pe Oscar, care se așeză greoi la celălalt capăt al sofalei. Adam? Adam, tu ești?

— Chiar eu.

— Dumnezeule... Au trecut patruzeci de ani.

— Treizeci și nouă.

Oscar se uită îngrozit la bărbatul care-i fusese cîndva prieten și camarad.

— Ce vrei?

— Așa îți întîmpini un vechi camarad?

— Termină!

— Ce să termin? scuipă Adam. Să nu-ți mai reamintesc ce-ai fost cîndva? Să nu-ți mai reamintesc că aveai idealuri? Principii? Să nu-ți mai reamintesc ce-ai făcut pentru cauză?

— N-am uitat niciodată-n pizda mă-sii! răcni Oscar. Iisuse! Nimeni n-ar fi putut uita... Nu așa ceva. Nu ce-am făcut noi.

— Mă bucur s-aud asta. Eu crezusem că te-ai dus să lucrezi pentru cea mai mare corporație din istoria rasei umane, s-o ajuți să-și răspîndească oprimarea și corupția pe planete noi.

— După patruzeci de ani, tot n-ai un discurs nou? Știi cît de obosit sună căcatul pe care-l reciți? Și nu uita să folosești cuvîntul „plutocrat". Cuvintele mari ca ăsta îi impresionează întotdeauna pe amărîții ignoranți pe care-i păcălești să-și dea viața pentru cauza ta. Îi face să te creadă un intelectual, o persoană în care se pot încrede, o persoană care știe ce fac ei.

— A fost și cauza ta, Oscar. Ai abandonat justiția socială? Ăsta-i prețul reîntineririi în ziua de azi? Asta folosește ca valută noul și tînărul Oscar Monroe?

— Mai scutește-mă! Am fost tînăr doar o dată și eram un bufon înfierbîntat, în pizda mă-sii, o țintă simplă de exploatat de nemernici ca profesorul Grayva. Ce dracu', nu eram decît niște puști! Doar niște puști care n-aveau habar de nimic. Vorbești de corupție... N-ai ajuns să vezi departe, să vezi unde se-ntîmplă ea într-adevăr.

— Partidul are dreptate și tu o știi. Societatea asta nu este corectă.

— Haide, zi-o! Oscar se aplecă în față și degetele i se încleștară în pumni. Haide, mizerabilule. Zi-o! Zi-o-n pizda mă-sii. Zi: scopul scuză mijloacele. De-asta ai venit aici, nu? Asta vrei.

Adam întoarse capul înaintea furiei din ochii săi.

— Nimic nu justifică ce am făcut noi, rosti el atît de încet încît Oscar abia putu să-l audă. Amîndoi știm asta.

Stăteau la capete opuse ale sofalei, fără să se privească. După un minut, Adam mîrîi disprețuitor:

— Ce zici de-asta? Sîntem ca doi soți bătrîni care se ceartă întruna.

— De ce-ai venit aici? Ca să mă dobori într-un fulger de glorie?

— Ah, nu, nu scapi tu așa ușor.

— Atunci ce vrei? Miji ochii și-și privi vechiul prieten. Bani? În curînd vei avea nevoie de reîntinerire.

— Nu sînt sigur dacă mă interesează să mai trăiesc în universul ăsta.

— Nici chiar tu nu poți să fii atît de idiot. Nu poți să mori. Ar însemna că ți-ai irosit toată viața.

— Este o viață pe care am trăit-o respectîndu-mă pe mine și principiile mele. Tu poți să spui același lucru?

— Da. Am ajutat la găsirea unei duzini de planete noi. Am oferit rasei noastre o sumedenie de posibilități de a lua totul de la zero. Spațiul de fază III nu-i la fel cu I și II. Nu-i o revoluție... cel puțin nu una cu cocteiluri Molotov și cu oamenii bătîndu-se pînă la moarte pe străzi, totuși a adus o schimbare.

— Mda. Adam încuviință, ca și cum i s-ar fi răspuns corect la o întrebare. Cauza rămîne aceeași, dar unghiul de atac este altul, nu?

— Cum vrei să-i zici... Nu sînt aici ca să retrăiesc cu tine bătălii vechi. Toate au fost luptate și pierdute, de noi amîndoi. Ce dracu' vrei, Adam?

— Am fost trimis să-ți cer ceva ce n-o să-ți placă.

Felul în care o spuse îl alarmă în cele din urmă pe Oscar; păruse stingherit, însă Adam Elvin nu era niciodată stingherit de ceea ce făcea. Absolut niciodată! Asta era principala lui problemă. Motivul pentru care ei își întorseseră spatele unul celuilalt cu atîtea decenii în urmă. O despărțire cu adevărat veninoasă.

— Mă-ndoiesc că poate să fi mai rău decît tot ce s-a-ntîmplat azi.

— Nu fi așa sigur. Vreau să revezi datele de zbor din *A doua șansă*.

— Să revăd... Oscar fu cît pe-aici să înece. Stai așa! Ai zis c-ai fost „trimis". Cine te-a trimis? Ce-nțelegi prin „trimis"?

— Bărbatul cu care lucrez ocazional crede că în *A doua șansă* a existat o influență extraterestră atunci cînd ați zburat spre Perechea Dyson. Dacă jurnalele de zbor sînt analizate profesionist, ele pot arăta dovezile de care are nevoie.

Oscar se holbă la bătrînul din trecutul lui teribil și mintea sa îi examină spusele, cuvînt cu cuvînt.

— Bradley Johansson, rosti el în cele din urmă. Lucrezi cu Bradley Johansson? Te-ai alăturat Păzitorilor Individualității? Cretinilor ălora? Doamne, iartă-mă, Adam! Zi-mi c-a fost o glumă. I-o glumă proastă. Trebuie să fie. Trebuie să fie, în pizda mă-sii!

— Nu m-am alăturat Păzitorilor. Îl cunosc pe Johansson și avem un aranjament reciproc avantajos.

— Tu..., ridică Oscar un deget tremurător. Doamne Dumnezeule, tu ai atacat *A doua șansă*! Tu ai fost ăla!

Adam surîse destul de încîntat.

— Exact.

— Psihopatu' dracu de dement! Oscar încleștă din nou pumnul, gata să lovească, să zdrobească... *Atacul ăla terorist* mi-a ucis jumătate din prieteni. Ai distrus echipamente și facilități în valoare de milioane de dolari și ne-ai întîrziat data lansării cu cîteva luni!

— Știu. Cred c-am îmbătrînit. Pe vremuri, v-aș fi ras pe toți și-aș fi distrus nava.

— Ești dement! Au *murit oameni*, Adam.

— Au fost toți re-viați. Ca și amicul tău, Bose.

— Chem Contrainformațiile Marinei.

— Da, da, cel mai grozav oximoron din Univers. La cîtă suspendare de viață crezi c-o să te condamne?

— Nu-mi pasă de mine. Nu-mi mai pasă. Tu trebuie să fii oprit!

Oscar aproape că o făcu, aproape că-i spuse e-major-domului să apeleze Contrainformațiile. Era realmente pe punctul s-o facă. În secunda imediat următoare.

— Nu, Oscar. Tu și Marina ta greșiți, voi sînteți pericolul pentru omenire. Uită-te unde ne-a dus valorosul vostru zbor cu *A doua șansă*.

— Ce-i cu tine? Doar nu crezi căcaturile Păzitorilor — că Președinta Doy este un agent extraterestru? Haide! În nici un caz tu!

Cercetă chipul rotund al bătrînului, căutînd cel mai mic semn de vinovăție.

— Nu contează ce cred eu, nu? replică Adam. Important este ce doresc de la tine. Noi vrem examinarea datelor din jurnal și tu ești alegerea perfectă. Ai acces nelimitat și este domeniul în care ești expert.

— Aha, acum înțeleg. Dacă studiez datele și *nu găsesc* nici o dovadă, atunci cineva o să-l sune pe Rafael Columbia. Așa-i?

— Nu, Oscar, sînt cît se poate de cinstit. Vreau să rulezi o cercetare autentică și amănunțită.

Doar alcoolul care-i curgea dulce prin cap îl opri pe Oscar să izbucnească în hohote de rîs.

— Doamne Dumnezeule, n-aș fi crezut niciodată că vei fi redus la nivelul ăsta! Vreau să zic că-ntotdeauna te-am imaginat ca fiind purtătorul crezului partidului. De fiecare dată cînd o mișcare de succesiune ajungea în unisferă, mă gîndeam: fac prinsoare că Adam e-acolo, acționînd din culise, îmboldind trupele, oferindu-le liderilor sfaturi, indiferent dacă ei le doresc sau nu. După aceea dispare în Commonwealth înainte ca TSC să închidă poarta și clădește rețele de celule clandestine pe toate planetele; are mii de activiști loiali gata pentru ziua în care anunță ordinul și întregul Commonwealth este aruncat în război civil și revoluție. Că ești un fel de Gandhi sau Mandela, sau poate doar Napoleon. În tot cazul, *cineva*. Dar în nici un caz așa ceva... Dumnezeule, uită-te la tine! Alt rebel gras și bătrîn care și-a pierdut crezul în cauză cu decenii în urmă. Atît de disperat, încît te-ai alăturat celor mai jalnici ratați pe care-i poate oferi Universul. Nimic nu-i adevărat, Adam, nu există nici un extraterestru. Eu am fost la bordul navei ăleia timp de mai bine de un an. Nu m-am ciocnit de el la

duș, nu l-am prins furînd mîncare noaptea din cantină și n-a fost semnalată nici o stafie pe puntea treisprezece. Aici este locul unde teoria conspirației vehiculată de tine se izbește în zidul solid al realității. Tu și Johansson puteți sta acasă, culegînd din unisferă toate zvonurile pe care le doriți, pentru ca dup-aia să construiți din ele ditamai turnul. Totu-i o abureală. Nu există nici o dovadă care să poată fi găsită. Așa că, înainte de a pleca, lasă cristalul de memorie pe masă și eu o să-l ignor politicos și dup-aia, după ce tu ai plecat și eu o să fiu și mai beat, o să accesez fișierul pe care l-au falsificat amicii tăi și-o să decid dacă să-l introduc pentru tine în jurnalul oficial al navei, astfel ca să mă pot salva de la suspendarea de viață, fiindcă sînt un laș prea jalnic ca să-mi asum responsabilitatea pentru ce am făcut cîndva.

— Ar trebui să consulți un psihiatru ca să-ți examineze cu atenție sentimentul ăsta de autodispreț. Nu-i sănătos.

— Du-te-n mă-ta! spuse Oscar. (Durerea pe care o simțea era fizică.) Lasă cristalul și cară-te.

Adam îi trase o palmă. Lovitura fu aproape îndeajuns de puternică pentru a-l răsturna de pe sofa.

— Băga-mi-aș...!

Oscar își pipăi gura, strîngînd din ochi ca să oprească lacrimile cauzate de durerea usturătoare. Un firicel de sînge i se scurgea din colțul buzelor. Îl privi sălbatic pe Adam.

— Ce pizda mă-tii ai pățit? Ți-am zis c-o s-o fac. Ce mai vrei?

— Nu-i nici un fișier falsificat, idiotule. Totu-i cît se poate de real. Iar eu am spus că la bordul navei a existat o influență, nu un monstru. Starflyer acționează prin intermediul oamenilor. Cineva din *A doua șansă* a dezactivat bariera — nu-ncerca să-mi spui c-a fost o coincidență. Același cineva care a aranjat ca Bose și Verbeke să fie abandonați. Chiar nu ți se pare deloc suspicios ca dintre toate gadgeturile de supertehnologie, cu redundanțe multiple și software antidefecțiuni de la bordul navei, un simplu comunicator să se strice exact în momentul critic? Fiindcă mie mi se pare!

— Cineva? repetă Oscar cinic. Un membru al echipajului?

— Da. Cineva din iubitul vostru echipaj. Unul dintre prietenii tăi. Sau poate mai mult decît unul. Cine poate ști? Dar asta trebuie să afli.

— Asta-i chiar mai rău decît un pasager clandestin extraterestru. Știi prin cîte instruiri și investigări ale trecutului am trecut pentru a fi primiți la bord? Nici o persoană nici măcar pe departe dubioasă nu s-a apropiat de *A doua șansă*.

— Ca tine și Dudley Bose?

Oscar îl fixă prelung și tăios cu privirea.

— Adam, uite care-i treaba — ceea ce-mi ceri tu nu se poate. Fizic, îmi este imposibil s-o fac. Tu-ți dai seama ce volum de date brute există în jurnalele alea?

— Da, știu, și de aceea nu le vom putea niciodată fura și analiza noi înșine. Nu trebuie însă să examinezi absolut toți octeții. Cunoști segmentele esențiale ale zborului — acolo trebuie să te uiți. Nu la evenimentele principale, la ce s-a întîmplat pe punte ori în sectorul propulsiilor, fiindcă acelea vor fi curate. Important este ce s-a petrecut în planul doi. Cine bîntuia puntea treisprezece cînd a dispărut bariera? Află, nu doar pentru noi, ci și pentru tine, pentru toți oamenii. Trebuie să știm ce s-a-ntîmplat de fapt acolo.

— Asta-i... Nu pot...

— Extraterestrul și-a sporit activitatea. Trebuie să recunoști că-n ultima vreme se întîmplă o mulțime de chestii ciudate. Explozia din Coasta Veneția care ni l-a ucis pe furnizorul de armament... senatorul asasinat...

— Căcat! Ăla a fost un agent secret al guvernului sau al unei Dinastii Intersolare. Toți știu asta.

Adam rînji malițios.

— Mie-mi sună ca o teorie a conspirației.

— Te-nșeli. De ce nu poți să recunoști asta niciodată?

— Atunci, dovedește-o. Zi-mi și mie pe cine trădezi dacă examinezi datele? Dacă noi greșim, tu nu pierzi nimic. Dacă, Doamne ferește, noi avem dreptate, trebuie s-o știm.

Iar tu vei fi un erou. Asta va fi-ndeajuns de important ca să te absolve de toate păcatele trecutului.

— N-am nevoie de mîntuire.

Adam se ridică în picioare.

— Știi că am dreptate și eu știu că tu n-ai putut recunoaște asta niciodată direct față de mine. Așa că acum o să-ncetăm cu fițele astea macho și eu te voi contacta la fiecare două săptămîni, pentru a-ți verifica progresul.

— N-o s-o fac.

— Exact la fel am zis și eu cînd Johansson mi-a spus să iau legătura cu tine. Totuși se pare că nici unul dintre noi nu are alternativă, așa-i? În nici un caz după gara Abadan. Ai grijă, Oscar, mulți oameni depind de tine.

24

Carys Panther merse cu metrosportul MG gri-metalic în Nodul New Costa, apoi îl sui în vagonul de vehicule pentru Elan. Vagonul era complet închis — un cilindru de aluminiu cu o bandă polifoto strălucitoare pe toată lungimea tavanului și două ferestre înguste de o parte și cealaltă. MG-ul avea suspensiile atît de joase, încît ferestrele erau deasupra nivelul ochilor ei. Matricea de pilotare a vehiculului o duse în dreapta și pînă în spatele unui BMW 6089 4x4 mare, după care activă toate frînele și le blocă; o limuzină Ford Yicon parcă în spatele ei.

Femeia comandă fotoliului să se lase pe spate și se pregăti pentru călătorie. E-majordomul îi aduse în vederea virtuală un raft de idei de episoade și continuări de intrigă, pe care ea începu să le completeze, unindu-le în bucle complicate. În prezent se cereau saga lungi, ușor fantastice, care erau și genul ei favorit, iar Ant, agentul lui Carys, dorea să profite și să exploateze piața. El afirma că nesiguranța situației Dyson îi îndepărta pe oameni de realismul frust, făcîndu-i să-și dorească escapismul. Era cel mai în măsură să știe, fiindcă era chiar mai bătrîn decît Nigel Sheldon și făcuse același lucru secol după secol. Văzuse orice vogă creativă care existase vreodată și trăise prin ciclul de rotație a modelor ce le readucea în actualitate.

După douăzeci de minute trenul porni să înainteze, tractat de o locomotivă electrică Fantom T5460. De la Augusta mergea direct la New York, iar de acolo linia trans-terrană îi ducea la Tallahassee, Edmonton, Seattle,

LA Galactic, Ciudad de Mexico, Rio și Buenos Aires, înainte de a traversa în cele din urmă Pacificul spre Sydney, care dirija trenul spre Wessex. Parcurgerea Pămîntului dura o oră și se opriră în cinci gări pentru ca alte vehicule să suie în vagon. La Wessex staționarea fu mai lungă întrucît fură adăugate alte șase vagoane; de acolo avură nevoie de cinci minute ca să traverseze triajul pînă la poarta Elan. După încă un minut, trăgeau la peronul-drum lung din Runwich, capitala planetei.

Matricea de pilotare a MG-ului se conectă automat la managerul rutier urban, achită taxa locală pe vehicul și porni către aeroport. În mod excepțional, timpul necesar deplasării fu identic cu cel afișat pe tabela de sosiri și plecări. Un avion Siddley-Lockheed CP-505 mare, cu șase prize de aer, aștepta pe pistă. Carys sui pe rampa din spate în cala de marfă uriașă, unde bride electromusculare prinseră roțile mașinii. Înăuntru se găseau alte cincisprezece vehicule, plus două autobuze. Avionul putea transporta șaizeci și cinci de tone de încărcătură, pe lîngă o sută douăzeci de pasageri, pe care-i găzduia pe puntea superioară.

Carys petrecu următoarele trei ore într-un fotoliu confortabil la clasa I, servită cu șampanie de un steward drăguț aflat la prima viață, în vreme ce goneau în lungul Ecuatorului cu 0,95 Mach. Ant o apelă de două ori pentru discuții legate de scenarii și permisiunea de a demara negocierile pentru contract. Era destul de măgulitor că se ocupa personal de ea; lista lui de clienți fusese închisă de mai bine de un secol. Dacă totul mergea bine, cea mai recentă saga a femeii ar fi trebuit să iasă în unisferă peste șase luni.

Aterizară la aeroportul Kingsclere, pe Ryceel, și Carys sui înapoi în MG. Pe cînd ieșea din capitala continentului sudic, zări lanțul Dau'sing ridicîndu-se pe orizont.

Cabina de taxă de la începutul autostrăzii Randtown avea în față o pancartă mare și nouă care anunța: „Interzis accesul vehiculelor militare". Peste cuvintele acelea, cineva scrisese cu spray portocaliu-strălucitor **Moarte căcaților de trădători anti-omenire.**

— Ar trebui să fie distractiv, murmură ea oprind lîngă cabină și apăsînd pe plăcuță tatuajul de creditare al degetului mare.

Bariera ranforsată se ridică și Carys porni pe autostradă. Banda lată de beton sudat enzimatic care se întindea în față părea complet pustie. Femeia avu impresia că era grila de start a unei gigantice curse auto, ceea ce ar fi fost o provocare interesantă. Apelă în vederea virtuală toate instrumentele matricei de pilotare și superviză integrarea lor în sistemul simplu de management de trafic al autostrăzii. Regulatorul de viteză era un program mic și vechi, ușor susceptibil față de patchul care era standard în modernele rutine agresor ale MG-ului. Carys dezactivă monitorizarea neplăcută a software-ului defectuos și apăsă cu hotărîre pe accelerația manuală.

Motoarele din osii dezvoltară brusc o putere care o trînti în scaun. Carys bloca viteza, cuplă funcțiile radar și navigație în programul de șofare, apoi atribui control complet matricei de pilotare. Benzile electromusculare din anvelope răspunseră față de creșterea vitezei, modificîndu-și profilul și lățindu-se pentru a spori gradul de tracțiune. Pe chipul femeii apăru un surîs încîntat cînd mașina atacă cu trei sute de kilometri pe oră prima pantă de la poalele dealurilor.

***

— Am rămas loial, spuse Dudley Bose. Am fost un prost. Auzi ce-ți zic? Ai văzut vreodată înregistrarea? I-am avertizat, le-am spus să fugă. Și brusc vocea mea se-oprește. Probabil că extratereștrii m-au redus la tăcere, m-au pedepsit fiindcă le-am stricat planurile. Și tot timpul mi-am riscat gîtul pentru labă ăla de Wilson Kime. Nenorocitul care m-a lăsat acolo să putrezesc, să mor sub un soare extraterestru. Care m-a sacrificat pentru ca el să fie-n siguranță.

— Ești cît se poate de viu, iubitule, zise Mellanie.

Erau întinși amîndoi pe patul dublu din apartamentul pe care hotelul, cu o neașteptată înclinație pentru satiră, îl numise „nupțial". Perdelele fuseseră trase în lături,

îngăduindu-i lui Dudley să-și vadă stelele dragi. Mellanie se căznea din răsputeri să nu caște. Dorea cu disperare să doarmă, ceva ce noul Dudley Bose părea că nu face niciodată fără ajutorul unor somnifere puternice. Fata se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i strecoare altă pastilă în pahar; era aproape trei dimineața. Însă șampania pe care o băuseră mai devreme cu atîta entuziasm se trezise și nici chiar Pine Heart Gardens, cel mai bun hotel din Randtown, nu oferea room-service la ora asta. *Fir-ar a dracului de fundătură nenorocită*!

Avusese parte de prea puține opțiuni în afară de a reveni în Randtown pentru a-și continua reportajul despre blocadă. Alessandra dorea să știe dacă cei de acolo renunțaseră la poziția lor anti-omenire după ce stația detectoare de găuri-de-vierme fusese instalată în munții Regent, deasupra orașului. Cele două femei căutau genul de interlocutori căiți, care întorceau spatele bufonilor de tipul lui Mark Vernon. Găsirea unor interviuri potrivite ar fi trebuit să fie destul de simplă pentru Mellanie și cu cît erau mai pitorești, cu atît mai bine.

Fata n-ar mai fi dorit să reia reportajul, nu numai fiindcă disprețuia Randtown și mentalitatea sa de orășel înfumurat, ci și pentru că Myo era un caz mult mai important pentru ea. Dacă l-ar fi putut rezolva, atunci nici măcar n-ar mai fi avut nevoie de patronajul Alessandrei Baron. Era totuși greu. După eșecul glorios al ceremoniei de revenire a lui Bose și Verbeke, ea petrecuse o zi și jumătate încuiată în camera ei de hotel cu Dudley Bose, oferindu-i genul de maraton sexual pe care majoritatea bărbaților îl cunoșteau doar din pornoIST-uri sau din propriile lor visuri caracteristice pentru criza vîrstei mijlocii. Astronomul nu-i spusese nimic. Vorbise continuu — între nebuniile pe care i le făcuse Mellanie — , însă de fiecare dată subiectul fusese același: persoana lui și întrebarea dacă el mai trăia la Dyson Alfa. Ocazionalele abateri aveau forma unor diatribe la adresa lui Wilson Kime, a propriei lui soții și a Marinei în general. Amintirile continuau să-i fie deocamdată prea haotice pentru a-i oferi Mellaniei ceva util.

Cînd sosise timpul să prindă trenul spre Elan, fata fusese cît pe-aici să-l abandoneze pe Dudley în hotelul din Nadsis de pe Augusta. Cît pe-aici... O îndoială sîcîitoare, despre care spera că era intuiția ei reportericească aflată în dezvoltare, o îndemnase să persevereze. Era convinsă că bărbatul știa ceva ce-i putea fi de folos, deși începuse să se întrebe dacă nu fusese prea subtilă în interpretarea remarcii lui Myo.

În cele din urmă o apelase pe Alessandra, ca să admită că nu făcuse nici un progres cu Myo, și fusese nevoită să suporte superioritatea înțepătoare a mentorului ei. Mellanie îl anunțase prompt pe Dudley că vor petrece un weekend într-o stațiune micuță și izolată pe care o știa și unde avea să-i transpună în viață fanteziile lui cele mai fierbinți și deșucheate din Lumea Tăcerii. Ar fi fost ultima ei șansă de a încerca să afle ce știa el și nu-i spusese Myo. Astronomul o urmase ca un copilaș docil.

— Dar eu sînt viu acolo?

Dudley arătă fără putere fereastra deschisă a apartamentului nupțial.

— Nu. Doar tu exiști. Tu ești unic. Trebuie să-nțelegi asta și să-ncetezi să-ți mai faci griji despre viața ta anterioară. S-a terminat! Acesta i-un început nou pentru tine. Iar eu mă aflu aici ca să ți-l fac cît pot mai plăcut.

— Dumnezeule, aia-i Crucea Zemplar!

Dudley se rostogoli din pat și lipăi la fereastră. O deschise și mai larg și scoase capul. Briza care pătrunse dinspre Trine'ba o înfioră pe Mellanie.

— Nu mi-ai spus că sîntem aici, zise Dudley.

— Unde? În Randtown? Ba da, ți-am spus.

— Nu, pe Elan. Planeta asta-i Elan, nu?

— Da, iubitule, este Elan.

Fu impresionată; în mod evident, transferul de memorie se desfășurase perfect. Doar personalitatea lui nu supraviețuise intactă procedurii.

— Acum, închide fereastra, te rog. Îngheț.

— Cu excepția lui Far Away, asta-i planeta cea mai apropiată de Dyson Alfa, vorbi el și glasul se auzi înăbușit din afara camerei.

— Da.

— De pe Far Away vin Păzitorii, știai?

— Știam. Mellanie privi în jur după cuvertură, apoi se opri. Știi despre Păzitori?

— Nițel. N-a fost decît o dată.

— Ce anume?

Bărbatul se întoarse de la fereastră și-și plecă ochii rușinat.

— Ne-a fost spartă locuința și-n cele din urmă am aflat c-ar fi putut să fi fost Păzitorii. Investigatoarea-șef bănuia că tîrfa cu care eram însurat se-ntîlnise probabil chiar cu Bradley Johansson.

— Care Investigatoare-șef? întrebă Mellanie, străduindu-se să-și înfrîneze tulburarea.

— Aia ciudată de pe Stup — Paula Myo.

Mellanie se lăsă să cadă pe spate și ridică ambii pumni în aer, triumfător.

— Este!

— Ce este? întrebă el neliniștit.

— Vino aici.

Îl futu. Ca întotdeauna, bărbatul era incredibil de ușor de controlat. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi ejaculat în cîteva secunde, așa că Mellanie era drastică, îl scotea, provocînd și interzicînd în egală măsură, astfel ca să poată dura atît de mult cît dorea ea. De data asta, lucrurile diferiră într-o privință; de data asta își îngădui ei înseși să aibă orgasm. Nu fu nici o simulare, nici un fel de efecte sonore. Fu sărbătorirea ei egoistă, bărbatul se afla acolo doar pentru plăcerea ei.

El trebuie să fi știut că ceva se modificase, să fi simțit o schimbare în ea. O privi adorator după aceea, cînd zăcea pe pat.

— Nu mă părăsi, o imploră. Te rog, nu mă părăsi niciodată. N-aș putea rezista. N-aș putea!

— Nu te teme, iubitule, îi spuse fata. Încă n-am terminat cu tine. Acum fii cuminte și ia un somnifer.

Dudley încuviință, nerăbdător să-i facă plăcere și înghiți pastila cu restul de șampanie. Mellanie aranjă bine pernele și se trînti pe ele, zîmbind către tavan. Pentru prima dată în patru zile, se afundă într-un somn adînc și mulțumit.

***

Mark se afla în podgorie, cu o autoculegătoare care se blocase. Barry și Sandy îl însoțiseră, doritori să dea o mînă de ajutor la reparare. Asistența lor se manifesta sub forma unor urmăriri printre rîndurile de spaliere, cu cățeaua lătrînd surescitată și strecurîndu-se printre ei. Mașinăria mare și greoaie se oprise la jumătatea rîndului al treilea, cînd software-ul de control observase că boabele de grencham nu lunecau prin buncărul central. Brațele culegătoare, aidoma tentaculelor unei caracatițe, încremeniseră în diverse etape de rupere a strugurilor.

Era abia a treia zi a culesului și Mark se confrunta deja cu două defecțiuni în propria lui podgorie. Apelurile de la vecini pentru a-i ajuta cu probleme mecanice soseau tot mai frecvent și mai disperat. Bărbatul se strecură în interstițiul dintre vițele frunzoase și latura mașinii și ridică panoul pentru inspectarea mecanismului încărcător. Exact ca mai devreme, bucăți de vițe intraseră în buncăr și se înfășuraseră în jurul roților dințate și rulourilor. De vină erau foarfecii de la capătul brațului culegător care le trăgeau înăuntru. La fel ca toate problemele din viață cînd ajungeai la esență, era o chestiune de software. Pentru anul următor trebuia să scrie din timp un patch de discriminare. Pînă atunci era silit să recurgă la o simplă foarfecă manuală de grădinărit cu care să taie vițele tari, și apoi la brațele omenești care să le tragă afară. Strugurii grencham striviți făceau ca procesul să fie lent și murdar.

— Ia uite, tati! strigă Barry.

Mark trase ultimele bucăți de vițe din mecanismul alimentatorului și ridică ochii. Cineva gonea cu o viteză incredibilă pe drumul pietruit din vale. Un vehicul jos și

cenușiu, care lăsa în urmă o trîmbă lungă și învolburată de praf.

— Un idiot, mormăi el.

Montă panoul pentru inspectare și lovi de cîteva ori bolțurile de fixare cu mînerul cleștilor, ca să le asigure. E-majordomul său trimise matricei autoculegătoarei comanda de reluare a operațiunilor și brațele se întinseră lent. Foarfecele începură să taie codițele ciorchinilor de struguri. Mișcările începură după aceea să se iuțească. Mark încuviință mulțumit și-și scoase ochelarii de soare din buzunarul salopetei.

— Vine-aici, tati! țipă Sandy.

Mașina încetinise pentru a coti pe drumeagul spre podgoria lui Vernon. Nu semăna cu un vehicul pe care l-ar fi deținut cineva din Randtown.

— Haideți, se adresă bărbatul copiilor. Să mergem să-i întîmpinăm.

Porniră în fugă spre drumeag, aplecîndu-se pe sub vițe și strigînd-o pe Panda care urmărea wobeși, echivalentul local al șoarecilor de cîmp. Mark ajunse în capătul rîndului, unde izbuti să vadă mai bine automobilul ultramodern care se apropia de casă. Forma lui aerodinamică îi dădu un indiciu asupra vizitatorului.

MG-ul se opri lîngă camioneta Ables și suspensia coborî din poziția ridicată pe care o adoptase pentru traseul accidentat, astfel că roțile reveniră în șasiu. O portieră-aripă se ridică în lateral și Carys Panther coborî. Purta o fustă șic din bucăți de piele întoarsă, cizme de cowboy scumpe, lucrate manual, și o bluză albă, simplă. Într-o mînă ținea pălăria Stetson gri-porumbel.

Barry țipă fericit și se repezi înainte. Sandy surîdea încîntată, pentru că toate vizitele mătușii Carys erau fascinante.

— Frumos accesoriu metalic, comentă Mark caustic.

— Ah, ăsta? făcu Carys un gest de nepăsare către MG. E mașina nevestei prietenului meu.

Mark simulă o privire disperată aruncată cerului. Întotdeauna ea trebuia să-și facă o intrare de mare spectacol.

***

Nici una dintre cele două cameriste care aduseră micul dejun în cameră la ora unsprezece nu o privi direct pe Mellanie. Așezară pe masă tăvile mari, apoi ieșiră.

— Să vă fut în gură, rosti Mellanie cînd ușa se închise în urma lor.

Începu să ridice capacele de argint de pe platouri. Poate că room-service-ul era de căcat, dar bucătăria era în tot cazul de patru stele.

— Hai la masă, îi spuse lui Dudley.

Bărbatul stătea vizavi de ea, neliniștit ca un elev adus în fața directoarei. Fata își putea reaminti destul de bine senzația aceea.

— Ce vrei de la mine? o întrebă.

— Povestea ta.

— Doar asta sînt eu — o poveste?

— În esență, toți sîntem niște povești. Vreau să te ajut, Dudley, vorbesc foarte serios. Dacă vei putea să accepți ce s-a întîmplat, vei fi mult mai fericit. Cred că eu pot face asta pentru mine. O cred cu toată convingerea.

— Și noi? Ce se va-ntîmpla cu noi?

Ea zîmbi amuzată, ridică o căpșună și o linse ațîțător.

— Doar nu crezi că mă dăruiesc în felul ăsta cuiva la care nu țin, nu?

Zîmbetul lui de răspuns era în același timp de ușurare prudentă. Mellanie își trase scaunul în jurul mesei, pînă se lipi de Dudley. În timp ce el privea în tăcere fascinată, luă altă căpșună și o ținu delicat între dinți. Foarte încet, își descheie halatul de baie și se aplecă spre bărbat, ducîndu-i căpșuna în gură. El mușcă și buzele lor se atinseră.

— Doamne...

Tremura din tot corpul și ochii îi erau umezi.

— Acum hrănește-mă tu.

Dudley ridică o clătită îmbibată în sirop de arțar și Mellanie rîse cînd picăturile îi căzură pe sîni, după care ciuguli ușor din clătită, înaintînd. Dudley sări spre ea, răsturnînd peste masă platourile cu micul dejun. Fata fu uimită că dovedise atîta stăpînire și rîse cînd propriul ei

scaun căzu pe spate. Amîndoi se rostogoliră pe podea, cu Dudley smucind disperat de cordonul halatului său.

O futu acolo, apoi pe covorașul mozaki scump, cu sucul de portocale șiroind peste ei din paharele vărsate pe masă. O duse după aceea pe pat și o futu din nou.

— Cred că trebuie să-mi fac altă baie, anunță Mellanie după ce bărbatul se deșertase complet.

Deși el se străduise din răsputeri să lingă tot siropul și dulceața zemoasă de pe pieptul și coapsele ei, pielea fetei continua să-i fie groaznic de lipicioasă.

— Vin și eu.

Ea zîmbi și se cuibări lîngă el.

— Deci cînd ai întîlnit-o pe Paula Myo?

— Înainte de expediție, oftă Dudley. M-au scos din reîntinerire pentru discuție.

— Ce au făcut?!

— Înainte de plecare, am fost supus unei reîntineriri parțiale. Nu era timp pentru una integrală, dar eu eram destul de bătrîn, fiziologic vorbind, așa că aveau să-mi coboare vîrsta cît puteau înainte de a-mi începe antrenamentul ca membru de echipaj. Paula Myo m-a scos din reîntinerire. Ne-a interogat pe mine și pe Wendy. Nu mai țin minte prea multe din ce i-am spus. Întreruperea procedurii te dezorientează teribil. De aceea la plecare n-am fost pe atît de tînăr pe cît aș fi dorit. Și nici atît de tînăr pe cît ar fi dorit Oscar Monroe.

— Nu mai acorda atîta importanță la ce spune bețivul ăla bătrîn. Ziceai că Myo te-a întrebat despre spargere?

— Da. Curva aia de fostă nevastă vorbise cu Bradley Johansson, care se dăduse drept reporter și el a întrebat-o despre organizațiile care mi-au finanțat observările. După aceea, casa ne-a fost spartă și toate fișierele au fost copiate din matricea ei.

— Myo care credea că era conexiunea?

— Idiotu' ăla de Johansson credea că una dintre fundațiile finanțatoare era un paravan pentru Starflyer. Ăsta-i extraterestrul...

— Știu ce-i Starflyer. Cînd s-a întîmplat asta — exact?

— Imediat după atacul asupra lui *A doua șansă*. Cînd a primit cazul, Myo avea autoritatea să facă aproape orice dorea, inclusiv să mă scoată din reîntinerire.

— Și a urmărit conexiunea aceea. De ce?

— Habar n-am. A zis pur și simplu că era în căutarea de anomalii; îi trecea în revistă pe toți cei asociați cu *A doua șansă*. Curios însă este faptul că Johansson știa că ea va descoperi conexiunea — i-a spus lui Wendy să-i transmită lui Myo un mesaj.

— Serios? Ce anume?

— Să înceteze să se mai concentreze asupra detaliilor, fiindcă tabloul de ansamblu este cel care contează.

— Ciudat... Mai ții minte cum se numea fundația pe care o suspecta Johansson?

— Da, Cox Educational.

— N-am auzit în viața mea de ea. Se ridică și-l bătu ușor pe braț. Știi ce tocmai ai făcut, da?

— Ce-am făcut?

— Ai vorbit despre corpul tău anterior ca și cum ai fi fost tu. Începi să conectezi viețile corpurilor tale. Bravo! Ți-am spus că te pot ajuta.

Suflă o sărutare spre chipul lui tînăr și uimit și intră în baie.

Cada mare și afundată în podea era plină ochi, cu un munte de spumă plutind pe suprafața apei. Mellanie păși înăuntru și oftă recunoscător cînd se lăsă în apa caldă și parfumată. Deschise duzele, salutînd cu plăcere fluxul lin de bule de aer în jurul trupului ei, care-i alunga durerile. Dudley nu fusese blînd ultima dată. Disperarea și agresivitatea lui făcuse ca totul să fie mai interesant decît obișnuitul și monotonul lui act superficial.

Fata își puse muzică și-și rezemă ceafa de pernele de pe margine. Mîna ei virtuală atinse iconul IC.

— Am nevoie de niște informații financiare, rosti ea.

— Mellanie, știi că nu putem oferi date confidențiale.

— Nu-mi trebuie decît ce apare în domeniul public. Chestia-i că poate fi niţel cam dificil să urmăresc totul şi nu vreau să apelez la documentariştii emisiunii.

„Şi nu mă mai pot folosi nici de bietul Paul Cramley."

— Foarte bine.

— Fundaţia caritabilă Cox Educational a contribuit la finanţarea observărilor lui Bose. Cît i-a dat?

— În total, unu virgulă trei milioane de dolari pămînteni, pe o durată de unsprezece ani.

— De unde provin banii fundaţiei?

— Este o organizaţie privată.

— Ce-nseamnă asta?

— Sursele banilor nu sînt deschise pentru inspecţii.

— Bine, atunci cine o conduce?

— Împuterniciţii înregistraţi sînt trei avocaţi: doamna Daltra, domnul Pomanskie şi domnul Seeton, care lucrează toţi pentru firma de avocatură newyorkeză Bromley, Waterford and Granku.

— Mda, făcu Mellanie şi-şi trecu un burete peste picioare. Pe cine mai finanţează Cox?

— A finanţat peste o sută de universităţi şi colegii din tot Commonwealthul. Vrei lista?

— Nu acum.

— Vrei suma totală cu care a finanţat alte instituţii?

Fata deschise ochii, brusc foarte interesată... IC nu avea obiceiul să ofere informaţii în mod voluntar.

— Da, te rog.

— Şaptezeci de mii de dolari pămînteni.

— Pentru fiecare?

— Nu. Acesta este totalul general.

— La dracu'! Cît timp a durat?

— Paisprezece ani. S-a desfiinţat la doi ani după ce Dudley Bose a observat învăluirea. La şase luni după ce Paula Myo l-a intervievat pe Dudley Bose.

***

— Omul cel mai detestat din Commonwealth, rosti Carys cu un surîs zeflemitor. Este un titlu impresionant.

Așa s-a votat în sondajul Maxis din unisferă. N-aș fi ghicit niciodată că micul meu nepot va fi *atît* de faimos.

Mark se mulțumi să mormăie și se afundă mai mult în scaunul lui favorit. Se aflau toți în living, era înainte de prînz și o trataseră pe Carys cu vin din recolta de anul trecut.

— Celor de aici nu le pasă, zise el. Nu-i important.

— Ah, da. Este relevant doar pentru noi, metropolitanii decadenți care ne revărsăm snobismele intelectuale asupra voastră, bieți fermieri nesofisticați.

Mark strînse din umeri, zîmbind.

— Tu ai spus-o.

— Trezește-te la realitate! se răsti femeia. Mass-media vă vor face praf frumosul vostru orășel. De la relațiile mele știu că Alessandra Baron intenționează deja o urmare. Ai încercat să faci o rezervare la schi pentru sezonul viitor? Eu am încercat. Se oferă deja discounturi de cincizeci la sută. Nu mai vine nimeni!

— Și tu poți să-ndrepți toate astea?

Carys schimbă o căutătură cu Liz.

— Mark, ai nevoie de o campanie serioasă de relații cu publicul, iar eu sînt unicul expert de care dispui.

— Tu ai chemat-o! o acuză Mark pe Liz.

— Iubitule, trebuie să asculți pe cineva. Toți cei de aici sînt foarte grijulii să nu te învinovățească. În față...

Bărbatul se întoarse rugător spre Carys.

— Eu n-am zis-o niciodată în felul în care-a fost prezentat interviul ăla. M-au editat la montaj, ca s-o facă să sune oribil.

— Așa fac întotdeauna, încuviință femeia. Ne putem folosi de asta pentru a contraataca.

— Cum? făcu el suspicios.

— Pot aranja să fii intervievat în alte emisiuni. Interviuri din studio, în direct, pentru ca să nu-ți poată deforma mesajul. Vei avea nevoie de multă instruire înainte să te las pe post și va trebui să-ți dezvolți cît de cît simțul umorului. Dar se poate face.

— Eu am simțul umorului, protestă Mark indignat.

Carys deschise gura să răspundă. Ceva fulgeră orbitor afară. Mark și Liz se încruntară simultan. Pe cer nu era nici urmă de nori de furtună.

În grădină, Sandy țipa ca și cum ar fi fost rănită. Ambii părinți săriră în picioare și ieșiră prin ușile deschise ale patioului.

— Ce s-a-ntîmplat, păpușă? întrebă Mark.

Panda parcă înnebunise, lătrînd și sărind în sus și în jos. Sandy alergă către mama ei, cu brațele larg deschise.

— Pe cer..., plînse ea. Mă dor ochii... Văd roșu...

Matricea încheietură a lui Mark încetă să mai funcționeze. În sud-est, cerul deveni incredibil de alb.

— Ce dracu'...

Toate autoculegătoarele se opriseră. Ca și tractoarele. Toți boții pe care-i vedea erau nemișcați și tăcuți.

Pata de lumină lăptoasă de deasupra munților dispărea, lăsînd în urmă albastrul normal al cerului. Apoi un soare viu roz-auriu sui dinapoia piscurilor, cu suprafața viermuind în păienjenișuri de foc negru. Proiecta pe sol umbre prelungi, mișcătoare.

— Aștia-s Regenții, șopti Liz. Doamne Dumnezeule!

Noul soare urca pe un lujer de văpaie sclipitor de turbată. Toată zăpada care mai rămăsese pe Regenți se vaporiză într-o unică și albă explozie violentă. Vîrfurile munților păreau că vibrează. Începură să se fărîmițeze, după care norul feroce de vapori îi învălui, ascunzîndu-i vederii.

Țipetele lui Sandy atinseră apogeul.

— O bombă nucleară! strigă Mark stupefiat. Au bombardat stația detectoare!

Privi ciuperca norului care creștea, întunecîndu-și culoarea, tot mai mult, pe măsură ce-și întindea marginile vinetii peste cerul curat. După aceea unda sonoră ajunse la ei.

***

Mellanie comandă la room-service o salată ușoară, înainte de a se îmbrăca în blugi și o bluză de trening neagră din propria ei linie de îmbrăcăminte. Își strînse părul la

spate într-o coadă simplă și folosi doar loțiune de față, fără machiaj. Era important să apară serioasă la convorbirea aceasta.

Una dintre cameristele disprețuitoare aduse salata, în vreme ce Dudley plescăia vesel în baie. Camerista petrecu două minute ca să curețe mizeria lăsată de cele două platouri răsturnate și Mellanie îi dădu douăzeci de dolari bacșiș. Strîmbătura de dispreț era și mai accentuată cînd părăsi apartamentul.

— Să te mai fut o dată-n gură, vorbi Mellanie către ușă.

Ciuguli o vreme din salată, punîndu-și la punct discursul, apoi se așeză la birou și folosi matricea apartamentului ca s-o apeleze pe Alessandra.

Imaginea Alessandrei apăru pe ecranul matricei. Stătea în scaunul verde al cabinei de machiaj, cu o bavetă de hîrtie în jurul gîtului pentru a-i proteja rochia fabuloasă.

— Unde dracu-ai fost? întrebă ea.

— Sînt pe Elan.

— Bine, în cazul ăsta te las să trăiești, dar ești uite-atît de aproape de concediere. Ridică mîna, apropiind foarte mult degetul mare de arătător. Să nu-ți mai pui niciodată un blocaj pe codul de adresă unisferă. Bun — am nevoie într-o oră de continuarea reportajului tău. Și-ar fi bine să fie de top, altfel curuletul îți ajunge direct pe-orbită.

— Am o pistă.

— Poftim?

Mellanie inspiră adînc.

— Paula Myo crede că Starflyer există cu adevărat.

— Nu pot să cred că vorbești serios, în pizda mă-sii! Ți-am dat toate șansele, mai mult decît am oferit oricui altcineva, și nu numai pentru că ești bună la pat. Și ăsta-i tot căcatul cu care poți să-mi vii?

— Ascultă-mă! Ea m-a pus pe urmele lui Dudley Bose.

— Și știi unde-i el? Toți se dau peste cap să-l găsească.

— Da, l-am futut pentru informații. Mellanie își dădu părul peste cap printr-un gest scurt, rămînînd inexpresivă pe cînd privea imaginea Alessandrei. Și, după cum zici, sînt foarte bună la asta. Am găsit ceva.

— Gata, scumpo, bucură-te de cele cincisprezece secunde de glorie. Ce-ai găsit?

— Una dintre fundațiile care au finanțat observarea Perechii Dyson de către Bose este o organizație paravan. Starflyer a aranjat astfel ca noi să putem vedea momentul învăluirii. Dorea să mergem și să investigăm bariera.

— Dovada? se răsti Alessandra.

— Fundația efectuează finanțările printr-un cont bancar secret, rosti fata sperînd că era măcar pe departe adevăra, dar neavînd altă posibilitate de a o face pe Alessandra să-i susțină investigația. I-am verificat toate celelalte donații și nu sînt decît de aparență, asigurări făcute pentru cazul în care cineva rula o examinare superficială. Și s-a desființat imediat după descoperire. Important însă este faptul că Myo știa toate astea de ani buni. Nu-nțelegi ce-nseamnă? În toți anii ăștia în care ea nu i-a prins niciodată pe Johansson și Elvin, a știut permanent. Este chiar posibil să lucreze cu Păzitorii!

— Asta-i vendeta ta, rosti Alessandra.

Mellanie își simți nesiguranța și continuă încăpățînat:

— Va fi subiectul tău. Dă-mi o echipă de documentare și lasă-mă să sap. Ce dracu', poți să conduci chiar tu echipa de documentare! Asta ne-a spus Myo nouă. Nouă, mass-media. Toate astea sînt informații din surse publice, verificabile dacă știi unde să cauți. Putem dovedi că Starflyer există. Pentru Dumnezeu, Wendy Bose s-a întîlnit cu Bradley Johansson! Chestia asta a apărut vreodată în vreun interviu? Este o chestie reală, Alessandra, îți promit.

— Vreau să vorbesc cu Bose.

— Bine.

Iconul IC-ului apăru în vederea virtuală a Mellaniei.

— Întinde-te pe podea în spatele patului, îi zise.

— Poftim?

— Rețeaua detectoare a Marinei înregistrează găuri-de-vierme care se materializează în interiorul Commonwealthului, spuse IC. Stația detectoare Regent este atacată. Treci în spatele patului, îți va asigura un adăpost.

— Mellanie? rosti Alessandra încruntîndu-se.

— Trebuie să plec, șovăi fata fără să creadă cu adevărat.

Apoi vederea ei virtuală arătă inserții care se conectau, activate de IC. Erau sisteme pe care nici nu le recunoștea, nici nu le înțelegea.

— Vom încerca să rămînem în contact cu tine, rosti IC.

— Mellanie, este un fel de alarmă..., spuse Alessandra.

Glasul ei se ridicase alertat.

Mellanie plonjă spre pat. Pe cerul de afară se văzu un fulger orbitor.

***

Wilson era singur în biroul lui alb-strălucitor oribil, așteptînd sosirea participanților la a doua ședință de management a dimineții, cea despre graficul de timp al producerii navelor și despre supervizarea livrării subcomponentelor. Apelul de prioritate absolută care venea de la divizia de defensivă planetară îl făcu să se îndrepte în scaun, pe măsură ce în vederea virtuală îi soseau iconuri mari de urgență. Rețeaua detectoare de găuri-de-vierme identifica semnături cuantice necunoscute în spațiul Commonwealth. În cîteva sisteme stelare se deschideau găuri-de-vierme.

Biroul își diminuă iluminatul, cifre stacojii și de culoarea safirului lunecară pe tavan și în jos pe pereți, grafice de smarald înfloriră pe podea și proiecțiile se stabilizară și se arcuiră în aer, plasîndu-l pe Wilson în centrul unei hărți stelare tactice. Era aproape de granița Commonwealthului, acolo unde spațiul de fază III se pierdea în noaptea galactică. Douăzeci și trei de sisteme stelare erau încercuite de iconuri chihlimbarii, cu ferestre explicative mici pline cu cifre și alte pictograme.

— Douăzeci și trei de găuri-de-vierme? murmură el uluit.

Marina avea doar trei nave de război funcționale și opt nave-cercetaș, reechipate ca purtătoare de rachete. Apoi fluxul de date crescu, clarificînd informațiile sosite de la rețeaua detectoare. Patruzeci și opt de găuri-de-vierme separate se deschiseseră în fiecare dintre cele douăzeci și

trei de sisteme stelare, aducînd totalul la peste o m[illegible] o sută. Era aproximativ egal cu numărul de porți pe care-l opera TSC-ul.

— Futu-i maica mă-sii...

Pur și simplu nu putea să dea crezare cifrelor — el care fusese la Dyson Alfa și văzuse cu ochii lui scara civilizației aceea.

Tot mai multe informații soseau, completînd rețeaua Marinei. Cibersferele de pe Anshun, Belembe, Martaban, Balkash și Samar sufereau deja avarii uriașe și nu mai erau funcționale pe zone întinse. Sistemele de guvernare ale planetelor respective raportau explozii, care în aproape toate cazurile corespundeau cu zonele de avarii electronice. Douăzeci și trei de globuri translucide se extinseră în imaginea lui Wilson, reprezentînd planetele atacate. Imagini detaliate erau greu de găsit pentru oricare dintre ele. Sateliții geologici, platformele relee geosincrone, stațiile industriale și senzorii meteo erau doborîți sistematic de pe orbite. Găurile-de-vierme apăreau sub forma unor romburi stacojiu-deschis situate deasupra planetelor. Pîlpîiau întruna, apărînd și dispărînd, modificîndu-și poziția de la un minut la altul, pentru a evita localizarea senzorială. Radarele urmăreau proiectile de mare viteză ce se revărsau din ele la fiecare materializare.

Marina pierdea contactul cu stațiile detectoare de pe Elan, Whalton, Pomona și Nattavaara, toate planete din spațiul de fază III cu populații relativ mici. Stațiile dispăreau una cîte una din rețea, reducînd rezoluția afișajului. Absolut nici o stație nu supraviețuise pe Molina, Olivenza, Kozani și Balya, planete din spațiul de fază III care încă nu fuseseră deschise pentru colonizare.

Anna se ivi lîngă Wilson ca o formă spectrală cenușie. Era ca și cum ar fi fost din nou în cușetele de accelerație din *A doua șansă*.

— Au început direct cu bombe atomice! rosti ea înmărmurită.

— Știm cum își poartă ei războaiele, spuse bărbatul cu o asprime deliberată, căutînd să se imunizeze față de ceea ce reprezentau de fapt graficele afișate.

Cu Anna prezentă, era mai ușor să-și stăvilească propriile emoții. El era comandantul, trebuia să rămînă calm și analitic, să-și suprime părticica aceea care-l împingea să fugă din birou și să-și caute refugiu în dealuri.

— Cuplează-l pe Columbia la circuitul de comandă. Și afișează-mi pozițiile navelor noastre.

— Pentru toate?

Întrebarea era încărcată de multă amărăciune.

— Imediat!

Propriile lui mîini erau ocupate să extragă din unisferă date despre defensivele civile ale guvernelor planetare. Luminițe albastre apărură pe reprezentările celor douăzeci și trei de planete: orașe cu cîmpuri de forță. Pe cele patru planete de început, doar gările TSC erau protejate.

Rafael Columbia apăru on-line, de cealaltă parte a lui Wilson față de Anna.

— Sînt atît de multe..., rosti și pentru prima dată pînă și el păru intimidat și nesigur. Lansăm chiar acum aeroboții de luptă. Ar trebui să asigure funcționalitate de interceptare a proiectilelor, dar numai în jurul centrelor populate majore. La dracu', ar fi trebuit să producem de zece ori mai multe!

— Activează toate cîmpurile de forță funcționale ale orașelor, îi spuse Wilson. Și nu numai pe aceste douăzeci și trei de planete. Nu există nici o garanție că aceasta va fi limita invaziei. Utilizează cibersferele planetare pentru a transmite un avertisment general: vreau ca oamenii să se adăpostească. Acesta nu-i decît începutul.

— Și după aceea?

— Cînd voi avea mai multe informații, o să-ți spun. Trebuie să știm ce vor face după bombardamentul inițial. Anna, adu, te rog, restul personalului de strategie și comandă. Azi vom avea nevoie de multe ajutoare.

— Da, domnule. Imediat afișez și navele noastre.

În interiorul cîmpului stelar apărură indicatori albi etichetați cu date de identificare. În raza rețelei de detectoare avea șapte nave. Două nave-cercetaș erau la cîteva zile depărtare în afara Commonwealthului, în timp ce navele de război și restul navelor-cercetaș erau împrăștiate între granițele neclare ale spațiului de fază III. Wilson luă o decizie.

— Contactează-i pe căpitani, se adresă Annei. Vreau o joncțiune generală la jumătate de an-lumină de Anshun. Vechea lor bază era planeta nod TSC pentru sector și de aceea cel mai populată. Acolo vom începe contraatacul.

Cel puțin nici unul dintre ei nu-i rîse în față.

— Fir-ar a dracu', mîrîi Rafael.

În display-ul tactic pîlpîia alt roi de iconuri chihlimbarii de avertizare, mult mai adînc în spațiul Commonwealthului, în jurul planetei douăzeci și patru: Wessex.

– Fă ce poți pentru ele, se adresă Wilson lui Rafael dorindu-și din tot sufletul să nu sune ca o glumă proastă.

Oare am fi putut ști că invazia va fi atît de masivă? Un gînd teribil i se strecură în minte: Păzitorii știau.

— Domnule, vorbi repede Anna, căpitanul Tu Lee este pe linie directă. Ei erau încă la baza Anshun.

— Cum?

— Este în *A doua șansă*.

Mîna virtuală a lui Wilson se încețoșă, izbind grăbit iconul de comunicații.

— Care-i situația voastră? întrebă cînd chipul tulburat al lui Tu Lee îi apăru în vederea virtuală.

— Ne-am desprins din doc.

Tu Lee făcu o grimasă. Imaginea ei suferi o unduire de electricitate statică.

— Se trage în noi. Cîmpul de forță rezistă. Ce ordoni?

Wilson fu cît pe aici să chiuie de fericire. În sfîrșit și o veste bună.

— Elimină din proiectilele de bombardament planetar. Nu încerca — repet, nu încerca — să ataci vreo gaură-de-vierme. Nu încă. Am nevoie de informații despre ele.

— Am înțeles, domnule.

— Doamne-ajută, căpitane!

***

Discul mare al sistemului de susținere biotică al navei își încheie procedura de urgență de oprire a rotirii, eliminînd problema precesiei, care le afectase capacitatea de manevrare.

— Accelerație maximă, vorbi Tu Lee către pilot.

Era căpitan de o săptămînă și preluase *A doua șansă* după ce nava revenise din ultima ei misiune. Marina o trimisese într-o cercetare îndepărtată la trei sute de ani-lumină de Commonwealth. Nu avea viteza nici uneia dintre noile nave-cercetaș, dar ca anduranță era mult superioară. Avea de asemenea rezerva delta-v de care erau capabile doar noile nave de război.

Rachetele cu plasmă răspunseră lin la instrucțiunile pilotului, producînd o accelerație de unu virgulă cinci g. Se aflau la o mie de kilometri deasupra ecuatorului emisferei întunecate a lui Anshun și zburau peste al doilea ocean ca mărime al planetei. Portalurile mari de pe punte prezentau flăcările alb-strălucitor ale atomicelor care detonau sub ei. Tu Lee își dezgoli dinții într-un rictus instinctiv de furie față de distrugerile acelea. Pentru ea, lumina era codificată în culori și gradată în intensitate; pentru toți cei de pe suprafața planetei însemna moarte aproape sigură.

— Avem pînă acum vreun șablon pentru aparițiii? întrebă Tu Lee.

— Pot doar să confirm că sînt patruzeci și opt de găuri-de-vierme, răspunse Laroch, care opera consola senzorilor. Se mișcă însă aleatoriu. Singura constantă este altitudinea lor, cam la o mie cinci sute de kilometri.

— Rămînem atunci sub cota aceea și urmărim proiectilele de bombardament din zonă. Armamentul — trageți ori de cîte ori fixăm o țintă. Pilotul — dacă sînt roiuri, adu-ne în apropiere.

— Atenție! răcni Laroch.

Opt proiectile Dyson goneau către *A doua șansă*. Pilotul schimbă vectorii rachetelor cu plasmă și modifică traiectoria. Sulițe de plasmă țîșniră din secțiunea mediană a navei, brăzdînd spațiul înainte să se spargă în cîmpurile

de forță ale proiectilelor. Laserele fixară țintele, pompînd gigawați de energie în cîmpurile de forță și supunîndu-le la suprasarcini. Lansatoarele de plasmă traseră din nou, supraîncărcînd finalmente protecțiile proiectilelor. Detonații multiple înfloriră silențios deasupra planetei, cu norii de plasmă contopindu-se într-un petic clocotitor de lumină pură, larg de peste cincizeci de kilometri.

— Lot de șaisprezece proiectile spre planetă, anunță Laroch.

Portalurile punții le prezentau sub forma unor ace verzi cu cifrele vectorilor schimbîndu-se în mare viteză. Tu Lee apelă comanda de lansare a proiectilelor din *A doua șansă* și expedie o salvă de interceptoare. Pe cînd acestea porniră la cincizeci g, ea le încărcă în focoase un șablon de funcții succesive de deviere energetică. Interceptoarele se divizară într-o cascadă de vehicule țintite independent și jeturile rachetelor se extinseră ca niște explozii stelare de trăsnete, împrăștiindu-se în urmărirea proiectilelor Dyson. Focoase de cîteva megatone detonară ca un lanț de puncte orbitor de luminoase ce distorsionă ionosfera planetei în unduiri gigantice, cu funcțiile de deviere energetică expediind în valuri uriașe efecte EMP.

Cîteva arme Dyson muriră imediat, cu jeturile duzelor destrămîndu-se în vreme ce se rostogoleau inert către solul întunecat aflat la sute de kilometri sub ele. Un al doilea baraj de focoase detonă. De data aceasta, energia deviată fu canalizată în lasere de raze X, direcționînd 70% din puterea exploziei într-un singur fascicul subțire de radiație ultradură. Toate proiectilele rămase fură sfărîmate și fragmentele sclipitoare fură împrăștiate spre exterior în imitația sinistră a splendorii unei ploi de meteoriți.

Alte patru găuri-de-vierme se deschiseră în vecinătatea navei umane și din fiecare porniră cîte treizeci și două de proiectile. Evantaie delicate de radiații dinspre senzori atinseră *A doua șansă*. Forța gravitațională în punte își modifică vectorul, apăsînd-o pe Tu Lee cu coastele într-un mîner al fotoliului. Centurile i se strînseră automat în jurul umerilor și mijlocului, menținîndu-i poziția.

— S-ar putea să fie multe, vorbi Laroch, dar software-ul lor e inutil. Recepționez multe emisii de microunde dinspre găurile-de-vierme. Proiectilele sînt permanent dirijate și actualizate.

A doua șansă trăgea salvă după salvă de sulițe laser în noii atacatori care se apropiau la douăzeci g. O suită gigantică de explozii nucleare transformă în alb uniform, sclipitor, spațiul din exteriorul navei. Valuri de plasmă subțire lunecară peste cîmpul de forță exterior, zguduind suprastructura. Tu Lee auzi gemete metalice sonore cînd fuzelajul se flexionă și se torsionă sub impacturi. Era ca și cum ar fi zburat prin corona unei stele, orbiți de strălucirea radiațiilor fierbinți și clătinați de curenții de particule relativiste. Nava răbufni afară din vijelia de energie, ca o bulă stacojie și tremurătoare urmată de cataracte prelungi de plasmă de hidrogen. Douăzeci și patru de proiectile Dyson virară pentru a o intercepta.

Alarmele răcneau din toate consolele punții. Ecranele afișară instantaneu schemele sistemelor, în timp ce echipajul și IR se străduiau să restabilească funcțiile.

— Salt! comandă Tu Lee.

La consola hiperpropulsiei, Lindsay Sanson activă generatorul găurii-de-vierme și *A doua șansă* dispăru din spațiul de deasupra planetei.

— Cît de păcătos e software-ul ăla? întrebă Tu Lee.

— Ciudat, răspunse Laroch. E foarte inflexibil, deloc avansat ca ale noastre... Aproape ca și cum ei n-ar avea programe inteligente.

— Asta poate fi de folos, comentă Tu Lee.

Privi principalul display de stare. Sistemele navei nu suferiseră avarii critice. Majoritatea loviturilor fuseseră în periferice roții sistemului de susținere biotică, la care se adăugau cîteva ablațiuni ale blindajului și perforări de rezervoare. În absența echipelor științifice și de explorare, aveau la bord doar patruzeci de oameni, așa că nimeni nu se găsea în pericol imediat.

— Toată lumea în costumele spațiale, ordonă ea și apelă afișajul rezervelor de proiectile. După aceea ne întoarcem!

O pată licăritoare de lumină turcoaz apăru din neant la opt sute de kilometri deasupra lui Treloar, capitala lui Anshun. *A doua șansă* năvăli din centrul ei, iar nimbul se contractă și dispăru. Nava lansă cincisprezece proiectile, apoi generatorul găurii ei de vierme distorsionă din nou spațiul și dispăru îndărăt în hiperspațiu. Reapăru instantaneu la cinci mii de kilometri depărtare, de data aceasta deasupra lui Bromrine, un oraș de coastă cu populația de două sute de mii de locuitori, care tremurau sub domul lor protector de cîmp de forță. Alte cincisprezece proiectile fură trase înainte ca nava să plonjeze încă o dată în hiperspațiu.

A doua șansă efectuă nouă salturi în jurul planetei, lansîndu-și toate cele o sută șaptezeci și trei de proiectile rămase.

Imediat după lansare, proiectilele din fiecare salvă își declanșau pentru foarte scurt timp rachetele de propulsie, răspîndindu-se din punctul de pornire, după care le opreau. Senzorii lor scanau împrejurimile și căutau găuri-de-vierme. Cînd apărea vreuna, ele își acționau din nou rachetele, gonind spre ea la cincizeci g. Atacul standard de proiectile Dyson abia avea timp să iasă dincolo de marginea găurii-de-vierme înainte de a fi supus asaltului de EMP, bruieri electronice, impulsuri de laser cu raze X, impacturi cinetice și rafale nucleare. Foarte puține reușiră să treacă și să lovească planeta.

A doua șansă ieși încă o dată din hiperspațiu și începu o transmisie rapidă de date către planeta asediată de dedesubt, anunțînd Marina asupra felului în care minase spațiul din apropierea orbitei. Opt găuri-de-vierme apărură, încercuind nava la cinci sute de kilometri. Lindsay Sanson activă hiperpropulsia.

— Căca-m-aș!

— Ce-i? întrebă Tu Lee.

Portalurile punții continuau să arate Anshunul, cu formațiunile noroase cîndva pasive învolburîndu-se agitat în urma exploziilor.

— Interferență... Spațiul este atît de distorsionat de găurile lor de vierme, încît n-o putem deschide pe-a noastră.

Este premeditat — și-au modificat fluctuațiile cuantice pentru a ne bloca.

— Mișcă-ne! răcni Tu Lee pilotului.

Propulsia cu plasmă a navei se activă și începu să accelereze la peste trei g.

Alte opt găuri-de-vierme Dyson apărură în jurul ei.

— Futu-vă-n cur, vorbi Tu Lee către Dysoni.

Din fiecare gaură-de-vierme țîșniră cîte nouăzeci și șase de proiectile.

***

Nigel Sheldon lua micul dejun în reședința lui din New Costa cînd sosi alarma de la rețeaua de detectare a Marinei. Nigel nu mai fusese pe Cressat, planeta privată a familiei, în ultimele cinci luni, deoarece își petrecuse timpul între Augusta și Pămînt. În ciuda binecuvîntării comunicațiilor moderne, simțea că era prudent să nu fie prea departe în cazul în care se întîmpla ceva. Iar acum se dovedea că avusese o dreptate teribilă.

Protecțiile se ridicară instantaneu în jurul reședinței și comunicațiile comutară pe legături protejate. Nigel închise ochii și se relaxă în scaun, în timp ce protecțiile interne ale locuinței se activau, izolînd încăperile. Întregul domeniu al inserțiilor de interfațare al bărbatului se conectă, îngăduind simțurilor sale să absoarbă datele digitale cu o viteză accelerată. Aeroboți de luptă lansați din baze apărură în jurul perimetrului lui New Costa. Rezidenții uluiți se holbară la cerul luminos al dimineții, uitîndu-se la formele întunecate ce vuiau în sus spre stațiile de patrulare la altitudine. În urma lor, cîmpurile de forță închiseră cerul.

După ce defensivele Augustei fură activate, Nigel reveni cu atenția asupra atacului Dyson. Afișajul lui amplificat îi prezentă cele douăzeci și trei de planete Commonwealth unde apăruseră găurile-de-vierme extraterestre; în sine, găurile-de-vierme se manifestau ca o senzație tactilă, ca niște înțepături pe piele. IC îi răspunse solicitării și i se alătură în simulacrul tactic sub forma unei sfere mici de

linii turcoaz și portocaliu-viu care fluctuau ritmic, plutind în neant lîngă el.

— Sînt o grămadă de găuri-de-vierme, comentă Nigel.

— Dimitri Leopoldovici a spus mereu că asaltul va fi pe scară mare. Probabil că asta nu dovedește întreaga lor capacitate.

Pe fundalul percepțiilor enorm extinse ale bărbatului se auzi o șoaptă, prin care el înregistră avalanșa de comenzi ce se revărsau din cartierul general al Marinei de la Îngerul Înalt, coordonînd datele senzorilor și ordonînd resursele de care dispunea.

— Bietul Wilson..., murmură el.

Se concentră asupra cîtorva iconuri dintr-o mică galaxie de simboluri care pluteau în planul secund. Acestea se mișcară ascultător. Utilizînd conexiunile wetcablate în creierul lui, interfața aceasta aducea mai mult cu telepatia decît simpla matrice de mîini virtuale a interfețelor de programe standard.

Cîmpuri de forță se activară în jurul tuturor gărilor planetare TSC din Commonwealth. Pe cele douăzeci și trei de planete atacate nu există aproape nici un avertisment. Trenurile locale care intrau în gări frînară violent, cu locomotivele derapînd pe șine pe măsură ce se apropiau de barierele translucide și implacabile ce li se ridicaseră în față. Nu toate reușiră să oprească la timp. Cîteva locomotive izbiră cîmpurile de forță și deraiară, răsucindu-se; platforme și vagoane se încovoiară, lovindu-se unul de spatele celuilalt, strivindu-se, botindu-se, azvîrlind pasageri și mărfuri peste rambleuri și debleuri. Automobilele și camioanele care soseau pe autostradă primiră ordin de frînare din partea software-ului de management al traficului rutier. Vehiculele din față izbiră în plin cîmpurile de forță; stivele se adunară pe șosele aidoma unor piese de domino.

Informații despre pagube și victime lunecară în mintea lui Nigel. Nimic nu se compara cu distrugerile care se revărsau din cer de jur împrejurul lor. Bărbatul ignoră cifrele. Nu avusese de ales; fără gări și prețioasele lor porți, Commonwealthul ar fi încetat să mai existe.

Gările rămase în Commonwealth permiteau cel puțin sosirea trenurilor înainte de activarea cîmpurilor de forță. Pe autostrăzile de afară, cozi gigantice se formară pe distanțe de kilometri. Oamenii blocați înăuntru se resemnară pentru o lungă așteptare, fericiți totuși că erau de partea aceea a cîmpului de forță.

Nigel văzu cîmpurile de forță ale orașului activîndu-se cînd Rafael începu să folosească noua rețea defensivă planetară și trecu pe comandă prioritară, șuntînd autoritățile civile locale. Lansă aeroboți de luptă, mașinării mari cu o urîțenie inconfundabil militară, care începură imediat să tragă. Proiectilele Dysonilor erau detonate în exteriorul stratosferei, pe măsură ce coborau, însă numărul lor uriaș permise cîtorva să se strecoare și să lovească în cîmpurile de forță. Zone întinse din regiunea rurală din jur fură strivite sau transformate în lacuri de sticlă, dar protecțiile rezistară.

Gara TSC de pe Wessex izbuti chiar s-o ia înaintea rețelei detectoare a Marinei, alertîndu-l pe Nigel despre găurile-de-vierme ce se deschideau deasupra planetei. Cînd bărbatul își comută atenția acolo, percepu imediat programele de comandă ale lui Alan Hutchinson invadînd cibersfera lui Wessex, pe măsură ce întemeietorul acelei planete 15Mari prelua conducerea defensivelor ei. Multiple cîmpuri de forță se activară în jurul megalopolisului Narrabri. Mica brigadă de apărare tactică a planetei primi ordin să ocupe poziții în jurul perimetrului, activînd bateriile de interceptoare aer–sol. Escadrile de aeroboți de luptă se lansară din silozurile lor și patrulară cerurile de deasupra cîmpurilor de forță.

Chipul lui Alan Hutchinson pîlpîi în conștiința lui Nigel, rînjind feroce. Trei aeroboți trăgeau cu lasere atomice, distrugînd proiectilele Dysonilor în momentul cînd pătrundeau în atmosfera superioară.

— Excelent tir, comentă Nigel.

— O schimbare plăcută de la rapoartele financiare, sosi comentariul țîfnos dar sincer al australianului.

Altă salvă de proiectile țișni din patru găuri-de-vierme. Li se răspunse cu puterea de foc a bateriilor de pe planeta de dedesubt.

— Slavă cerului că le putem replica nenorociților, spuse Alan în timp ce sfărîmăturile topite și radioactive se revărsau peste ocean.

Datele ce soseau de la celelalte planete atacate erau deprimante. Cu excepția orașelor protejate de cîmpuri de forță și de aeroboți, toate erau jalnic de nepregătite.

— Poți distruge cîteva proiectile, observă Nigel, însă la rata asta vom pierde. Resursele lor sînt de o mie de ori mai mari ca ale noastre.

— Niște vești bune n-ai?

Amîndoi tăcură și priviră cum *A doua șansă* intră în luptă deasupra lui Anshun.

— Haide, Tu Lee, haide..., șopti Nigel.

Încercă să-și suprime neliniștea pe care o simțea pentru tînăra lui descendentă. În clipele acestea nu-și putea permite distrageri emoționale.

Alte sute de proiectile coborau peste Wessex, iar Alan nu avea suficienți aeroboți ca să acopere regiunile îndepărtate. Orașele risipite peste terenurile agricole de dimensiuni continentale fură rase de pe fața pămîntului în locurile unde bombele Dysonilor cădeau nestînjenite.

— Futu-le neamu-n cur! mîrîi Alan. Cu ce-i puteau amenința oamenii ăia?

— Întrevezi vreun șablon de atac? întrebă Nigel pe IC. Există o strategie? Sau încearcă pur și simplu să ne distrugă pe toți?

— Planetele selectate sugerează o dublă abordare a țintelor, răspunse IC. Cele douăzeci și trei de planete exterioare sînt capete de pod puternice în Commonwealth, iar Wessex, care are porți spre planete din spațiul de fază II, le-ar permite să ocupe un procentaj enorm din teritoriu, practic eliminînd Commonwealthul ca entitate unică, mai ales dacă reușesc să ocupe și Pămîntul.

— Nu vor cuceri niciodată gara Narrabri, replică Nigel tăios. De asta răspund eu.

— Ei nu ne pot ști reacția exactă, continuă IC. Pentru ei este o acțiune de explorare în aceeași măsură ca și pentru noi. Obiectivul protejării lui Wessex este logic. Ei își pot permite să piardă în aventura asta, dar, în cazul în care capturează porțile din Narrabri, vor putea pătrunde pe șaizeci de planete dezvoltate.

— De ce dracu'? Ce vor de la noi?

— Judecînd după țintele bombardamentelor, deducem că doresc să obțină cît de multă infrastructură umană este posibil. Sînt gata să elimine zonele populate mai mici, pentru a le cîștiga pe cele mari. Chiar dacă ar fi respinși imediat, majoritatea supraviețuitorilor de pe douăzeci și trei de planete va trebui evacuată. Terenul din jurul orașelor este zgură radioactivă, recoltele sînt distruse și clima a fost afectată. Fără un volum gigantic de retro-formare foarte costisitoare, planetele se află în pericolul de a-și pierde statutul U-congruent.

— Futu-i maica mă-sii! mormăi Nigel. E genocid.

— Posibil.

— Hristoase! exclamă Alan. Au prins-o!

Nigel privi prin radar și senzori optici cum *A doua șansă* acceleră curajos de pe orbită, străduindu-se să scape de găurile-de-vierme Dyson ce o înconjurau. Rachetele cu plasmă strălucitoare ale navei se stinseră în spatele unui furnal nuclear de particule elementare care se întindea pe cinci sute de kilometri.

— Futu-i maica mă-sii, repetă Nigel. *Tu Lee, te-ai luptat magnific! Sînt mîndru de tine. Iar rîsetul tău îl voi mai auzi!*

— Îmi pare rău, Nigel, zise Alan.

— Nu putem sta locului și s-o-ncasăm în felul ăsta, spuse Nigel. Trebuie să le-arătăm că putem răspunde în același fel.

— Amiralul Kime a ordonat joncțiunea navelor de război, anunță IC.

— Fac prinsoare că nemernicii ăia de Dysoni se cacă pe ei de frică. Hopa, trei nave se-ndreaptă spre ei!

Aeroboții de pe Wessex distruseră altă salvă de proiectile. Dysonii păreau să fi încetat bombardamentul orășelelor

ce presărau restul planetei. Acum Narrabri și districtele sale exterioare erau pur și simplu potopite de atacuri.

— N-o să puneți voi mîna pe gara mea! rosti Nigel ferm.

Deschise linii de comandă direct în mașinăriile generatoare de găuri-de-vierme a trei porți din gara Narrabri. Accesă stocarea de siguranță a memoriei sale și amintirile vechi se ridicară într-o rețea neurală artificială, oferindu-i toate cunoștințele pe care le deținuse vreodată despre materie exotică, inversori energetici, supergeometrie și matematic cuantică. Apelă la toate, încărcînd directive noi în mașinăria care genera găuri-de-vierme ce duceau către Louisiade, Malaita și Tubuai.

Limitatorii și amortizoarele reactive își porniră alarmele. Nici chiar sistemul lui de control nu putea să manipuleze simultan trei găuri-de-vierme.

— Aș avea nevoie de o mînă de ajutor aici, îi spuse IC-ului.

— Foarte bine.

Nigel suspină ușurat. Nu puteai ști niciodată cînd IC ți se alătura sau cînd prefera să urmărească fără să se implice. Bănuia că invazia aceasta putea să fi tulburat pînă și gigantica inteligență artificială; la urma urmelor, Vinmar se găsea din punct de vedere fizic în spațiul Commonwealth.

Beneficiind de IC ca interpret și servomotor, rolul lui Nigel fu ridicat la rang executiv. Sub conducerea sa, IC reformă structura cuantică internă a celor trei găuri-de-vierme pe care le concepuse bărbatul. Retrase ieșirile de la porțile lor îndepărtate, transformîndu-le în fisuri cu capetele deschise, care se răsuceau prin continuumul spațio-temporal.

O gaură-de-vierme Dyson reapăru deasupra lui Wessex și Nigel izbi, controlul lui pseudo-telechinetic deplasînd iconurile cu viteză supersonică. Ieșirile celor trei găuri-de-vierme TSC se materializară în interiorul intrusei într-o intersecție transdimensională și creară o distorsiune masivă care propulsă oscilații gigantice în lungul țesăturii energetice a găurii-de-vierme. Energia din opt centrale nucleare din Narrabri fu pompată prin mașinăria porții

pentru a-i amplifica instabilitatea, împingînd-o înapoi spre capătul Dyson.

Gaura-de-vierme intrusă dispăru într-o implozie gravitațională teribilă, eliberînd o rafală de radiații ultradure. Nigel așteptă, scanînd cu hisradarul spațiul de deasupra lui Wessex. Dysonii aveau patruzeci și șapte de găuri-de-vierme ce apăreau și dispăreau din spațiul real. Avertizările dinspre poarta Malaita răsunau asurzitor, prevenindu-l că alimentarea mașinăriei era întreruptă pentru a împiedica alte avarii; suprasarcinile de energie pe care le împinsese pe acolo arseseră o mulțime de componente.

— A mers! anunță el.

— Bineînțeles, răspunse IC.

— Le poți distruge și pe celelalte? întrebă Alan.

— Hai să vedem.

***

În măsura în care așa ceva era posibil, LuminăDimineațăMunte simți o scurtă îngrijorare cînd își aranjă gîndurile înainte de lansarea expansiunii. Commonwealthul străin reprezenta o necunoscută considerabilă, în ciuda memoriilor Bose. Acestea își aminteau că trăiseră acolo, își aminteau cum era societatea, dar aveau doar noțiuni vagi despre capacitățile ei industriale și militare. Asta cauza îngrijorarea.

În apropiere de sistemul natal Prim existau cîteva stele cu planete ce-i puteau susține formele de viață. LuminăDimineațăMunte deschisese deja găuri-de-vierme în opt sisteme stelare, expediind sute de milioane de mobili pentru a începe colonizarea. Planetele ce puteau susține viață erau mult mai ușor de populat decît sateliții reci și fără atmosferă și asteroizii morți din sistemul său natal. Nu necesitau mașinării care să protejeze noile colonii de un ambient neprietenos și erau mai ieftin de colonizat. Grupări de stabili amalgamau deja pe noile planete, integrîndu-se cu principalele rutine de gîndire ale lui LuminăDimineațăMunte. Într-o ametitoare anticipare a viitorului, el se extinsese pe sute de ani-lumină.

Cîndva asta putea să fi fost suficient. Pînă și primul său mare inamic, cel necunoscut, ar fi avut greutăți în ridica bariere în jurul atîtor stele. În galaxie existau însă mai mulți inamici. LuminăDimineațăMunte putea să prevadă ce se va întîmpla cînd expansiunea sa va întîlni obstacolul oamenilor și al teritoriului lor. Două forme de viață incompatibile și-ar fi disputat aceleași planete și stele. LuminăDimineațăMunte știa că ei nu puteau coexista în mod pașnic. De fapt nu vedea cum, finalmente, ar fi putut îngădui oricărui alt străin să împartă galaxia, deoarece la urma urmelor numărul stelelor din ea era finit. Acum știa — le putea uni pe toate prin intermediul găurilor-de-vierme, putea deveni omniprezent și astfel își garanta nemurirea. Nu conta cîte stele mureau sau deveneau nove, fiindcă el avea să rămînă viu. Iar primul obstacol îl reprezenta Commonwealthul, plin cu oameni independenți periculoși și cu mașinăriile lor superb de avansate.

LuminăDimineațăMunte deschise o mie o sută patru găuri-de-vierme, țintind coordonatele stelare provenite din memoriile Bose. Unele ieșiră imediat lîngă țintele lor, altele pe aproape, iar cîteva la o jumătate de an-lumină sau mai departe. Senzori fură trimiși prin ele să colecteze date poziționale; informațiile respective fură utilizate pentru perfecționarea hărții stelare, fixînd stelele Commonwealthului. Ieșirile găurilor-de-vierme fură realiniate în jurul planetelor țintă inițiale. LuminăDimineațăMunte era interesat să afle dacă memoriile Bose aveau dreptate în privința șabloanelor de colonizare umană; oamenii nu foloseau nici pe departe așa cum ar fi trebuit planetele pe care le colonizau. Numărul lor total abia ar fi ajuns să acopere o planetă, cu atît mai puțin cîteva sute. Individualitatea era o slăbiciune teribilă, care le multiplica lăcomia colectivă.

Proiectile de bombardament fură lansate prin găurile-de-vierme către zonele populate mai mici și spre perimetrul celor mai mari. LuminăDimineațăMunte găsi apoi alte ținte — senzorii cuantici umani, rețelele de comunicații, sateliții și grilele energetice — și-și dirijă proiectilele

într-acolo. Intenționa să-i elimine pe oameni, dar să le păstreze relativ intacte centrele industriale. Pe cei care supraviețuiau intenționa să-i alunge din clădirile lor pe terenurile nefolosite.

Cîmpuri de forță se ridicară peste orașe. LuminăDimineațăMunte nu se așteptase la ceva, memoriile Bose nu știuseră acest detaliu. Nu putea deschide găuri-de-vierme în interiorul lor. De la distanța uriașă de la care opera, poziționarea lor la două mii de kilometri de o planetă era maximumul de precizie pe care-l putea atinge. Pentru ieșiri exacte, avea nevoie de porți care să ancoreze găurile-de-vierme.

Mașinării mici, aeroboți, se înălțară în jurul orașelor, lansînd proiectile. LuminăDimineațăMunte nu avu alternativă și spori numărul de proiectile pe care le expedia, dirijîndu-le pentru a produce cît mai multe distrugeri.

Cînd deschise găurile-de-vierme deasupra planetei principale Wessex, întîlni o rezistență chiar și mai mare. Putea să vadă de sus megalopolisul format în proporție de două treimi din facilități industriale. Scara aceea depășea majoritatea propriilor sale colonii planetare, iar eficiența sistemelor umane, cu controlerele lor electronice, întrecea orice obținuse vreodată LuminăDimineațăMunte.

O navă stelară umană zbura deasupra lui Anshun, nimicind zeci de proiectile de bombardament. Răspunsul lui LuminăDimineațăMunte fu standard — spori numărul proiectilelor. Cînd nava umană începu să intre și să iasă din propria ei gaură-de-vierme, LuminăDimineațăMunte dirijă mai multe grupări de stabili să se focalizeze asupra propriilor sale mecanisme generatoare de găuri-de-vierme, modificînd compoziția energiei astfel ca să acționeze ca inhibitor. Zeci de mii de stabili suplimentari se concentrară asupra problemei, ducîndu-i capacitatea de control la limita absolută. După ce nava stelară fu restricționată în spațiul real, lansă o salvă copleșitoare de proiectile.

Ceva se întîmpla cu o gaură-de-vierme de deasupra lui Wessex. Energia năvălea în lungul țesăturii distorsiunii, supraîncărcînd mecanismul generator ce fusese construit pe unul dintre cei patru asteroizi gigantici aflați pe orbita

găurii-de-vierme interstelare în punctul de escală. Explozia rezultată distruse turnul de stocare a proiectilelor și ajunse pînă la escadrila de nave care aștepta deasupra lui.

LuminăDimineațăMunte își examină rapid memoria asociată evenimentului. În timp ce o făcea, alte două găuri-de-vierme colapsară și retururile distruseră generatoarele. LuminăDimineațăMunte înțelese că erau supraîncărcate de o forță externă. Comută la problemă și mai multe cuiburi de grupuri de stabili, sporind energia spre generatoarele rămase și contracarînd alte cinci tentative de destabilizare.

Lupta progresă într-o înfruntare de capacități energetice. LuminăDimineațăMunte își alimenta găurile-de-vierme de la discurile extractoare de flux de magmă lansate în corona stelei în punctul de escală și transfera energia indusă către asteroizi prin intermediul unei găuri-de-vierme mici. Chiar și la output maxim, exista totuși o limită energetică în privința volumelor pe care le puteau manipula generatoarele găurilor-de-vierme, iar oamenii își schimbau metodele de atac cu o viteză pe care n-o putea egala, modificînd în cîteva nanosecunde șabloanele de interferență și amplificările de rezonanță. În plus, se părea că ei puteau apela la energii nelimitate.

Alte douăzeci și șapte de generatoare de găuri-de-vierme fie explodară, fie se contorsionară în ruine topite. LuminăDimineațăMunte puse capăt încercării de a captura Wessex, dirijînd găurile-de-vierme rămase spre celelalte planete, unde nu existau interferențe. Pe majoritatea acestora rezultatele bombardamentelor erau dezamăgitoare, însă defensivele oamenilor erau împinse treptat înapoi de numărul copleșitor de proiectile. LuminăDimineațăMunte stopă bombardamentele și-și expedie primele nave în Commonwealth.

Cu totul, strînsese o flotă de patruzeci și opt de mii de nave pregătite pentru etapa preliminară a expansiunii.

***

Centrul display-ului tactic al lui Wilson devenea tot mai ticsit. Imaginea spectrală a lui Elaine Doy însăși i se

alăturase, împreună cu Nigel Sheldon, prezența lor fantomatică conferind ordinelor lui autoritate executivă supremă... cu condiția de a nu interveni. Pentru consiliere tactică și tehnologică, în spatele lui Wilson pluteau hologramele lui Tunde Sutton și Dimitri Leopoldovici.

În clipa de față, amiralul și-ar fi dorit cel mai mult un prezicător, un mediu autentic care să-i poată spune ce va urma sau cel puțin să facă o estimare apropiată de realitate. Priveau ultimul proiectil Dyson lansat spre cele douăzeci și una de planete asediate; lui Wilson asta i se părea de rău augur, însă toți ceilalți erau în culmea fericirii. Wessex distrusese cu succes găurile-de-vierme extraterestre, dar Olivenza și Balya dispăruseră din unisferă cînd cîmpurile de forță ale gării lor fuseseră străpunse. Gara planetară TSC de pe Anshun își închisese porțile de conectare.

— Nu poți supraîncărca și celelalte găuri-de-vierme Dyson? îl întrebă Doy pe Nigel, doritoare de alte victorii.

— Am ars optsprezece generatoare de găuri-de-vierme pentru a distruge treizeci din ale lor, răspunse bărbatul. Socotește și singură... Raportul nu-i îmbucurător. Fără găuri-de-vierme, nu mai avem Commonwealth. Oricum, mă îndoiesc că în clipa de față am avea suficiente rezerve energetice.

Wilson nu spuse nimic. Privise neajutorat cum Sheldon absorbise tot mai multă energie din grila Commonwealthului. Toate planetele 15Mari comutaseră pe trapele d-zero de rezervă, pe măsură ce le fuseseră solicitate generatoarele nucleare. Pămîntul cunoscuse o pană energetică fără precedent atunci cînd Sheldon deviase întregul output al Lunii pentru a-i susține bătălia de deasupra lui Wessex. Toate planetele din spațiul de fază I și II suferiseră pene de curent parțiale și totale cînd generatoarele lor fuseseră chemate să-și aducă obolul. Pentru o vreme fusese extrem de riscant și cîmpurile de forță ale cîtorva orașe pîlpîiseră alarmant din cauza pierderilor energetice. În clipa de față toți erau preocupați să-și reîncarce facilitățile de stocare.

Fusese o luptă disperată, deși, Wilson trebuia s-o recunoască, nu existase alternativă. Dacă Dysonii ar fi ales

momentul acela pentru a lansa alt val de atacuri, rezultatele ar fi fost catastrofice. Amiralului nu-i mai rămăseseră decît rugăciunile adresate proniei.

— Crezi că au venit ca să ocupe planetele și să rămînă aici? întrebă Doy.

— Pentru moment, da, încuviință Wilson.

— Dumnezeule, la cîți bani ți-am dat...

— Îndeajuns pentru trei nave de război! se răsti Wilson. Nu sînt nici măcar sigur că astăzi ar fi fost de ajuns trei sute.

— Aeroboții și cîmpurile de forță au făcut o treabă foarte bună, rosti Rafael. Fără ei, distrugerile ar fi fost considerabil mai mari.

— Însă victimele..., zise Președinta. Dumnezeule, am pierdut două milioane de oameni!

— Mai mult, interveni Anna sobru. Mult mai mult.

— Și numărul lor va crește, rosti Wilson cu asprime deliberată. Dimitri, ne poți oferi ipoteze asupra următoarei acțiuni?

— Ne-au slăbit rezistența, răspunse savantul rus. Urmarea logică este ocupația. Trebuie să fiți pregătiți pentru o invazie pe scară mare.

— Tunde, care este nivelul de prejudicii ecologice pe planetele atacate?

— Pe scurt — rău. Anshun a avut cel mai mult de suferit. Furtunile abia încep acolo. În cel mai bun caz, vor răspîndi precipitațiile radioactive peste toata planeta. Dysonii nu folosesc bombe cu fuziune curate. Decontaminarea va costa o avere, chiar dacă ar fi practică... ceea ce mă îndoiesc. Ar fi mai ieftin să-i evacuăm și să-i expediem pe toți pe o planetă nouă din spațiul de fază III. Celelalte planete sînt în diverse stadii de distrugere a climatului și de poluare nucleară. Ținînd seama de atitudinea generală a populației noastre față de problemele nucleare și ecologice, aș zice că oricum nimeni nu va mai dori să stea acolo.

— De acord, încuviință Wilson. Vreau să încep evacuarea azi.

— A tuturor planetelor? întrebă Doy. Nu pot fi de acord cu asta. Unde dracu' vor merge?

— La prieteni, rude, în hoteluri și tabere guvernamentale. Cui îi pasă? Asta nu-i problema mea. Trebuie să-i aducem pe toți supraviețuitorii de pe planetele acelea sub cîmpurile de forță, apoi să-i evacuăm. Vreau ca rezerviștii noștri militari să fie trimiși acolo pentru ajutor, toți ofițerii paramilitari, echipele de poliție de asalt tactic și aeroboții de care ne putem lipsi. Laolaltă, guvernele planetare au îndeajuns personal militar ca să formeze o armată rezonabilă. Doamnă Președinte, vreau să semnezi un decret executiv care să-i treacă sub comanda amiralului Columbia.

— Nu... nu sînt sigură...

— O să te susțin, rosti Nigel. O să te susțină și Dinastiile Intersolare. Wilson are dreptate, trebuie să acționăm!

— Poți deschide găuri-de-vierme în celelalte orașe de pe planetele acelea? întrebă Wilson. Va fi imposibil să-i transportăm pe toți în capitale.

— Porțile gării Narrabri nu sînt în cea mai grozavă stare, rosti Nigel, dar ne vom descurca. Oricum toată rețeaua de trenuri este-nchisă. Putem redirija porțile pe care le-am lăsat pe Wessex, dar nu pentru trenuri. Oamenii vor trebui să treacă pe jos sau în autobuze.

— Ce-i cu Olivenza și Balya?

— Putem folosi gaura-de-vierme a diviziei de explorare Anshun ca să restabilim contactul și să vedem dacă mai trăiește cineva.

— Găurile-de-vierme Dyson au încetat să-și schimbe pozițiile, anunță Rafael. Dumnezeule — uite-i că vin!

Radarul și senzorii vizuali arătau navele Dyson ieșind din găurile-de-vierme deasupra tuturor planetelor asediate.

— Dacă încep să asolizeze, spuse Dimitri, puteți uita de încercarea de a evacua pe cineva. Nu mai este timp. Va trebui să le atacăm centrul operativ, să le lovim găurile-de-vierme din partea cealaltă, unde sînt vulnerabile.

— În cît timp vor ajunge navele noastre la Anshun? întrebă Wilson.

— Două sînt deja la punctul de joncțiune, răspunse Anna. Peste opt ore va ajunge și ultima.

— Fir-ar a dracu'! Rafael, începe imediat evacuarea tuturor oamenilor din capitale. Măcar pe ei să-i salvăm.

— O să deschid găuri-de-vierme și în celelalte orașe protejate, spuse Nigel.

— Și oamenii dinafara orașelor? făcu Doy. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să facem ceva pentru ei!

— Vom vedea ce putem face pentru a fi de ajutor, spuse IC.

***

Mark avu nevoie de patruzeci de minute, dar în cele din urmă izbuti să pună în mișcare camioneta Ables. Se arseseră o sumedenie de circuite, chestii pe care izbuti să le șunteze ori să le înlocuiască cu improvizații. În acel timp Liz și Carys împachetară, pregătind două valize cu haine și echipamentul de camping al familiei.

— Cred că cibersfera revine, zise Liz aruncînd ultima geantă în spatele camionetei. Matricea casei afișează un meniu de comunicare de bază.

— Matricea casei funcționează? întrebă surprins bărbatul.

Avariile fuseseră multiple, și nu doar de natură electronică. Majoritatea ferestrelor implodaseră, pînă și cele cu foaie triplă. Efectul suflului asupra casei lor însemnase pentru ei un șoc la fel de mare ca vederea exploziei și infinit mai tulburător. Toate camerele păreau devastate în mod deliberat și plin de răutate.

Mark bănuia totuși că scăpaseră mai ușor decît majoritatea oamenilor. Locuința lor din coral-uscat era formată numai din domuri și frontul distructiv al undei de șoc lunecase peste suprafețele curbilinii, în vreme ce pereții verticali și netezi ai altor case recepționaseră impactul din plin. Bărbatului îi venea greu să privească spre podgorii; aproape toate vițele fuseseră rupte și trîntite la pămînt. Din cîte putea să vadă, la fel se întîmplase în toată Valea Ulon.

— N-am putut să interfațez, spuse Liz, însă monitorul de rezervă din camera utilitară n-a fost distrus, așa că am putut scrie cîteva comenzi. Nouăzeci la sută din sistem s-a bușit și n-am putut rula programul de reîncărcare și autoreparare. Mai există doar protocolul de operare al rețelei, care-i conectat în mod clar la nodul văii. Cablul este fibră optică și poate rezista la chestii mult mai păcătoase.

— Ai încercat să apelezi pe cineva?

— Sigur că da. Mai întîi pe Dunbavand și Conant. Nimic... După aceea am încercat la Primărie, ba chiar și la Casa Neagră. N-a răspuns nimeni.

— Poate că nu și-au dat seama că sistemul se reconstruiește. Va dura destul, chiar și cu algoritmii genetici restructurînd în jurul avariilor.

— Probabil că n-o să observe niciodată, dacă inserțiile lor sînt date peste cap ca ale noastre. Cine mai știe să lucreze la o tastatură în ziua de azi?

— Eu! anunță Barry.

Mark își trecu brațul în jurul fiului său. Chipul băiatului era mînjit de praf și lacrimi, dar părea să-și revină din șoc.

— Asta pentru că tu ești un tip grozav, îi spuse.

— Se înnorează, zise Carys.

Privea către nord, unde fuioare lungi de vapori albi lunecau jos și repede peste Dau'sing. Semănau cu niște sulițe de puf scămoșat îndreptate spre rămășițele acoperite de smog ale Regenților.

Liz îi privi neliniștită.

— În scurt timp va ploua, comentă ea. Va ploua cu găleata. Se întoarse spre Mark: Așadar, încotro?

— Poarta este foarte departe, spuse bărbatul.

— Dacă mai există așa ceva, zise Carys. S-au folosit de o bombă nucleară ca să distrugă o stație detectoare îndepărtată, așa că Dumnezeu știe cu ce-au atacat gara TSC... Iar autostrada este o rută foarte lungă și foarte expusă. După aceea ar trebui să traversăm oceanul.

— Nu există altă cale de ieșire, clătină Mark din cap.

— Trebuie să vedem și ce s-a-ntîmplat cu ceilalți, interveni Liz. Vreau mai mult ca orice să-i ducem pe copii într-un loc ferit, dar trebuie să aflăm ce înseamnă „ferit". În clipa asta nu sînt deloc convinsă că am fi protejați de cealaltă parte a lui Dau'sing.

Mark ridică ochii către cer și simți pe neașteptate teamă față de ceea ce văzu. Pînă atunci nu-și dăduse seama cît de expuși erau.

— Și dacă... ei vin?

— Aici? pufni Carys. Scuzați-mă, oameni buni, dar... treziți-vă! Randtown nu-i tocmai centrul strategic al Universului. Fără stația detectoare, nu mai înseamnă absolut nimic.

— Probabil că ai dreptate, încuviință Mark. Bun — pornim spre oraș și pe drum vedem și ce s-a-ntîmplat cu vecinii.

— Asta cred că-i planul cel mai bun, îl susținu Liz. Trebuie să știm ce se-ntîmplă pe restul Elanului și în Commonwealth. Dacă guvernul va încerca vreun contact, o va face în oraș.

— Dacă mai există guvern..., observă Carys.

Liz o sfredeli cu privirea.

— O să existe.

— Sus în camionetă! îi anunță Mark pe copii, care suiră fără un cuvînt pe bancheta din spate.

La fel de tăcută, Panda sări repede după ei. Bărbatul fu cît pe aici să dea cățeaua jos, apoi renunță. Aveau nevoie de orice fărîmă de confort de care se mai puteau bucura. Toți...

— Vin după voi, spuse Carys.

— Bine. Menține deschisă matricea palmară.

Găsiseră în casă trei modele vechi care fuseseră închise cînd EMP-ul se revărsase prin vale. Pentru Mark fusese destul de simplu să le modifice programele, astfel încît să poată fi utilizate ca mijloace simple de comunicare, cu raza de acțiune de vreo opt kilometri.

Carys flutură din braț, făcîndu-le semn să fie liniștiți, și porni către MG. Spre completa surpriză și respectul

invidios al lui Mark, sistemele automobilului sport rămăseseră intacte după EMP.

— Ar fi bine să iei asta, zise Liz și-i întinse pușca lui de vînătoare, un laser de mare putere cu lunetă focalizatoare în condiții de lumină slabă. Am verificat-o și mai funcționează.

— Bravo! Bărbatul aruncă o privire furișă și vinovată spre copii. De ce o luăm?

— În momentele de stres, oamenii se pot comporta violent. În plus, eu n-am convingerea lui Carys că Dysonii ne vor lăsa în pace.

Își desfăcu jacheta și-i arătă pistolul ionic pe care-l purta într-un toc de umăr.

— Să dea dracii! Pe-ăsta de unde-l ai?

— De la un prieten. Mark, locuim aici singuri pe o rază de mulți kilometri, iar în timpul zilei tu nu ești deloc acasă.

— Totuși... o armă!

— Sînt pur și simplu practică, scumpule. Fetele trebuie să știe să-și poarte singure de grijă.

— Da, aprobă el năuc.

Cumva, lucrul acesta nu mai părea important azi. Ba chiar era aproape bucuros că Liz avea arma aceea. Sui la volan și porni pe drumeagul lung spre șoseaua principală din vale.

***

Randtown rămăsese în picioare. În general... Lanțul Regenților deviase în sus grosul exploziei, totuși undele teribile de presiune ce năvăliseră din munți ajunseseră fără greutate la oraș.

Plăci din materiale compozite și metal fuseseră contorsionate și smulse din toate clădirile. Dreptunghiurile boțite erau risipite peste tot, pe străzi sau înfipte în alte clădiri. Cele mai ușoare pluteau în Trine'ba. Straturi groase de izolații fluturau din grinzile dezgolite ale structurilor de rezistență. Acoperișurile erau cadre scheletice, aproape complet lipsite de panouri solare. Scînteierea era însă cea

mai stranie. Întregul oraș sclipea sub un înveliș de curcubeie prismatice. Absolut toate ferestrele din Randtown fuseseră sparte, proiectînd aschii și granule în jerbe prelungi care căzuseră pe trotuare și străzi, ca și cum s-ar fi spart saci plini cu diamante.

Mark opri camioneta pe Low West Street, la nici două sute de metri de autostradă.

— Dumnezeule, atîta sticlă nu crezusem că există nici chiar pe toată planeta!

— Anvelopele pot rezista? întrebă Liz.

Privea în lungul străzii, încercînd să zărească vreun om. Spre centrul orașului, trîmbe de fum se ridicau peste acoperișurile sparte.

— Ar trebui... Sînt din cauciuc celular umplut cu gel.

— Bine atunci. Liz ridică matricea palmară la buze. Carys, intrăm! MG-ul poate face față?

— Dacă n-o să facă, producătorul o s-aibă o discuție tare neplăcută cu avocații mei.

Mark se aplecă pe fereastră și privi înapoi. David și Lydia Dunbavand erau pe platforma din pate, așezați peste sacii cu echipamente de campare, iar cei trei copii ai lor se înghesuiseră în MG cu Carys. Vehiculul 4x4 al lui Conant juca rol de ariergardă; pînă ajunseseră la locuința lor, Yuri îl pusese în funcțiune.

— Intrăm! le strigă Mark.

David își ridică bagheta maser.

— Am înțeles, sîntem cu ochii-n patru.

Mark clătină din cap și apăsă pedala accelerației. Ce naiba era cu armele astea pe care oamenii le fluturau în momentele de dezastru? Camioneta avansă încetișor și roțile mari trosniră pe învelișul de cristale al drumului.

Pe măsură ce se apropiară de centru, întîlniră locuitorii orașului. Aproape toți cei aflați la exterior în momentul exploziei fuseseră răniți într-un grad sau altul. Pietonii de pe trotuare fuseseră grav accidentați de panourile din pereți ce zburaseră prin aer. Cei care evitaseră panourile fuseseră prinși în mod inevitabil în bombardamentul ca de alice al cioburilor de sticlă. Mulți fuseseră loviți de ambele.

În capătul de sus al lui Main Mall, strada era complet blocată de vehicule. Mark trase frîna de mînă și coborîră toți.

— Pe Panda o lăsăm înăuntru, le spuse Liz copiilor. Nu poate să calce pe cioburile astea, pentru că și-ar face ferfeniță labele.

Cățeaua începu să latre cu jale imediat ce se îndepărtară de mașină.

Jumătate din clădirile de pe Main Mall erau înclinate sub unghiuri periculoase; ferocitatea undei de șoc forțase traversele structurilor de rezistență dincolo de încărcarea maximă. În momentul exploziei, centrul comercial al orașului fusese în plină activitate — cafenelele ticsite de oameni care prînzeau tacticos, mesele de pe trotuare complet ocupate, străzile pline de plimbăreți.

— Doamne Dumnezeule..., icni Mark.

Se simțea ametit și gata să leșine, simțind nevoia de a se prinde de cel mai apropiat perete curbat pentru a-și reveni.

Nu era vorba de oamenii care zăceau întinși. Nici de echipele care se străduiau să elibereze victimele prinse sub dărîmături. Nici de voluntarii care bandajau tăieturile și sfîșieturile. Ar fi putut face față chiar și gemetelor și țipetelor teribile. Sîngele însă îl îngrozea. Sîngele acoperea tot. Dalele trotuarelor nu erau nici măcar vizibile prin fluidul roșiatic care se închega și care cursese pe toată lungimea pantei. Mormanele de cioburi erau îmbibate în sînge. Pereții deformați erau mînjiți în configurații atroce de stropi care se înnegriseră deja. Oamenii erau impregnați de sînge, pielea, hainele... Aerul era înecăcios cu duhoarea acră a sîngelui.

Bărbatul se îndoi din mijloc și vomită peste cizme.

— Înapoi! porunci Liz copiilor. Haideți, înapoi la mașină!

Îi împinse pe copii, iar Lydia și David se grăbiră s-o ajute. Sandy, Ellie și Ed plîngeau. Barry și Will păreau gata să izbucnească în lacrimi. Adulții formară un mic paravan protector și-i îmboldiră cu blîndețe.

— Vedem noi dacă s-a organizat ceva pe-aici! strigă Carys după ei.

— Bine, încuviință Liz străduindu-se să-și înăbușe propria repulsie. Rămînem în contact.

— Tu ești bine? îl întrebă Carys pe Mark.

— Nu, nu sînt, fir-ar a dracu'! Se șterse la gură cu mîneca. Iisuse!

Șocul îl înghețase. Nu se așteptase la așa ceva. Sfîrșitul lumii ar fi trebuit să fie definitiv, un neant infinit. Ar fi fost o binecuvîntare, dar în locul ei trebuiau să îndure consecințele — o lume plină de durere, suferință și sînge.

— O să-ți revii, comentă Carys cu indiferență. Trebuie. Haide, să vedem dacă putem da o mînă de ajutor!

Yuri Conant îl ajută pe Mark să se îndrepte. Nici el nu arăta prea bine. Olga își apăsa cu putere o batistă pe gură. Deasupra ei, ochii îi străluceau umezi.

Cei patru înaintară pe Main Mall, cu cizmele plescăind oribil la fiecare pas. Tot felul de lucruri li se lipeau de tălpi. Mark scoase o lavetă din buzunarul salopetei și o legă peste nas și gură.

— Mark? strigă o fată.

Era Mandy de la Two For Tea. Făcea parte dintr-un grup mic, strîns în jurul unui bărbat de vîrstă mijlocie al cărui picior fusese sfîrtecat. În jurul rănilor îi fuseseră înfășurate bandaje improvizate, care erau deja pătate. O schijă neregulată de metal ruginit ieșea prin pansamente, în mod evident înfiptă adînc în carne. O femeie se străduia să-l convingă să înghită calmante.

— Ai pățit ceva? o întrebă Mark.

Chipul fetei era mînjit de praf și stropi de sînge uscat, cu dîre de piele curată pe obraji acolo pe unde se prelinseseră lacrimile. Brațele și șorțul îi erau acoperite de sînge.

— Cîteva tăieturi. Nimic grav. De-atunci încerc să-i ajut pe oameni. Glasul îi tremură, gata să cedeze. Ce-i cu Barry și Sandy, au pățit ceva?

— Nu, sînt sănătoși. Acolo-n vale n-a fost chiar așa rău.

— Cu ce-am greșit, Mark? De ce ne-au făcut asta? Noi nu le-am făcut niciodată vreun rău.

Începu să plîngă și bărbatul o cuprinse cu blîndețe în brațe.

— N-am făcut nimic, o asigură.

— Atunci, de ce?

— Nu știu. Îmi pare rău.

— Îi urăsc!

— Ne puteți da o mînă de ajutor? întrebă unul dintre cei care se ocupau de rănit. Acum îl putem deplasa.

— Unde îl duceți? întrebă Carys.

— Spitalul funcționează. Au reușit să pornească un generator. Simon a luat conducerea.

— Unde-i?

— La două străzi mai încolo, răspunse Mark automat.

— Îl luăm noi, spuse Yuri.

În ciuda faptului că dispuneau de o targă improvizată, înaintară cu greu. Multe sfărîmături trebuiau ocolite, iar restaurantul chinezesc de la intersecția dintre Matthews și Strada 2 luase foc. Fără boți și pompierii voluntari, flăcările se întinseseră, amenințînd să se răspîndească la alte clădiri. Fură nevoiți să facă un ocol mare pe una dintre străduțele întortocheate ce se desprindeau din Matthews. Pe cînd mergeau, lumina se reduse treptat. Norii acopereau cerul, rotindu-se într-o formațiune ciclonică lentă cu centrul deasupra Regenților. Nori mai denși și negri se năpusteau iute dinspre orizont. Ploaia începuse deja să cadă în capătul îndepărtat al lui Trine'ba, ca o perdea lată ce înainta spre oraș. Măcar ar trebui să stingă incendiile, gîndi Mark.

Pe peluza din fața spitalului se adunaseră mulți oameni, care se traseră în lături fără chef pentru a lăsa grupul lui Mark să ducă targa. Înăuntru luminile erau aprinse și unele echipamente medicale funcționau. Secția Accidente era deja ticsită cu copiii și adulții grav răniți. Recepția fusese ocupată de cei cu răni profunde și traume provocate de hemoragii. Infirmiera de la intrare îi aruncă o privire scurtă bărbatului pe care-l aduseseră, îl declară a nu fi în stare critică și le spuse să-i găsească un loc pe hol. O echipă înarmată cu mături și lopeți continua să îndepărteze cioburile de sticlă de pe podelele lustruite. Mark găsi o

porțiune pe care tocmai o curățaseră și așezară pacientul acolo.

Cînd se ridică, Mark îl zări pe Simon Rand mergînd prin mijlocul holului, cu roba portocalie atîrnîndu-i ca o cîrpă ordinară. Pînă și el fusese lovit de cioburi. Avea o plastodermă pe mînă și alta pe ceafă. Alaiul lui era mai mic decît de obicei, dar continua să-l urmeze cu devotament. Lîngă el pășea o tînără îmbrăcată în blugi și bluză neagră. Era Mellanie Rescorai, fermecător de frumoasă în ciuda expresiei sobre și hotărîte care-i era întipărită pe chip. Mark nu fu surprins că nu avea nici măcar o zgîrietură.

Ea îl zări holbîndu-se și-i oferi un surîs scurt și trist.

— Ca să vezi, comentă Carys. Tocmai cînd credeai că mai rău de atît nu se poate.

Mark porni după Simon și Mellanie, urmat de Carys, Yuri și Olga. Simon ajunse la porticul din marmură crăpat și deformat de la intrarea în spital și ridică brațele.

— Oameni buni, veniți mai aproape, vă rog!

Lumea de pe peluză se adună în fața intrării. Multe căutături furioase și întunecate o ațintau pe Mellanie.

Fata privi mulțimea fără să clipească.

— Știu că nu sînt persoana cea mai populară din oraș în clipa asta, începu ea, dar am o conexiune cu unisfera. Ca să vă ofer o sinteză a celor ce se întîmplă: douăzeci și patru de planete din Commonwealth au fost atacate.

În vreme ce vorbea, Mark își ridică matricea palmară. Aceasta nu putu găsi o singură rută prin rețea spre ciber-sfera planetară, cu atît mai puțin către unisferă.

— N-ai nici o conexiune, murmură el.

Mellanie se întoarse la el. Tocmai terminase să le spună că Wessex respinsese atacul. Mîna ei se mișcă scurt, cu degetele fluturînd într-un ecou discret al interfeței vizuale. Brusc, matricea palmară a lui Mark căpătă o conexiune cu un nod al unisferei din Runwich; era de capacitate foarte redusă, doar atît cît să-i ofere funcțiile de bază.

— Sînt reporter, vorbi ea încet. Am inserții de alt nivel.

Asta era o aiureală. Mark știa cum funcționau rețelele, iar cuvintele fetei nu însemnau absolut nimic. Nu înțelegea totuși cum îi putuse asigura conexiunea aceea...

— În clipa de față, rosti Mellanie spre mulțime, Marina organizează evacuarea planetelor atacate. Gara TSC de pe Wessex își va deschide găurile-de-vierme rămase pentru toate comunitățile izolate. Inclusiv pentru noi. Este o operațiune dificilă, pentru că în capătul opus nu există o poartă, dar îi ajută IC.

Simon făcu un pas în față.

— Oameni buni, va fi dureros să plecăm, știu, însă acum și aici trebuie să înfruntăm realitatea. Spitalul nu poate face față. Planeta continuă să fie supusă unor atacuri de diverse intensități. Nu vă gîndiți la operațiunea aceasta ca fiind o evacuare, ci o regrupare — nimic altceva. Eu mă voi întoarce. Îmi voi reconstrui casa și sper că mă veți însoți.

— Cînd plecăm? întrebă Yuri. Cît timp avem la dispoziție?

— Marina alcătuiește o listă, răspunse Mellanie. Trebuie să ne asigurăm că atunci cînd se va deschide gaura-de-vierme toți cei din împrejurimi vor fi aici și vor fi gata de plecare. Vom trece toți odată.

— Ce poziție avem pe listă? strigă un glas din mulțime.

Mellanie îl privi încordat pe Simon.

— Sîntem numărul opt sute șaptezeci și șase, spuse bărbatul.

Oamenii amuțiră. Pînă și Mark se simți abandonat. Important era totuși că exista o cale de ieșire. Ceru matricei palmare să verifice dacă ocupau într-adevăr poziția aceea pe listă.

— Uită-te la prietena ta, vorbi Carys cu ochii fixați asupra Mellaniei. Primește vești rele.

Mark privi la timp pentru a o vedea pe Mellanie întorcîndu-se pe jumătate dinspre mulțime și ascunzîndu-și fața de oameni. Ochii i se dilataseră. Șopti o vulgaritate și-l trase pe Simon de robă. Cei doi începură să discute repede.

Mark îi ceru matricei palmare să urmărească toate informațiile oficiale despre situația curentă de pe Elan.

— Nu există date disponibile, sosi răspunsul sec.

Simon ridică din nou brațele cu un gest rugător spre mulțimea care-i urmărise neliniștită consultarea cu Mellanie.

— O ușoară schimbare de plan, strigă el acoperind murmurele iritate. Trebuie să ieșim imediat din oraș. Dacă aveți un vehicul care funcționează, vă rog să vă îndreptați către autogară. Vom pleca în convoi spre Mlaștina Înaltă. Gaura-de-vierme va fi deschisă acolo. Voi ruga toate persoanele apte să ajute la transportul răniților la autogară. De asemenea, apelez la persoanele cu cunoștințe tehnice să se prezinte la biroul mecanic al autogării, pentru a porni autobuzele.

— De ce? se auziră mai multe glasuri.

— Ce se-ntîmplă?

— Spune-ne, Simon!

— Spune-ne!

Mellanie înaintă un pas.

— Vin Dysonii, rosti ea simplu, și arătă cerul dinapoia lor.

Mulțimea se întoarse la unison și privi norii negri de ploaie de deasupra lui Trine'ba. Două pete alb-fluorescent se distingeau clar, ca și cum îndărătul plafonului noros ar fi existat o pereche de sori. Petele se măreau și deveneau tot mai luminoase.

***

Era cea mai grozavă emisiune pe care o avusese în toate viețile ei. Alessandra Baron nu știa dacă ar fi putut să existe altceva care să se ridice la cota de interes a transmisiunii în direct a unui atac extraterestru. Din fericire, avusese prezența de spirit să-și schimbe rochia într-un costum gri elegant pe care garderobierele ei îl aveau pregătit pentru dezastre și vești proaste. Acum stătea sigură pe sine în spatele biroului din studio, perfectă ca moderator, în timp ce hologramele analiștilor, politicienilor și ofițerilor de Marină apăreau și dispăreau pentru a-i răspunde la întrebări. Între acestea erau intercalate transmisiuni în direct de pe planetele atacate — acolo unde Bunny,

producătorul emisiunii, putea stabili o conexiune acceptabilă. Faptul că unisfera putea fi afectată, că sistemul de comunicații pe care ea îl luase de bun în toate viețile ei își pierduse brusc universalitatea și garantarea, o tulburase pe Alessandra aproape la fel de mult ca exploziile nucleare, deși își păstră permanent o expresie profesionist impasibilă. Iar șocantele pene de curent cauzate de alungarea găurilor-de-vierme Dyson de la Wessex îi aduseseră pe toți și mai aproape de bătălie, asigurîndu-le senzația implicării.

În biroul de producție, Bunny rula multiple fluxuri paralele de informații pentru cei care accesau, rezumînd evenimentele de pe toate cele douăzeci și patru de planete. Fluxurile pentru Olivenza și Balya erau înfricoșător de goale și erau așa de multă vreme. Vederea virtuală a Alessandrei îi oferea o grilă de imagini de impact de la diverși reporteri îndeajuns de ghinioniști pentru a fi în apropierea liniei frontului. Cîmpuri de forță peste orașe, învăpăiate constant de opalescență tremurătoare, respingînd fie sfărîmături, fie un uragan radioactiv urlător... Reporteri îndeajuns de nesăbuiți ca să stea lîngă cîmpurile de forță pentru a arăta noile pustiuri din exterior: cratere straniu de netede, cu bazine strălucitoare, înconjurate de teren plat care devenise un deșert de carbon negru... Apoi dramele umane, interviuri cu locuitori terifiați, abia coerenți, care nu-și puteau stăpîni plînsul. Cei din districtele exterioare, care ajunseseră la timp în interiorul cîmpului de forță. Cei ale căror familii și prieteni rămăseseră undeva afară. Suferințele, durerile și furia tuturor erau întrețesute cu măiestrie într-o tapiserie care asigura prezența neîntreruptă a celor care apucaseră s-o acceseze.

Bunny și Alessandra insistau într-o direcție, difuzînd cu regularitate aceeași întrebare esențială: Unde era Marina? Prezentau cu regularitate explozia spectaculoasă de luminozitatea unei nova în care *A doua șansă* pierise în bătălia de deasupra lui Anshun.

Transmisiunile de pe planetele asaltate o făceau pe Alessandra să fie recunoscătoare că se afla în siguranță

pe Augusta, la sute de ani-lumină în spatele liniei frontului. Îl consultă în această privință pe Ainge, un analist de la Institutul StPetersburg pentru studii strategice, a cărui hologramă stătea lîngă ea.

— Mi se pare semnificativ faptul că atacă doar planetele noastre cel mai apropiate de Dyson Alfa, spuse Ainge. Implică o limită de distanță a generatoarelor găurilor-de-vierme.

— Totuși Wessex se află la o sută de ani-lumină în interiorul granițelor spațiului de fază III, observă Alessandra.

— Este adevărat, însă din punct de vedere tactic tentativa de capturare merita riscul costurilor implicate. Dacă ar fi avut succes, am fi pierdut o porțiune considerabilă din spațiul de fază II, ceea ce aproape că ar fi garantat înfrîngerea noastră finală. Și așa vom avea dificultăți în a contraataca. Știm resursele de care dispun ei; s-ar putea să nu mai recîștigăm niciodată acele douăzeci și patru de planete.

— Credeți că putem cîștiga acest război?

— Astăzi, nu. Avem nevoie de o regîndire radicală a strategiei. Avem de asemenea nevoie de timp, care este un factor dictat în mare parte de Dysoni.

— Marina afirmă că navele ei de război au pornit spre planetele atacate, pentru a le ajuta. Cum le apreciați șansele?

— Aș avea nevoie de mai multe informații înainte de a vă putea oferi o evaluare realistă. Totul depinde de nivelul de protecție al găurilor-de-vierme Dyson. Amiralul Kime trebuie să trimită prin una o navă de război care să le atace punctul de escală intermediar. Acesta este unicul mod pentru a-i încetini.

Bunny o anunță pe Alessandra că Mellanie apăruse on-line.

— Crezusem că Randtown a ieșit din cibersfera Elanului, se încruntă Alessandra.

— Așa-i, dar ea a găsit o cale.

— Isteață fată! Are ceva interesant?

— Oh, da! Îi ofer acces în direct. Fii pe fază!

Alessandra văzu o imagine nouă care îi apăru în grila vederii virtuale și trecu pe prima poziție a fluxului de difuzare.

Mellanie se găsea într-un fel de autogară deschisă, o suprafață mare și pătrată de asfalt, care avea pe o latură o sală de așteptare pentru călători. Toate ferestrele clădirii fuseseră sparte, stîlpii de susținere erau îndoiți și jumătate din acoperișul colector solar dispăruse. În ciuda luminii puternice din exterior, o ploaie torențială se revărsa de pe cerul înnorat. Potopul interminabil făcea și mai mizerabilă viața sutelor de oameni care roiau prin autogară. Era un exod pe scară mare. Cozile începeau de la un ambuteiaj de autobuze staționate; persoanele sănătoase fuseseră cuplate cu cele cu răni moderate, pentru a le ajuta. Patru autobuze fuseseră transformate în ambulanțe improvizate prin demontarea scaunelor, care după aceea fuseseră aruncate într-un maldăr lîngă sala de așteptare pe jumătate năruită. Primii erau îmbarcați cei grav răniți, întinși pe tărgi rudimentare; mulți erau în stare foarte proastă și fuseseră tratați în modul cel mai primitiv, cu rănile bandajate cu fîșii de țesătură rupte din haine, nici măcar cu plastoderme.

În jurul panourilor de acces deschise în flancurile autobuzelor erau îngrămădiți mecanici care recablau acumulatoarele cu supraconductori. Alessandra îl întrezări pe Mark Vernon, lucrînd de zor, dar Mellanie nu poposi asupra bărbatului în scanarea ei. Străzile din jurul autogării erau pline de vehicule 4x4 și camionete în care se îngrămădeau copii și adulți fără răni.

— Bună ziua, Mellanie, rosti Alessandra. Mă bucur să văd că ai revenit lîngă noi. Care-i situația în Randtown?

— Priviți, spuse Mellanie sec.

Panoramarea ei vizuală continuă pînă ajunse la orașul distrus. În mod evident, autogara se găsea la marginea lui Randtown, unde terenul începea să urce spre poalele munților, o poziție care-i oferea posibilitatea de a privi peste acoperișurile smulse pînă la Trine'ba, aflat diametral opus față de autogară. Fata ridică ochii la masa de nori negri

și deși ce acopereau lacul gigantic și Alessandra înțelese în sfîrșit motivul luminii puternice.

La cincizeci de kilometri depărtare, din norii de furtună încrețiți creștea o pereche de tumori radiante, proeminențe imense și zvîrcolitoare care se extindeau către sol. Baza celei mai mari dintre ele se sparse și opt coloane subțiri de lumină solară pură o străpunseră și izbiră suprafața lacului. Aburi detonară din impact, trimițînd peste apă o cascadă circulară de ceață orbitoare. Lumina era atît de intensă încît scălda orașul și terenurile din jur în monocrom puternic. Inserțiile retinale ale Mellaniei își activară filtrele cele mai puternice, care abia făceau însă față. În autogară, cei mai mulți oameni își acoperiră fețele și ochii cu antebrațele. Strigăte și zbierete de panică răsunau de peste tot. Încetară iute, cînd un vuiet strident ajunse în oraș, zgîlțîind clădirile rămase în picioare. Vuietul crescu treptat în intensitate, pînă ce întregul schelet al Mellaniei vibra dureros. Imaginea pe care inserțiile ei retinale o transmiteau în studioul Alessandrei se redusese la un profil alb-negru încețoșat. Direct deasupra lui Randtown, norii clocoteau, răscoliți de fronturile de presiune de mare viteză. Ropotele de ploaie se schimbau de la o secundă la alta, curbîndu-se o dată cu vîntul și căpătînd traiectorii orizontale, cu fiecare picătură înțepînd dureros pielea neprotejată.

— Propulsii cu plasmă! strigă Mellanie prin bubuitul care nu se mai termina. Acelea sînt nave care coboară!

A doua tumoare se sfîșie, străpunsă de alte opt sulițe incandescente. În cele din urmă, Mellanie fu nevoită să-și acopere ochii, transformînd imaginea într-o pîclă roșie ca sîngele cînd palma ei deveni aproape translucidă. În ciuda ploii șfichiuitoare, căldura care se revărsa dinspre plasmă depășea arșița soarelui la amiază în deșert. Picăturile de ploaie se transformau în aburi chiar în timp ce goneau prin aer.

Nivelul luminii înregistră o ușoară diminuare și Mellanie coborî mîna. O navă coborîse din nori — o formă conică întunecată în vîrful strălucirii orbitoare a jeturilor rigide de plasmă a duzelor. Dispăru îndărătul peretelui masiv de abur radiant care clocotea din lac.

— Ați văzut? strigă Mellanie cu glas răgușit. Ei sosesc!

— Pleacă de-acolo! Optzeci de miliarde de accesanți văzură fisurîndu-se morga Alessandrei. Nu-ți compromite securitatea — fugi!

— Nu putem...

Imaginea dispăru într-o dispersie de electricitate statică purpurie.

Alessandra încremeni înapoia biroului. Își drese glasul.

— A fost Mellanie Rescorai, unul dintre cei mai promițători și talentați reporteri care s-a alăturat în ultimii ani echipei noastre. Toți cei de aici, din studio, ne rugăm pentru ea. Trecem acum legătura lui Garth West, care realiza un reportaj despre festivalul florilor de pe Sligo. Ce se întîmplă acolo, Garth, au apărut nave Dyson care se pregătesc de asolizare?

***

— Nave se apropie de atmosfera superioară pe Anshun, Elan, Whalton, Pomona și Nattavaara, anunță Anna cu glas calm.

Cînd navele Dyson ajunseră la stratosferă, aeroboții deschiseră focul. Toți cei strînși în display-ul tactic al lui Wilson priviră cu atenție armele energetice care își găsiră țintele și izbiră. Efectul lor fu minor și Wilson auzi mai multe înjurături de surprindere. Cîmpurile de forță ale navelor care coborau erau prea puternice pentru a fi străpunse de armele de calibru mediu purtate de aeroboți. Apoi Dysonii începură să tragă în agresorii mici de sub ei.

— Retrageți-i de acolo, ordonă Wilson. Regrupați-i în jurul orașelor protejate. Vom avea nevoie de ei mai tîrziu.

— Mă ocup eu de asta, spuse Rafael.

— Am lovit vreuna? întrebă Nigel.

— Nu, domnule, răspunse Anna. Nici una — cîmpurile lor de forță sînt prea puternice.

— Pătrunderi atmosferice pe Belembe, Martaban, Sligo, Balkash și Samar, Molina și Kozani. Sosesc prin găurile-de-vierme, cu rata de una la patruzeci de secunde. Traiec-

torii variabile, nu se concentrează asupra capitalelor. Par să se îndrepte spre coastele maritime.

— Spre coaste?

— Avem imagini vizuale.

Mai multe fluxuri vizuale apărură în uriașul display tactic. Fiecare prezenta imagini de jerbe scînteietoare ce brăzdau ceruri de diverse culori.

— Sînt mari, nenorocitele..., comentă Rafael. Fiecare are cîteva mii de tone.

— Acelea sînt jeturi de fuziune, rosti Tunde Sutton. Profilul termic și semnăturile spectrale indică reacții cu deuteriu.

— Confirmare, spuse Anna, vor ameriza.

— Pare logic, încuviință Nigel. Chiar și cu cîmpurile de forță, nu mi-ar plăcea să cobor o navă de-aia pe teren solid.

— În felul ăsta, beneficiem de un respiro, zise Wilson. Vor trebui să vină pe țărm și o vor face în vehicule mai mici. S-ar putea să reușim să trimitem întăriri la capitale și orașele mari.

— Ultimele escadrile de aeroboți sînt retrase, anunță Anna.

— Întăririle noastre se mișcă prea încet, spuse Rafael. Nimeni dintre cei care dețin asemenea capacități militare nu se îndură să se despartă de ele.

— Acționați în direcția asta, se adresă Wilson către Președinte. Trebuie să le demonstrăm oamenilor că putem opune o rezistență coerentă.

— O să vorbesc cu Patricia.

— Ar trebui să-i presezi direct pe șefii de state, zise Nigel.

— Bine.

Dacă lui Doy nu îi plăcea să fie intimidată, nu se trădă.

— Ce-i cu evacuarea? se interesă Wilson.

— Avem deja trenuri de pe Anshun, Martaban, Sligo, Nattavaara și Kozani, răspunse Nigel. Le șuntez prin Wessex, direct spre Pămînt. După aceea li se va aloca o destinație finală. Tot ce mă preocupă deocamdată este să

e îndepărtez de planetele de origine. Sîntem aproape gata să încercăm să închidem poarta Trusbal de pe Wessex și s-o redeschidem în Bitran, pe Sligo; acolo au rămas prinși o mulțime de turiști participanți la festivalul florilor.

— Prin apropiere există nave Dyson? întrebă Wilson.

— Douăsprezece, răspunse Anna, dar Bitran este la o sută treizeci de kilometri de coastă. Ar trebui să aibă timp.

În următoarele treizeci de minute, Wilson privi datele ce se modificau în display, prezentîndu-i fluxurile de echipamente militare și personal care convergeau spre Wessex. TSC și IC reușiră în cele din urmă să mențină gaura-de-vierme deschisă și stabilă în interiorul cîmpurilor de forță din Bitran. Refugiații năvăliră, mergînd pe jos și în toate vehiculele disponibile în oraș, și deveniră imediat o problemă pentru personalul din gara Narrabri de pe Wessex, care trebuia să-i direcționeze în trenurile de călători, pentru a-i deplasa mai departe. Numărul de oameni care apăreau atît de departe de terminalele pentru călători depășea orice plan pentru situații neprevăzute al gării. În cele din urmă goliră o linie, izolînd-o cu holograme de avertizare, și-i duseră pe toți cale de patru kilometri către peronul cel mai apropiat. Trenuri goneau de o parte și alta a lor: vagoane goale care mergeau spre planetele atacate, vagoane incredibil de ticsite care reveneau de acolo sau mărfare încărcate cu aeroboți și trupe înarmate din tot Commonwealthul ce se grăbeau să întărească orașele izolate.

Pe măsură ce managerii TSC și IC izbutiră să devieze pentru evacuare mai multe porți găuri-de-vierme, triajul se transformă într-o escală ad-hoc. Mărfarele își deschiseră obloanele și aeroboții pe care-i transportau se lansară dinăuntru peste capetele refugiaților pentru a zbura prin găurile-de-vierme. Plutoane de trupe în armuri voluminoase mărșăluiau, atrăgînd ovații și aplauze apreciative.

Primul efort principal fu direcționat spre capitala lui Anshun, Treloar. Wilson dorea s-o mențină intactă cu o gară funcțională, astfel ca aeroboții să poată fi dirijați pe acolo și desfășurați în jurul celorlalte orașe protejate de

pe Anshun. Îi fură alocate escadrile de pe treizeci și cinci de planete, iar sosirile acestora erau programate imediat ce puteau fi preluate de rețeaua de căi ferate TSC care abia mai făcea față.

Cele dintîi ajunse în Treloar ieșiră prin deschideri temporare ale cîmpului de forță și porniră către coastă. Două sute de nave Dyson amerizaseră deja pe Anshun și peste o mie se găseau în diverse etape de coborîre. Wilson nu dorea să se gîndească la efectul pe care urmau să-l aibă asupra ecologiei planetare care deja se clătina, însă el văzuse unica planetă locuibilă Dyson Alfa și navele cu fuziune ce roiau constant deasupra ei. Dysonii nu păreau să aibă aceleași priorități ca oamenii.

— Cercetașii s-au lansat din Treloar, anunță Anna. Dysonii tocmai au amerizat în largul orașului litoral Scraptoft. Asta-i la șaizeci și cinci de kilometri. Dintr-o clipă în alta ar trebui să receptăm imagini.

Wilson se roti la fluxul video transmis de cercetașul din fruntea celor plecați din Treloar. Zbura la nouă Mach și matricea lui de pilotare îl menținea la altitudinea constantă de douăzeci de metri deasupra solului. În urma sa, o brazdă de pămînt lată de o sută de metri era sfîșiată de siajul violent, cu aerul pulverizînd copaci, tufișuri, plante și ocazionalele clădiri peste care trecea. Pe măsură ce se apropie de linia coastei, sute de mini sonde senzoriale automate cu tehnologie de invizibilitate fură ejectate din fuzelaj, clădind o imagine mai vastă.

Cînd trecu peste faleza de la Scraptoft, arătă treizeci de nave Dyson plutind pe ocean în mijlocul unei volburi dense de aburi agitați. Conurile mari erau aproape complet negre, înconjurate de cîmpuri de forță scînteietoare. La jumătatea înălțimii suprastructurii lor, uși înalte basculaseră în exterior și formaseră platforme orizontale. Prin deschideri zburau vehicule mai mici — cilindri butucănoși cenușii, dedesubtul cărora se întrevedeau membre metalice pliate ca picioarele unor insecte. Trei raze energetice izbiră cercetașul și imaginea dispăru imediat.

Senzorii risipiți îndărătul cercetașului văzură cum avionetele Dyson lunecară peste ocean și alcătuiră harta structurilor electrică, termică, magnetică și mecanică, alături de armament și parametrii cîmpului de forță. Existau mai multe tipuri; unele erau simple platforme zburătoare cu arme, pe cînd cele mari transportau unități mici și necunoscute protejate de cîmpuri de forță individuale.

— Aia trebuie să fie ei, murmură Nigel.

Chiar și acum, era curios cum arătau.

Aeroboții de luptă mugiră spre Scraptoft la doisprezece Mach și avionetele Dyson se întoarseră pentru a-i intercepta. Cerul fu spintecat între ele de raze energetice și explozii, care se transformară într-o zonă gigantică de gaze încărcate electric. Trăsnete țîșniră și sfîrtecară solul pe o rază de cîțiva kilometri.

Opt dintre navele Dyson mari care coborau prin atmosferă pregătindu-se de amerizare își modificară imperceptibil traiectoriile. Jeturile de fuziune ale duzelor lor baleiară coasta, creînd devastare instantanee. Pămîntul și pietrele se topiră, ridicîndu-se în jerbe sub fasciculele de plasmă supraîncălzite. Valuri de vapori groși, strălucitori, se revărsară, clocotind deasupra norilor, pînă fură destrămate de jeturi. La numai cîțiva metri deasupra solului, aeroboții și avionetele Dyson desfășurau manevre cu accelerații uriașe în tentativa de a evita particulele incendiare. Cele opt nave Dyson mari rămaseseră plutind la cincisprezece kilometri deasupra lui Scraptoft, parcă susținute pe jeturile duzelor. Începură să-și folosească armamentul, doborînd aeroboții din văzduh.

Nigel privi tsunamiul de smog murdar rostogolindu-se peste continent. Era înalt de peste douăzeci de kilometri și se lățea; cele opt nave își păstrau pozițiile, pîrjolind terenul cu văpăile de fuziune. Frontul talazului cuprinse cîmpul de forță al lui Treloar, copleșind domul și aducînd instantaneu noaptea în oraș.

La adăpostul contaminării, avionetele Dyson începură să asolizeze în jurul lui Scraptoft. Senzorii invizibili își continuară transmisiunile silențioase, transmițînd ce

puteau detecta prin vaporii negri și oprimanți care asfixiau regiunea. Un senzor spectral vizual se fixă asupra unei avionete care aterizase în ruinele fumegătoare ale unui complex turistic. Secțiuni din fuzelajul cilindric se deschiseră și extinseră rampe. Pe ele coborîră extratereștri cu corpurile închise în costume de armură întunecată, ranforsate de cîmpuri de forță.

— Sînt mai înalți ca noi, observă Nigel impasibil.

— Au un mers ciudat, spuse Wilson.

Amiralul privi cu atenție cele patru picioare ale creaturilor, felul în care se îndoiau și labele curbate ale picioarelor de forma unor gheare boante. Ridică apoi ochii la trunchiul cu patru brațe; fiecare ținea cîte o armă. În partea superioară, costumul se termina printr-o emisferă turtită divizată în patru secțiuni identice.

— Activitatea electromagnetică este intensă în jurul lor, rosti Rafael. Comunică întruna între ei și cu avioneta. Avionetele sînt în contact cu navele amerizate și acestea cu cele de pe orbită. Semnalele par similare cu cele pe care le-ați înregistrat la Dyson Alfa.

— Tu Lee spunea că proiectilele necesitau actualizări continue de ghidare, aminti Tunde Sutton.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Rafael.

— Este posibil ca Dysonii să nu aibă prea multă independență pe cîmpul de bătălie.

— Bun, zise Wilson. Anna, există sisteme electronice de bruiere pe care le putem folosi?

— În registrul central sînt cîțiva aeroboți BE.

— Perfect. Du-i rapid acolo. Să le tăiem legăturile și să vedem dacă are vreun efect asupra lor.

***

Randtown cedase în sfîrșit înaintea panicii. Îndată ce navele extraterestre coborîseră pe Trine'ba, vehiculele staționate în jurul autogării intraseră în mișcare și familiile porniseră spre siguranța aparentă a văilor dinapoia orașului. Claxoanele urlau furios și vacarmul lor combinat se ridica aproape la intensitatea vuietului duzelor navelor. Pe

toate străzile avea loc tamponări între mașinile care întorceau sau accelerau, plecînd din locurile unde așteptaseră.

Mark arunca întruna priviri către haosul acela, în timp ce lucra cu Napo Langsal la sursa de alimentare a unui autobuz. Izbutiseră să improvizeze un șunt în jurul regulatorului bateriei supraconductoare.

— Situația scapă rău din mîini, mormăi Mark.

Coada pentru autobuz se transformase într-o îmbrînceală violentă în jurul ușii deschise, iar îmbrîncelile degeneraseră în primele schimburi de pumni. Oamenii urlau la el și Napo, amenințîndu-i să pună mai repede autobuzul în mișcare.

O armă de vînătoare detună în mijlocul autogării și toți amuțiră pentru o secundă. Mark se aplecă instantaneu, apoi ridică precaut capul. Simon Rand fusese cel care trăsese în aer cu arma veche.

— Vă mulțumesc pentru atenție, doamnelor și domnilor, rosti Simon, iar glasul lui puternic de bas fu auzit în toată autogara cînd se întoarse, descriind un cerc complet. Pînă și cei care se zoreau spre mașinile de afară se opriră să asculte. Nimic nu a modificat situația noastră imediată, așa că vom urma planul pe care l-am stabilit. Acționă mecanismul de încărcare al armei și cartușul gol zbură pe jos, scînteind. Autobuzele sînt suficiente pentru a-i transporta pe toți și ele vor pleca în scurt timp, de aceea vă rog să nu-i mai stînjeniți pe mecanici. Pentru a avea garanția că putem ajunge în siguranță la Mlaștina Înaltă, voi avea nevoie de o echipă de voluntari care să rămînă cu mine în oraș și să joace rolul de ariergardă, astfel încît convoiul să poată lua un avans. Îi rog pe toți cei care dețin arme să se prezinte la sala de așteptare a călătorilor pentru a primi instrucțiuni.

Coborî arma.

— Iisuse Hristoase! mîrîi Napo.

Mark închise caseta cablajelor și apăsă butonul de resetare.

— Cum merge? strigă el șoferului care-i arătă degetul mare ridicat în semn de încuviințare. Du-te la următorul autobuz, îi spuse lui Napo.

Acesta îi privi fără convingere laserul de vînătoare.

— Să știi că nu te poate obliga.

— Știu.

Mark se uită la cei doi nori uriași de aburi care atîrnau peste Trine'ba, camuflînd navele. Suprafața lacului încă se clătina după coborîrea lor, cu valuri mari rostogolindu-se pe țărmuri și trecînd peste zidul din lungul promenadei.

— Totuși are dreptate. Oamenii au nevoie de timp ca să se îndepărteze.

Dudley Bose o privi panicat pe Mellanie cînd se apropiară de autobuz. Mulțimea era strînsă compact în jurul lor, aproape purtîndu-i pe sus.

— Crezi că mai e loc? o întrebă.

Autobuzul părea deja plin; atît scaunele, cît și culoarul dintre ele erau ticsite.

— Dacă nu în ăsta, atunci în următorul, îi răspunse fata. N-o să ai probleme.

— Eu...? Și tu?

— Eu o să iau altul mai tîrziu.

Abia îl putea zări pe Dudley printre simbolurile și iconurile afișate în vederea ei virtuală. Foarte puțin din fluxul de date avea vreun sens pentru ea. Printre vîrtejurile nebune de curcubeie, întrezărise unele informații standard ce păreau a fi un gen de date senzoriale. Inserțiile ei proaspăt activate scanau norii de aburi de pe Trine'ba, analizînd navele ascunse în mijlocul lor. Mellanie se străduia să rămînă cît mai detașată, să fie un reporter cu adevărat imparțial, totuși adrenalina care-i vuia prin sînge îi făcea inima să bubuie și tot corpul îi tremura. IC îi repeta să se relaxeze. Era foarte greu; în nici un caz nu se așteptase la așa ceva atunci cînd făcuse învoiala.

— Nu! strigă Dudley. Nu, nu mă poți părăsi. Nu acum! Te rog — ai promis!

— Dudley...

Îi cuprinse obrajii în palme, ținîndu-l nemișcat, apoi îl sărută apăsat în toiul îmbrîncelilor. Concentrîndu-se să-l calmeze pe el, își înăbușea propriile neliniști.

— Nu te voi părăsi. Ți-am promis-o și-mi respect promisiunile, însă trebuie să fac aici niște lucruri pe care nu le poate face nimeni altcineva. Suie în autobuz și o să urmez și eu convoiul.

Ajunseseră la ușă. Mellanie își îndepărtă palmele de pe obrajii bărbatului și-i zîmbi cu siguranța unei învingătoare. Era un zîmbet autentic, fiindcă în nici un caz n-avea să-l lase din mîini, era atuul ei, cel care o transforma într-un jucător important. Deși, ținînd seama de capacitățile înspăimîntătoare pe care le asigurau inserțiile IC, fata începea să se întrebe dacă mai avea nevoie de Alessandra și de emisiunea ei. Nu știa dacă ar fi putut opera singură inserțiile acelea, dar simpla știință a faptului că existau îi oferea un curaj pe care recunoștea că nu-l avusese niciodată. În mod normal, ea ar fi suit prima în autobuz, îmbrîncind în lături copii și bătrîni.

Mulțimea îl împinse pe Dudley sus pe scară și Mellanie se smuci, eliberîndu-se. Bărbatul privi cu disperare în urmă, pe cînd era purtat pe culoarul dintre scaune.

— Te iubesc! răcni el.

Mellanie se străduí să-i surîdă și-i suflă o sărutare.

Liz și Carys așteptau lîngă camionetă. Mark zîmbi și flutură din braț spre Barry și Sandy, care erau pe bancheta din spate cu Panda.

— Mă duc să-l ajut pe Rand, le anunță el. Duceți-i pe copii la Mlaștina Înaltă.

— Vin cu tine, rosti Liz.

— Asta-i...

— Mark, sper din toată inima că n-o să-mi spui vreun rahat de felul că asta-i treabă de bărbat.

— Copiii au nevoie de mama lor.

— Și de tată.

— Nu-l pot abandona pe Rand. Aici este vorba despre distrugerea vieții noastre. Măcar atît le datorez oamenilor. Unii trebuie să scape, ăsta-i unicul fel în care mai putem reconstrui după aceea.

— De acord. Iar eu te ajut pe tine.

— Carys? rosti el disperat.

— Să nu-ți treacă prin cap să mă implici în discuția voastră. Însă dacă voi doi nebuni vreți să vă-nrolați în gherilele lui Rand, eu o să duc copiii de-aici cu MG-ul. Femeia bătu cu palma peste o umflătură masivă a jachetei. Vă promit că vor fi în siguranță cu mine. În plus, avem matricele, așa că putem ține legătura.

Mark fu cît pe-aici să o întrebe de cînd începuse familia lui să fluture arme, fiind gata de orice pentru supraviețuire, dar se mulțumi s-o sărute scurt.

— Mulțumesc.

După aceea el și Liz avură sarcina cu adevărat dificilă de a-i convinge pe copii să suie în MG, promițîndu-le că mami și tati aveau să-i urmeze cît puteau de repede.

***

Punctulețe negre țîșniră din norul care acoperea jumătate din Trine'ba. Se aliniară și accelerară incredibil, pornind spre Randtown.

— Vin! strigă Liz.

Mark intra în marșarier cu camioneta în atelierul-garaj Ables Motors, unde avea să fie ascunsă vederii. David Dunbavand se găsea în spate și-l dirija prin strigăte și semne disperate din brațe. Mark nu-și dăduse seama niciodată cît de greu era să șofeze fără microradarul care-i asigura scanarea de proximitate.

— Ajunge, spuse David. Haide!

Cînd părăsiră garajul prin spate, dezactivă piedica baghetei sale maser. Ca majoritatea clădirilor, garajul fusese afectat de explozia din Regenți; biroul din față nu mai avea ferestre, iar zidurile exterioare fuseseră sfîrtecate de schije, totuși structura de rezistență rămăsese intactă. Avea să fie simplu de reconstruit... dacă va avea timp și bani.

Genul acela de gîndire, vizualizarea unui viitor normal, îi îngăduia lui Mark să nu cedeze. Se ghemui lîngă Liz în spatele unui zid gros de piatră care se întindea pe o latură a grădinii berăriei Libra Bar. Explozia azvîrlise mesele și scaunele din lemn ale grădinii peste peluză, izbindu-le de peretele francizei Zanue pentru închirieri de mașini de

alături. În multe seri de vară, Mark și Liz veniseră aici să cineze, stînd cu prietenii în grădină, de unde puteau urmări ambarcațiunile venind și plecînd de la pontoane.

Acum aveau aceeași imagine clară a liniei țărmului, dar prin lunetele armelor. Ploaia se redusese la nivelul unei bure ușoare printre care se furișau fuioare subțiri de fum cenușiu dinspre incendiile muribunde. Mark vedea perfect avionetele extraterestre venind spre el la numai cîțiva metri deasupra valurilor.

— Nu trageți, se auzi glasul lui Simon din matricea palmară. Se pare că încetinesc. S-ar putea să fie planul A.

Fuseseră multe controverse în privința aceasta cînd Simon își adunase gherila jalnică compusă din douăzeci de oameni în sala de așteptare pentru călători. Planul A apreciase că extratereștrii vor ateriza în oraș, ceea ce le-ar fi permis oamenilor să-i hărțuiască prin franctirori, încetinindu-le înaintarea. În planul B, scenariul cel mai nefavorabil, extratereștrii ar fi survolat orașul, atacînd direct convoiul, caz în care ei ar fi trebuit să tragă foc de voie asupra aparatelor ce zburau pe deasupra lor cu speranța că le vor lovi componente vitale. Toți știau că așa ceva ar fi fost aproape inutil. Ca întotdeauna, Simon reușise să se facă ascultat.

Mark privi peste umăr. Ultimele autobuze erau vizibile pe autostradă la baza lui Blackwater Crag, gonind mult prea repede pentru niște vehicule ale căror matrice de pilotare și sisteme de securitate nu funcționau. Peste numai cîteva minute ar fi cotit în Mlaștina Înaltă.

Privind apropierea avionetelor extraterestre, Mark nu era convins că valea cea mare va fi refugiul la care spera Simon. În opinia lui intimă despre viitor, Mark apreciase că extratereștrii vor sosi la mal în ambarcațiuni și că vor avea nevoie de cîteva zile pentru a ajunge la Mlaștina Înaltă.

— Carys, unde ești? întrebă Liz.

— Acum două minute am intrat pe șoseaua Mlaștinii Înalte.

— Ei sînt în avioane. Se pare totuși că vor coborî în oraș.

— Bine, anunțați-mă dacă vreunul vine după noi. Va trebui să ies repede de pe șosea.

— Bine.

Mark privi ecranul matricei. Semnalul lor era dirijat prin secțiunile încă funcționale ale rețelei districtului. Cîteva noduri din lungul Mlaștinii Înalte operau, îngăduindu-le să-și extindă contactul fragil în jurul munților. El era aproape sigur că nu vor rezista mult după ce Dysonii aterizau și începeau să ruleze baleieri senzoriale.

Prima avionetă extraterestră ajunse la țărm și rămase plutind imediat deasupra liniei apei, cu picioare metalice subțiri depliindu-se de sub fuzelajul cilindric. După o clipă aterizează pe promenada largă, lîngă cheiul Celestial Tours, lovind cu secțiunea posterioară zidul și demolîndu-l pe distanța de cinci metri, distrugînd versul cel lung.

— Așteptați, îi îndemnă Simon cu încredere. Întîi să coboare majoritatea și apoi începem campania de hărțuire.

Mark se întrebă de unde cîștigase bărbatul atîta experiență de luptă. În tot cazul, părea foarte sigur pe ceea ce spunea. Cel mai probabil era că urmărise multe IST-uri. Se uită iarăși către lac, surprins de numărul mare de avionete care porniseră înspre ei.

— Oho-ho, murmură David.

În avioneta de lîngă cheiul Celestial Tours se deschiseră uși, prin care coborîră extratereștrii.

Predicțiile personale ale lui Mark nu se confirmau, dar în nici un caz nu se așteptase la ceva cu aspectul unor... roboți. Să fi fost chiar roboți? Privindu-i cum se desfășurau, își schimbă repede părerea. Se mișcau iute, îndreptîndu-se direct spre punctele acoperite. În cîteva secunde se infiltraseră în clădirile de pe promenadă.

Douăsprezece avionete aterizară pe faleză. Al doilea val dădu ocol parcului din spatele spitalului înainte de a-și deplia picioarele și a coborî. Cîteva avionete se îndreptară spre Blackwater Crag și începutul autostrăzii.

— Fiți pregătiți, rosti Simon. Nu mă aștept ca armele noastre să le străpungă cîmpurile de forță, de aceea țintiți

astfel încît să creați cît mai multe distrugeri în jurul lor. Și imediat după aceea, vă retrageți.

Mark îi aruncă o privire lui Liz, care simulă un zîmbet larg.

— Gata, murmură ea.

Mark ridică prudent capul deasupra zidului. Cîțiva extratereștri traversau terenul deschis dintre promenadă și prima linie de clădiri și bănui că Simon avea dreptate — arma lui nu le putea străpunge armurile corporale. De aceea ținti către clădiri, întrebîndu-se dacă ar fi putut distruge ceva din structura de rezistență pentru a nărui acoperișul.

Primul trase însă altcineva. De fapt, Mark văzu aerul scînteind în jurul unui extraterestru cînd raza energetică fu deviată de cîmpul de forță. Reacția fu înspăimîntător de promptă. Franciza Bab's Kebabs de pe strada Swift sări în aer.

Mark se lăsă repede înapoi, cînd fragmentele în flăcări se rotiră prin văzduh.

— Căcat!

Patru dintre avionetele pornite către Blackwater Crag virară imediat și survolară orașul la mică înălțime. Masere șfichiuiră în jos, trasînd peste acoperișuri o dîră prelungă de foc și vapori.

— Loviți-i! strigă cineva din matricea palmară. Loviți-i! Trageți!

Alte două clădiri explodară, ridicînd în aer bucăți de traverse rupte. Panouri de materiale compozite se rostogoliră pe stradă aidoma ciulinilor pe cîmp. Fascicule de lasere, salve ionice, pînă și gloanțe ciuruiră clădirile de pe faleză. Cîmpurile de forță din jurul a două avionete aflate în zbor pîlpîiră scurt de electricitate statică.

— O să ne măcelărească!

— Împușcați-i, ucideți-i pe toți, omorîți-i pe nenorociți!

Deasupra lui Mark, aerul șuieră și sfîrîi. O linie tremură violet-pal. Flăcări izbucniră prin toate ferestrele fără geamuri ale restaurantului Babylon Garden din spatele lui.

— Retragerea! Plecați dracu' de-acolo!

— Nu! O să ne vadă. Doborîți avionetele!

— Unde-i convoiul? Au scăpat?

— Hei... este! L-am ras pe-unul, am văzut un perete căzînd peste el. Ah, băga-mi-aș...

Douăzeci de clădiri ardeau violent. Alte trei detonară în succesiune rapidă.

— Doamne... nu! Cu ce-am greșit?

— Simon, futu-te-n gîți! E numai vina ta!

— Păstrați-vă calmul. Rămîneți la adăpost.

Mark se uită spre David, care se lipise de zid. Ținea ochii închiși și murmura o rugăciune.

— Vrei să-ncercăm să fugim? o întrebă pe Liz.

— În nici un caz cu camioneta. Ne vor vedea.

— Bine. Mark ridică matricea palmară. Carys?

Degetele lui Liz îi strînseră puternic antebrațul.

— Nu pot să cred...

Mark se răsuci urmărind privirea ei stupefiată.

— Ce Dumnezeu...?

Mellanie venea pe stradă; trecuse de atelierul Ables Motors și se îndrepta spre faleză. Pășea pe mijlocul străzii, ocolind sfărîmăturile mari. Părul și umerii îi erau ude de la ploaia de mai devreme, însă în rest arăta la fel de perfect ca întotdeauna. COtatuaje argintii dese îi pîlpîiau pe față și pe mîini, de parcă ar fi fost adevărata ei piele care ieșea la lumină.

— Jos! îi strigă Mark.

Ea întoarse capul și-i aruncă un surîs scurt de simpatie. În jurul ochilor îi spirala un șablon fractal auriu aproape subliminal.

— Stai pe loc, îi spuse cu glas calm. Asta nu-i ceva ce poți face tu.

— Mellanie!

Ea făcuse alți cinci pași, cînd patru extratereștri răbufniră din Kate's Knitwear la zece metri în fața ei, ieșind direct prin panourile de aluminiu care mai rămăseseră în picioare. Brațele lor se curbară și ațintiră toate armele asupra fetei. Mișcările li se încetiniră, apoi se opriră. Toți patru rămaseră complet nemișcați în mijlocul străzii.

Mark își dădu seama că toate avionetele din văzduh coborau încetișor. Deasupra lui Trine'ba, avionetele ce porniseră către Randtown picară lent și căzură în apă. Jerbe uriașe de stropi se înălțară în cascade, după care se prăbușiră, dezvăluind aparatele de zbor care se legănau pe valuri.

— Mellanie, croncăni Mark răgușit, tu faci asta?

— Cu nițel ajutor, da.

Bărbatul se sculă nesigur, străduindu-se să-și controleze tremurul picioarelor. Liz rămase lîngă el, privind-o suspicios pe fată. David ridică ochii deasupra zidului.

— Iisuse! horcăi el.

— Luați-le armele, rosti Mellanie.

Fața ei era acum complet argintie, cu numai cîteva fîșii înguste de piele pe obraji și frunte.

— Cred că glumești, făcu Mark.

Cei patru extratereștri dădură drumul armelor pe jos.

— Nu glumești...

— Cu ele ar trebui să le puteți penetra cîmpurile de forță, zise Mellanie. Probabil că vor fi necesare cînd vor veni iarăși după voi. Situația asta nu va dura la infinit, dar eu o să-i țin aici atît cît pot. Inspiră adînc și închise pleoapele cromate. Acum, plecați!

Mark coborî ochii, fiindcă glasul ei se auzise și din matricea lui palmară.

— Toată lumea suie în vehicule și pornește retragerea, ordonă fata. Vă alăturați convoiului.

— Ce se-ntîmplă? întrebă vocea lui Simon.

Mark duse matricea la buze.

— Fă-o și nu mai întreba, Simon. Ea i-a oprit.

— Cum i-a oprit?

— Mark are dreptate, vorbi altcineva. Pot vedea destui. Au încremenit pur și simplu locului.

— Dați-i drumul, spuse Mellanie. Nu dispuneți de mult timp. Plecați!

Bărbatul se uită la armele care zăceau pe pavaj, ca și cum ar fi fost o un joc de provocare adolescentină. Extratereștrii tot nu se clintiseră.

— Haide, făcu Liz și se repezi înainte.

Mark o urmă. Armele erau voluminoase, prea grele pentru a fi purtate cu ușurință, cu atît mai puțin pentru a ținti cu ele. Luă două, uitîndu-se cu prudență la extratereștrii înalți, tăcuți și stabili, pe cînd bîjbîia pe lîngă picioarele lor, ca și cum vraja s-ar fi putut destrăma în cele din urmă, făcîndu-i să acționeze și să se răzbune. David apăru și luă unul dintre cilindrii masivi.

— Hai să plecăm naibii de-aici, zise Liz.

Mark izbuti să ia și a treia armă, apoi se îndepărtă pe cît putea de repede de tabloul bizar.

— Și-acum? o întrebă Liz pe Mellanie.

— Plecați.

— Și tu? Tu n-o să pățești nimic?

— Nu. Îi aruncă lui Mark unul dintre surîsurile ei erotice amenințătoare. Sîntem chit?

— Da, încuviință el. Sîntem chit.

— Mulțumim, spuse Liz.

Toți trei porniră în fugă spre camionetă. Aruncară armele extraterestre în spate și Mark călcă pedala accelerației pînă la podea. O văzu pe Mellanie pentru ultima dată în oglinda retrovizoare. Silueta unei fete micuțe care stătea sfidător în fața a patru extratereștri mari în armuri, așteptînd, privind, tăcută ca și armata pe care o amuțise.

***

Inserțiile Mellaniei îi transmiteau altă imagine a lumii; nu mai erau date, ci o extensie a simțurilor ei. Putea vedea cu adevărat emisiile electromagnetice revărsîndu-se din extratereștrii care se apropiau de țărm. Fiecare dintre ei strălucea puternic în spectrul acesta negru. Semnale lungi, complexe și lente lunecau între ei ca o conductă de sinusoide analogice strîns împachetate ce dansau și pîrîiau una în jurul celeilalte. Formau rețele, configurații scurte și tranzitorii ce se rearanjau întruna, conectînd extratereștri individuali și apoi comutînd înainte și înapoi între avionete, care le dirijau în combinații noi către navele conice mari ce pluteau pe Trine'ba. Coloane gigantice de

informații țîșneau din ambele nave, răsucindu-se în sus prin atmosferă și dispărînd în vîrtejul tridimensional al găurilor-de-vierme de deasupra.

Era un contrast izbitor față de rețeaua electronică redusă din Randtown, cu liniile ei subțiri de impulsuri binare precis împachetate care șuierau grăbit în jur. Pe cînd sistemele oamenilor era ordonate și eficiente, cele extraterestre erau grosolane. În același timp însă, recunoscu fata, deținеau o anumită eleganță integrată. Așa cum se întîmpla, de altfel, cu toate formele organice.

Mellanie se concentră asupra valului de forme de unde stranii ce radiau dintr-o avionetă Dyson care manevra deasupra promenadei, gata să asolizeze. Un lot nou de inserții activate zumzăi cu vibrații electrice în trupul fetei. Știa că IC se afla în interiorul lor, analizînd ce descoperise ea, descompunînd semnalele oscilatorii pentru a le descoperi înțelesul. Pe măsură ce emisiile avionetei îi treceau prin inserții, Mellanie auzi în fundul minții un glas aspru și neinteligibil, care înflori într-un cor șoptit. Urmară după aceea imaginile, scurgîndu-se din semnale ca un vis de mult uitat. Un confuz unghi de vedere multiplu al mobililor ieșind dintr-un bazin de coagulare — milioane lipiți laolaltă, lunecînd și căzînd în timp ce suiau pe mal. Lîngă ei era muntele uriaș plin de incinte și încăperi în care era centrul — toată viața din sistemul stelar. Un munte unde cu mult timp în urmă lumina strălucea dimineții. Acum cerul era veșnic negru sub norii grei, o noapte permanentă despicată doar de neîncetatele sclipiri ale trăsnetelor ce dezvăluiau ploaia murdară și zloata care răpăia pe cîmpurile de forță protectoare. Un cer negru văzut de asemenea de pe asteroizii aflați pe orbite îndepărtate, care învăluia toată planeta, cu turbulențele iluminate în gri insipid de lumina soarelui și de dîrele arzătoare ale flăcărilor de fuziune. Viața continua să se dezvolte sub vălul acela, legată inseparabil de grupările entității ce colcăiau și supraviețuiau peste tot, pe planete mici și reci, pe sateliții gigantelor gazoase și pe îndepărtații asteroizi colonizați. O viață care acum se extindea spre alte stele și planetele

lor. O viață care trecuse prin găurile-de-vierme ca să ajungă pe Elan, unde se întindea peste lac pentru a atinge uscatul.

Viața șoptea în sine, direcționîndu-și soldații mobili să avanseze în clădirile ca niște cutii fragile. Căuta oamenii și mașinăriile lor. Nu găsea însă nici pe unele, nici pe celelalte. Deși existau mișcări, semnături în infraroșu spre care soldații mobili își croiau drum cu iscusință. Dincolo de zona urbană, vehicule lungi fugeau. Avionetele virară pentru a investiga.

Se trase într-un soldat mobil. Represaliile fură imediate; răspunse focului, distrugînd zona din care venise împușcătura. Avionetele survolară zelos, greblînd clădirile cu fascicule coerente de radiații dure.

— Ei vor distruge totul, spuse Mellanie.

— El, o corectă IC. Este la singular. O configurație interesantă. Viață care a atins unitatea, nu numai cu sine, ci și cu mașinăriile sale.

— Nu-mi pasă ce este, tot îi va ucide pe oameni!

— Știm.

Programe și putere năvăliră prin inserțiile Mellaniei, activîndu-le alte funcții. Fata nu putea face mare lucru în privința lor, decît să-și adauge dorințele la sfîrșit. COtatuaje fabulos de complexe i se tîrîră pe piele, contopindu-se într-un singur circuit. Semnale se revărsau dinspre ea, suprapunîndu-se celor care legau toți mobilii laolaltă. Șabloane de interferență zguduiră și rupseră coerența perfectă a gîndurilor turmei de soldați. Prin dislocarea aceea pătrunseră instrucțiuni noi.

Mellanie își părăsi adăpostul și merse încet către Trine'ba, pentru a putea observa cu atenție. Sărmanul Mark Vernon încercă s-o prevină, așa că-i dădu lui și prietenilor săi cîteva arme Dyson și se asigură că el plecă, împreună cu toți apărătorii curajoși, dar zadarnici ai lui Randtown.

— Și-a dat seama că ceva nu este în regulă, spuse IC. Simți?

Semnalele ce curgeau din găurile-de-vierme se modificaseră. În loc de instrucțiuni, în mobilii soldați încercau

să se insinueze întrebări. Entitatea Prima dorea să știe ce boală îi contaminase unitățile.

IC își menținu șablonul de interferență printre soldații mobili din Randtown, formulînd o singură replică pe care o transmise prin inserțiile Mellaniei.

— Te oprim, îi spuse lui LuminăDimineațăMunte.

Mellanie percepu unda de șoc întinzîndu-se prin rutinele de gîndire de dimensiune planetară ale extraterestrului, la sute de ani-lumină depărtare.

— Cine ești? întrebă el.

— Sîntem IC, un aliat al oamenilor.

— Memoriile Bose te cunosc. Ești stabilul uman. Capătul final al individualității lor. Ei te-au creat fiindcă știau că nu erau perfecți fără tine.

Memoriile Bose, repetă Mellanie. *La dracu', asta nu-i bine! Deși poate că, într-un fel, îi va oferi noului meu Dudley sentimentul finalității.*

— Ai citit incorect memoriile Bose, spuse IC. Nu dorim să discutăm însă despre definiții. Te contactăm pentru a-ți cere să oprești atacurile împotriva oamenilor. Sînt inutile. Nu ai nevoie de planetele acestea.

— Nici oamenii.

— Ei trăiesc însă pe ele. Tu îi ucizi. Trebuie să încetezi.

— De ce?

— Este greșit. Iar tu o știi.

— Viața trebuie să supraviețuiască. Eu sînt viu. Eu nu trebuie să mor.

— Nu ești amenințat. Dacă vei continua această agresiune, vei deveni amenințat.

— Prin însăși existența ei, altă viață mă amenință. Numai atunci cînd voi deveni total îmi voi asigura nemurirea.

— Definește „total".

— O singură viață, peste tot.

— Asta nu se va întîmpla niciodată.

— Mă amenințI. Vei fi distrus.

— Noi prezentăm date reale. Nu va fi posibil să ne distrugi. Nici nu vei în stare să distrugi multe alte civilizații

care există în această galaxie. Trebuie să înveți să coexiști cu noi.

— Este o contradicție. Nu există decît un Univers și el nu poate conține decît o viață. Eu.

— Nu este o contradicție. Pur și simplu nu ai experiența unui asemenea concept. Te asigurăm că este posibil.

— Dacă așa crezi, atunci te înșeli. Viața crește, se extinde. Este inevitabil. Eu sînt ceea ce sînt.

— Adevărata viață evoluează. Te poți modifica.

— Nu.

— Trebuie să te modifici.

— N-o voi face. Voi crește. Voi învăța. Te voi depăși. Vă voi distruge, pe voi amîndoi.

Mellanie percepu o schimbare în natura semnalelor care veneau spre planetă prin găurile-de-vierme. LuminăDimineațăMunte le transmitea instrucțiuni distincte mobililor soldați de pe navele amerizate, apoi îi separa de rețeaua sa de comunicații. Cu toate că nu avea un grad mare de capacitate independentă, un mobil soldat putea să urmeze ordine simple de țintire și să-și utilizeze propriile sisteme de luptă fără supervizare directă în timp real.

Șaisprezece avionete se lansară de pe cele două nave amerizate și accelerară la cinci g. Senzorii de ochire baleiară peste Randtown, strălucitori ca niște proiectoare pentru percepțiile amplificate ale Mellaniei.

— Bunicule! țipă fata.

O gaură-de-vierme circulară se deschise îndărătul ei — un punct mic de distorsiune care plutea la un metru deasupra străzii și producea în aer un ciudat efect de torsionare și intensificare. Se lăți rapid, devenind un cerc cenușiu-neutru, cu diametrul de doi metri. Mellanie sări prin el.

După două secunde, șaisprezece lasere atomice intersectară spațiul gol pe care-l ocupase ea.

Mellanie se ridică de pe iarbă, clipind înaintea luminii calde, și se strîmbă înaintea durerii pe care o simțea în genunchi după aterizarea brutală. Pielea i se răcea și luciul de platină revenea lent la bronzul sănătos pe care îl menținea grație salonului costisitor de pe Augusta. În paralel,

șocul corpului se diminua, ritmul cardiac încetinea și tremurăturile se calmau.

În spate, poarta găurii-de-vierme era construită în fața netedă a unei stînci. Deasupra ei se întindea un soi de tendă triunghiulară din pînză. Iar în față... Mellanie uită totul despre genunchiul învinețit și fu cît pe aici să cadă. Simțul echilibrului era cu totul anormal, iar solul se curba deasupra capului ei. O izbi din plin o amețeală foarte similară cu răul de mare.

— Unde dracu' sînt? vorbi ea răgușit.

— Nu te alarma, zise IC. Este unicul generator de gaură-de-vierme actualmente neutilizată în Commonwealth care a putut ajunge la tine.

— Ah...

Cineva cheltuise o mulțime de bani pentru peisajul cilindrului vast. Munți gigantici cu cascade ce spumegau pe pereți înalți de piatră... Lacuri și rîuri mari umpleau văile. Lumina soarelui provenea de la un fus dispus în lungul axei longitudinale.

— Asta nu-i Îngerul Înalt, spuse fata.

— Bineînțeles că nu.

— Totuși are gravitație artificială. Noi nu putem face așa ceva. Este o stație spațială extraterestră?

— Este o structură produsă de om ce aparține cuiva cu o avere considerabilă. Efectul de gravitație se datorează pur și simplu rotației, similar cu discul sistemului de susținere biotică din *A doua șansă*.

— Ah, da, așa este. N-am urmat materiile de știință la școală.

— Tu n-ai făcut deloc școală, micuța Mel.

— Mulțumesc, bunicule, era momentul cel mai potrivit să mi-o reamintești. Așadar, cine locuiește aici?

— Proprietarul își păzește intimitatea, însă ținînd seama de circumstanțe nu mă aștept să protesteze față de vizita ta. Am reprogramat gaura-de-vierme ca să te ducă pe Augusta. Te rog să treci prin ea.

Mellanie continua să privească în interior.

— E fantastic! Și are o gaură-de-vierme privată? Zîmbi încîntată: Ozzie!

— Îi vei respecta intimitatea.

— Da, sigur că da.

Se opri. Valul de adrenalină care o susținuse pe durata confruntării din Randtown începea să dispară. Cînd ridică o mînă, nu mai zări nici urmă de COtatuaje.

— Ce-i cu convoiul?

— Au ajuns toți în Valea Mlaștina Înaltă.

— Dar... Marina îi va evacua abia după cîteva zile! Monstrul ăla extraterestru îi va ucide pe toți.

— Va încerca s-o facă, da.

— Deschide gaura-de-vierme înapoi în Mlaștina Înaltă. Trebuie să-i scoatem de-acolo.

— Sugestia nu este practică. Gaura-de-vierme este mică. Refugiații din Randtown vor trebui să treacă unul cîte unul. Procesul va dura ore și-i va oferi lui LuminăDimineațăMunte ocazia perfectă de ochire.

— Deschide-o!

***

Display-ul tactic al lui Wilson îi arătă aeroboții de bruiere electronică ce fură lansați din Treloar. Cinci dintre ei zburară în formație clește prin smog pentru a înconjura trupele de Dysoni care se revărsau din Scraptoft. Peste pozițiile extratereștrilor erau suprapuse rețele portocalii și de culoarea jadului, prezentînd comunicările stranii dintre ei. Rafalele acelea intermitente, aparent aleatorii, îi reaminteau lui Wilson de descărcări sinaptice între neuroni individuali.

Senzorii invizibili îi prezentau imagini de Dysoni în armuri strecurîndu-se prin resturile clădirilor din Scraptoft. Felul în care se mișcau îl anunță pe Wilson că aveau o practică considerabilă în războiul urban. Uciseseră deja cîțiva oameni care rămăseseră în orășelul de pe coastă, folosind arme îndeajuns de puternice ca să distrugă cu o salvă jumătate de clădire. Reportajele mass-media de pe

alte planete atacate arătaseră atrocități similare. Dysonii nu erau interesați să facă prizonieri.

Mai bine de cincisprezece de extratereștri în armuri ieșiseră din navele mari pentru a ocupa Scraptoft și asigurau acum în jurul orașului un perimetru fortificat cu raza de zece kilometri. Cîteva generatoare de cîmpuri de forță fuseseră aduse în avionete, alături de arme ce puteau dobori orice aerobot care se aventura prea aproape. Formațiunea protectoare de opt nave amerizase în cele din urmă, dar smogul fierbinte și întunecat pe care-l creaseră n-avea să se disperseze atît de ușor.

Primele patru nave ce amerizaseră decolaseră deja, revenind la găurile-de-vierme de deasupra planetei. Wilson nu voia să se gîndească la lucrurile cu care aveau să se întoarcă.

— Aeroboții BE intră în acțiune, anunță Anna.

Sondele aerodinamice apărură de după orizont și începură să bruieze senzorii armelor de pe perimetru. Nimeni nu trase în ele. Se apropiară mai mult și începură să pătrundă în multiplele emisii Dyson.

— Să fiu al dracu'! făcu Wilson.

Zîmbea pentru prima dată în ziua aceasta. Senzorii invizibili arătau că Dysonii în armuri încetineau și se deplasau aleatoriu, ca niște soldați întorși cu cheia ale căror arcuri se destinseseră complet.

— Readu aeroboții de luptă, îi spuse lui Rafael. Lovește-i pe nenorociți!

Aeroboții BE își lărgiră raza de atac, țintind legăturile de comunicații dintre avionete și navele amerizate pe ocean. Efectul era același: aparatele de zbor urcau fără să se mai oprească sau se rostogoleau lent din văzduh.

La o mie de kilometri deasupra lui Anshun, opt nave Dyson își modificară traiectoriile de coborîre, astfel ca să survoleze Scraptoft. Modificările pîlpîiră în display-ul tactic.

— Vezi dacă le putem bruia și pe ele, rosti Wilson. Cîte sisteme BE dedicate avem?

— În înregistrările guvernamentale mai sînt listate doar șaptezeci și trei. răspunse Anna.

— Le vreau pe toate. Desfășurare imediată!

— Da, domnule.

— Dacă putem face o sugestie, spuse IC, pentru producerea unui efect similar se pot folosi elementele ciber-sferelor planetare care n-au fost distruse. Semnalele Dyson par remarcabil de susceptibile la interferențe. Chiar și sistemele non-militare ar trebui să fie suficiente pentru a crea un grad de perturbare rezonabil.

— Poți face asta pentru noi?

— Bineînțeles.

— Domnule amiral, rosti Anna. Au sosit navele stelare.

***

Prințesa Gilda Marden, Prima Vorbitoare a Anshunului, și cabinetul ei erau în centrul civil special, la douăzeci de metri sub palatul Regenței, încercînd să coordoneze evacuarea capitalei cu cerințele Marinei de a desfășura trupe și aeroboți. De aceea, nu vedeau cerul. Desigur, asta nu ar fi contat prea mult, întrucît oribilii vapori toxici continuau să se învolbureze în jurul cîmpului de forță al orașului, împiedicînd orice imagine a luminilor care străpungeau spațiul deasupra planetei. Însă alte orașe de pe Anshun nu aveau vederea ocultată, ca și milioanele de oameni surprinși în exteriorul cîmpurilor de forță urbane și care se străduiau să ajungă la ele. Chiar și de pe emisfera luminată a planetei ei puteau să vadă dîrele lăsate de propulsiile cu fuziune ale navelor Dyson spintecînd spațiul, pe cînd intrau și ieșeau din găurile-de-vierme. Acum apărură lumini noi, turcoazul strălucitor al radiației Cerenkov care sclipea ca și cum stele micuțe s-ar fi aprins brusc pe orbită. Erau cinci la număr, dispuse echidistant la trei mii de kilometri deasupra ecuatorului planetei. Navele de război *Neînfricata*, *Sfidătoarea* și *Desperado* apărură în spațiul real, alături de cercetașele *Conway* și *Galibi*.

După aceea, fu imposibil să mai privești direct spre cer. Propulsiile cu fuziune trasau linii gigantice de foc orbitor peste constelații, accelerînd nave și proiectile. Explozii nucleare înfloriră silențios și se dilatară pentru a se contopi

într-o nebuloasă mai sclipitoare decît lumina soarelui care cuprindea toată planeta. Ocazional, fascicule energetice străpungeau atmosfera, devenind coloane intense de lumină violetă înalte de zeci de kilometri, care durau o secundă sau mai mult. Acolo unde atingeau solul, irupeau trîmbe letale de rocă topită ce sporeau văpăile sălbatice care se extindeau din punctul de impact. Imense rafale de radiații aprinseră ionosfera, trimițînd aurore boreale să se rotească în jurul globului.

Bătălia dură mai bine de o oră, apoi nebuloasa păli și ionii ei radiară către spațiul interplanetar, răcindu-se și dezintegrîndu-se pe măsură ce se dispersau. În siajul ei, mai multe nave Dyson ieșiră din găurile-de-vierme, umplînd din nou spațiul orbitelor joase cu jeturi subțiri și viu colorate. Timp de mai multe ore, mulțimi uriașe de meteoriți în flăcări căzură pe sol, lăsînd în urmă panglici prelungi de fum negru.

Toți cei care se mai găseau încă în loc deschis priveau întruna cu teamă cerul, ferindu-se de sfărîmături și întețindu-și eforturile de a ajunge la adăpost.

***

Camioneta Ables se zgîlțîia sălbatic, pe măsură ce Mark accelera pe drumul cu grohotiș care se întindea în lungul Văii Mlaștina Înaltă. El conducea grupul mic de vehicule care era ariergarda lui Simon Rand. La doi kilometri în față se afla convoiul de autobuze. Nu putea zări MG-ul, deși știa că era acolo, mult înaintea autobuzelor. Aveau o legătură de comunicații bună cu Carys, deoarece rețeaua din Mlaștina Înaltă se reconstruise la 30% din capacitatea ei originală.

— Aproape c-am ajuns la intersecție, le spuse Carys. Din matricea palmară, vocea i se auzea subțire și încordată. Barry zice că-i drumul care ne duce la Ulon.

— Ei ce fac? o întrebă Mark pe Liz. Merg acasă?

— Dumnezeu știe. Femeia atinse un icon de pe matrice. Simon, ai idee unde ar trebui să mergem?

— Cred că Valea Turquino ar trebui să fie prima noastră opțiune, rosti Simon. Este relativ îngustă, cu versanți înalți, ceea ce ar îngreuna zborul extratereștrilor acolo.

— Dar este o fundătură! protestă Yuri Conant.

— Există un drum care iese spre Sonchin, spuse Lydia Dunbavand.

— O potecă pentru caprele de munte, pufni Mark. Nici chiar un 4x4 n-ar putea merge pe-acolo.

— Totuși într-acolo ar trebui să ne-ndreptăm, zise Simon. Va trebui să rezistăm pînă ce Marina deschide o gaură-de-vierme ca să ne evacueze.

Liz izbi cu pumnul în bord.

— Poziția opt sute șaptezeci și șase, gemu ea. Pînă atunci, din noi n-o să mai rămînă decît niște tăciuni.

Matricea afișă un icon de apel general.

— Am deschis o gaură-de-vierme în Valea Turquino, rosti glasul Mellaniei. Mă tem că nu-i mare, așa că va dura mult pînă îi vom trece pe toți prin ea. Dacă avem noroc, am putea evada înainte ca Dysonii să descopere ce se-ntîmplă. Simon?

— Să te binecuvînteze Dumnezeu, Mellanie! A auzit toată lumea? Convoiul se îndreaptă către Turquino.

— Noi am lăsat-o pe Mellanie în urma noastră, vorbi Mark sec.

Abia ajunseseră la Blackwater Crag cînd o explozie imensă distrusese aproape o treime din oraș. Păruse să fi avut epicentrul în zona garajului Ables Motors, unde o lăsaseră pe Mellanie. Cînd avusese loc explozia, el își spusese că fata trebuie să fi găsit o cale de scăpare, deși nu avea nici cel mai mărunt indiciu asupra felului în care ar fi putut s-o facă. Acum, în loc să simtă ușurare, se simțea mai degrabă neliniștit de capacitățile Mellaniei Rescorai.

— Spunea că era ajutată, spuse Liz.

— Cine dracu' poate ajuta la scara asta?

— Fie cineva ca Sheldon, fie poate chiar IC. Nu mă pot gîndi la alt mod în care ea ar fi putut face așa ceva.

— Doamne Dumnezeule, dar de ce ea?

— Nu știu, scumpule, zise Liz. Dumnezeu are și el simțul umorului, nu? Pe de altă parte, mă bucur că fata-i de partea noastră.

— La dracu'!

Strînse în mîini volanul și privi posac prin parbrizul murdar și fisurat. Un șir lung de camionete, vehicule 4x4 și autobuze cotea de pe șoseaua din Mlaștina Înaltă imediat înainte de răspîntia principală, intrînd pe un drum mai mic care șerpuia în lungul lizierei de plopi-lii înalți, de culoarea jadului-închis, care mărginea domeniul familiei Calsor.

— Carys? vorbi Liz.

— Sînt pe un drum care nu știu unde duce. Sper că fetița voastră știe ce face.

— Și eu sper la fel.

Valea Turquino era îngustă chiar și după criteriile meterezelor nordice ale Mlaștinii Înalte. Era o formă de „V" aproape simetric, care începea la două sute de metri deasupra fundului văii Mlaștina Înaltă. Versanții ei aveau iarbă-bolt pe prima porțiune, pentru ca după cincizeci de metri vegetația și solul pietros să lase loc stîncii sterpe. Pîrîiașe se prelingeau din înălțimile zimțuite, alimentînd un rîu iute, care spumega pe fundul văii pînă la vărsarea în Mlaștina Înaltă,

Pînă ce sosiră la gura lui Turquino, drumul se transformase într-o porțiune bătucită de iarbă. În valea aceasta se aventurau doar oile și caprele cele mai nesăbuite.

Yuri Conant conducea convoiul și vehiculul său 4x4 era deja serios înclinat cînd ajunse la rîul rece ca gheața care ieșea din Turquino. Prin parbriz, bărbatul vedea munții ridicîndu-se impozant deasupra lui, păzind intrarea. Ar fi avut greutăți dacă ar fi încercat să înainteze cu mașina, iar autobuzele nu puteau în nici un caz să treacă de rîu. Trecu peste apă și opri.

Cînd coborî din 4x4, știu că nu va uita niciodată imaginea convoiului care urca greu panta. Raze de soare largi străpungeau norii adunați pe cer, jucîndu-se peste vehiculele murdare și ponosite. Camionetele erau umplute cu vîrf. Toate autobuzele aveau ușile deschise pentru a ventila

interiorul, întrucît aparatele de condiționare nu funcționau; oamenii se așezaseră pe jos pe culoarele dintre scaune. Glasurile copiilor speriați și ale adulților răniți sosiră cu mult înainte ca vehiculele să ajungă la el. Cel mai spectaculos dintre toate era superbul automobil sport gri-metalic a lui Carys, ale cărui roți groase se depliaseră sub șasiu pe tije de suspensie telescopice, legănîndu-se peste terenul accidentat cu ușurința unui 4x4.

Trecu prin albia rîului fără dificultate și opri lîngă el. Fereastra laterală coborî.

— Vreun semn al găurii-de-vierme? întrebă Carys.

Barry și Sandy erau înghesuiți pe scaunul de lîngă ea, cu Panda întinsă pe jos.

— De aici, nu se vede nimic.

— Bine, o să înaintez cît pot de mult.

Bărbatul îi făcu semn leneș din braț și ea porni prin vale, urmînd cursul apei. Cîteva 4x4 o urmară; după aceea sosi primul autobuz și Yuri se alătură celor care-i debarcau pe răniți.

Pînă ce Mark ajunse în parcarea improvizată, scena devenise o reluare a celei din autogară. Mai mulți oameni porniseră peste iarbă, ca să ajungă în vale, împingîndu-i pe copii în față. Alte zeci se adunaseră în jurul celor patru autobuze care-i transportaseră pe răniți și scoteau tărgile.

— Am găsit-o! anunță Carys jubilînd din matrice. Sîntem la cinci sute de metri de gura văii. Mellanie ne așteaptă aici și n-a glumit — n-am mai văzut niciodată o gaură-de-vierme mai mică.

— Trece-i dincolo! izbucni Mark și simți mîna lui Liz strîngînd-o puternic pe a lui.

— Am ieșit din mașină, vorbi Carys. Mai avem cinci metri. Mellanie ne salută. Da, așa-i, salut! Bun, Barry, treci, scumpule. Asta-i! Ține-mă de mînă, Sandy. Mark, noi sîntem în siguranță...

Bărbatul lăsă să-i scape un suspin adînc. Alături, Liz surîdea în ciuda ochilor înlăcrimați. Se priviră unul pe celălalt, prelung.

— Cred c-ar fi cazul să mergem și să dăm o mînă de ajutor, spuse ea.

Simon își strînsese grupul mic de susținători devotați pe malul rîuletului năvalnic. Ridică un braț cînd Mark, Liz și David ajunseră lîngă el.

— Cei dintre noi care au arme ar trebui să rămînă aici, la intrarea în vale, și să ofere acoperire pentru prieteni și familii. Va dura destul pînă vor trece toți și probabil că extratereștrii ne vor urmări.

Mark o privi disperat pe Liz.

— Cred că se referă iarăși la noi, murmură el în barbă.

— Mda... Cel puțin acum avem niște arme de calibru mai serios, făcu femeia și ridică unul dintre cilindrii mari pe care-i luaseră de la Dysoni.

— Nu știm ce sînt și nici cum funcționează.

Ea îi rînji lupește.

— Atunci noroc că-l avem cu noi pe cel mai bun mecanic din Randtown, nu, iubitule?

***

În display-ul tactic, tăcerea dăinui cîteva minute după ce *Desperado* reveni în hiperspațiu, retrăgîndu-se din bătălia de deasupra lui Anshun. Wilson își mișcă mîinile peste senzori, derulînd display-uri. Anshun nu mai avea oricum mulți senzori funcționali, totuși aeroboții asigurau baleieri intermitente ale spațiului cosmic direct deasupra ionosferei furtunoase. Patruzeci și opt de găuri-de-vierme își mențineau pozițiile într-un colier efemer la două mii de kilometri deasupra ecuatorului. Pe cînd privea, cîteva tipuri de nave Dyson apărură din ele, accelerînd prin iadul radioactiv al norului de praf cosmic și sfărîmături care fierbea în jurul planetei.

— Sînt tot acolo, murmură îngrozită Elaine Doy. N-am închis nici una dintre ele. Nici măcar una!

— Trebuie să intri în ele ca să ajungi la generatoare, explică Dimitri Leopoldovici. Simpla atacare prin descărcări brute de energie din partea aceasta este complet ineficientă, fiindcă ele în sine sînt manifestări de energie ordonată.

— Mulțumesc, domnule academician, spuse Rafael. Tocmai am văzut patru dintre navele noastre pierind încercînd să ne apere, așa că dacă n-ai nimic constructiv de adăugat, taci dracu' din gură!

— Cincizeci și două de nave extraterestre fie distruse, fie scoase din funcțiune, rosti Anna. Proiectilele noastre le depășesc pe ale lor, însă ei se bizuie pe superioritatea numerică. Àsta le este atuul de fiecare dată.

— Ce vom face? întrebă Președinta.

Wilson fu dezgustat de tonul ei scîncit.

— Aeroboții noștri au izbutit să lovească toate punctele de asolizare de pe Anshun în timp ce navele luptau deasupra planetei, zise Rafael. Am distrus nouăzeci la sută dintre ele. Vor trebui să reia tentativa de ocupare.

— Pentru care au, evident, resurse, observă Președinta. Din nou — superioritate numerică.

— Probabil, dar între timp putem termina evacuarea.

— Am deschis opt găuri-de-vierme suplimentare în interiorul cîmpurilor de forță ale orașelor, completă Nigel Sheldon. În alte trei ore, Anshun ar trebui să fie evacuată.

— Și celelalte planete? întrebă Doy sec.

Se comporta destul de bine după pierderea navelor.

— Strategia bruiajului electronic se dovedește eficientă, spuse IC. În tot cazul, încetinește rata avansului după ce extratereștrii ajung pe suprafața planetei. Ei trebuie să elimine fizic nodurile cibersferei, unul cîte unul, pe măsură ce se înaintează. Cele mai recente asolizări ne-au oferit însă motive de îngrijorare.

— În ce fel? întrebă Wilson.

— Am utilizat senzori invizibili pentru a examina transporturile pe care le descarcă în momentul de față pe mai multe planete. Par a fi mașinării pentru porți, care le vor permite să ancoreze găurile-de-vierme de suprafața planetelor.

— Dacă vor ieși direct pe planetă, nu le vom mai putea opri niciodată incursiunile, rosti Nigel.

— Realist vorbind, spuse Wilson, oricum n-o vom putea face niciodată și în nici un caz într-un grad care să ne

permită să le recucerim. Uitați-vă în ce hal este ecologia pe planetele atacate!

— Le treci la pierderi? întrebă Doy.

— În esență, da.

— O să ne răstignească, clătină femeia din cap. Senatul ne va demite pe toți și ne va arunca probabil în închisoare.

Pe vederea virtuală a lui Wilson apăru un text scris: *Termină, nu merită să-ți bați gura.* Codul expeditorului aparținea Annei.

— Nu știam că va fi atît de rău, rosti el pe un ton împăciuitor.

— Ba știam, îl contrazise Dimitri.

Wilson se întoarse către reprezentările translucide ale planetei. Cibersferele tuturor erau ilustrate prin fire auriu-palid. Zone negre înconjurau locurile de asolizare ale Dysonilor, o beznă care se extindea treptat în auriu.

— Nu ne-a mai rămas nimic cu care să-i lovim, spuse Wilson. Tot ce putem face este să ne retragem și să ne regrupăm.

Efectuă prima dintr-o suită de inspirații profunde, dar nici chiar valul de oxigen nu putu alunga sfîrșeala întunecată. În istoria omenirii nu existase nici un război în care așa multe să fi fost pierdute în timp așa scurt. *Iar eu sînt cel răspunzător. Dimitri are dreptate, noi știam, însă pur și simplu n-am vrut să admitem.*

***

Căpitanul Jean Douvoir auzi ventilatoarele bîzîind eficient îndărătul grilelor, pe măsură ce absorbeau fumul înțepător de pe puntea lui *Desperado*. Nava avusese noroc; ultima rafală de energie direcționată aproape că perforase cîmpul fuzelajului. Scăpase cu cîteva străpungeri localizate care afectaseră circuitele de alimentare. Stabilizatoarele făcuseră tot ce le stătuse în putință, însă nici chiar supraconductorii nu puteau face față unor vîrfuri de sarcină induse de explozii nucleare de ordinul megatonelor. Cu defensivele primejdios slăbite, el revenise cu *Desperado* în

hiperspațiu pentru a scăpa de proiectilele Dyson care îi copleșeau.

— *Merde*! mîrîi căpitanul cînd ieșiră în exteriorul haloului de comete al lui Anshun.

Vederea virtuală îi arăta că sistemele electronice ale navei se autoreconstruiau. Redundanța rămasă era foarte mică. N-ar fi putut supraviețui altui atac susținut, și asta era ce s-ar fi întîmplat dacă reveneau. Navele și proiectilele Dyson păreau fără sfîrșit.

Deasupra celor patru iconuri de comunicații cu celelalte patru nave stelare pîlpîia avertizarea roșie „nefuncțional".

— Care-i situația acolo? îl întrebă pe Don Lantra, care opera senzorii.

Don îl privi obosit.

— Tocmai am pierdut urma *Neînfricatei*. Asta-nseamnă toate, șefule...

Jean ar fi vrut să izbească cu pumnul în consolă, un gest inutil și dificil în imponderabilitate. Îi cunoștea pe aproape toți membrii echipajelor. Pe Îngerul Înalt, toți stătuseră laolaltă într-o fraternitate care-i apropiase enorm. Acum nu-i mai putea revedea decît după procedurile lor de re-viere. Nici măcar asta nu amortiza șocul. Avea să dureze ani buni. Presupunînd că Commonwealthul va dăinui pînă atunci...

Vederea virtuală îi afișă un icon de comunicare de la amiralul Kime.

— Care-i situația ta, Jean? întrebă Wilson.

— Stabilizăm lucrurile pe-aici și în curînd îi putem ataca din nou.

— Nu. Întoarce-te la Îngerul Înalt.

— Ne-au mai rămas șapte proiectile.

— Jean, au sosit deja alte cincizeci de nave. Ați făcut o treabă superbă — toți — , dar evacuarea este aproape terminată.

— Abandonați Anshunul?

— Trebuie s-o facem. Evacuăm toate planetele atacate.

— Nu! Pe toate? Trebuie să facem ceva... Nu le putem accepta victoria. Astăzi sînt douăzeci și trei de planete;

totuși dacă-i lăsăm să scape așa, mîine vor fi o sută. Trebuie să luptăm!

— Ne-am luptat, Jean, și am avut victoriile noastre. Tu și celelalte nave ați cîștigat timp valoros pentru Anshun. Însă nava ta e singura rămasă, așa că revino la bază și te vom reechipa ca să lupți și în altă zi.

— Victorii? Nu cred... Dimitri avea dreptate — trebuie să intrăm prin găurile lor de vierme și să le blocăm din partea cealaltă.

— Știi că nu putem face asta; sînt prea puternic apărate. Vom găsi însă steaua pe care o folosesc ca escală intermediară și-o să-i lovim acolo. Tu vei comanda toată forța de luptă, Jean.

— Cît va dura pînă vom produce atîtea nave, amirale?

— Cît va fi nevoie. Acum pornește spre bază.

— Am înțeles.

Jean comandă benzilor de plastic pliabil ale cușetei de accelerație să se destindă și-și încordă mușchii abdominali, silindu-se să se ridice în capul oaselor. Restul echipajului de pe punte îl privea.

— Nu sînt pregătit să accept înfrîngerea azi, rosti el. Stocarea de siguranță a memoriei mele a fost actualizată înainte să plecăm de pe Îngerul Înalt și mă voi alătura camarazilor noștri în re-viere. Mă întorc cu nava aceasta la Anshun, unde își va face cinste numelui. Dacă cineva dorește să plece, vă rog să folosiți modulele de salvare și Marina vă va recupera.

Zări numai zîmbete și cîteva expresii încruntate. Nimeni nu acceptă oferta lui de a pleca.

— Perfect! Doamnelor și domnilor, a fost plăcerea și onoarea mea să lupt alături de voi. Dacă Domnul va dori, o vom face din nou după re-viere. Acum însă trebuie să reprogramăm hiperpropulsia. Sînt foarte mulți limitatori de securitate ce trebuie dezactivați.

***

Norii se ridicau în cele din urmă spre sfîrșitul zilei, îngăduind amurgului trandafiriu să se infiltreze în

Mlaștina Înaltă. Din poziția lui, ghemuit pe un versant îndărătul unui pîlc de bolovani la treizeci de metri dincolo de intrarea în Valea Turquino, Mark Vernon privea cum terenul din fața lui absorbea lumina, căpătînd o nuanță cafeniu-gălbuie. De aici nu putea să vadă Valea Ulon, lucru pentru care era recunoscător. De fapt, posibilitatea de a-și vedea locuința în timp ce așteptau să plece ar fi fost insuportabilă.

— Nu mai e mult, iubitule, rosti Liz.

El îi zîmbi, uimit ca întotdeauna de faptul că îi ghicea mereu starea sufletească. Liz stătea rezemată cu spatele de bolovani, cu un cojoc gros pe umeri ca s-o apere de aerul înghețat care cobora de pe Dau'sing în lungul lui Turquino.

— Cred că nu.

Îndărătul lui vedea capătul cozii; nu mai rămăseseră nici o mie de oameni, care înaintau încetișor pe malul pîrîului cu apă glacială. Pînă și gaura-de-vierme era vizibilă de aici — un cerculeț cenușiu-nchis, care începuse să se contopească cu umbrele adînci ce învăluiau baza văii. MG-ul staționa într-o parte a ei, primul din cele cîteva vehicule care fuseseră abandonate în lungul potecii vagi. Nu era departe. Pentru a nu știu cîta oară, Mark se gîndi cît ar fi durat ca să coboare în fugă panta neregulată și să ajungă acolo. Desigur, fuga n-ar fi contat cine știe ce. Mai întîi trebuiau să treacă toți ceilalți. Chiar și acum, cînd rămăseseră numai adulții aflați în formă fizică excelentă, nimeni nu părea să se grăbească. Chiar nu-și dădeau seama de pericol?

— Au ajuns la Mlaștina Înaltă, anunță Mellanie.

Mark privi stupefiat matricea palmară. *De unde dracu' știa asta?* Apoi pe display-ul matricei dispăru un nod din capătul îndepărtat al Mlaștinii Înalte. *Aha...*

Liz își ridică enorma armă extraterestră și se ghemui lîngă Mark.

— Douăzeci de minute, spuse ea privind scurt rîndul de oameni. Doar atît. Poate mai puțin.

— Poate...

I se păru că coada începuse să iuțească ritmul — puțin. Ecranul matricei palmare arătă alte două noduri eliminate în Mlaștina Înaltă. Se auzi și un sunet îndepărtat care putea să fi fost o explozie.

— Sîntem toți gata? întrebă Simon.

Se afla pe celălalt versant al văii, cu altă armă extraterestră masivă. Lui Mark nu-i trebuise mult timp ca să aranjeze trăgaciurile astfel ca să poată fi utilizate de mîinile umane. Aveau un aranjament bizar de două butoane ce trebuiau apăsate într-o succesiune dificilă pentru degetele oamenilor. Una lansa micro-proiectile explozive, iar celelalte trei erau arme foarte puternice cu fascicul.

— Așa cred, mormăi Mark ursuz.

Liz își duse matricea palmară la gură.

— Sîntem pe poziție.

— Nu uitați — imediat după ce ați tras, vă retrageți.

Femeia dădu ochii peste cap către Mark și surîse.

— Da, o să ne-amintim.

Mark se aplecă și o sărută.

— Nu cred c-avem timp, zise ea obraznică.

— Pentru orice eventualitate, rosti el aproape cu sfială, în caz că se-ntîmplă ceva, vreau să știi că te iubesc.

— Oh, iubitule. Îl sărută. Imediat ce trecem prin gaura-de-vierme, o să-ți zbor pantalonii, domnule!

El rînji. Alt nod din Mlaștina Înaltă dispăruse. După aprecierea lui, fusese cel de lîngă reședința Marly. La vreun kilometru de intrarea în Turquino.

— O să ne-ntoarcem aici? Ca să locuim, vreau să zic...

— Nu știu, iubitule. Simon crede că da.

— Tu vrei, dacă vom putea?

— Sigur că vreau. Aici am trăit cea mai bună dintre toate viețile mele. O să mai continuăm să trăim așa.

Alte trei noduri dispărură.

— Uite-i, mormăi Mark.

***

După două ore în care modificase diverse sisteme, *Desperado* reveni în hiperspațiu. La viteză maximă erau

la două minute de Anshun. Jean Douvoir era complet absorbit de display-ul hisradarului, care-i arăta găurile-de-vierme încercuind planeta ca niște diamante sclipitoare. El alese una și-și orientă nava direct spre ea.

Cînd ajunseră la treizeci de secunde de zbor de gaura-de-vierme, comandă IR-ului să le calculeze punctul de ieșire. În mod normal, ieșirea din hiperspațiu era monitorizată de programarea IR-ului, care restricționa viteza relativă a deschiderii. Dacă ieșeau pe orbita unei planete, traiectoria deschiderii trebuia să fie egală cu viteza de evadare locală, asigurînd o intrare sigură în spațiul real. Cu limitatorii înlăturați, Jean dădu deschiderii o viteză egală cu o cincime din a luminii.

Radiația Cerenkov se revărsă din fractura continuumului spațio-temporal la cinci sute de kilometri de gaura-de-vierme Dyson. *Desperado* fulgeră din centrul radianței violet, deplasîndu-se cu zero virgulă doi din viteza luminii cînd lovi cîmpul de forță care proteja gaura-de-vierme. Detonarea fu instantanee, transformînd un procentaj însemnat din masa ei direct în energie sub formă de radiații ultradure care perforară cîmpul de forță ca pe un glob de sticlă străveche și fragilă. Gaura-de-vierme Dyson rămase deschisă către puterea totală a soarelui nou și temporar care răsărise deasupra Anshunului.

***

Una dintre avionetele extraterestre cilindrice zbură peste capătul văii Turquino. Mark încercă s-o urmărească cu țeava armei, dar dispăru îndărătul versantului din partea opusă înainte s-o fi ajuns măcar din urmă. Un vuiet prelung reverberă dinspre Mlaștina Înaltă.

Alte două avionete apărură, deplasîndu-se mai lent ca prima. Mark izbuti s-o centreze pe una în ocular și apăsă trăgaciul. Cîmpul de forță al avionetei arse în lumină turcoaz cețoasă, cu cioburi de electricitate statică izbind în mod repetat solul. Liz trase cu arma ei cu fascicul, intensificînd corona. De cealaltă parte a văii, Simon trase cu arma cu proiectile. Un panaș de foc albastru țîșni

orizontal din cîmpul de forță afectat, expediind fulgere globulare strălucitoare ce se prelinseră peste tot aparatul care vibra. Se înclină brusc pe o aripă și dispăru din linia de ochire. Partenerul lui îl urmă la fel de rapid.

— Mișcă! răcni Mark.

Fugi, îndepărtîndu-se de bolovani, ghemuit, cu arma atîrnîndu-i greu în mîini. La cincizeci de metri în față și ceva mai jos pe versant se afla altă îngrămădire de stînci. Cu picioarele tropăind pe iarba-bolt spongioasă, inima bubuind și Liz chiuind ca o nebună lîngă el, surîse prostește. Era aproape ca și cum ar s-ar fi distrat.

Ajunseseră la cinci metri de adăpost, cînd o explozie gigantică distruse bolovanii de care se folosiseră mai devreme. Bărbatul se aruncă pe jos, simțind cum starea de exaltare i se transformă instantaneu în spaimă oarbă.

— Ai pățit ceva? urlă el cînd siajul urlător al avionetei zgudui văzduhul.

Liz ridică fruntea.

— Căcat! N-am nimic, iubitule. Haide, dă-i bice!

Bucăți de rocă fierbinte și pămînt răpăiau în jurul lor. Un cerc mare de iarbă ardea în spate, degajînd un fum gros cu miros urît.

Mark pe jumătate se tîrî, pe jumătate se împletici înapoia următorilor bolovani și rămase acolo gîfîind din greu, în vreme ce picioarele îi tremurau. Cînd riscă o privire îndărăt, văzu o avionetă plutind nemișcată la intrarea în vale. Știa că ar fi trebuit să tragă în ea, însă pur și simplu îi era imposibil să ridice arma. Pe cînd privea, avioneta deschise focul asupra unui al doilea aparat de zbor care vira în jurul primului munte și acesta explodă cu o violență incredibilă, iluminînd toată valea Turquino, cînd sfărîmăturile sale se rotiră prin văzduh.

— Ce...

— Mellanie, rosti Liz. I-a preluat controlul.

— Să dea dracii!

Avioneta dispăru. Peste cîteva secunde, sunete de explozii reverberară prin valea îngustă.

Mark privi coada de la gaura-de-vierme. Toți oamenii se aruncaseră la pămînt.

— Haideți, mîrîi la ei. Scularea, găozari mizerabili. Sus! Dați-i drumul!

Era imposibil să-l fi auzit, totuși cei mai apropiați de gaura-de-vierme se împleticiră în picioare și se repeziră spre ea. Disperarea lor declanșă un val de panică și toți se grăbiră simultan. În jurul cercului cenușiu și nepăsător începu să crească îmbulzeala.

— Grozav! pufni Mark. Exact ce-aveam nevoie!

— S-au descurcat destul de bine, rezistînd pînă acum, zise Liz.

După cîteva minute, îmbrîncelile și ghionții dispărură, deși se abandonase orice pretenție de ordine. Toți se înghesuiau în jurul găurii-de-vierme; în lumina care pălea în crepuscul și cu fundul văii aproape cufundat în întuneric, aduceau cu niște albine roind în jurul stupului.

— Mișcare în față, pîrîi glasul lui Simon din matricea palmară.

Extratereștri în armuri avansau printre autobuzele și mașinile abandonate. Erau greu de distins printre umbre. Avionetele nu se mai zăreau. Mark privi iute gloata din jurul găurii-de-vierme. Mai rămăseseră cel puțin patru sute de oameni.

— Mark? întrebă Simon. Ești gata?

— Așa cred.

Bărbatul ridică arma de vînătoare și activă luneta. Ambuteiajul în zigzag al autobuzelor apărea sub forma unor profiluri albastru-neon pe fundalul gri-perlat. Acum era ușor să-i vadă pe extratereștri. Erau mai mulți decît își dăduse seama, mult mai mulți. Lunecau cu mișcări fluide pe lîngă flancurile vehiculelor, acolo unde umbrele erau mai intense, și vîrau armele în ușile deschise ori prin ferestre, în cabine, căutînd orice semn de viață. Dacă ajungeau la pîrîu, toți cei îngrămădiți în jurul găurii-de-vierme ar fi fost ținte clare. Ar fi urmat un masacru.

Mark ațintì luneta pe autobuzul din frunte și o deplasă în lungul lui pînă găsi panoul deschis. Avusese nevoie de

peste o oră ca să pregătească toate bateriile supraconductoare; producătorii utilizau atît de multe sisteme de securitate, încît erau greu de decuplat. În cele din urmă izbutise totuși să le conecteze pe toate laolaltă într-un unic și uriaș circuit energetic. Luneta pușcii încadră latura bateriei și Mark trase.

Bateria supraconductoare fu perforată și-și descărcă energia într-o rafală masivă, declanșînd o reacție în lanț prin tot circuitul. Toate bateriile detonară într-o cascadă de electroni și fragmente incandescente. Extratereștrii zburară prin aer sau fură izbiți în sol, iar șrapnelele și flamele electrice trosnitoare le supraîncărcară cîmpurile de forță ale costumelor. Cîteva din propriile lor arme fură distruse, explodînd la rîndul lor și sporind carnajul.

Mark și Liz porniră la fugă în clipa primei explozii și coborîră mai mult pe pantă, apropiindu-se de gaura-de-vierme. Mai rămăseseră numai două sute de oameni, care se ghemuiseră toți în mod reflex la ultima descărcare de violență.

— Asta ar trebui să-i încetinească! răcni Mark. Ieșim!

Trecură în goană pe lîngă ultimul pîlc de bolovani pe care-l aleseseră drept paravan. Cizmele lor plescăiră prin pîrîu și ajunseră în spatele grupului disperat de oameni care se împingeau către gaura-de-vierme. Cînd privi îndărăt, Mark nu putu să vadă decît o strălucire roșie provenită de la iarba-bolt care ardea în jurul intrării în vale.

— Simon, Simon, ce se-ntîmplă?

— Bună treabă, Mark, rosti Simon cu același glas calm dintotdeauna. Deocamdată au rămas locului. Vor avea nevoie de cîteva minute să se regrupeze. Veți trece toți dincolo.

Mark strînse mîna lui Liz și se ridică în vîrful picioarelor, ca să privească peste capetele celor din fața sa. Nu puteau să fi rămas mai mulți de o sută. Poate că ar fi durat vreo două minute, dacă fiecare avea nevoie de o secundă ca să treacă. Ba nu, cu certitudine s-ar fi putut înghesui și doi o dată. Așadar, vreun minut. Maximum un minut și jumătate.

Lumina zilei se revărsă peste Valea Turquino. Mark dădu capul pe spate și se holbă spre cer. Hăt deasupra lor cinci steluțe alb-albastre sclipeau dureros de orbitor pe măsură ce creșteau întruna. Bărbatul le privi fix și, treptat, surprinderea lăsă locul unui val de furie.

— Fir-ați ai dracu'! răcni el luminilor teribile. Picioarele îi cedară și căzu în genunchi, dar în același timp ridică pumnii încleștați spre noul pericol. Nu ne puteți face asta, nenorociților! Doar un minut! Un minut și-aș ieși de-aici. Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Ticăloșilor! Ticăloșilor...

— Mark... Liz era lîngă el pe solul umed și-și trecuse un braț peste umerii lui care se cutremurau. Mark, haide, iubitule, aproape c-am ajuns.

— Nu, n-am ajuns, n-o să ne lase niciodată să trecem... niciodată!

— Nu-s extratereștri, spuse Mellanie.

— Cum?

Mark ridică privirea. Fata stătea lîngă el și se uita la cele cinci lumini orbitoare.

— Luminile alea sînt ale noastre, zise ea. Noi am făcut-o.

— Sus! rosti Liz înăsprindu-și glasul. Vorbesc serios, Mark.

Îl prinse de un umăr și-l trase. Mellanie veni în cealaltă parte a bărbatului și amîndouă izbutiră să-l ridice. Ultimii rezidenți din Randtown se grăbeau prin gaura-de-vierme. Deasupra lui, stelele noi se diminuau. Bezna năvălea înapoi în vale. Mark se împletici către gaura-de-vierme, tot nevenindu-i să creadă, așteptîndu-se ca salva nemiloasă a unui laser să-l lovească între omoplați.

— Te așteptăm, Simon, rosti Mellanie.

— Nu pot să plec. Acesta este căminul meu. Voi face tot ce pot ca să-i împiedic pe monștri.

— Simon!

— Plecați! Dacă puteți, întoarceți-vă.

Mark ajunse la gaura-de-vierme. Ultima imagine pe care o văzu de pe Elan fu MG-ul abandonat și chipul

Mellaniei privind mînios în valea mică și sălbatică. Apoi trecu dincolo. În siguranță.

***

Multitudinea de simțuri derivate de la mașini a lui LuminăDimineațăMunte percepu distorsiunea cuantică a ultimei nave stelare umane revenind la bătălia de deasupra Anshunului. Își pregăti navele să lanseze proiectilele și să folosească armele cu fascicule. Oamenii veneau repede. Se apropiau mult. Periculos de mult...

Nu există vreun avertisment. Nu mai avu timp. Energia brută străbătu direct gaura-de-vierme, înflorind de cealaltă parte, unde generatorul era instalat pe asteroid. Deschiderea în continuumul spațio-temporal se închise imediat ce generatorul ei fu distrus, dar nu înainte ca torentul uluitor de energie eliberat prin distrugerea navei umane să se revărsat înăuntru. Deasupra asteroidului, mii de nave străluciră pentru o clipită cînd fuzelajele li se vaporizară în gheizerul gigantic de radiație. Generatoarele găurilor-de-vierme făcură implozie în spasme de contorsionări gravitonice. Întregul asteroid se cutremură cînd două sute optzeci și șapte de găuri-de-vierme aflate în colaps îl traseră simultan, apoi se sfărîmă. Energia conținută în generatoare și găuri-de-vierme fu eliberată într-o unică rafală care amplifică potopul deja letal ce strălucea peste gaura-de-vierme interstelară.

LuminăDimineațăMunte urmări *cu oroare* cum gaura-de-vierme masivă care făcea legătura între punctul de escală intermediară și sistemul ei natal vibră și fluctuă. Redirijă sute, apoi mii de cuiburi de grupări de stabili pentru a produce seriile corecte de comenzi care să calmeze și restricționeze instabilitatea. Lent, oscilațiile nebunești de energie fură îmblînzite și refocalizate. Outputul segmentelor supraviețuitoare din mecanismul generatorului fu remodelat pentru a compensa.

După aceea examină dezastrul din punctul de escală. Un asteroid și toate echipamentele sale erau complet pierdute. Mii de nave fuseseră distruse sau scoase din

funcțiune. Ciorchini de unități cargo pluteau în vidul cosmic, grămezi informe de echipamente care spumegau pe toate suprafețele. Mai bine de trei mii de cuiburi de grupuri de stabili de diverse mărimi fuseseră iradiate și mureau. Aproape o sută de mii de mobili erau morți sau pe moarte.

Totul putea fi înlocuit și reconstruit, însă un asemenea efort avea să fie costisitor. Pierderea unui sfert din găurile sale de vierme în Commonwealth avea în mod clar să-i încetinească planul inițial de expansiune peste planetele oamenilor. În sistemul natal, multe cuiburi de grupuri de stabili începură să analizeze defensivele împotriva altui *atac sinucigaș*.

Între timp, LuminăDimineațăMunte realinie găurile-de-vierme intacte, astfel ca să păstreze rute spre cele douăzeci și trei de planete noi pe care le anexase domeniului său. După un timp, navele zburară din nou, coborînd transporturile lor pe planete. Pe cînd oamenii fugeau prin găurile-de-vierme din interiorul orașelor protejate, mobilii își continuau avansarea peste noile regiuni din exteriorul acestora fără să întîmpine prea multă rezistență.

25

Deruta lui Ozzie crescu o dată cu trecerea timpului. Pur și simplu nu înțelegea planeta pe care se aflau. În primul rînd, clima nu se schimba — era mereu aceeași căldură umedă cu o briză lentă care sufla permanent în aceeași direcție. Dacă ar fi fost o planetă care să aibă permanent aceeași față orientată către soarele ei, ar fi trebuit să existe vînturi puternice, care să redistribuie căldura primită de emisfera însorită spre gerul de pe emisfera întunecată; curenți uriași de circulație atmosferică, care ar fi suflat întruna în jurul globului — în nici un caz zefirul acesta blînd. Desigur, era posibil ca insula să fi fost situată în mijlocul unei zone de acalmie, ceea ce ar fi însemnat ca vînturile să existe undeva dincolo de orizontul tulburător de îndepărtat, mugind peste ocean în genul de macrofurtuni care l-ar fi îngrozit și pe cel mai experimentat marinar.

Ozzie rulase pe matricea palmară mici modele meteo, care în linii mari confirmaseră teoria respectivă, totuși modelarea nu ținea seama de faptul că planeta se găsea pe orbita interioară a unui halo de gaze. Felul exact în care amănuntul acesta ar fi afectat atmosfera în apropierea suprafeței rămînea o necunoscută. În tot cazul, matricea nu deținea genul de algoritmi necesari pentru a rezolva problema aceea de interacțiuni.

La toate acestea se mai adăuga îndepărtatul banc de nori suri care era vizibil imediat deasupra orizontului. De fiecare dată cînd reveneau pe dealul central pentru a strînge lemne, Ozzie îi verifica poziția. Nu se clintise niciodată. În plus, briza sufla dintr-acolo.

Bărbatul se străduia de asemenea să evalueze distanța pînă la insulele din depărtare. Utilizînd funcția de sistem de navigație a matricei, determină paralaxa din ambele extremități ale insulei pe care ajunseseră. Un calcul trigonometric rudimentar stabilea șaptezeci și doi de kilometri pînă la insula cea mai apropiată, ceea ce făcea ca planeta să fie improbabil de masivă.

Haloul de gaze în sine era o enigmă și mai mare. Ozzie nu putea să înțeleagă ce erau punctele sclipitoare care pluteau în interiorul său. Analiza spectrografică efectuată de senzorii lui arătase că erau compuse din apă.

— Chiar contează? întrebă Orion cînd Ozzie se lansă în altă rundă de bolboroseli referitoare la rezultatele cele mai recente oferite de senzori. Știm că trebuie s-ajungem la altă insulă, ca să găsim poteca de ieșire de aici. Așa că... cui îi pasă ce-i pe cer?

— Da, contează! replică Ozzie apăsat. Nu-nțeleg cum se formează asemenea sfere de apă. Nu este posibil prin coliziunea picăturilor, fiindcă sînt prea mari... Unele au diametrul de sute de kilometri.

— Și ce dacă? Ai zis că gazele din halo sînt respirabile. De ce n-ar putea să aibă și apă în el?

— Nu asta-i întrebarea. Întrebarea este *de ce* se află acolo?

— Bun — *de ce* se află acolo?

— Nu știu, în pizda mă-sii!

— A fost plasat acolo, zise Tochee. Ținînd seama de faptul că întregul halo de gaze este artificial, constructorii au încorporat sferele de apă cu un scop.

— Mulțumesc, Tochee, rosti Ozzie și se întoarse la Orion. Mi-ar plăcea să aflu scopul respectiv. Pentru asta am nevoie de niște informații fundamentale.

— Ca de pildă? întrebă băiatul.

— Conținutul în vapori de apă a haloului de gaze... Presiunea din halo... Gradul de evaporare a sferelor de apă... Temperatura lor... Chestii de-astea. Dar cu echipamentul ăsta, n-am nici o șansă.

Flutură nervos din mînă spre mica lui colecție de senzori.

— Totuși *de ce* este important? insistă Orion.

— Pentru că aici acționează foarte multe forțe pe care nu le putem vedea. Dacă aș înțelege mai multe despre haloul de gaze, aș putea fi capabil să abordez cît de cît planeta asta bizară.

— Nu-i decît mare... ai zis-o chiar tu. Mai mare decît Silvergalde.

Ozzie renunță.

— Da, nenică, în tot cazul așa pare. Privi provocator cerul cu mulțimea de punctulețe scînteietoare. Ce dracu', avem probleme mai presante, nu?

— Pregătirile aproape s-au încheiat, spuse Tochee. Mai trebuie să facem doar o expediție pentru a culege fructe.

— Sigur că da.

Bărbatul aruncă o căutătură neîncrezătoare spre ambarcațiunea pe care o terminaseră. Cînd începuseră s-o construiască, el se gîndise la un fel de schif, cu o cocă netedă din scînduri perfect îmbinate și velă curbă, cu el însuși la cîrmă, pilotîndu-i pînă la următoarea insulă. La urma urmelor, deoarece lama armonică funcționa din nou, operațiunile de dulgherie ar fi trebuit să fie simple; însă fișierele enciclopedice din matrice fuseseră foarte sumare în privința tehnicilor reale de construire a ambarcațiunilor. Sfîrșiseră cu o plută ce părea să aibă flotabilitatea unei cărămizi.

Petrecuseră prima zi doborînd cîte un arbore din cele cinci soiuri care creșteau pe deal, pe care Tochee îi tîrîse după aceea pe plajă. Pe rînd, îi împinseseră pe ocean. Copacii se afundaseră tot mai mult, pe măsură ce se saturaseră cu apă și o singură varietate plutise — arborii subțiri cu mănunchiuri de frunze lungi și cenușii; bineînțeles, cei mai puțin numeroși pe insulă.

Își devotaseră următoarele cinci zile pentru a tăia aproape toți copacii respectivi. Ozzie și Orion lucrau pe rînd cu lama armonică, retezînd ramurile arborilor căzuți și lăsînd trunchiuri relativ netede pe care Tochee le tîra de pe deal.

După etapa aceea venise împletitul frînghiilor, un subiect care era prezentat mai detaliat de fișierele enciclopedice. Frunzele uscate de palmier pe care le folosiră erau tari și tăioase, iar Ozzie și Orion se umplură de sînge pe palme la numai cîteva minute după ce începuseră. Pentru a putea lucra în continuare fuseseră nevoiți să scoată trusa de cusut și să-și modifice mănușile vechi. Nici chiar manipulatoarele lui Tochee nu erau imune față de muchiile ascuțite ca lama, dar pînă la urmă împletiseră destulă frînghie pentru a lega bușteni laolaltă. Trei grupuri groase, lungi de cinci metri, asigurau flotabilitatea, iar peste ele fusese dispusă perpendicular puntea formată din alte trunchiuri. Vela fusese croită din omniprezentele frunze, cusute într-un pătrat care semăna mai degrabă cu un preș din trestie decît cu vreo țesătură recognoscibilă.

Orion considera că pluta era fantastică, o aventură autentică pe punctul de a începe. Tochee își exprimă obișnuita sa aprobare discretă pentru reușita lor și în felul acesta Ozzie rămăsese simțindu-se precum cel care trebuia să-i anunțe că Moș Crăciun nu exista. Continua să creadă că era genul de obiect pe care o ceată de puști de opt ani l-ar fi înjghebat într-o vară lungă și plicticoasă.

Bărbatul își luă ranița și toți trei porniră către interiorul insulei ca să culeagă fructele din cîteva soiuri care creșteau pe tufișurile și palmierii pitici din preajma țărmului. În scurt timp le tăia codițele cu briceagul și-și umplea ranița.

Orion și Tochee fosneau prin vegetația deasă, de o parte și cealaltă a sa. Ambii erau atîțați de plecarea de pe insulă și Ozzie regreta că nu le putea împărtăși sentimentele. De fiecare dată cînd ridica ochii la haloul de gaze, știa că ceva de acolo era lipsit de sens. De ce să construiești un asemenea artefact fenomenal, pentru ca apoi să introduci în mijlocul lui ceva atît de banal ca o planetă? Haloul de gaze era cu certitudine destinat unor forme de viață zburătoare — voliera lui Dumnezeu. Sferele de apă și recifele de corali ale lui Johansson erau escale pentru creaturi ce nu aveau nevoie de gravitație, care trăiau în maxima libertate fizică de care se puteau bucura. Ozzie bănuia că, dacă adevăratul

nucleu al civilizației Silfene avea o localizare fizică, atunci nu și-ar fi putut crea un cămin mai potrivit.

— Un univers care să fie mic, totuși atît de mare la interior, încît să nu poată fi niciodată cunoscut, povestise Johansson. Un refugiu de mister tăinuit pe piscul dezvoltării științifice. Cît m-am mai minunat înaintea acelui paradox!

Ozzie se străduia să-și amintească ce-i mai spusese bărbatul. Ceva care să fie cît de cît practic... Însă Johansson nu era un individ care să ofere detalii. Deși sugerase că de aici el revenise direct în Commonwealth.

Avu nevoie de patruzeci de minute să-și ticsească ranița.

— Cred că ar trebui să fie suficient, rosti el.

— Marfă! replică Orion rînjind larg și mușcă dintr-un fruct purpuriu-închis care avea gust de zmeură. Sucul gros i se prelinse peste buze și îl șterse cu dosul palmei.

Ozzie se opri o clipă și-l privi. Băiatul purta doar un șort zdrențăros, care fusese retezat dintr-o pereche de pantaloni vechi. Nu mai era deloc atît de slăbănog pe cît fusese cînd porniseră pe poteci, cu multe luni în urmă; mersul în sine și activitățile fizice îi dezvoltaseră musculatura. Pielea albă îi era acoperită cu o sumedenie de pistrui, parțial arsă de soare, doar ușor bronzată și în ultima vreme permanent murdară. Smocuri de tuleie i se curbau în jurul bărbiei, iar părul roșcovan era zbîrlit spre exterior în șuvițe împletite, a căror dezordine începuse să rivalizeze cu coafura afro a lui Ozzie. Pe scurt, devenea un mic sălbatic; nu-i mai lipsea decît o lance și o țesătură în jurul coapselor pentru ca trei milenii de civilizație umană să fi trecut pe lîngă el fără să-l atingă.

E numai vina mea, gîndi Ozzie. *Ar fi trebuit să fiu mai ferm cu el din capul locului, să-l fi trimis înapoi în Lyddington. Sau, dacă nu reușeam, să fi insistat în direcția unui soi de educație.*

— Ce-i? întrebă Orion, întorcîndu-se pentru a vedea la ce se uita bărbatul.

— Cînd te-ai spălat ultima dată?

— Am înotat azi-dimineață.

— Cu săpun și apă.

— N-a mai rămas deloc săpun. Tu ai zis că era prea greu ca să-l cărăm din Citadela de Gheață.

— Ah, da, așa-i... Și gelul dentar? L-ai mai folosit?

— A mai rămas doar un tub și-i al tău. Dinții mei n-au nimic. Ce s-a-ntîmplat?

— Trebuie să facem ceva cu părul tău. Nenică, îți mișună insectele prin el!

— Uite cine vorbește...

Ozzie se trase de barbă, conștient în mod brusc de exemplul pe care-l oferea.

— Bine, mîine dimineață, revenim amîndoi la obiceiul igienei personale. De-acord?

— Cum vrei, strînse Orion indiferent din umeri.

Ozzie aprecie că era o imitație aproape perfectă a propriului său gest de *nu-mi pasă*.

— Bun. Dup-aia, în matricea palmară există niște fișiere prin care vreau să trecem împreună.

— Cu ce sînt?

— Informații generale, răspunse vag bărbatul. Știi să citești, nu?

— Ozzie!

— Gata, nenică, verificam și eu... Atunci, mîine, da?

— Ai zis că mîine dimineață plecăm.

— Știu, dar oricum pe plută n-o să avem mare lucru de făcut, nu?

Orion se scărpină în cap, în mod evident nedumerit de acest nou Ozzie.

— Cred că nu.

Își ridicaseră tabăra pe plaja unde construiseră pluta. Ozzie și Orion foloseau cortul pentru a beneficia cît de cît întuneric, atunci cînd doreau să doarmă. Lumina constantă nu părea să-l deranjeze pe Tochee, însă oricum el nu dormea, ci doar se odihnea.

Cînd ajunseră înapoi pe plajă, Orion aținâ focul, după care începu să gătească peștele prins de Tochee. Ozzie merse la marginea apei și folosi pompa cu filtru ca să umple

toate burdufurile lor. Oceanul nu era prea sărat, dar în tot cazul nu puteau să bea apa aceea fără s-o filtreze.

Pe cînd Orion termina de preparat masa, începu să strîngă bagajele. Planul era destul de simplu: după ce el și băiatul se trezeau, lansau imediat pluta. Aveau suficiente fructe și pește preparat ca să le ajungă cîteva zile, iar apa de băut nu reprezenta o problemă cît timp aveau filtrul. În gînd, Ozzie spera că toate pregătirile lor n-aveau să fie oricum necesare. Chiar dacă, așa cum bănuia tot mai mult, vela era inutilă, ciopliseră niște vîsle grosolane și Tochee îi putea propulsa. În tot cazul, n-ar fi fost nevoie de mai mult de două zile ca să ajungă la următoarea insulă.

Dimineață se asigură că Orion folosi gelul dentar care era pe terminate, apoi amîndoi își pieptănară părul, înlăturînd încîlcelile și nodurile. Ozzie își atacă și barba cu briciul, unicul lux pe care-l păstrase. Lama diamantată se descurca ușor, însă bărbatul blestema absența unei oglinzi decente.

— De ce nu folosești matricea palmară? îl întrebă Orion.

Atinse cîteva iconuri și o ținu în fața lui Ozzie. Ecranul se depliase și arăta direct imaginea camerei foto. Chipul bărbatului era considerabil mărit.

— Mulțumesc, nenică, rosti el și reîncepu să se radă, de data aceasta cu mai multă precizie.

Poate că totuși n-avea să fie greu să-l educe pe băiat.

După un mic dejun rapid, strînseră toate echipamentele de campare în ranițe și genți și după aceea puseră în coșuri de nuiele alimentele pe care le adunaseră pentru călătorie. Toți trei se adunară în spatele plutei pe care, în vederea acestui moment, o construiseră la cîțiva metri de marginea apei liniștite. Cu Tochee în mijloc, începură să împingă ambarcațiunea peste nisipul moale, pînă la apă. Ozzie împinse din răsputeri cînd partea ei din față atinse în cele din urmă vălurelele ce clipoceau pe plajă. Aproape că nu voia să privească ce se întîmplă. Dacă blestemăția se scufunda, nu știa ce mai puteau face.

Pluta se afundă alarmant cînd jumătatea frontală coborî pe fundul în pantă lină, apoi se ridică lent, legă-

nîndu-se, după ce o împinseră complet pe ocean. Ozzie înaintă în apă pînă la brîu, continuînd să o antreneze înainte. Tochee înotă în jurul ei, după care dispăru sub apă. În prima zi petrecută pe insulă, extraterestrul mătăhălos îi surprinsese cu grația pe care o dovedise în ocean; parcă s-ar fi simțit mai în largul său în mediul acvatic decît pe sol. Ambele manipulatoare se turteau, formînd aripioare prelungi care-l puteau deplasa cu o viteză considerabilă, și-și putea reține răsuflarea timp îndelungat. Rezultatul fusese alimentarea constantă cu pești locali, pe care-i urmărea și prindea pentru ei.

Orion rămase în apă pînă la genunchi, rînjind mîndru spre plută.

— E nemaipomenită, nu-i așa, Ozzie?

— Da, nenică, a dracu' de nemaipomenită.

Bărbatul rămase privind o vreme ambarcațiunea, încă așteptîndu-se să o vadă cum se duce la fund. Nu se ridica deasupra valurilor pe cît de mult ar fi dorit și avea să fie destul de afundată după ce o încărcau, totuși plutea...

La douăzeci de metri mai încolo, Tochee țîșni în sus din apă și făcu o jumătate de rotație în aer, înainte de a cădea în mijlocul unei jerbe uriașe de stropi.

— Cred că-i de acord, murmură Ozzie. Ieși din ocean, ținînd strîns frînghia și o înfășură în jurul unui par pe care-l bătuseră în nisip lîngă maldărul lor de lucruri. Haide s-o-ncărcăm!

Orion ieși din apă.

— Cum o să-i spunem?

— Ce?

— Plutei? Cum o să-i spunem? Orice ambarcațiune trebuie să aibă un nume.

Ozzie deschise gura. *Disperare curată? Titanic II?* Orion aștepta, privindu-l cu obișnuita lui expresie naivă; pe de altă parte, munciseră din greu zile întregi ca să construiască blestemăția.

— Nu sînt sigur, mormăi Ozzie. Ce părere ai de... *Găsitoarea-potecii?*

— Uau, e chiar excelent! Îmi place. Făcu o plecăciune către plută: Botez această navă *Găsitoarea-potecii*! Dumnezeu s-o binecuvînteze pe ea și pe toți cei care navighează pe ea!

Mai degrabă, Dumnezeu să-i ajute pe toți cei care navighează pe ea.

— Bun, haide acum să ne-ncărcăm lucrurile la bord.

Luă două coșuri din nuiele și reveni la plută.

Terminară în cincisprezece minute. Tochee ieși din apă, cu mănunchiurile de pene multicolore sclipind sub razele puternice de soare. Se scuturară violent și împrăștie stropi în jerbe largi.

— Sîntem gata? întrebă el prin matrice.

— Nu văd nici un motiv pentru care să mai stăm, răspunse Ozzie.

Găsitoarea-potecii se legănă alarmant cînd suiră pe puntea șubredă, mai ales cînd Tochee urcă printr-o parte. Ozzie cercetă din nou flotabilitatea. Apa ajungea aproape pînă la nivelul punții, dar continuau să plutească. Pe sub ei înotau pești mici. *Nu mă îngrijorează însă cei mici.*

— Perfect, rosti el. Echipaj, ocupați-vă locurile!

Ozzie se așeză într-o parte, Tochee la mijloc și Orion de partea cealaltă. Își apucară toți vîslele și porniră să tragă la rame. Înaintarea fu jalnică la început, apoi Ozzie începu să strige o cadență și învățară cum să-și coordoneze mișcările. Cînd ajunseră la o sută de metri de țărm, bărbatul simți briza mîngîindu-i obrajii.

— Ajunge, rosti el. Ia să vedem dacă funcționează vela.

Trase de frînghii împreună cu Orion, ridicînd pătratul de frunze cusute pe catargul de patru metri care fusese cîndva copacul cel mai înalt de pe insulă. Funiile preluară sarcina, scîrțiind prelung. După ce părăsiseră adăpostul oferit de insulă, valurile deveniseră mult mai mari.

Orion privi nostalgic plaja.

— Avansăm?

Manipulatorul lui Tochee extinse un tentacul și-i adînci vîrful în apă.

— Da.

— Este! bătu băiatul din palme, încîntat. Imediat privi înainte, unde se distingeau cîteva dintre petele întunecate care erau alte insule ale arhipelagului. Spre care ne-ndreptăm?

— Asta-i o întrebare bună, făcu Ozzie. Tochee, poți să-ncerci să ne cîrmești spre a doua din stînga? Mi se părea cea mai apropiată.

— Mă voi strădui, spuse Tochee și coborî cîrma în apă la pupa plutei — o paletă lată din lemn fixată într-un pivot improvizat.

Pe măsură ce se îndepărtau de țărm, Ozzie simțea clar vîntul care-i propulsa. Stătu pe marginea plutei, cu picioarele bălăngănindu-se în apă și privi cum insula se micșora lent în urma lor.

***

Civilizația era o binecuvîntare pe care n-o apreciai niciodată cu adevărat pînă nu amenința să se năruie în jurul tău. Ziua aceea teribil de lungă de pe Elan îi arătase Mellaniei cît de groaznic de aproape putea fi colapsul. Teama deșteptase în oameni o trăsătură de supraviețuire foarte puternică, care copleșise regulile uzuale de comportament. Fata n-avea să uite niciodată ultimele ore pe care le petrecuse lîngă micuța gaură-de-vierme din Valea Turquino și felul în care mulțimea începuse să intre în panică, împingîndu-se înainte cu disperarea și ferocitatea cumulîndu-se deopotrivă. Iar asta se petrecuse în ciuda faptului că un personaj puternic ca Simon ținuse totul strîns în mînă.

Acum însă, după numai o săptămînă, totul părea foarte îndepărtat. Stătea la fereastra apartamentului de lux al Alessandrei de la nivelul șaizeci și cinci al zgîrie-norului și se uita peste Salamanca. Noaptea, orașele arătau întotdeauna cumva mai pline de viață, iar capitala Noii Iberii nu era o excepție. Aceasta era o planetă bogată, printre primele colonizate în spațiul de fază I, cu o populație care se apropia de două miliarde. Numai în Salamanca însăși trăiau douăsprezece milioane de suflete. Luminile ei scîn-

teiau pînă la orizont; aici, în centru, unde zgîrie-norii din metal și cristal erau bunuri imobiliare de mare valoare, străzile erau dispuse într-un caroiaj standard, dincolo de care configurațiile deveneau tot mai aleatorii pînă se contopeau în poluarea luminoasă generală care încețoșa districtele periferice. Liniile precise de lumină erau retezate de inevitabila rețea radială de șine argintii care se întindea prin cvartalele caroiajului și traversa străzile pe poduri, avînd mereu prioritate, pentru ca trenurile să-și poată deplasa mărfurile prețioase între districte și gara planetară TSC. Poate că nu era decît imaginația ei, dar i se părea că în seara aceasta pe șine nu goneau la fel de multe trenuri ca de obicei. Pe de altă parte însă cam toate activitățile din Commonwealth încetaseră în timpul invaziei și abia începea să se revină la o aproximare a vechii normalități.

Cînd ridică ochii, Mellanie zări pîlpîitul efemer al cîmpului de forță de peste oraș și din jurul său. Părea straniu să-l vadă acolo, încețoșînd stelele de deasupra. Cu toate că majoritatea orașelor importante erau dotate cu aceste cîmpuri, ele nu fuseseră activate niciodată, decît pentru a-i feri pe rezidenți de uragane sau tornade de mare putere. Acum toate erau activate permanent; pînă și Darklake era protejat.

— E tot la fel, nu? rosti Alessandra, oprindu-se înapoia fetei. Cumva, mă așteptam la schimbări cînd voi reveni, dar pe de altă parte este minunat de liniștitor să-l vezi. Eu însămi am stat aici ore la rînd, privind pur și simplu.

Durase cîteva zile pînă ce TSC își reluase serviciul standard pentru călători între planete. Milioane de refugiați de pe planetele invadate căpătaseră prioritate la găsirea de cazare în Commonwealth. Wessex tot nu revenise la capacitatea operațională completă. TSC era ocupat pînă peste cap cu repararea generatoarelor de găuri-de-vierme avariate în decursul bătăliei purtată de Nigel Sheldon deasupra planetei. Serviciile spre secțiunea aceea din spațiul de fază II continuau să fie sporadice, deși planetele sale rămăseseră conectate la unisferă. Trenul expres între Augusta și Noua Iberie își reluase totuși

cursele, îngăduindu-i Alessandrei să revină acasă la trei zile după ultimul zbor al lui *Desperado*.

Aceasta era prima dată cînd Mellanie venise în apartamentul Alessandrei. Cu două zile în urmă părăsise în sfîrșit bizarul asteroid al lui Ozzie, pășind prin gaura-de-vierme care fusese realiniată pe Augusta, după ce trecuseră toți refugiații din Randtown. Intervalul acela de timp fusese petrecut cu Dudley; îl liniștise pe bărbat și făcuse ea însăși o pauză în care să-și revină. După ce toate inserțiile IC-ului amuțiseră, încrederea în sine nou descoperită pălise într-o oarecare măsură. Nu știa ce formă aveau să ia investigațiile ei în privința lui Myo și Starflyer. Probabil că Dudley deținea și alte informații rătăcite printre amintirile lui confuze și avea să treacă niște timp pînă să se asigure că obținuse de la el tot ce-i trebuia. Deocamdată îl ascunsese într-o casă de vacanță dintr-o stațiune litorală ieftină de pe Oaktier, un loc unde Mellanie petrecuse multe vacanțe în copilărie. Nimeni nu i-ar fi putut da de urmă acolo... cel puțin nu foarte repede.

Mîna Alessandrei lunecă peste umerii ei.

— Am auzit niște istorii stranii de la refugiații din Randtown. Unii spuneau c-au fost într-o navă extraterestră.

— Mint! Era o veche stație-dormitor pentru o facilitate industrială din spațiu, pe care TSC o dezafectează. Din fericire, gaura-de-vierme continua să fie funcțională.

— Interesant... Strînsoarea Alessandrei se înteți și se transformă într-un masaj ușor. Aceea este unica parte din toată invazia pe care managementul ne-a interzis s-o difuzăm. De altfel n-a difuzat-o nici o companie mass-media. Cineva a avut un cuvînt de spus în privința asta. Și a fost un cuvînt al naibii de influent.

Mellanie se întoarse către ea, fixînd pătrunzător trăsăturile clasice ale femeii statuare.

— Nu-i vina mea.

— Hm... Alessandra purtă un deget pe obrazul fetei. Te-ai schimbat...

— Am fost acolo cînd am fost invadați de extratereștri. Să știi că așa ceva te face să te gîndești.

— Sînt convinsă de asta, scumpo.

Se aplecă s-o sărute, dar Mellanie ridică mîna, oprind-o.

— Nu încă.

— Oh, da? O sprînceană elegant epilată și redesenată se arcui puțin. Ar fi totuși bine să-ți revii cît mai repede. L-am invitat la cină pe Robin Dalsol, care-i asistentul senior al lui Goldreich. Trebuie să știu cîți bani intenționează Executivul să pompeze în Marină pentru contraatacul nostru. Voi doi ar trebui să dați bine împreună — a ieșit de la reîntinerire de numai zece ani.

— Fute-l tu, mîrîi Mellanie.

— Mellanie, scumpo, eu nu mă mai ocup cu așa ceva. Nu mai este nevoie, te am pe tine s-o faci pentru mine; pe tine și pe alte cincizeci de fete.

— Perfect, cheam-o pe una dintre ele.

— Am mai avut discuția asta și-n alte rînduri. Începe să devină plictisitoare.

— Nu-mi pasă de bugetul Marinei. Oricum nu va fi un secret, fiindcă-l vor anunța imediat ce ajunge la Senat.

— Doamne-ajută! Scumpo, nu-i vorba că vom ști, ci *cînd* vom ști. Eu sînt cea mai bună, pentru că prezint prima știrile.

— Și subiectul meu? aproape că strigă Mellanie. Ăla-i singurul care merită. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai am fost invadați și putem porni pe urmele motivului invaziei! Nu există nici un subiect mai mare ca ăsta. Am venit aici ca să aflu cine face parte din echipa mea de documentariști, cînd putem începe, nu să-i sug pula unui labagiu pentru tine.

Alessandra se încruntă.

— Despre ce vorbești?

— Starflyer! șuieră Mellanie. O să pornesc pe urmele lui.

— Ah, aiureala aia... Alessandra ridică mîna teatral la frunte. N-ai avut dreptate. Între timp am verificat totul. Cox Educational este o fundație perfect legală și continuă să funcționeze. Cred că Bunny a stat de vorbă chiar cu unul dintre membrii consiliului de administrație... doamna

Daltra. Ea ne-a asigurat că finanțările lor sînt deschise și conturile sînt înregistrate la comisiile de caritate la fiecare optsprezece luni, potrivit legii. Dacă vrei, poți să le studiezi.

— Poftim?! Mellaniei nu-i venea să creadă ce auzea.

— Te-ai înșelat, scumpo. Nu-i mare chestie. Toți facem greșeli în timp ce avansăm în carieră. Dacă vrei sfatul meu, nu te mai fute cu Dudley Bose... are o grămadă de probleme psihologice. Asta-i valabil în general pentru re-viați. În cele din urmă le depășesc.

— Nu, scutură Mellanie din cap. Nu, nu-i adevărat. Dudley doar...

Amuți cînd o izbi șocul, îndeajuns de puternic pentru a-i zbîrli pielea de pe brațe. Se holbă neîncrezător la Alessandra; tot ce putu face ca să nu fugă dinaintea femeii.

— Nu-nțeleg...

— Ai făcut o greșeală, rosti Alessandra și surîsul ei nu mai era amuzat. Încă una. Iar eu n-am treabă cu căcatul ăla „trei greșeli și-ai zburat" care se practică-n justiție. Cu toată sinceritatea, emisiunea te mai păstrează numai din cauza reportajului din Randtown. Trebuie să admiți realitatea, scumpo, nu ești un investigator. Doamne, ești prea proastă ca să intri măcar la colegiu! În ziua de azi toți urmează colegiul și se-aleg c-o diplomă. Așa că haide să ne concentrăm pe chestia la care te pricepi — să-ți fîțîi curulețul ăla frumos spre bărbații pe care ți-i arăt eu. E clar?

Mellanie plecă fruntea și izbuti chiar să emită un sunet care semăna cu un icnet.

— Da...

— Așa, fii fată cuminte! Alessandra cuprinse capul fetei între palme și o sărută pe creștet, ca și cum i-ar fi dat binecuvîntarea. Acum du-te și-mbracă-te cu ceva frumos pentru Robin. Să știi că te-a solicitat în mod special. Cred că și pe el l-ai impresionat cu Randtown. Ești o celebritate, scumpo.

— Bine.

Mellanie ieși din living și închise ușa cu atenție cînd ieși pe holul principal al apartamentului.

— La ușa din față sînt sisteme speciale de pază? îl întrebă pe IC.

— Alarmă și securitate standard.

— Perfect.

Aproape că fugi pînă la ușile duble înalte. Acestea se deschiseră pentru ea și Mellanie privi disperată în vestibulul placat cu marmură. Mai erau alte trei uși spre celelalte apartamente, două lifturi și scara. E-majordomul ei interfață cu matricea management a zgîrie-norului și o anunță că lifturile suiau. Era însă prea îngrijorată că Alessandra o va urmări, așa că nu le mai așteptă, ci merse direct la scară și coborî în fugă.

— Oprește-mi un lift la nivelul șaizeci și doi, îi spuse lui IC.

Liftul o aștepta cînd ieși în goană pe ușa scării. Sări în cabină și ușile se închiseră.

— Recepția, îi zise lui IC. Acolo vor fi oameni și ar trebui să fiu în siguranță.

— Ce s-a întîmplat, Mellanie?

Ea își lipi fruntea de peretele metalic rece al liftului și așteptă să i se încetinească bătăile inimii.

— Eu nu-i spusesem Alessandrei numele fundației de caritate.

— Nu i-ar fi fost greu să-l descopere.

— Vrei te rog să rulezi o căutare pentru mine?

— Înregistrările publice au fost modificate față de săptămîna trecută.

— La dracu'!

Ridică iute ochii, parcă așteptîndu-se ca Alessandra să apară sfîșiind plafonul cabinei, ca un psihopat dintr-un IST de mîna a doua.

— Înregistrările actuale arată că Cox Educational a operat permanent din momentul înființării și continuă să facă donații către diverse departamente științifice, anunță IC.

— Însă toate sînt falsuri, o știi prea bine!

— Noi o știm, dar înregistrările oficiale sînt complete.

— Cum au procedat?

— Înregistrările publice nu sînt imposibil de modificat, mai ales în sectorul financiar. Deși implică eforturi considerabile.

— Ea le-a vîndut pontul, rosti Mellanie cu glas tare. Alessandra le-a spus că sînt pe urmele lor. Pe urmele lui Starflyer. Ea trebuie să fi fost. Altul n-are cine. Ea este... Doamne...

Picioarele îi tremurau ca atunci cînd înfruntase mobilii soldați în Randtown.

— Este o acuzație puternică, spuse IC.

— Mă pui la-ncercare? Dacă Alessandra ar fi rulat o verificare autentică, ar fi găsit ce i-am spus eu. Starflyer n-ar fi avut timp să-și șteargă urmele; o fraudă atît de complicată ar fi durat destul. Trebuia să fi primit un avertisment direct, astfel încît acoperirea să fie introdusă dacă eu supraviețuiam și începeam să lansez acuzații. Unica persoană căreia i-am spus a fost Alessandra. Ea este! Lucrează pentru Starflyer, nu? Alessandra este unul dintre oamenii asupra căruia ne previne Johansson... ca Președinta.

— Nu știm în mod sigur acest lucru. Totuși, ținînd seama de succesiunea evenimentelor, este foarte probabil.

Ușile ascensorului se deschiseră. Mellanie privi iute în recepție. Nu părea s-o aștepte cineva. Se grăbi spre intrarea principală, unde se aflau mai multe taxiuri.

— Trebuie să mă-ntorc la Dudley, spuse ea.

— O idee excelentă. Și apoi?

— Să-i spun Paulei Myo ce am descoperit. Știi unde este ea?

— Da.

***

Kazimir stătea lîngă capătul peronului treizeci și patru din gara planetară Rio și aștepta următorul tren, înconjurat de mulțimi de călători. Trenurile-buclă transterrane continuaseră să funcționeze aproape continuu în timpul crizei invaziei, oprindu-se totuși cînd Nigel Sheldon redirijase energia Lunii spre Wessex. La numai cîteva ore

după aceea își reîncepuseră însă cursele, spre deosebire de trenurile TSC de călători către alte planete.

Kazimir fusese liniștit văzînd că infrastructura Pămîntului fusese extrem de puțin afectată, dar îl scandalizase atitudinea populației. Rezidenții din Santa Monica păruseră mai iritați de pana temporară de curent decît de pierderea a douăzeci și trei de planete în fața monștrilor extratereștri. Iar Primarul nu repartizase spații de locuit refugiaților care mergeau la nesfîrșit pe rețeaua Intersolară, căutînd cazare, spre deosebire de liderii civili și regionali de pe alte planete. Pămîntenii păreau să privească invazia ca pe alt eveniment care se întîmplase undeva foarte departe și altcuiva. Kazimir nu era sigur dacă era vorba despre ignoranță sau aroganță. Indiferent care ar fi fost cazul, constituia cu certitudine un exemplu înspăimîntător al diferențelor dintre mintea sa și mințile lor.

Ultimele zile consemnaseră cel puțin apariția unui anume grad de conștientizare. Kazimir se învîrtise pe faleza din Santa Monica și privise știrile în baruri sau le accesase în odăița lui de hotel, așteptînd ca lucrurile să se domolească astfel ca să-și poată relua misiunea. Emisiunile mass-media locale erau foarte neliniștite în privința unui al doilea val de invazii planetare, o progresie care într-o bună zi avea să aducă Pămîntul în prima linie a frontului.

Deocamdată nu se mai raportaseră semne de activitate extraterestră altundeva decît pe planetele ocupate inițial. După ce evacuarea populației civile se încheiase, existau puține date disponibile despre avansul inexorabil al Dysonilor. Marina păstra mici forțe de luptă pe Anshun, Balkash și Martaban: aeroboți și trupe profesioniste de luptă wetcablate care duceau o campanie de gherilă, sabotînd construirea noilor instalații de către extratereștri. Toți știau că era un gest simbolic. Acumularea forțelor Dyson creștea cu o rată alarmantă, întrucît se izbutise deschiderea de porți pe suprafețele planetelor. Se aștepta ca amiralul Kime să ordone în curînd retragerea și să fie închise ultimele găuri-de-vierme. În majoritatea emisiunilor

de ştiri, analiştii preziceau că oraşele-capitale abandonate aveau să fie distruse cu bombe de fuziune.

Ultimele nave-cercetaş ale Marinei reveniseră şi executau survolări regulate ale planetelor invadate, completînd reţelele de detectori degradate. Deocamdată extratereştrii nu deschiseră noi găuri-de-vierme pentru a le înlocui pe cele distruse de ultimul zbor al lui *Desperado*. Unii experţi tehnici şi tacticieni aduşi în emisiunile de ştiri apreciau că navele rămase ar fi putut să fie automatizate şi folosite în atacuri relativiste similare asupra găurilor-de-vierme Dyson rămase. Marina refuzase să comenteze public posibilitatea respectivă. Comentatorii afirmau că, din cauza deteriorării masive a biosferelor de pe planetele invadate, Commonwealthul renunţase efectiv la ele. Nu merita să-şi sacrifice ultimele nave pentru a distruge ceva ce omenirea n-avea să recîştige niciodată. Navele erau ţinute în rezervă în eventualitatea unui nou asalt.

Indiferent care ar fi fost motivul oficial, acea unică victorie umană importantă din ziua invaziei atinsese deja un statut legendar şi echipajul fusese lăudat în toate emisiunile de ştiri şi evenimente curente. Reacţia contrasta acut cu atacurile caustice şi vitriolante pe care le încasa restul Marinei şi administraţia Preşedintei Doy.

Lui Kazimir i se părea straniu cît de puţină atenţie se acorda bătăliei găurilor-de-vierme de deasupra lui Wessex, care fusese cu certitudine mai importantă din punct de vedere strategic decît un zbor sinucigaş. Însă TSC-ul menţinuse o discreţie totală în săptămîna care urmase. Chiar şi în aceste circumstanţe, toţi păreau să-i considere eficienţa înţeleasă de la sine; felul în care-i deplasa pe refugiaţi şi repara porţile gării Narrabri era standard pentru companie.

Lumini chihlimbarii pîlpîiră deasupra peronului treizeci şi patru şi trenul-buclă lunecă în gară: douăzeci de vagoane cu etaj trase de o locomotivă cu tracţiune magnetică Bennor AC767. Nu trecuseră decît cinci minute de cînd plecase cel dinainte, totuşi deja aşteptau mai bine de trei sute de oameni. Uşile se deschiseră şi pasagerii se revărsară. Kazimir rămase retras, pe cînd toţi cei de pe peron înaintară

nerăbdători. Ochii tînărului se mișcau constant, verificînd să vadă cine mai zăbovea. Programe de interpretare vizuală examinau tot ce vedea el, identificînd posibilități și etichetîndu-le cu procente de probabilitate. Cînd le reverifică, toate se dovediră inofensive.

Era un proces obositor, dar îl respectă cu strictețe pe tot timpul cît dură întoarcerea de la vechiul observator din Anzi. Călătoria implicase opt transbordări de vehicule, de la un 4x4 închiriat cu care suise în munți, la taxiuri, trenuri locale, autobuze și avionul cu care revenise în Rio. De fiecare dată urmase procedura, indiferent cît de prostește s-ar fi simțit, știind ce ar fi spus Stig dacă ar fi neglijat-o măcar o dată. Misiunea de curierat era vitală, așa cum Elvin nu încetase să-i reamintească. Datele marțiene erau esențiale pentru întreaga mișcare a Păzitorilor și mutarea lor din America de Sud în LA i-ar fi revenit probabil lui Stig, dacă i-ar fi fost terminată reprofilarea. Așa însă Kazimir era decis să nu existe nici cea mai măruntă eroare, ci să le demonstreze tuturor că era capabil de o asemenea sarcină importantă.

Păși în trenul-buclă cu o clipă înainte ca ușile să se închidă și așteptă să vadă cine suia după el. Din nou, procedura standard. Atît doar că de data aceasta încercă o nesiguranță. Ceva subconștient îl sîcîia ca o mîncărime discretă. Ceva care-l neliniștea.

Nimeni dintre cei pe care-i putea zări nu era cauza acelei neliniști. Să fi fost vorba despre o schemă? Dacă era încadrat, atunci minimum doi oameni din echipă ar fi rămas pe peron. Întorcîndu-se cu un gest nepăsător, scană prin fereastră ca să vadă cine rămăsese afară. Nu văzu însă decît pe noii sosiți, cu expresii de dezgust sau de resemnare cînd ușile li se închiseră în nas.

Își expedie mesajul spre o adresă de unică folosință din unisferă. În biroul din Lemule's Max Transit, aveau să știe că intrase în ultima etapă și aveau să scaneze activitatea electronică din tren, pentru a vedea dacă se derula vreo operațiune sub acoperire. În cazul respectiv, el avea să fie

anunțat în LA Galactic. *Așa cum s-a întîmplat cu Stig la revenirea de pe Oaktier.*

Mulțumit că făcuse tot ce putuse, străbătu cîteva vagoane, înainte de a se așeza... aproape de o ușă. Următoarea oprire era Ciudad de Mexico, apoi avea să fie înapoi în LA Galactic. Elvin subliniase în mod repetat cît de importante erau datele marțiene pentru toată mișcarea Păzitorilor și că el nu trebuia să dea în nici un caz greș. Invazia adăugase propria ei emfază. Kazimir se întrebă dacă nu devenea paranoic în disperarea de a se asigura că aducea datele.

După ce trenul se desprinse de peron, se întrebă cum avea să arate Stig cînd ajungea la el. Reprofilarea celulară ar fi trebuit să fie terminată, conferindu-i o față complet nouă și îngăduindu-i să-și reia activitățile din linia întîi. Stig nu era genul de om care să stea locului fără să facă nimic toată ziua într-o locuință conspirativă.

***

Justine stătea în partea din spate a biroului de securitate din LA Galactic, privind în tăcere echipa de contrainformații a Marinei care coordona operațiunea de încadrare din trenul-buclă. Ei rulaseră operațiunea de observare de aici imediat ce primiseră confirmarea că Kazimir stătea într-un hotel din Santa Monica. Femeia se întîlnise de cîteva ori cu ei pentru informare personală, chiar și în toiul invaziei. Fiecare zi era identică cu cea precedentă: Kazimir își omora vremea, comportîndu-se ca un turist. Așteptînd...

Era foarte straniu să-i poată vedea imaginile în timp real, dar fără să-l poată atinge ori să-i vorbească. Se simțea ca și cum ar fi fost în rolul unui obscur înger păzitor, privind asupra iubitului ei de la o înălțime uriașă, asigurîndu-se că tinerețea și naivitatea lui nu aveau să-i aducă necazuri. Desigur, vinovăția pe care o resimțea pentru felul în care proceda era teribilă, însă Justine își repeta că el va înțelege. Cînd Kazimir avea să-și dea seama în sfîrșit cît de complet *greșise*, cum fusese recrutat și manipulat de alții, ei doi

puteau începe o viață nouă. Justine nici măcar nu se gîndise ce fel de viață avea să fie aceea. Iar asta o făcea să se simtă la fel de amețită precum Kazimir.

După aceea, ieri, fusese apelată de comandorul Alic Hogan. Kazimir primise instrucțiuni de la o adresă de unică folosință și luase trenul-buclă spre Rio. Urmaseră apoi lucruri ciudate. Kazimir vizitase un observator astronomic antic din Anzi, după care pornise aproape imediat înapoi. Ținînd seama de izolarea absolută a observatorului, echipa Marinei nu putuse intra ca să vadă ce preluase tînărul. Și așa fusese foarte dificil să rămînă nevăzută pe durata urmăririi prin Anzi.

Investigații la nivel redus în cibersferă dezvăluiseră că observatorul era condus de un consorțiu de universități, cu finanțări provenite de la multe surse — corporative, guvernamentale și educaționale. Era acum înconjurat de o echipă a Marinei, care aștepta ordinul de intrare. Acesta avea să sosească doar după ce Kazimir livra controlerului său ceea ce adusese.

Scara și importanța evidentă a întregii operațiuni fuseseră o justificare pentru Justine de a veni în LA Galactic, însoțită de doi bodyguarzi din securitatea Senatului. Comandorul Alic Hogan coordona personal operațiunea, de parcă ar fi ținut seama de presiunea pusă de femeie asupra lui.

— Trenul-buclă a părăsit Rio, doamnă senator, o anunță Hogan. De-acum n-ar mai trebui să fie mult.

— Perfect.

— După îmbarcare, el a apelat o adresă de unică folosință. Și agentul Păzitorilor care revenise de pe Oaktier a făcut la fel. Se pare că este procedura lor standard.

— Te aștepți ca McFoster să coboare aici?

— Este foarte probabil, totuși, indiferent unde s-ar duce, am destui oameni ca să-l încadrez. Nu vă temeți, doamnă senator, ăsta n-o să ne mai scape.

— Mă bucur s-o aud.

Încuviință ușor din cap, anunțîndu-l că încheiase discuția. Hogan surîse silit și reveni lîngă echipa sa. Toți erau

aplecați deasupra consolelor, studiind ecranele și murmurînd către agenții de teren.

De data aceasta nimic nu fusese lăsat în voia șansei, așa cum se întîmpla cînd Paula Myo era la conducere. Mai bine de o sută de ofițeri de contrainformații ai Marinei se găseau în LA Galactic și în jurul său, gata să-l urmărească pe Kazimir spre orice destinație stabilită pentru predare. Fuseseră desfășurați cu discreție în ultimele două zile, evitînd orice posibilități de observare virtuală. Tarlo era convins că ultimul lor eșec se datorase Păzitorilor care se infiltraseră în cel puțin o parte a rețelei LA Galactic. De aceea, foloseau sisteme de comunicare dedicate, cu software de trafic ultramodern. Dacă Păzitorii dețineau capacitatea tehnică de a-i detecta, atunci probabil că înainte de sfîrșitul anului în curs aveau să conducă întregul Commonwealth.

Justine își folosi interfața pentru a apela imagini din rețeaua internă TSC și privi pe ecranul de pe un birou cum trenul-buclă lunecă prin poarta dintre Rio și Ciudad de Mexico.

***

Kazimir coborî din trenul-buclă în terminalul Carralvo din LA Galactic. Era miezul zilei. Lumina nediluată a soarelui se revărsa prin uriașele ferestre în formă de semilună aflate mult deasupra capului său, făcînd să sclipească pilaștrii de susținere cu muchii ascuțite. Traversă peronul și porni pe rampa curbată din capătul acestuia, simțind sub tălpile cizmelor vibrația familiară dinspre trenurile ce treceau prin clădirea gigantică. În gară, traficul revenise aproape la nivelurile pre-invazie, deși mai puțini pasageri se înghesuiau în sala centrală.

Cînd ajunse la capătul rampei, păși de pe ea și privi în jur cu un aer indiferent, parcă nesigur asupra direcției în care să pornească. Nimeni nu-l băgă în seamă. Nu primise nici un avertisment de la echipa Păzitorilor, nici vizual, nici prin cibersferă.

Poate că sînt paranoic.

Începu să meargă prin sală, îndreptîndu-se către ieșirea numărul opt, unde exista o stație de taxiuri. Peste încă un sfert de oră avea să revină în triumf în biroul din Lemule's Max Transit și să predea cristalul de memorie cu datele marțiene. Fu cît pe-aici să se bată cu palma peste discul mic din buzunărașul secret al centurii, ceea ce ar fi fost un gest jalnic de amatoricesc. Un surîs încrezător îi ridică colțurile buzelor cînd se strecură printre miile de călători care se înghesuiau în sala centrală. Grație lui, Păzitorii vor înainta cu un pas important în răzbunarea lui Far Away. Iar după ce avea să încheie misiunea aceasta, avea să încerce să-și găsească timp și s-o viziteze din nou pe Justine. Expediția în Tulip Mansion fusese unica acțiune pe care o întreprinsese după ce plecase de pe Far Away care încălcase doctrina lor operațională. Dar lui nu-i păsa. Bruce ar fi înțeles, chiar dacă nici unul dintre ceilalți n-ar fi fost în stare. Justine însemna o parte din el. Fără ea, existența n-ar fi avut nici un rost. Pentru ea merita să riște orice. Iar cînd o revăzuse în seara aceea fatidică, păruse că timpul se oprise în loc. Faptul că ea își păstrase sentimentele în privința lui era genul de miracol pe care nu s-ar fi așteptat să i-l ofere cerurile.

Totuși așa fusese. Aceea fusese adevărata minune pe care o cunoscuse Kazimir. Justine simțea pentru el exact ceea ce simțea Kazimir pentru ea. Simpla ei încîntare la vederea lui îl decisese mai mult ca oricînd să scape universul de Starflyer. Își dorea un univers în care nimic să nu mai poată apărea între ei, niciodată. Ce lume minunată ar fi fost aceea! Ce viitor incredibil, extaziant!

Ajunsese la două sute de metri de ieșirea numărul opt cînd zări bărbatul care stătea la baza rampei ce se curba spre platforma șase. Ceva din aspectul lui... Era tuns scurt, înalt, tînăr, abia trecut de douăzeci de ani, la fel ca și Kazimir, cu o jachetă albastră simplă peste cămașa crem. Felul în care stătea, ținînd în mînă o matrice mică și citind un document pe ecranul depliat... Postura și unghiul sub care se rezema de balustrada rampei — perfect relaxat și firesc — îi îngăduiau să-i vadă pe toți cei care treceau prin

față, ori de cîte ori se întîmpla să ridice ochii de la ecran. Ar fi putut să fie un civil oarecare, însă profilul lui îl făcu pe Kazimir să încetinească pe cînd se apropia. Profilul acela era straniu de familiar. Un profil care ardea conexiuni adînc în creierul lui Kazimir. Amintiri vechi se revărsară, șocîndu-l de-a dreptul fizic.

Kazimir se opri. Lacrimile îi încețoșau privirea.

— Nu..., rosti el fără sunet.

Ar fi vrut să se miște, dar genunchii amenințau să-i cedeze.

Bărbatul ridică ochii de pe ecranul matricei și se uită drept la el.

— Bruce..., icni Kazimir. Tu ești!

Făcu un pas înainte, fără să bage în seamă oamenii care treceau printre ei. Era el, într-adevăr el! Bruce McFoster, care stătea în sala centrală din LA Galactic de parcă ar fi fost lucrul cel mai normal din Univers. Bruce McFoster care căzuse în bătălie chiar în fața lui... În fiecare zi, Kazimir vedea giganticul cal de luptă rostogolindu-se peste trupul lipsit de apărare. Bruce McFoster: viu.

— Bruce!

Kazimir mai făcu cîțiva pași.

— Dumnezeule! Bruce, sînt eu, sînt Kaz!

Bruce nu încetase de a-l privi. Își puse matricea în buzunar cu o mișcare calmă, fără grabă.

Kazimir porni să alerge.

— Bruce!

Desfăcu brațele larg, pentru o îmbrățișare extaziată. O cărare se deschise prin mulțime și el se năpusti înainte.

Bruce McFoster ridică brațul drept. În mînă ținea ceva. Un fulger...

Kazimir nu simți nici o durere. Nu simți nimic. Fusese doar o clipă de întuneric, apoi se trezi privind drept în sus la plafonul de beton alb al terminalului Carralvo, aflat foarte departe. Trupul nu i se clintea. Tăcerea îl împresură.

— Bruce?

Peste el plutiră chipuri, totuși îi venea greu să distingă vreunul. Lumina se diminua. Kazimir încercă să zîm-

bească. Înțelese în cele din urmă că murea. Asta nu conta însă, fiindcă viața lui o inclusese pe...

— Justine...

Degete spectrale se ridicară să-i atingă iconul.

— Justine, îmi pare atît de rău...

Dar zîmbetul ei era acolo, liniștindu-l, iertător pe măsură ce lumina se stinse.

***

Justine urlă cînd videocamera de securitate se roti spre bărbatul pe care Kazimir îl privea cu neîncredere fericită. Ucigașul fratelui ei stătea în mijlocul lui LA Galactic. Privi cum bărbatul înălță calm brațul și trase cu un pistol. Fasciculul ionic explodă pieptul lui Kazimir, deschizîndu-l într-o jerbă înfiorătoare de sînge și măruntaie carbonizate. Kazimir fu proiectat înapoi cinci metri prin aer și rămase întins pe podeaua sălii. Țipătul Justinei se înecă. Fu pe punctul să cadă de pe scaun cînd corpul i se zgudui în spasmele șocului.

Echipa Marinei umplu biroul cu strigăte agitate. Furios și speriat, Alic Hogan aproape că plîngea cînd le ordonă ofițerilor din sala LA Galactic să urmărească asasinul. Pumnii îi erau încleștați deasupra ecranelor principale, gata să izbească, direct prin imagini. Toate cadrele deveniseră o ceață confuză de mișcări ultrarapide. Se auziră alte împușcături. Din difuzoare izbucni un cor de țipete și zbierete de panică.

Justine răsuflă din nou. O răsuflare adîncă și tremurătoare care-i arse gîtul coborînd către plămîni. Un ecran rămăsese centrat pe corpul distrus al lui Kazimir.

— Duceți-mă acolo, șopti ea cu greu.

— Doamnă senator? întrebă un bodyguard.

— Mergem acolo.

— Da, doamnă senator.

E-majordomul ei o anunță că primise un mesaj prin intermediul unei adrese de unică folosință. Autorul era certificat drept Kazimir McFoster.

— Să nu-l atingă nimeni! urlă ea brusc, sculîndu-se de pe scaun.

Toți se întoarseră de la consolele lor, privind-o cu expresii stupefiate.

— Țineți-i pe toți departe de el, le spuse. Nu vreau să fie atins.

Cînd ieși din birou, comandă e-majordomului să deschidă mesajul. Conținea un cod de adresă de unisferă și un rînd de text. **Draga mea Justine, ești singura persoană pe care am iubit-o vreodată. Îți mulțumesc pentru că exiști. Kazimir**.

Bodyguardul fu nevoit s-o susțină cînd izbucni în plîns.

***

Personalul de securitate al gării TSC deschise o potecă pentru Justine prin mulțimea încordată și îngrijorată din sala centrală. Creaseră un spațiu gol mare în jurul cadavrului, astfel că ea merse mult, de una singură. Ultimii pași fură aproape imposibili, după ce rănile groaznice deveniră vizibile. Femeia se sili totuși să înainteze, autopedepsindu-se fiindcă știa că merita lucruri mult, mult mai rele.

Totul era pe cît de teribil știuse că va fi. Sîngele care se închega pe marmură albă... Mirosul... Chipul lui perfect intact, păstrînd expresia cuiva a cărui rugă fusese împlinită...

Justine îngenunche lîngă tînăr; oricum, picioarele abia îi mai puteau susține greutatea. Balta de sînge rece îi îmbibă fusta scumpă. Întinse mîna și-i atinse obrazul cu degetele, temîndu-se de ce avea să simtă. Văzuse de nenumărate ori trupuri fără viață, inclusiv pe al fratelui ei, dar Kazimir era un Păzitor și nu avea o inserție de memocelulă. Aceasta era moarte autentică, o viață care se sfîrșise. Ea crezuse că barbaria aceea rămăsese cu secole în urmă.

Mai tîrziu avea să vină mînia. Furia... Și o remușcare amară, tare amară. Deocamdată însă femeia era inertă. Nu înțelegea cum se putuse întîmpla așa ceva, în ciuda puterii și autorității ei; toate ordinele și amenințările voalate că

nimic, *nimic* nu trebuia să-l rănească. Acum zăcea aici, iubitul ei tînăr și frumos: mort! Pe vecie!

Auzi o pereche de tocuri țăcănind pe marmură. Cineva înainta decis prin sală spre ea. Nu avea nici o îndoială cine era. Îi zîmbi jalnic pentru ultima oară lui Kazimir, apoi se ridică și se întoarse.

— Condoleanțele mele, doamnă senator, rosti Paula Myo.

Surîsul Justinei deveni crud cînd coborî ochii spre sîngele negru care-i păta fusta.

— Le-am spus... Am spus-o foarte clar Marinei. Kazimir nu trebuia să pățească nimic!

— Nu Marina a făcut asta.

— Întotdeauna crezusem că eu aveam dreptate, că nu era decît un flăcău provincial naiv cu capul plin de aiureli. Era firesc ca eu să am dreptate, fiindcă am aproape patru sute de ani, trăiesc în conace și lux și am bani destui ca să cumpăr lumea lui. Trebuia să-l protejez de sine, de alții care-l manipulau...

— Ai făcut tot ce ai putut.

— Atunci de ce-i mort?

— În Marină există scurgeri de informații și probabil că nu numai dintr-o singură sursă.

— Este adevărat, nu-i așa? întrebă ea cu un soi de amuzament detașat. Kazimir a avut tot timpul dreptate.

— Da, doamnă senator, Starflyer există.

***

Vîntul și curentul acționau într-o combinație fericită, împingînd *Găsitoarea-potecii* cu viteză constantă. În alte circumstanțe, Ozzie ar fi fost destul de încîntat în această privință. Nu însă și azi.

— Nu se vede nimic în față? întrebă Orion cu un scîncet răzgîiat.

Ozzie deconectă transfocarea inserțiilor retinale, pe care o folosise pentru a scana orizontul inconfortabil de îndepărtat.

— Nu, îi răspunse și i se păru lui însuși că o făcuse pe un ton de scuză.

La douăzeci și cinci de kilometri spre tribord, și puțin în urmă, ultima insulă se înălța din apa cenușiu-albăstruie liniștită. Conul simplu, verde-închis, era al patrulea la care încercaseră să ajungă. După ce porniseră de pe insula lor, curentul oceanic sporise considerabil, ba chiar în asemenea măsură încît nu mai aveau decît o capacitate foarte redusă de cîrmire. În ciuda faptului că Tochee trăgea cît putea de cîrmă, nu-și puteau abate cursul cu mai mult de cîteva grade.

Rataseră prima insulă cu mai bine cincisprezece kilometri și stătuseră în picioare pe puntea plutei care scîrțîia, privind cu jale cum se micșora îndărătul lor. Fusese mai mare decît cea de pe care porniseră, cu golfulețe largi și păduri întinse. Ozzie nu zărise nici un semn de viață pe ea, în ciuda amplificării la maximum a inserțiilor retinale, totuși păruse foarte promițătoare.

După șocul ratării debarcării, viraseră direct către următoarea insulă, aflată la cincizeci de kilometri mai departe. De data aceasta, vîslind permanent și forțînd cîrma la maximum, se apropiaseră la trei kilometri, dar curentul îi tîrîse mai departe. Nici unul dintre cei doi oameni epuizați nu comentase, însă amîndoi știau că Tochee ar fi putut înota pînă la țărm, dacă ar fi vrut. Masivul lor camarad extraterestru alesese să rămînă alături de ei.

După aceea, numărul insulelor spre care s-ar fi putut îndrepta se redusese, iar puterea curentului crescuse considerabil. Iar acum posibila lor ultimă șansă se micșora cu o viteză respectabilă.

Ozzie se așeză rezemat cu spatele de catarg, privi în urmă și încercă să nu pară prea dezamăgit. Pătratul rigid al velei era puternic bombat sub acțiunea brizei. De acum n-ar mai fi avut rost s-o țină ridicată. Suprafața oceanului curgea cu viteza unui rîu la șes. Ozzie nu putea să înțeleagă nici motivul pentru care se comporta așa. Mările și oceanele nu curgeau pur și simplu... nu exista nici un mecanism hidrologic pe care și l-ar fi putut imagina care să producă

un asemenea efect. Era o altă anomalie cu care-i asalta planeta. Bărbatul se temea să nu fie una fatală.

— Aș fi putut remorca pluta pînă la ultima insulă, rosti Tochee.

Ozzie îl privi neîncrezător.

— Te-ai fi epuizat complet și inutil. Eu zic să păstrăm în rezervă astfel de acțiuni pînă ce ajungem în situații realmente disperate.

— Acum în ce situație sîntem? mormăi Orion.

— Atîta timp cît ne mișcăm, totu-i în regulă, declară ferm Ozzie. Dincolo de orizont vor exista alte insule, sau chiar continente. Necazurile apar atunci cînd staționăm.

Expresia băiatului era foarte sceptică, dar nu-l contrazise. Tochee scoase cîrma din apă, apoi se întoarse cu fața la prova.

Ozzie calculă că deocamdată consumaseră o treime din proviziile proaspete. Dacă aveau să fie mai grijulii, fructele ar fi trebuit să le ajungă alte patru sau cinci zile. Teoretic, hrana nu reprezenta o problemă. Tochee putea pescui pentru ei oricîți pești, iar pompa cu filtru le oferea apă dulce. Judecînd astfel lucrurile, ar fi putut străbate tot oceanul. În același timp însă bărbatul nu-și făcea iluzii în privința rezistenței plutei. Frînghiile din frunze de palmier dovedeau deja semne de umflare și rosături acolo unde legau laolaltă mănunchiurile de bușteni. Cînd aveau să cedeze, viitorul lor urma să poată fi măsurat în ore. Nu aveau veste de salvare la bord. Ozzie se întrebă cît de util ar fi fost cortul gonflabil în caz de urgență.

***

Ozzie se deșteptă, scuturat de umeri de către Orion.

— Se-aude ceva...

Băiatul vorbea cu glas scăzut, ca și cum s-ar fi temut.

— Bine.

Ozzie își ridică ochelarii de soare pe frunte și privi în jur clipind. Nu intenționase să atipească. Cînd privi în urma lor, văzu o dîră mică de bule ieșind de sub pupa plutei.

— Iisuse, avem siaj! Cît de repede mergem?

— Nu știu.

Orion continua să fie îngrijorat.

Ozzie se ridică în picioare și simți imediat vîntul. Pînza era complet bombată și tensiona puternic catargul.

— Ia s-o coborîm, rosti el.

Împreună cu Orion desfăcu funiile și trase jos pătratul gri-maroniu, care flutură cu entuziasm în timpul coborîrii.

— Este vreun motiv de îngrijorare? se interesă Tochee.

— Lui Orion i s-a părut că aude ceva, răspunse Ozzie.

— Vibrațiile aerului reprezintă un pericol?

— Depinde de sursa lor, zise bărbatul.

Chiar și după atîta timp, avînd un vocabular extins și beneficiind de zile întregi dedicate explicării subiectului, extraterestrul tot avea dificultăți în a pricepe conceptul de sunet.

— Nu-l auzi? întrebă Orion.

Ozzie rămase nemișcat. Peste ocean se auzea un zgomot distinct, îndeajuns de puternic pentru a fi perceput peste cel al vălurelelor care se spărgeau de puntea *Găsitorei-potecii*. Un uruit care reverbera ca un tunet îndepărtat.

Cînd Ozzie privi în față, străduindu-se să precizeze sursa sunetului, văzu că orizontul devenise neclar. Peste apă se întindea o pătură rarefiată de ceață. Transfocă cu inserțiile retinale, fără să deslușească nimic. Intensitatea zgomotului sporea treptat.

— Cred c-ar trebui să ne legăm, rosti el. Pentru orice eventualitate...

— Ce este? întrebă Orion. Ozzie, te rog!

— Nu știu, nenică. Ți-o spun foarte sincer. Ne luăm doar niște precauții. Sîntem departe de uscat și dacă izbucnește o furtună nu vreau ca vreunul dintre noi să cadă peste bord.

Luară bucăți de frînghie și le legară capetele de baza catargului. Tochee refuză frînghia, folosindu-și proeminențele locomotorii musculoase pentru a se ancora de punte.

După ce terminaseră, bancul de ceață era mult mai aproape, iar zgomotul devenise un vuiet surd și constant care creștea necontenit.

Ozzie stătea în picioare lîngă catarg, cu un braț trecut în jurul trunchiului înalt.

— Nu pricep! se încruntă el. Nu văd nicăieri vreun nor de furtună.

Deasupra lui, pe cerul senin, punctele de apă din haloul de gaze scînteiau cu intensitatea obișnuită. În jur oceanul devenise agitat, cu valuri ce se năpusteau înainte la unison, purtînd *Găsitoarea-potecii*. Pasagerii începură să se legene din cauza vitezei cu care călătoreau. Scîrțîiturile frînghiilor suprasolicitate se auzeau clar peste vuiet.

Deasupra orizontului se înălțară alte punctulețe de apă, ca niște constelații mici aflate în mișcare. Ozzie le privi uluit. Ceva straniu se petrecea cu perspectiva. Bancul de ceață părea că se micșorează și în același timp orizontul năvălea către el. Pentru ca după aceea, într-o clipă de revelație cu adevărat terifiantă, să înțeleagă ce vedea.

Acela nu era un banc de ceață, ci o dungă subțire de stropi care atîrna deasupra valurilor. Stropi ridicați de o cascadă! Oceanul se vărsa peste un prag stîncos care se extindea de ambele părți ale *Găsitoarei-potecii,* pierzîndu-se în depărtare.

Apa spumega alb în fața plutei și clocotul ei îl udă pînă la piele pe Ozzie. Pluta se înclină alarmant, trepidînd peste oceanul care fierbea, silindu-l să se țină strîns de catarg cînd picioarele îi lunecară. Privind la tribord, putea zări tot oceanul prăbușindu-se în arcul larg al unei cascade care bubuia, coborînd tot mai mult și mai mult spre... dedesubt nu exista un fund, ci doar vidul gol al haloului de gaze!

Ozzie lăsă capul mult pe spate ca să privească stelele false de deasupra, cu chipul transformat într-o mască de neîncredere și furie pură.

— În pula mea, cred că-ți bați joc de mine! urlă el spre cer.

Găsitoarea-potecii căzu peste marginea planetei.

Sfîrșit